

Tái Sinh Để Theo Đuổi Anh

Contents

Tái Sinh Để Theo Đuổi Anh	2
1. Chương 1: Trùng Sinh	2
2. Chương 2: Phỏng Vấn	6
3. Chương 3: Xem Mặt	10
4. Chương 4: Liên Hoan	14
5. Chương 5: Tình Rượu	17
6. Chương 6: Gặp Mặt	20
7. Chương 7: Tin Đồn	24
8. Chương 8: Ăn CƠM	27
9. Chương 9: Vụ Oan Hãm Hại	30
10. Chương 10: Bạn Gái Của Tôi	33
11. Chương 11: Anh Đang Theo Đuổi Tôi Sao?	35
12. Chương 12: Châm Ngòi Ly Gián	38
13. Chương 13: Tôi Đồng Ý Với Anh	40
14. Chương 14: Tình Yêu Em Gái Xuất Hiện	42
15. Chương 15: Bức Ảnh Uy Hiếp	44
16. Chương 16: Kha Cẩm Minh Xuất Hiện	47
17. Chương 17: Quá Khứ Của Lục Tiểu Tam	51
18. Chương 18: Thời Khắc Ấm Ấp	54
19. Chương 19: Cậu Không Sai	57
20. Chương 20: Liên Hoan Hằng Năm (thượng)	61
21. Chương 21: Liên Hoan Hằng Năm (trung)	64
22. Chương 22: Liên Hoan Hằng Năm (hạ)	68
23. Chương 23: Tình Huống Cầu Huyết	72
24. Chương 24: Người Con Gái Anh Yêu Tên Là Đỗ Cận	75
25. Chương 25: Ra Mắt Phụ Huỳnh	78
26. Chương 26: Đi Đạo Công Viên	82
27. Chương 27: Câu Chuyện Thời Thơ Ấu	86
28. Chương 28: Một Bữa CƠM Dẫn Đến Chiến Tranh	90
29. Chương 29: Mục Khiêm Thư, Em Yêu Anh	93
30. Chương 30: Hiện Trường Tai Nạn	96
31. Chương 31: Ăn CƠM	100
32. Chương 32: Tìm Hiểu Sâu Thêm	103
33. Chương 33: Mục Khiêm Kỳ Mang Thai	106
34. Chương 34: Buổi Họp Lớp	110
35. Chương 35: Vật Gia Truyền	113
36. Chương 36: Gặp Phụ Huỳnh	117
37. Chương 37: Nghiêm Âm Bắt Kể Thông Dâm	120
38. Chương 38: Thay Đổi Nhân Viên	124
39. Chương 39: Cuộc Điện Thoại Tỏ Tình Ở Ktv	127
40. Chương 40: Cô Ấy Không Bước Qua, Anh Sẽ Bước	130

41. Chương 41: Làm Hòa	133
42. Chương 42: Lý Vi Ngưng Xuất Hiện	137
43. Chương 43: Khiêu Khích Chia Rẽ	140
44. Chương 44: Rồi Đi	143
45. Chương 45: Là Mục Khiêm Thư Sao?	147
46. Chương 46: Kết Hôn	150
47. Chương 47: Ngoại Truyện Lý Vi Ngưng	154
48. Chương 48: Ngoại Truyện Mục Khiêm Thư	158

Tái Sinh Để Theo Đuổi Anh

Giới thiệu

Nàng vì bị tai nạn mà trọng sinh lại 2 năm về trước, chấp nhận để boss ăn sạch sẽ để nhằm thực hiện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-sinh-de-theo-duoi-anh>

1. Chương 1: Trùng Sinh

Edit + Beta: Rùa Tuki

“Lâm Tử Dương, có phải anh yêu người khác rồi không?” Đỗ Cận mặc một chiếc váy trắng đứng trước mặt người đàn ông một thân âu phục. Về mặt ai oán khiến cho người khác nhìn không được ghé mắt nhìn.

“Đỗ Cận, em lại náo loạn cái gì?” Người đàn ông quay đầu rời đi, tay cầm trong túi quần, vốn là không đành lòng nhìn Đỗ Cận rơi nước mắt, lúc này dần trở nên mất kiên nhẫn.

Đỗ Cận dùng sức mở to mắt, không muốn nước mắt làm mờ hồ đôi mắt, nhưng dù vậy bóng dáng Lâm Tử Dương trước mắt càng ngày càng mờ ảo.

Lâm Tử Dương nhìn thấy Lục Thanh vẫy tay với mình, hần mỉnh cười đáp lại, đưa tay ra dấu ý bảo chờ một chút.

“Chính là cô ta, có đúng không...” Đỗ Cận vốn đang mất lý trí chợt tiếng nói trở nên thật nhẹ nhàng, cô trông thấy trong đôi mắt người đàn ông kia tỏa ra thứ ánh sáng nhu hòa cùng nụ cười dịu dàng.

Người đàn ông này nhìn người con gái khác cũng sẽ lộ ra nụ cười dịu dàng như vậy ư...

Lâm Tử Dương bực bội nhíu mày, khuôn mặt anh tuần tràn đầy bất đắc dĩ, môi mỏng hơi kéo ra, nói: “Tiểu Cận, nghe lời. Em về trước đi.”

Dứt lời, Lâm Tử Dương không thèm quay đầu lại liền đi về phía cô gái kia, trong lòng Đỗ Cận giống như bị xé toạc ra. Cô dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Lâm Tử Dương, cú sốc quá lớn khiến cô khóc không thành tiếng.

Đỗ Cận nhìn Lâm Tử Dương từng bước dần khuất khỏi tầm nhìn, sau đó cúi đầu nói chuyện cùng cô gái kia, cô còn trông thấy vẻ mặt nổi lên sự thẹn thùng của cô gái kia. Lòng Đỗ Cận dần dần trầm xuống, ánh mắt quen thuộc như vậy...

Một màn lại một màn khoảng thời gian đã qua hiện lên trước mắt, Lâm Tử Dương mỉm cười, Lâm Tử Dương làm nũng, Lâm Tử Dương nghiêm túc, Lâm Tử Dương bất đắc dĩ. Ký ức cuộn cuộn trong đầu, cuối cùng chỉ còn lại một bóng lưng đang rời đi.

“Lâm Tử Dương! Em phải đi! Xế chiều ngày mai sẽ bay!” Hai mắt mờ mờ đã nhắm lại, Đỗ Cận chạy đến trước mặt bóng dáng đối diện người con gái kia gào lên.

Lâm Tử Dương cùng Lục Thanh nghe được tiếng hét của Đỗ Cận, liếc mắt nhìn nhau. Lục Thanh cau mày: “Có chuyện gì sao?”

Lâm Tử Dương chỉ dừng lại một giây, sau đó điềm nhiên như không có việc gì tiếp tục đi về phía trước: “Không có gì.”

Trước khi lên máy bay, Đỗ Cận nhìn ra ngoài phòng chờ, bóng dáng người đàn ông kia vẫn không xuất hiện.

Đỗ Cận có chút lạc lõng, cô bỏ điện thoại di động vào trong túi áo khoác ngoài, chải chải lại tóc, sau đó đeo kính râm lên. Đem giấu đôi mắt thâm quầng do đêm hôm qua ngủ không ngon giấc.

“Tiểu Cận!” Một tiếng gọi vang lên làm cho Đỗ Cận đang đi vào trong chốt dừng bước.

Đỗ Cận quay đầu lại, người bạn thân Mạn Mạn chậm chạp chạy tới.

“Sao cậu lại tới đây.” Đỗ Cận hơi thất vọng, nhưng vẫn giả bộ ra vẻ vui mừng.

Lục Mạn, người cũng như tên gọi. Không chỉ có tính cách tùy tiện, đi trên đường cũng rất hấp tấp.

“Tiểu Cận, cậu thật sự xin điều đến Bắc Kinh sao?” Lục Mạn chậm chạp chạy một mạch tới, trên mặt đã đỏ ửng lên.

“Mạn Mạn, thực xin lỗi. Vốn đã nói chúng ta cùng nhau phát triển ở thành phố K này.” Đỗ Cận nhìn Lục Mạn vì chạy mà mặt đỏ bừng, có chút áy náy, chỉ là vừa nghĩ tới Lâm Tử Dương, cô không có cách nào ở lại thành phố K được nữa. Chẳng những ở gần hân, mà ngay cả việc thở chung một bầu không khí cũng khiến cô cảm thấy khó chịu.

“Tiểu Cận, không sao đâu. Chẳng qua chỉ có một mình cậu ở nơi khác, cần phải chú ý giữ sức khỏe!” Mạn Mạn đặt tay lên vai Đỗ Cận, dùng sức nói.

“Ừ.” Đỗ Cận hữu khí vô lực* gật đầu.

*uể oải, yếu ớt

“Khi nào muốn khóc thì không cần cố gắng kìm nén, gọi điện ình ngay. Gặp khó khăn gì cũng phải báo ình biết.” Lục Mạn cẩn thận lắm nhảm rất nhiều, Đỗ Cận nghe thấy rất xúc động, tiến lên một bước ôm lấy Lục Mạn.

“Nhớ trở về nhất định phải nói ình biết.” Lục Mạn ôm thật chặt Đỗ Cận hơn một chút, cảm giác bả vai hơi hơi ẩm ướt, cô kéo tầm mắt, đã nhìn thấy đôi mắt đỏ bừng của Đỗ Cận.

Đỗ Cận: “Mạn Mạn...”

Cuối cùng Đỗ Cận vẫn không nhìn thấy được bóng dáng Lâm Tử Dương, trái lại trước khi lên máy bay, mua một tờ báo lại nhìn thấy tin tức Lâm Tử Dương.

Đỗ Cận ngồi một bên nhìn tờ báo, miễn cưỡng cười nhưng lại không thể cười thành tiếng. Thì ra hôm nay là lễ đính hôn của hân và người phụ nữ kia...

Từ thành phố K đến Bắc Kinh khoảng 1170 km, đi máy bay chỉ cần nửa giờ đồng hồ.

Ba giờ bốn mươi phút chiều Đỗ Cận lên máy bay, tay phải tắt điện thoại, tay trái cầm tờ báo vừa mới nhìn thấy tin tức kia. Về mặt có chút si ngốc nhìn mây trắng bên ngoài máy bay.

Ngay lúc Đỗ Cận đa cảm liền cảm giác được máy bay xóc nảy một cái, cô khẩn trương ngẩng đầu nhìn những người xung quanh khác.

Trong buồng phi cơ là một trận huyên náo xôn xao, thỉnh thoảng có tiếp viên hàng không mặc đồng phục đi tới đi lui, biểu hiện hơi lo lắng. Một âm thanh phát ra từ máy phát thanh truyền đến: Xin mọi người ngồi xuống...

Về sau thế nào, Đỗ Cận đã không còn nhớ được. Ký ức trong một giây cuối cùng của cô chỉ có phong cảnh ở bên ngoài vụt qua trước mắt.

Đầu óc Đỗ Cận choáng váng bị Lục Mạn lay mạnh đến tỉnh lại, xe buýt xóc một cái làm cho cô tưởng rằng bản thân vẫn đang ở trên máy bay, sau đó cô chậm rãi mở mắt.

“Đỗ Cận, nhanh lên! Bị muộn rồi!” Lục Mạn lay lay cánh tay Đỗ Cận, chỉ nháy mắt mà cô đã ngủ say trên xe buýt.

Đỗ Cận mở hai mắt mơ màng, làm sao rồi? Bảo táp đã qua chưa?

Lục Mạn trực tiếp lôi kéo Đỗ Cận đang không rõ tình hình xuống xe: “Đây! Hôm qua đã bảo cậu đừng có xem ti vi muộn như vậy rồi, cậu xem trễ rồi này!”

Lúc này Đỗ Cận mới thanh tỉnh: “Mạn Mạn sao cậu lại ở đây?” Đỗ Cận hỏi Lục Mạn, ánh mắt lại nhìn xung quanh, sao lại ở trên xe buýt?

“Đỗ Cận, cậu xem ti vi đến ngó ngẩn rồi. Mình cũng không nhận ra?” Lục Khấp nhìn nhìn đồng hồ, biểu hiện lo lắng lôi kéo Đỗ Cận.

Đỗ Cận bị kéo đến thất tha thất thiêu: “Chờ một chút chờ một chút, chúng ta đi đâu? Mình xuống máy bay lúc nào vậy? Sao cậu lại ở đây?”

Lục Mạn dừng bước, quay người đứng trước mặt Đỗ Cận: “Máy bay? Cậu đang nói cái gì thế, bây giờ chúng ta phải đến Hoa Tư phỏng vấn, cậu quên rồi sao?”

Đầu Đỗ Cận oanh một tiếng, đến Hoa Tư phỏng vấn?

Đây không phải là thời điểm hai năm trước cô vừa mới tốt nghiệp sao, cô còn biết về sau bởi vì lý do bằng cấp mà cô bị nhân viên phỏng vấn khéo léo từ chối.

Đợi chút, hiện tại là chuyện gì vậy?

Đỗ Cận lấy điện thoại di động ra, có chút không dám tin nhìn thời gian, ngày 8 tháng 10 năm 2012...

Đỗ Cận nhìn xung quanh, cây cối ở đây hai năm trước không có tươi tốt như hiện tại, căn nhà cũ phía trước còn chưa phá bỏ và dời đi nơi khác, con đường này chính cô đã đi rất nhiều lần, từng nơi từng chỗ thay đổi đều có thể nhìn ra được.

Đỗ Cận xác nhận cảnh vật xung quanh ba lần mới rút cuộc mới tin tưởng, cô thật sự đã xuyên không rồi, chính xác là trọng sinh!

Đỗ Cận có chút buồn thảm, mặc dù cuộc sống trải qua trước đây không như ý, mặc dù gặp phải hai người đàn ông cận bã, nhưng cô cũng không cần bắt đầu lại từ đầu chứ!

“Mạn Mạn, hôm nay chúng ta không đi phỏng vấn được không?” Đỗ Cận kích động cực điểm giữ chặt Lục Mạn.

Bây giờ tâm tình của cô rất không tốt, hơn nữa dù có chờ phỏng vấn cũng không được nhận, hà cớ gì lại đến để bị người ta tra hỏi thẩm vấn.

“Vì sao? Không phải cậu đã vì cuộc phỏng vấn này đã chuẩn bị rất lâu ư?” Lục Mạn khó hiểu nhìn Đỗ Cận, vô cùng không hiểu vì cái gì một khắc cuối cùng cô lại từ bỏ.

“Mình...” Trong lúc nhất thời Đỗ Cận không thể tìm được một cái lý do, lại không thể trực tiếp nói với Lục Mạn bởi vì cô đã biết rõ kết quả.

Lúc cô đang nghĩ thì bị Lục Mạn ôm lấy bả vai: “Không phải là cậu nhát gan đấy chứ?”

Khuôn mặt Đỗ Cận đỏ bừng, la lên: “Đương nhiên không phải!”

“Không phải thì tốt, đi thôi.” Lục Mạn đi đến Hoa Tư, kéo Đỗ Cận lên lầu ba phỏng vấn, Đỗ Cận lú lút, lại một lần nữa nhìn thấy biển người đông nghịt...

Hoa Tư là một công ty dẫn đầu trong ngành thời trang, là nhãn hiệu của thành phố K, sinh viên vừa tốt nghiệp đều muốn chen chúc chui đầu vào công ty này.

Nhất là những sinh viên thiết kế thời trang kia, họ đều nói rằng được làm trong Hoa Tư là một loại cảm giác vô cùng tự hào.

Đỗ Cận cảm thấy bản thân không có cách nào cảm nhận được niềm tự hào đấy, bởi vì chờ không đến một tiếng nữa cô đã bị đá ra khỏi đây rồi.

Hôm nay người đến phỏng vấn vẫn nhiều như xưa, Đỗ Cận đã không thể nhớ trước đó lần đầu tiên phỏng vấn có phải cũng đông người như vậy hay không, nhưng mà quả thực là có vài gương mặt quen thuộc. Hình như hai năm sau tái buổi trình diễn thời trang cô đã gặp qua những người này.

Hóa ra trước khi bọn họ trở thành những nhà thiết kế nổi tiếng cũng giống như cô, quần áo ăn mặc bình thường cùng với vẻ mặt khiêm tốn.

Đỗ Cận chỉ quan sát ba phút liền không thể đánh giá nổi nữa, bởi vì cô gặp được người quen cũ.

Hay nói cách khác, là người quen ở kiếp trước...

Cô rõ ràng đã quên, Lâm Tử Dương cũng tham gia lần phỏng vấn này, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau!

Nhìn thấy Lâm Tử Dương, tâm tình Đỗ Cận không giống như trước, cô nghĩ tới rất nhiều chuyện đã xảy ra, nếu không vì hắn, cô cũng sẽ không đi Bắc Kinh, cũng sẽ không gặp tai nạn máy bay.

Thêm vào đó hiện tại cũng sẽ không trọng sinh đến quá khứ. Tuy cô không thể không thừa nhận khoảnh khắc nhìn thấy Lâm Tử Dương, trái tim cô vẫn đập chậm một nhịp, nhưng cô cũng biết nếu ở bên Lâm Tử Dương về sau sẽ không có kết cục tốt. Nếu như cuối cùng vẫn phải chia tay, chỉ bằng thừa lúc hiện tại còn chưa bắt đầu, phải nhanh chóng cách xa nơi này là tốt nhất.

Đỗ Cận chỉ cần vừa nghĩ đến trước khi tuyệt vọng lên máy bay đã hận Lâm Tử Dương nhiều hơn một phần, cô càng không muốn sống lại cái cảm giác thống khổ đó nữa.

“Này, Tiểu Cận, cậu nhìn cái người đẹp trai kia xem. Dáng vẻ thực không tệ...” Lục Mạn chỉ vào Lâm Tử Dương nói với Đỗ Cận, Đỗ Cận có chút kinh ngạc, trước kia Lục Mạn không phải rất ghét Lâm Tử Dương hay sao?

Chẳng lẽ Lục Mạn cũng trọng sinh?

Rất nhanh, Đỗ Cận liền biết chính mình nhìn lầm rồi, đúng ra Lục Mạn đang chỉ người đàn ông bên cạnh Lâm Tử Dương.

Người đàn ông ngồi cạnh Lâm Tử Dương có dáng người thật sự không tệ, góc cạnh rõ ràng. Mày kiếm rồi đến đôi mắt đào hoa, sống mũi thẳng tắp, môi hồng răng trắng. Làn da hơi trắng, giống như một người hay bị bệnh.

Trước đó, lần đầu Đỗ Cận phỏng vấn, toàn bộ lực chú ý đều bị Lâm Tử Dương cướp mất, giờ phút này mới trông thấy người đàn ông bên cạnh hắn, dường như càng thêm xuất sắc.

Có điều loại khí chất như vậy một gia đình bình thường không thể nào bồi dưỡng ra được, Đỗ Cận kéo tay Lục Mạn xuống: “Nhìn thì có thể, nhìn xong thì rửa mắt đi.”

“Cậu cho rằng mình giống cậu chắc!” Lục Mạn không quan tâm Đỗ Cận châm chọc khiêu khích, nhắc mông uốn éo đi đến bên cạnh Lâm Tử Dương. Đỗ Cận nhìn Lục Mạn đặt mông ngồi cạnh người đàn ông kia, cùng lúc đó Lâm Tử Dương cũng đi về phía cô. Trong lòng không nhịn được mắng đồ trọng sắc khinh bạn!

Người trong phòng không ngừng giảm đi, bởi vì Đỗ Cận và Lục Mạn đến trễ hơn, số phỏng vấn bị xếp cuối cùng, giờ phút này trên tay Đỗ Cận cầm thẻ số 104 một bên nhìn bóng dáng Lâm Tử Dương càng lúc càng gần.

Đường như hần vẫn như khi xưa, chậm rãi đi tới gần cô. Trái tim Đỗ Cận đập thành thịch, không biết là do khẩn trương hay vì kích động.

“Xin chào, tôi là Lâm Tử Dương.” Lâm Tử Dương vươn tay, nhìn rõ người con gái trước mặt khiến đôi mắt của hần sáng lên.

Đỗ Cận trưởng thành so với người bình thường xinh đẹp hơn một chút, phía dưới tóc mái ngang là đôi mắt ngời sáng, khi cười lộ lên giống như là biết nói.

Đỗ Cận nhìn Lâm Tử Dương duỗi tay ra, chỉ cười yếu ớt gật gật đầu, cũng không đáp lời.

“Bạn của cô à?” Lâm Tử Dương không biết nói gì liền tìm lấy một đề tài bắt chuyện, vừa hay trông thấy vẻ mặt Đỗ Cận đang nhìn sang Lục Mạn.

“Ừ.” Đỗ Cận làm bộ bận rộn sửa sang lại tài liệu, không thèm liếc nhìn Lâm Tử Dương một cái.

Lâm Tử Dương vẫn không rời đi, càng cười đến vui vẻ hơn: “Có thể cho tôi mượn điện thoại di động của cô không?”

“Gi?” Đầu Đỗ Cận vẫn không quay sang, như thế nào lại muốn mượn điện thoại nhanh như vậy, không phải hần còn muốn giới thiệu bối cảnh gia đình cùng với con người của hần hay sao?

Chẳng qua là, thái độ của cô như vậy nếu như hần vẫn có thể bám lấy kịch bản kia thực làm khó cho hần rồi.

“Không mang...” Đỗ Cận mở tay ra, giống như bất đắc dĩ nhìn Lâm Tử Dương. Trong lòng nghĩ, bây giờ thì đi đi.

Lâm Tử Dương lại lắc lắc điện thoại trên tay: “Không sao, mới vừa rồi bạn cô đã đưa số điện thoại của cô cho tôi rồi.”

Đỗ Cận nghiêng răng nghiêng lợi, Lục Mạn thật là. Đúng là có người khác phái liền quên luôn bạn bè, sai rồi, phải là có người khác phái liền vứt luôn nhân tính!

“Số một trăm, Lâm Tử Dương.” Một người thư ký mặc một bộ trang phục công sở màu đen tới gọi Lâm Tử Dương vào.

Đỗ Cận thờ dài một hơi, rõ ràng hần đã xin lỗi cô rồi, sao trong lòng cô lại có cảm giác khó chịu.

Đỗ Cận nhìn sang hướng Lục Mạn, trong phòng họp đã vắng người, cô nhìn người đàn ông ngồi cạnh Lục Mạn càng thêm rõ ràng.

Một thân trang phục phối hợp khéo léo, áo sơ mi trắng, quần tây đen, giày da đen. Trên tay đeo đồng hồ SJ kiểu mới nhất.

Đỗ Cận càng nhìn càng hiểu kỳ, cô nhìn thế nào anh ta cũng không giống như tới đây phỏng vấn, mà trông như là người phỏng vấn...

2. Chương 2: Phỏng Vấn

Lục Mạn ngồi cạnh Mục Khiêm Thư gần nửa tiếng đồng hồ, ngoại trừ ban đầu gật đầu nở một nụ cười thân thiện với cô, cô cũng không đào được bất kỳ thông tin liên lạc gì. Cô có chút ảo não, vừa nãy nên nghe lời Đỗ Cận, nhìn mỹ nam xong thì rửa mắt luôn cho rồi.

Lục Mạn vừa định lên tiếng thì trông thấy thư ký với nụ cười nghề nghiệp đi tới: “Mục tiên sinh, thật xấu hổ. Mời đi bên này.”

Mục Khiêm Thư cũng mỉm cười đứng lên, trang phục công sở bình thường cũng bộc lộ ra cảm giác bức người đầy khí phách.

Lục Mạn cảm thấy một cỗ khí lạnh từ trên đầu giáng xuống, không thể không rút cổ lại, mới vừa rồi còn định mưu đồ lôi kéo làm thân với Mục Khiêm Thư, bây giờ lại muốn tránh xa anh ta một cách tay.

Mục Khiêm Thư không nói gì, chỉ cất bước dài, để lại một bóng lưng thẳng tắp.

“Này, Đỗ Cận, cậu có cảm thấy người đàn ông này có gì đó là lạ không?” Nhìn thấy bên người Đỗ Cận đã không còn ai, Lục Mạn lại lắc eo như mèo đi qua.

“Ồ, lúc này mới nhớ tới người bạn này rồi à?” Đỗ Cận không nhanh không chậm đá xoáy Lục Mạn một câu, quả thực đã bị Lục Mạn chọc giận rồi.

“Tiểu Cận, Tiểu Cận...” Lục Mạn dùng thanh âm nũng nịu réo lên bên tai Đỗ Cận, lắc lắc cánh tay Đỗ Cận: “Mình thấy người ta có ý tứ với cậu, cho nên...”

Lục Mạn cười hắc hắc hai tiếng vang lên bên tai Đỗ Cận, làm cho Đỗ Cận nổi một trận da gà da vịt: “Được rồi được rồi, ngồi xuống đi.”

Lục Mạn đáp một tiếng rồi ngồi thẳng, nhưng chỉ qua một phút đồng hồ lại nghiêng người tới: “Tiểu Cận, vừa nãy cậu thấy người đàn ông bên cạnh mình không?”

Đỗ Cận như trầm tư một hồi, mới chậm rãi mở miệng: “Chẳng lẽ cậu không cảm thấy người đàn ông đó rất quen sao?”

Lục Mạn cũng dùng sức hồi tưởng: “Quen? Không thể nào, người đàn ông xuất sắc như vậy nếu mình đã từng gặp thì làm sao có thể quên được?”

Đỗ Cận cũng không nói rõ ràng, chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy không hiểu tại sao lại cảm thấy hơi quen quen, chắc chắn cô đã từng gặp người đàn ông này rồi!

“Số 104, Đỗ Cận.” Người phỏng vấn đứng tại cửa kêu to, trong phòng nghỉ chỉ còn lại Đỗ Cận và Lục Mạn.

Đỗ Cận thoáng khôi phục sự bình tĩnh một chút, chậm rãi đứng lên.

“Tiểu Cận, cố lên!” Lục Mạn ở sau lưng thay cô động viên cô cố gắng, Đỗ Cận thoáng khẽ giật khöhe miệng. Cố gắng, cố gắng thì có làm được gì.

Có tất cả là ba người phỏng vấn, cuộc phỏng vấn này chính là nhằm vào năng lực tùy cơ ứng biến, tính ra đây là cửa ải khó khăn nhất.

Lần phỏng vấn trước đó đã để lại một chút kinh nghiệm cho Đỗ Cận, ngược lại lần này trả lời các vấn đề rất thông thả, không nhanh cũng không chậm. Dù sao hai năm kinh nghiệm ngoài xã hội đã làm cho cô thoát khỏi sự non nớt.

Người phỏng vấn hỏi vài vấn đề gây khó dễ, cô đều mỉm cười đáp trả từng câu, những vấn đề này trong cuộc phỏng vấn ở đời trước đã nhớ lại vô số lần, có thể nói là đã tìm được đáp án hoàn mỹ nhất.

Quả nhiên, trên mặt ba người phỏng vấn đều mang nụ cười nhàn nhạt, giọng nói với Đỗ Cận cũng dễ chịu hơn một chút.

“Nếu vậy, xin mời Đỗ tiểu thư trong vòng mười phút hãy thiết kế và chỉnh sửa trang phục cho phù hợp với người mẫu này.” Người phỏng vấn ngồi giữa mỉm cười nói.

Đỗ Cận có chút kinh ngạc, vốn phải là sau khi cô trả lời hết những vấn đề kia thì nhận được thông báo cô có thể ra ngoài, tiếp theo sẽ khéo léo từ chối cô mới đúng. Nhưng sao bây giờ lại xuất hiện thêm một vấn đề?

Chẳng lẽ là lần này biểu hiện rất tốt, cho nên cô mới có cơ hội được ở lại?

Trong lòng Đỗ Cận căng thẳng, khác với sự hồi hộp lúc nãy, lúc tiến vào vì đã lường trước kết quả nên quyết tâm hy sinh, cho nên chỉ hơi khẩn trương. Lúc này lại xuất hiện thêm một vấn đề, chứng minh biểu hiện của bạn thân lúc nãy không tồi, như vậy nếu có thể vượt qua được thử thách này thì có thể thuận lợi vượt qua cửa ải này trót lọt rồi.

Nói không chừng thật sự còn có thể ở lại Hoa Tư!

Ngón tay Đỗ Cận cầm bút hơi run run, cái này thật sự một chút cũng không giống với trải nghiệm của cô.

Thư ký đem bản vẽ đưa cho Đỗ Cận, sau đó đẩy cánh cửa bên cạnh gọi người mẫu vào.

Người mẫu đại khái khoảng hai mươi tuổi, rất trẻ, hoàn toàn không thích hợp với loại trang phục có màu sắc tối tăm nặng nề. Hơn nữa thân hình của cô ấy mặc dù đẹp, nhưng bộ ngực không mấy nổi bật, nếu để cô ấy mặc bộ đồ trên tay này ra ngoài tuyệt đối không có hiệu quả gây kinh ngạc.

Ngón tay Đỗ Cận bôi bôi xóa xóa trên bản vẽ, đem trang phục thu nhỏ kích thước lưng áo lại, trên ngực vẽ thêm một vòng hoa hồng, sau đó lại cắt bớt lớp vải ở vai, tạo thành kiểu dáng ôm ngực, để toàn bộ bả vai lộ ra. Không những có thể nhìn thấy cần cổ hoàn mỹ của người mẫu mà đoá hồng trước ngực còn giúp cô ấy che đi khuyết điểm.

Cuối cùng Đỗ Cận thêm vào những màu sắc tươi sáng trên bộ trang phục chìm màu kia, bộ quần áo lập tức tươi sáng rõ nét.

Cô đem bản vẽ đã chỉnh sửa tốt đưa cho người phỏng vấn. Chỉ thấy ba người phỏng vấn chau đầu ghé tai một hồi lâu, vị chính giữa kia mới chịu nói với Đỗ Cận: “Đỗ tiểu thư, có tin tức chúng tôi sẽ thông báo cho cô sau.”

Nếu như lúc sau không có bổ sung thêm đề nghị kia, Đỗ Cận đã cho rằng bản thân hoàn toàn sẽ bị từ chối khéo léo giống như lần đầu, nhưng cảm giác bây giờ hoàn toàn bất đồng. Những tiếc nuối lần trước đó đã được lần này đền bù.

Cuối cùng có thể thoải mái yên tâm nắm chắc tấm thẻ thiết kế này, bình tĩnh đối mặt với vấn đề này rồi.

Tuy nhiên nếu thắng như vậy cũng có chút không vẻ vang gì, nhưng mà cái này miễn cưỡng xem như là bù đắp tổn thất.

Lúc ra cửa Đỗ Cận vừa vặn đụng phải Lục Mạn, Lục Mạn chép miệng: “Bên ngoài có trai đẹp đấy!”

Đỗ Cận đi ra ngoài liền nhìn thấy Lâm Tử Dương, cô có chút đau đầu, sao hắn lại ở chỗ này đợi cô?

“Đỗ Cận.” Lâm Tử Dương trông thấy Đỗ Cận bước ra, liền đứng lên.

“Lâm Tử Dương, đến cùng là anh có chuyện gì?” Đỗ Cận không thích cảm giác như vậy. Rõ ràng cô là người bị hại, tuy hiện tại Lâm Tử Dương chưa làm hại ai, nhưng hai năm sau anh ta lại chính là người đàn ông phụ bạc.

Vừa nghĩ như vậy, lập tức cảm thấy trong đầu dính thành một đám, không cách nào thuận theo lý lẽ được. Nhưng mà đối với Lâm Tử Dương quả thật cô không thể nào bị mê hoặc nữa rồi.

“Cô biết tên của tôi?” Lâm Tử Dương thoát nhìn có chút cao hứng, môi mỏng hơi kéo, lộ ra một hàm răng trắng nõn.

“Tôi không chỉ biết rõ tên anh, tôi còn biết tiếp theo anh muốn nói cái gì nữa, tôi không có hứng thú làm người mẫu cho anh!” Đỗ Cận dứt khoát nói rõ một lần duy nhất.

Chỉ là cô không biết, đàn ông chính là như vậy. Càng không giành được trong tay lại càng hiếu kỳ, nhất là người đàn ông như Lâm Tử Dương.

Lâm Tử Dương thực sự tò mò, người phụ nữ này sẽ không phải đem hắn trở thành tên dê xồm càn rỡ chứ?

“Đỗ tiểu thư, nếu như mang đến phiền phức cho cô thì tôi thật lòng xin lỗi, nhưng tôi vẫn hi vọng cô có thể làm người mẫu cho tôi.” Lâm Tử Dương đứng thẳng lưng trước mặt Đỗ Cận, mắt đối mắt nhìn Đỗ Cận.

Đôi mắt Lâm Tử Dương rất đẹp, Đỗ Cận cũng biết rõ, nhưng cô không nghĩ tới bản thân đáng thất vọng như vậy, dưới đôi mắt xinh đẹp kia một câu cự tuyệt đều không thể nói ra miệng.

“Tiểu Cận, hai người đang nói chuyện gì vậy?” Đang lúc hai người “thâm tình” nhìn nhau một hồi, Lục Mạn từ bên trong đi ra.

“Mạn Mạn, cậu ra rồi.” Đỗ Cận thở ra nhẹ nhõm, nguy hiểm thật nguy hiểm thật. Thiếu chút nữa đã đáp ứng Lâm Tử Dương rồi.

Lâm Tử Dương nhét một tờ giấy vào tay Đỗ Cận: “Hi vọng cô suy nghĩ thật kỹ. Đây là số điện thoại của tôi.”

Trong tay Đỗ Cận cầm số điện thoại của Lâm Tử Dương, cái này về sau so với số điện thoại của bản thân cô còn thuộc hơn gấp mười lần.

“Nói chuyện gì vậy?” Lục Mạn tò mò nhìn bóng lưng Lâm Tử Dương rời đi, sau đó nhấc bàn tay Đỗ Cận lên: “Ồ... Còn để lại số điện thoại nữa à!”

Đỗ Cận không để ý tới giọng điệu trêu chọc của Lục Mạn, chỉ đem tờ giấy trong tay ném vào thùng rác: “Ai mà thèm.”

Sau lưng, Lục Mạn chậm chậm đuổi theo bước chân Đỗ Cận: “Thật sự không có sao?”

“Không có!”

Ba ngày say Đỗ Cận nhận được thư thông báo trúng tuyển của Hoa Tư, trong lòng cô có chút kích động, quả nhiên là lần này ông trời ưu ái cho cô rồi.

Lục Mạn không được chọn, Đỗ Cận vừa muốn an ủi hai câu chợt nghe Lục Mạn không hề để ý nói: “Vốn là sẽ không ôm hy vọng.”

Đỗ Cận ngậm miệng, chuyên môn của Lục Mạn đúng là không hợp với Hoa Tư, học thiết kế thời trang chỉ là hứng thú, bị nhân tài đông như kiến ở Hoa Tư đẩy ra ngược lại cũng chẳng có gì lạ.

Nhận được thông báo, buổi tối Lục Mạn liền cùng Đỗ Cận đến một quán cơm nhỏ ăn một bữa, xem như chúc mừng Đỗ Cận rốt cuộc đã được như ý nguyện.

Đỗ Cận và Lục Mạn đều thích ăn cay, khẩu vị lại rất nặng. Một bữa cơm cũng làm khuôn mặt cả hai người đỏ bừng bừng, Đỗ Cận cầm khăn lau mặt, chợt nghe Lục Mạn nhỏ giọng hỏi cô: “Trước kia cậu biết người đàn ông đó sao?”

Người Lục Mạn nói là Lâm Tử Dương, ba ngày nay hầu như mỗi buổi sáng hắn đều gọi điện tới ân cần thăm hỏi, lúc đầu thái độ của Đỗ Cận còn ôn hòa, đến buổi sáng hôm nay rốt cuộc không chịu được thiếu chút nữa đã ném vỡ điện thoại di động.

“Không biết.” Đỗ Cận đưa một tờ khăn giấy cho Lục Mạn.

“Lừa ai đấy, còn không thấy thái độ của cậu đối với người ta à?” Khuôn mặt Lục Mạn hiển nhiên tràn đầy không tin, cô cùng Đỗ Cận đã quen biết nhiều năm, chơi đùa từ nhỏ đến lớn. Lục Mạn tự tin thừa nhận là người hiểu rõ Đỗ Cận nhất.

“Thật sự không biết...” Đỗ Cận không có cách, chỉ nghĩ nghĩ rồi nói thêm: “Cảm thấy hắn quá lỗ mãng!”

Đỗ Cận tự nhận là bản thân đã tìm lấy một cái cớ rất tốt, lại bị Lục Mạn cắt ngang: “Hắn lỗ mãng? Mình thấy so với người bạn trai trước đây của cậu tốt hơn nhiều.”

“Được rồi Mạn Mạn, cậu đừng xát muối vào nỗi đau trong lòng mình được không.” Đỗ Cận cầu xin tha thứ nhìn Lục Mạn.

“Được rồi, được rồi. Mình biết là cậu vẫn còn nhớ nhưng cái gã cặn bã kia mà.” Lục Mạn vỗ vỗ bả vai Đỗ Cận: “Trả tiền rồi đi thôi.”

Đỗ Cận cầm túi tiền, rốt cuộc cũng thoát khỏi ma trảo, liền hướng về phía quầy thu ngân chạy đi. Kỳ thật cô muốn nói, cô đã sắp không nhớ ra được người bạn trai trước của cô là ai rồi!

Đỗ Cận bỏ ra một trăm ba mươi tám đồng rốt cuộc có thể tạm ngưng sự truy hỏi của Lục Mạn, gần đây Lục Mạn cũng vì chuyện công việc bận rộn đến sứt đầu mẻ trán.

Buổi chiều ngày hôm sau, lúc trở lại nhà trọ Đỗ Cận đem phần tin tức thông báo tuyển dụng của một công ty đưa cho Lục Mạn.

Đỗ Cận và Lục Mạn vừa mới tốt nghiệp, trước đó vẫn còn thuê phòng ở gần trường, nơi này cách Hoa Tư rất gần, chỉ nửa giờ đi xe. Đỗ Cận muốn tiếp tục thuê tiếp, chỉ là không biết Lục Mạn có đồng ý ở chỗ này hay không.

“Đây là?” Lục Mạn cầm tin tức nhìn hồi lâu mới kịp phản ứng: “Đây là tin thông báo tuyển dụng của tập đoàn Tần thị! Tiểu Cận, cậu thật lợi hại!”

Đỗ Cận trở lại phòng trọ toàn thân đã không còn khí lực, nằm ở trên giường, đối với hứng phần quá độ của Lục Mạn nói: “Ngày mai đi phỏng vấn đây.”

Lục Mạn kích động chạy đến trước mặt Đỗ Cận: “Cậu nói xem mình nên mặc quần áo gì mới tốt đây?”

Nói xong liền chạy đến trước gương bắt đầu chọn lựa quần áo, Đỗ Cận nhìn Lục Mạn vui sướng bận rộn cũng nở nụ cười.

Nếu như nói, Hoa Tư là giấc mơ của Đỗ Cận. Vậy thì Tần thị lại là nguyện vọng của Lục Mạn. Trước khi tốt nghiệp Lục Mạn đã chú ý đến động thái thông báo tuyển dụng của Tần thị, không hiểu sao xí nghiệp này hai năm nay ngoại trừ tuyển thêm một ít công nhân vệ sinh, cũng không có tin tức nào khác.

Lục Mạn đi theo Đỗ Cận đến Hoa Tư phỏng vấn cũng không yên lòng, tin tức này là một đàn anh đã cho Đỗ Cận, tháng trước anh ta đã vào làm việc cho Tần thị, tin tức xác thực đáng tin cậy mới nói cho Đỗ Cận.

Lục Mạn thuận lợi tiến vào Tần thị, Đỗ Cận đã biết kết quả, chỉ là Đỗ Cận phát hiện, ngoại trừ xung quanh cô có một chút khác biệt, còn lại mọi chuyện đều tiến triển theo như trí nhớ của cô. Nghĩ tới nghĩ lui lại cảm thấy hơi mệt mỏi, Đỗ Cận nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi.

Lúc Lục Mạn ôm gối đầu ngồi cạnh Đỗ Cận nói xong khát vọng lớn lao của chính mình thì Đỗ Cận đã tiến vào mộng đẹp.

3. Chương 3: Xem Mặt

Sau hôm Đỗ Cận nhận được thông báo cô liền chạy đến công ty báo danh, con đường này chính cô đã đi qua hơn ngàn lần, mặc dù chưa từng bước chân vào bên trong công ty, thế nhưng khi đó bởi vì Lâm Tử Dương, cô cũng đã tới rất nhiều lần.

Đỗ Cận đang cùng một đám người đã qua được vòng phỏng vấn đứng ở trong đại sảnh chờ người đến bố trí nhân sự thì trông thấy Lâm Tử Dương.

Hôm nay hần mặc áo sơ mi màu lam cùng cà vạt đen. Đỗ Cận đoán hiện tại hần khẳng định rất không thoải mái, bởi vì hần ghét nhất đeo cà vạt.

Đỗ Cận nghĩ, ngay cả một nhân tài có năng lực vượt trội hơn kẻ khác như thế thì đeo cà vạt cũng không thêm chút hương vị gì, trước kia vẫn cảm thấy Lâm Tử Dương không giống người bình thường, hiện tại đứng ở góc độ khách quan mà nhìn thì anh ta vẫn đẹp trai như vậy.

Lâm Tử Dương mỉm cười với Đỗ Cận, đi đến cạnh cô: “Đỗ Cận?”

Đỗ Cận cau mày, tuy bất động thanh sắc*, nhưng biểu tình trên mặt rất không bình tĩnh: “Có việc gì vậy Lâm tiên sinh?”

*mặt không cảm xúc

Lâm Tử Dương nghe được câu hỏi của Đỗ Cận, theo phản xạ cau mày. Vì cái gì trong lòng lại không thoải mái như vậy.

Khi Đỗ Cận cùng mọi người đứng chờ người lãnh đạo đến thì nhìn thấy người đàn ông trung niên trước đó ngồi ở vị trí trung tâm trong lần phỏng vấn đầu tiên.

Ông ta chỉ vào Đỗ Cận nhỏ giọng nói với thư ký đứng bên cạnh, sau đó người thư ký gật gật đầu, đi về phía Đỗ Cận: “Đỗ tiểu thư, xin mời đi bên này.”

Đỗ Cận không hiểu ra sao, mọi người xung quanh cũng đều kinh ngạc nhìn Đỗ Cận, người giữ chức phỏng vấn mang theo thư ký bên cạnh kia, thân phận khẳng định không thấp, chẳng lẽ ông ta là nhìn trúng năng lực của cô, quyết định chính mình đích thân bồi dưỡng?

Một bên Đỗ Cận bước đi thật cẩn thận, một bên trong lòng không ngừng phỏng đoán lung tung.

Bên cạnh xuất hiện một lối đi nhỏ, còn chưa có trở thành đồng nghiệp mà trên mặt mọi người đều đã mang vẻ mặt hăm mộ, mặc kệ trong hoàn cảnh nào, quan hệ giữa người với người trong xã hội so với bằng cấp quan trọng hơn.

Đỗ Cận đi theo người đàn ông kia đến phòng thư ký ở bên trong, mãi cho đến khi ông ta ngồi xuống mới mở miệng nói: “Mời ngồi.”

Đỗ Cận có chút thụ sủng nhược kinh*, nhưng không có biểu hiện ra ngoài, chỉ là đuôi lông mày thoáng có chút hưng phấn.

*được đối xử tốt mà lo sợ

“Đỗ tiểu thư, tôi họ Mực. Là tổng thư ký, hôm nay gọi cô đến là để sắp xếp cho cô một việc khác.”

Đỗ Cận ngồi vô cùng nghiêm chỉnh, giống như học sinh tiểu học bị giáo huấn, Mực Học Lâm nhìn Đỗ Cận ép buộc chính mình thành bộ dáng như vậy có chút ý cười: “Đỗ tiểu thư có thể thoải mái, chuyện này vẫn phải tranh thủ sự đồng ý của cô đấy.”

Đỗ Cận gật gật đầu, nét mặt thả lỏng, lúc này Mực Học Lâm mới chậm rãi nói.

Thì ra Mực Học Lâm muốn mời Đỗ Cận làm chuyên gia thiết kế cho Mực đại tiểu thư, Mực Học Lâm là chú của ông chủ Hoa Tư, như vậy theo như ông ta nói thì Mực đại tiểu thư cũng chính là em gái của ông chủ!

Đỗ Cận có chút kinh ngạc, những kẻ có tiền không phải đều có nhà thiết kế chuyên nghiệp riêng ư, sao lại muốn yêu cầu một người mới như cô?

Chỉ có điều Mực Học Lâm ngược lại không có nói nguyên nhân gì nhiều, chỉ nhàn nhạt hỏi ý kiến của Đỗ Cận, trong lúc đó nhất thời Đỗ Cận đắn đo không biết trả lời thế nào.

Mực Học Lâm nhìn ra được Đỗ Cận do dự, chỉ gọi thư ký tới: “Đỗ tiểu thư, chuyện này cô suy nghĩ kỹ rồi có thể liên hệ với tôi sau cũng được. Tôi sẽ bảo Tiểu Trương đưa cô tới vị trí công tác của cô.”

Đỗ Cận đứng lên, cúi người: “Vâng, Mực tiên sinh.”

Đỗ Cận cũng không cùng một bộ phận với Lâm Tử Dương, Đỗ Cận đến vị trí làm việc mới biết được hóa ra nhà thiết kế cũng chia thành rất nhiều loại.

Đỗ Cận ngồi vào vị trí của mình, vài đồng nghiệp bên cạnh đều dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn cô. Cô bị nhìn như vậy có chút không thoải mái, liền đứng dậy đi vào toilet.

“Này, cô biết không. Nhà thiết kế Đỗ Cận kia nghe nói là đi cửa sau.” Ngay lúc Đỗ Cận vừa mới đến cửa phòng vệ sinh chợt nghe bên trong truyền ra thanh âm lạnh lạnh của phụ nữ.

“Hả, thật không? Cảnh tượng ra sao?” Một người phụ nữ khác rất ngạc nhiên hỏi lại.

“Không rõ lắm, chỉ nghe nói có người thấy cô tiến vào văn phòng của lão Mực.” Giọng nói lạnh lạnh kia cất tiếng.

Đỗ Cận đứng ở cửa không biết có nên đi vào hay không, những người này càng nói càng quá đáng. Cô rõ ràng cùng lão Mực kia một chút quan hệ cũng không có.....

Nhưng mà xã hội chính là như vậy, chỉ cần có một điểm bất thường là có thể nói thành chuyện lớn. Đỗ Cận đã hiểu rõ được đạo lý này.

Ngày đầu tiên đi làm vô cùng mệt mỏi, Đỗ Cận vốn cho rằng sau khi bản thân trở thành nhà thiết kế của Hoa Tư thì có thể an tâm vui đầu vào việc thiết kế. Nhưng mà sự thật cùng suy nghĩ của cô chênh lệch rất lớn.

Đỗ Cận đột nhiên có chút hoài niệm hai năm đó chính mình từng đến làm việc ở một công ty nhỏ, không có nhiều lục đục với nhau như vậy, cuộc sống của mọi người cũng rất thoải mái tự do.

Bây giờ đã được như ước nguyện rồi, tiến vào Hoa Tư. Căn bản là càng ngày càng không giống với những gì cô nghĩ.

Thời điểm trở lại nhà trọ Lục Mạn còn chưa trở về, cô nhìn nhìn di động, đã bảy giờ tối.

Đỗ Cận đang muốn gọi điện thoại hỏi Lục Mạn có trở về ăn cơm chiều hay không, chợt nghe tiếng chuông vang lên. Cô lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, là Lục Mạn gọi tới.

“Tiểu Cận, cứu mạng!” Thanh âm bên kia điện thoại của Lục Mạn vô cùng cấp bách, làm cho Đỗ Cận bỗng chốc kinh hoảng.

“Làm sao vậy?” Đỗ Cận vội vàng đứng lên.

“Tiểu Cận, bây giờ cậu có rảnh không?” Lục Mạn như là đang chạy bộ, có chút thở không ra hơi.

“Có, rốt cuộc là cậu làm sao vậy?” Nghe thanh âm của Lục Mạn vẫn có khí lực như cũ, lòng Đỗ Cận mới thả lỏng một chút.

“Tiểu Cận, cậu có thể giúp mình một việc không?”

“Làm cái gì?” Đỗ Cận đột nhiên có loại dự cảm không tốt.

“Xem mặt.”

“...”

Lúc Đỗ Cận đến tầng dưới của quán cà phê thì vừa đúng bảy giờ rưỡi, so với thời gian hẹn gặp của Lục Mạn đã muộn hai mươi phút.

Đỗ Cận thay một bộ quần áo đơn giản cho phù hợp rồi rời khỏi nhà. Vừa đi vừa nghĩ, cô thật sự không nên vừa nghe đến lời cầu xin tha thứ của Lục Mạn liền phạm phải hồ đồ như vậy.

Nhưng mà hiện tại nói những thứ này cũng vô ích, cô đã đến trước cửa quán cà phê. Bây giờ chuyện cô cần làm chính là nhanh chóng chấm dứt trò khôi hài này, nếu không sẽ để cho người đàn ông kia nhận ra cô không phải là Lục Mạn!

Đỗ Cận đứng ở ngoài quán cà phê nhìn về vị trí thứ ba ở phía bên trong, có một người đàn ông mặc quần áo thoải mái ngồi ở bên kia. Đỗ Cận bình tĩnh một hồi mới chậm rãi mở cửa, chậm chạp đi đến trước mặt người đàn ông đó.

Thứ đầu tiên Đỗ Cận nhìn thấy là bóng lưng anh ta. Một mái tóc đen dày, mặc bộ quần áo thể thao, thoát nhìn rất cao lại hơi gầy, ngón tay thon dài cầm tách cà phê, trông thế nào cũng thấy bộ dạng người này thuộc vào phần tử trí thức.

Trong lòng Đỗ Cận bồn chồn, người này hoàn toàn không giống như lời Lục Mạn miêu tả là một người đàn ông tai to mắt lớn lại giàu có. Nhưng mà Lục Mạn vẫn nhất quyết, chỉ cần là đối tượng xem mặt, có thể chửi mắng được phần nào hay phần ấy.

Đỗ Cận sửa sang lại quần áo một chút, làm bộ như không có việc gì điềm nhiên đi qua: “Xin chào, xin hỏi anh là Lâm tiên sinh?”

Mục Khiêm Thư ngẩng đầu nhìn về phía cô gái vừa hỏi, Đỗ Cận vừa mới đặc chọn một bộ trang sức trang nhã, một thân váy trắng nhìn vô cùng thùy mị, trên người mặc một chiếc áo ngoài cộc tay.

Đỗ Cận nhìn thấy Mục Khiêm Thư sắc mặt thoáng ngạc nhiên: “Anh là người đến phỏng vấn ở Hoa Tư?”

Mục Khiêm Thư cầm một quyển tạp chí trên tay, điện thoại đặt ở một bên, khuôn mặt bình tĩnh nhìn Đỗ Cận. Sau đó lộ ra một nụ cười nhẹ: “Cô là?”

Trong lòng Đỗ Cận đang đối chọi gay gắt, có nên nói thật cho anh ta biết không? Dù sao anh ta ở công ty cũng chẳng biết cô là ai.

Đỗ Cận nghĩ rồi lại nghĩ, vẫn không nên nói cho anh ta biết, ngày đó hợp nhân viên mới không có nhìn thấy anh ta, có lẽ là bị loại rồi.

“Tôi tên là Lục Mạn.” Đỗ Cận có chút khấn trương ngồi ở đối diện Mục Khiêm Thư, không biết vì sao nói đối trước mặt anh ta lại cảm thấy một như vậy.

Nếu Lục Mạn biết đối tượng hẹn gặp chính là người đàn ông trước mặt cô lúc này cũng chính là người đàn ông mà lúc trước cô ấy cố gắng tiếp cận, chắc là sẽ sợ tới mức cảm rớt xuống đất.

Mục Khiêm Thư nhẹ nhấp một ngụm cà phê, vô cùng tao nhã đợi Đỗ Cận nói chuyện.

Đỗ Cận nhìn nhìn ngoài cửa sổ: “Hôm nay thời tiết không tệ.”

Mục Khiêm Thư khép cuốn tạp chí trong tay lại, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ừ, đúng là không tệ.”

Đỗ Cận không phản đối, cô vốn chuẩn bị bộ dạng muốn đem đối tượng hẹn gặp dọa cho bỏ chạy, nhưng nhìn qua Mục Khiêm Thư ngồi vãn đàm phong khinh* như vậy, lời nói đến cổ họng lại bị ép trở về.

*nhàn nhạt, thoải mái

“Cái kia, thời gian không còn sớm. Tôi về trước đây.” Đỗ Cận ngồi lại năm phút, uống xong cốc cappuchino cũng không thấy người đàn ông đối diện nói gì. Cô đoán rằng có lẽ anh ta cũng không muốn đến xem mặt, cũng giống như mình đều là bất đắc dĩ.

Nghĩ đến đây, Đỗ Cận để lại một câu nói rồi đứng lên: “Lâm tiên sinh, anh cũng trở về sớm đi.”

Mục Khiêm Thư nhìn Đỗ Cận đứng lên, nhẹ gật đầu với mình. Cuốn tạp chí vốn đã gấp vào lại được anh mở ra lần nữa, ngón tay thon dài lật tạp chí. Ngẩng đầu lên, mắt nhìn Đỗ Cận. Mục Khiêm Thư cười càng thêm vui vẻ: “Đỗ tiểu thư.”

Đỗ Cận theo phản xạ quay đầu lại, xoay người lại mới nhớ tới anh ta làm sao biết tên của cô. Cô thấy Mục Khiêm Thư ngẩng đầu nhìn mình, cười giống như hồ ly: “Tôi tên là Mục Khiêm Thư.”

Đỗ Cận nhìn cái người đang ngồi ở kia cười không ngấm được miệng, trong lòng thầm mắng Lục Mạn. Rõ ràng là cô ấy nói cái tên Lâm Nhiên kia còn đang chờ cô đến, ai biết Lâm Nhiên lại đột nhiên rời đi. Hiện tại thì hay rồi, cô đã trở thành trò cười cho người ta.

Đỗ Cận cắn môi, không thèm nhìn cái người phía trước đang cười kia. Trong đầu vẫn lớn vồn câu nói cuối cùng của Mục Khiêm Thư, anh ta nói anh ta tên là Mục Khiêm Thư.

Mục Khiêm Thư, sao cái tên này quen thế nhỉ?

Mục, Mục Khiêm Thư, Mục Học Lâm. Trong đầu Đỗ Cận đột nhiên lóe lên một cái, anh anh anh ta không phải là ông chủ Hoa Tư chứ! ĐẠI BOSS của cô!

Lúc này Đỗ Cận mới nhớ vì sao cô cảm thấy người đàn ông này quen mặt như vậy, nhớ lại 13 năm trước Mục Khiêm Thư tiến vào Hoa Tư, lúc ấy công ty đang trong thời kì khủng hoảng, các công ty con đều bị ảnh hưởng. Ông chủ Hoa Tư gần cơn sóng dữ, đem tài chính của Hoa Tư đang khan hiếm vượt qua cửa ải khó khăn mà đi lên. Lúc ấy còn tạo nên cơn chấn động không nhỏ, ba chữ Mục Khiêm Thư này cũng được mọi người biết đến, chỉ là trong lần phỏng vấn nhìn thấy Mục Khiêm Thư nói năng rất thận trọng, nghiêm túc.

Chẳng qua về sau ngày càng có nhiều ông chủ nhỏ về nhậm chức, cái tên Mục Khiêm Thư này mới dần trở nên mờ nhạt. Khó trách bản thân cô lúc ấy không nhớ ra được.

Nghĩ lại, Mục Khiêm Thư đích thị là người này. Đỗ Cận nhớ rõ về sau có một khoảng thời gian ngắn Mục Khiêm Thư biến thành thần tượng của Lâm Tử Dương, những lúc nói chuyện phiếm thường hay nói đến người chủ mới tên Mục Khiêm Thư này. Lúc đó anh ta được coi là nhân vật truyền kì, Đỗ Cận vẫn luôn tiếc nuối vì chưa từng được gặp người đàn ông xuất sắc nhất trong miệng Lâm Tử Dương.

Hôm nay được tận mắt trông thấy nhưng lại trong tình huống này làm cho Đỗ Cận có chút bất ngờ. Dù thế nào cũng không nghĩ đến anh ta chính là Mục Khiêm Thư.

Đỗ Cận nhớ ngày đó, đã đến quá trưa Mục Khiêm Thư vẫn ngồi đợi phỏng vấn cùng bọn họ, nói chính xác là ngồi gần đây quan sát bọn họ. Nhà tư bản quả thực là một bụng đen tối.

Lục Mạn bật cười vui vẻ sau khi chứng kiến sắc mặt âm u của Đỗ Cận, từng dây thần kinh dần dần giãn ra, làm bộ an ủi nói: “Cậu xem, kỳ thật cũng đâu có gì ghê gớm lắm. Mình đã làm một chuyện còn mất mặt hơn so với cậu. Hơn nữa người đẹp trai ấy không phải còn nói tên cho cậu biết sao.”

Đỗ Cận nhìn Lục Mạn cười toe toét không ngừng, liền ném gối vào trong lòng Lục Mạn: “Nếu người kia là ông chủ Tần thị, mà người lúng túng là cậu. Cậu không cảm thấy mất mặt sao.”

Miệng Lục Mạn càng lúc càng há to: “Cậu nói là.....”

Đỗ Cận gật gật đầu, Lục Mạn lập tức hét lên: “Wow, Tiểu Cận. Cậu chẳng những đụng phải người đẹp trai mà còn là người giàu có nữa!”

4. Chương 4: Liên Hoan

Kể từ khi biết người xem mặt kia là BOSS, Đỗ Cận đi làm cực kỳ thận trọng, thử cũng không dám thử mạnh một cái. Cũng may người làm ở công ty tương đối nhiều, muốn gặp BOSS cũng không phải chuyện dễ dàng.

Hơn nữa BOSS có thang máy chuyên dụng riêng, trực tiếp đến tầng văn phòng, cho nên muốn gặp cũng không có cơ hội. Đỗ Cận hừ hừ hai tiếng, khi nào thì muốn gặp chứ.

Đỗ Cận suy nghĩ hai ngày cuối cùng vẫn đáp ứng yêu cầu của lão Mục, chọn một ngày để gặp Mục Khiêm Kỳ.

Đỗ Cận đã nhìn thấy Mục Khiêm Kỳ qua tạp chí, là một tiểu thư đài các. Mỗi cử chỉ của cô ấy thật xinh đẹp, Đỗ Cận lại nghĩ đến Mục Khiêm Thư, hai anh em nhà này thật đúng là giống nhau.

Trong văn phòng khi Đỗ Cận biết Mục Khiêm Kỳ là nhà thiết kế thì hơi cảm thấy chua chua, xem xong lý lịch nhà thiết kế này, Đỗ Cận liền quăng đi về mặt của mình. Nguyên tắc của Đỗ Cận là nhẫn nại để sống yên gió lặng, lui từng bước biển rộng trời cao, cơ bản đều luôn nhường nhịn. Thật may là những người như này rất ít, Đỗ Cận cũng mở một mắt nhắm một mắt cho qua.

Sau khi đến Hoa Tư cô cũng rất ít nhìn thấy Lâm Tử Dương, cảm giác hần gần đây hơi bề bộn công việc, hơn nữa còn nghe nói hần đang mời một nữ sinh làm người mẫu cho hần.

Đỗ Cận thở phào nhẹ nhõm, như vậy cũng tốt. Cô không nắm chắc có thể cự tuyệt Lâm Tử Dương. Nếu Lâm Tử Dương thật sự càn quấy, chính mình thật không biết làm sao mới tốt.

“Đỗ Cận!” Đỗ Cận đang trong cõi thần tiên chợt nghe thấy tiếng một người đàn ông gọi mình, cô liền dừng ăn cơm, ngẩng đầu nhìn về người đang đi đến.

Trên tay Ngô Nghị đang cầm hộp cơm đi đến chỗ Đỗ Cận, anh ta mặc chiếc áo sơ mi trắng kết hợp với chiếc quần tây màu đen, dáng người cao to khoảng một mét tám. Làn da lúa mạch. Mắt to mày rậm, khoe miệng có một lúm đồng tiền nhỏ, giống như là hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích. Giờ phút này khoe miệng anh ta lộ ra nụ cười nhìn Đỗ Cận.

“Đỗ Cận, buổi tiệc tối nay cô có đi không?” Ngô Nghị đem hộp cơm đặt ở đối diện Đỗ Cận, sau đó ngồi xuống.

Ngô Nghị và Đỗ Cận đều là người mới vào công ty, vì vậy những người phụ nữ trong công ty đều thừa cơ bỏ đá xuống giếng kéo thanh danh cô xuống.

Đỗ Cận ăn một miếng cơm, lắc đầu: “Sợ là không đi được.”

Tối nay cô muốn đi shopping mua một bộ quần áo, ngày mai là thứ bảy rồi. Đi gặp Mục Khiêm Kỳ không thể ăn mặc quá đơn giản, quần áo của cô trước giờ toàn là những kiểu thư sinh, thật không thích hợp.

Trên mặt Ngô Nghị mang chút tiếc nuối: “Có chuyện gì sao?”

Đỗ Cận nhìn Ngô Nghị, nghĩ một hồi rồi kể thật cho anh ta nghe. Ngô Nghị khẽ mỉm cười: “Tôi còn tưởng có chuyện gì lớn chứ, ăn cơm xong tôi đi cùng cô là được rồi.”

Đỗ Cận nghe vậy, vội từ chối: “Như vậy sao được chứ!”

Ngô Nghị vừa ăn cơm vừa nói: “Không có gì, dù sao thì nhiều người thì có nhiều ý kiến!”

Đỗ Cận không nói gì nữa, yên lặng ăn xong phần cơm của mình, sau đó vội vàng nói một: “Tôi đi trước.”

Ý tứ của Ngô Nghị không phải Đỗ Cận không biết, dù thế nào cũng đã có hai năm nói chuyện yêu đương với Lâm Tử Dương, đối với chuyện nam nữ không phải không biết gì cả.

Nhưng lúc này trong lòng cô không thể nào chấp nhận được một người khác nhanh như vậy được, chính xác hơn là cô cùng với Lâm Tử Dương mới chia tay chưa đến một tháng. Cô cũng chưa hoàn toàn quên Lâm Tử Dương, như vậy đối với Ngô Nghị thật không công bằng. Hơn nữa cô cũng không thể gấp gáp chuẩn bị đón nhận tình yêu mới như thế.

Tuy cô vừa mới trọng sinh, trong đầu cô thực sự giờ chỉ có suy nghĩ làm sao để đem mối hận trả thù. Ít nhất phải tìm một người bạn trai thật xuất sắc để chọc tức Lâm Tử Dương!

Nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng muốn tìm được thì hơi khó khăn. Cô cũng không phải là cô gái không tìm không phối.

Đỗ Cận nghĩ nghĩ, vẫn là thừa dịp bữa tiệc lần này nói rõ ràng một lần.

Tuy nói liên hoan tối nay là chào đón người mới vào công ty, nhưng thực chất là buổi tiệc liên hoan của bộ phận. Mỗi bộ phận là một gian phòng nhỏ, tổng cộng là mười gian. Trong gian lớn nhất ở giữa là hai người ở hai ngành, nói cho hay là, tiết kiệm không gian.

Đỗ Cận chắc lưỡi, hình như Lâm Tử Dương đang ở trong gian phòng lớn nhất. Hiện tại cô thấy thực may mắn vì cô ở gian nhỏ nằm độc lập, nếu đi qua phòng lớn gặp phải Lâm Tử Dương thì rất gượng gạo.

Ngô Nghị ngồi kế bên Đỗ Cận, thỉnh thoảng giúp Đỗ Cận gấp thức ăn, những người trên bàn ăn nhìn thấy đều cười đầy thâm ý.

Đỗ Cận không chịu đựng nổi sự nhiệt tình của Ngô Nghị, liền nói chính mình có thể tự ăn được.

Ngồi bên phải Đỗ Cận là thiết kế Tân Tú, vào Hoa Tư trước Đỗ Cận nửa năm, những bộ trang phục cô ta thiết kế luôn được rất nhiều người khen ngợi, trong lòng Đỗ Cận cân nhắc. Dựa theo xu hướng phát triển hiện nay, chẳng phải là phải đến show thời trang mới có thể gặp cô ta được sao?

Tả Tiểu Lôi đưa mắt nhìn Đỗ Cận, sau đó điềm nhiên thu hồi ánh mắt như không có việc gì quay sang lấy lòng Ngô Nghị, trong lòng oán hận.

“Đỗ Cận. Tôi mời cô một ly, hoan nghênh cô đến với bộ phận thiết kế.” Tả Tiểu Lôi đưa cho Đỗ Cận cái ly, sau bưng lên cái ly của mình, đứng lên xem phản ứng của Đỗ Cận. Đỗ Cận hoảng sợ, Tả Tiểu Lôi và cô ở bộ phận thiết kế cũng không nói chuyện nhiều, sao bây giờ lại nâng ly mời cô chứ?

Nhưng mà bây giờ không phải thời điểm lo lắng nhiều như vậy, cô đứng lên nhìn Tả Tiểu Lôi, nâng ly của mình lên.

“Uống đi! Uống đi!” Các đồng nghiệp nhìn Đỗ Cận nâng ly đều nhao nhao hết cả lên. Đỗ Cận có chút khó xử, uống ư? Đoán chừng cô không qua cửa ải này được rồi.

“Tôi uống thay cô ấy.” Là mỹ nữ nên đương nhiên sẽ có anh hùng ra tay giúp đỡ, Ngô Nghị lấy cái ly trên tay Đỗ Cận, nắm ở trong tay.

Ánh mắt các đồng nghiệp như hiểu rõ, hai má Đỗ Cận ửng đỏ. Cô nghe Ngô Nghị nói chỉ cảm thấy thêm hỗn loạn, dĩ nhiên cô không thể nào để Ngô Nghị thay cô uống rượu, như thế quan hệ của bọn họ sẽ không thể nói rõ ràng được.

“Không cần, để tự tôi.” Đỗ Cận đem cái ly trong tay Ngô Nghị đoạt lại, ngửa đầu lên uống.

“Xem ra, người ta không muốn anh uống thay cô ấy rồi.” Tả Tiểu Lôi nói với Ngô Nghị, sau đó cũng đem rượu uống hết. Khóe miệng còn mang theo nụ cười chế nhạo.

Sắc mặt Ngô Nghị không được tốt lắm, toàn bộ những người trong bộ phận thiết kế đều vây quanh ba người họ, Đỗ Cận cảm thấy trên mặt như là lửa đốt. Không biết là do tác dụng của cồn hay là do lời nói của Tả Tiểu Lôi.

“Thật xin lỗi, tôi đi toilet một chút.” Đỗ Cận nhìn sắc mặt khác thường của mọi người, đứng lên nói. Cục diện quỷ dị như bây giờ cô thật không ứng phó nổi, còn không bằng đi ra ngoài hít thở không khí.

Đỗ Cận đi ra khỏi phòng, ngành bọn họ nằm ở tận cuối. Đi ra ngoài cần phải đi các phòng của các ngành khác. Đỗ Cận sửa sang lại quần áo, đi nhanh ra ngoài.

Phía ngoài cùng là phòng lớn, Lâm Tử Dương đang ở trong phòng đó. Đỗ Cận đi đến cửa thì nhìn vào bên trong phòng một cái, Lâm Tử Dương đang ngồi ăn tôm, bên cạnh có cô gái gấp thức ăn cho Lâm Tử Dương, ánh mắt Đỗ Cận co rút lại, cô gái này không phải Lục Thanh thì là ai!

Hôm nay Lục Thanh mặc chiếc váy dài màu tím, thắt lưng màu xanh thẫm, làm cho cô ta thêm vài phần quyến rũ. Giờ phút này khuôn mặt của cô trang được đang điểm rất khéo léo, nhìn từ xa giống hệt như búp bê.

Đối với Lục Thanh, Đỗ Cận cũng không hiểu rõ, chỉ biết cô ta là con gái của tổng giám đốc, đồng nghiệp với Lâm Tử Dương. Còn về phần bọn họ có quan hệ tốt khi nào thì cô thật sự không biết. Nếu không phải trong điện thoại của Lâm Tử Dương xuất hiện tên của người phụ nữ này, đoán chừng cô cũng sẽ không phát hiện ra cái gì.

Dáng người của Lục Thanh rất đẹp, điểm ấy Đỗ Cận luôn biết, bây giờ thoát nhìn cô ấy càng trẻ so với lúc trước, thần thái rất tốt.

Đỗ Cận bình tĩnh coi như không thấy gì đi đến toilet, nhưng đáy lòng gợn từng cơn sóng, hiện tại cô đã biết thì ra mỗi lần liên hoan, ai ở bên cạnh chăm sóc cho Lâm Tử Dương.

Rõ ràng nói không để ý, nhưng là trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu. Cô nhớ về sau mỗi khi đi ăn Lâm Tử Dương luôn sẽ gọi rất nhiều món, nhưng cuối cùng cũng không ăn được bao nhiêu, khi đó Đỗ Cận oán giận Lâm Tử Dương xa xỉ, nhưng không nghĩ đến hẳn làm như vậy là vì một phụ nữ khác.

Đỗ Cận đi vào nhà vệ sinh, nhìn đôi mắt hơi phồng hồng trong gương, cô lấy nước lạnh vỗ vào mặt mình: “Đỗ Cận, cố lên! Tiếp tục kiên trì lạnh nhạt với Lâm Tử Dương, rất nhanh mày sẽ có thể quên hẳn ta!”

Đỗ Cận ra ngoài toilet liền nhìn thấy Ngô Nghị đang tựa vào vách gạch trắng, Ngô Nghị khoanh hai tay, đầu hơi cúi thấp, Đỗ Cận không thấy được vẻ mặt của Ngô Nghị.

“Sao anh ở chỗ này vậy?” Đỗ Cận đi đến bên cạnh Ngô Nghị, kỳ quái hỏi.

“Đỗ Cận, cô thật không tiếp nhận tôi sao?” Ngô Nghị ngẩng đầu nhìn Đỗ Cận, trong ánh mắt sáng ngời có thể nhìn thấy một cái bóng nho nhỏ.

Đỗ Cận nói nhỏ nhẹ: “Ngô Nghị, anh say rồi sao?”

Ngô Nghị không nói gì, dùng sức kéo Đỗ Cận lại ôm vào trong lòng. Đỗ Cận kinh ngạc mở to hai mắt, rõ ràng trong lòng cô rất muốn đẩy ra, nhưng tay lại không thể kiểm soát nổi.

Trong lòng cô nóng nảy, nhìn cái gì cũng mơ hồ. Đỗ Cận không thể nói rõ đó cảm giác gì, chẳng lẽ do rượu?

Nhưng là, bị Ngô Nghị ôm cô có chút không tình nguyện.

Ngô Nghị nhìn Đỗ Cận không phản kháng, trong lòng vui vui, đem Đỗ Cận ở trong lòng kéo ra, ngón tay sờ lên gương mặt của cô.

“Buông ra...” Rõ ràng cô rất muốn quát thật to, lại phát hiện thanh âm của mình rất nhỏ. Trong lòng cảm thấy rất lo lắng.

Đỗ Cận nhìn mặt Ngô Nghị càng lúc càng gần mặt mình, hai mắt của anh ta dần khép lại, gần như muốn hôn cô.

“Khụ khụ...” Bên toilet nam cách vách bỗng truyền đến một trận ho khan, Đỗ Cận đứng hình, lý trí và cơ thể đông cứng.

Ngô Nghị cũng không tiếp tục nữa, sắc mặt Đỗ Cận ửng hồng không thể che giấu, quả thực giống như bị lửa thiêu đốt.

Sau đó Đỗ Cận thấy từ trong toilet có bóng người đi ra.

Người kia vừa bước ra Đỗ Cận đã cảm giác được loại khí thế cường đại, Đỗ Cận lắc đầu, vẻ mặt của người đàn ông này sao kỳ quái vậy?

“Đỗ Cận!” Ngô Nghị cảm giác được thân người Đỗ Cận dần dần mềm nhũn, anh ta nhìn về phía người đang đi đến: “Chủ tịch!”

Mục Khiêm Thư mặc tây trang màu đen, đôi giày da màu nâu. Bên trong là chiếc áo sơ mi màu trắng, đeo caravat màu trắng. Khuôn mặt lạnh lùng xa cách nhìn Ngô Nghị và Đỗ Cận.

Nhìn Đỗ Cận trong lòng Ngô Nghị, khi thì nhúu mày khi thì giãn ra, Ngô Nghị vội vàng nói: “Chủ tịch, xin chào. Tôi là Ngô Nghị. Đây là đồng nghiệp của tôi tên Đỗ Cận, cô ấy uống hơi nhiều.”

Mục Khiêm Thư ừ một tiếng, nhìn Ngô Nghị nửa ngày, Ngô Nghị cảm giác mồ hôi lạnh đầy người mình. Mục Khiêm Thư mới không nhanh không chậm nói: “Anh có thể đi rồi.”

Ngô Nghị như nhận thánh chỉ, chuẩn bị ôm Đỗ Cận đang xỉu ở trong lòng mình chạy nhanh. Mục Khiêm Thư lại đi đến bên cạnh Ngô Nghị, đem Đỗ Cận giữ lấy: “Cô ấy ở lại.”

5. Chương 5: Tỉnh Rượu

Trong căn phòng khoảng hơn hai mươi mét vuông, giấy dán tường cùng đa số đồ dùng trong nhà đều là màu xám. Trong phòng ngoại trừ một chiếc giường lớn đủ để bốn người nằm, chỉ có hai chiếc tủ đầu giường. Cảm giác có một chút trống trải.

Đỗ Cận nằm trên chiếc giường lớn, chậm rãi mở mắt.

Đầu tiên là chăn, mềm, đều không phải mùi hương quen thuộc. Sau đó là giấy dán tường, cũng không phải là màu sắc quen thuộc.

Tiếp theo đó là chùm đèn pha lê lớn treo đỉnh đầu, chế tác tinh xảo, trông vô cùng đẹp mắt. Nhưng là đây không phải là phòng của cô?

Đầu đau nhức, đôi mắt mệt mỏi, toàn thân vô lực.

Chịu đựng sự không thoải mái ngồi dậy, ngón tay day day trán. Sau đó cô cảm giác được cái chăn từ từ trượt qua thân thể của mình, thẳng tắp rơi xuống. Da thịt Đỗ Cận tiếp xúc với không khí, cô rùng mình một cái.

Cô cứng người, chậm chạp cúi đầu: “A!!!”

Mục Khiêm Thư ở thư phòng cách vách nghe được âm thanh của Đỗ Cận, anh im lặng nửa ngày mới đứng dậy.

“Làm sao vậy?” Mục Khiêm Thư đi đến cửa phòng ngủ, dựa lên cửa hỏi. Anh nhìn thấy bà vai Đỗ Cận đều lộ ra ngoài cùng cẳng cổ trắng nõn. Cái chăn chỉ che đến trước ngực. Giờ phút này cô mờ mịt nhìn chính mình, hai cánh tay bởi vì không khí lạnh lẽo tràn vào mà khẽ run. Trên mặt tràn đầy kinh ngạc, trong ánh mắt còn có chút ướt át.

Thân thể Mục Khiêm Thư có chút xao động, đêm qua thật vất vả mới đè xuống được dục vọng bị cô dễ dàng khơi lên, thật muốn... liều lĩnh xông lên ôm lấy cô...

“Anh, anh... Anh đã làm gì tôi!” Đỗ Cận bị kinh hãi có chút cà lăm, cô nhìn bóng dáng Mục Khiêm Thư chỉ cảm thấy đầu choáng váng mắt hoa.

Mục Khiêm Thư đi nhanh vào phòng, vẫn không quên tránh quần áo rơi lả tả trên mặt đất. Đỗ Cận nhìn anh từng bước một đi về phía mình, trong lòng như bị sét đánh.

“Tôi không làm gì cả, nếu cô không để ý. Tôi ngược lại có thể cân nhắc.” Mục Khiêm Thư ngồi bên cạnh Đỗ Cận cả người trần trụi bọc trong cái chăn, khát vọng trong mắt không hề che dấu, nhìn ngón tay cô dùng sức bảo vệ thân thể mình. Thái độ trông như thờ ơ, nhưng chỉ anh mới biết chính mình phải cần ý chí khủng bố cỡ nào mới kìm nén được bản thân.

Đỗ Cận nhìn thoáng qua đồng hồ bừa bộn trong phòng, áo khoác của cô, váy của cô, còn có... nội y của cô.

“Anh thật sự cái gì cũng không làm?” Đỗ Cận có chút không tin, nhưng mà thân thể cũng không hề truyền đến cảm giác khác thường gì, mặc dù cô chưa từng phát sinh quan hệ cùng đàn ông, nhưng cũng biết lần đầu tiên rất đau đớn.

Chỉ là cô cũng không có cảm giác đau đớn như vậy, cho nên lời anh nói đều là sự thật?

“Tin tôi, nếu như tôi thật sự phát sinh quan hệ với cô, cô cũng không thể tỉnh lại sớm như vậy đâu.” Mục Khiêm Thư đứng lên, từ bên trong tủ quần áo lấy ra một cái áo choàng tắm quảng cho Đỗ Cận. Sau đó cũng không quay đầu đi ra khỏi phòng, nếu ở lại thêm một giây anh sợ sẽ không cầm lòng được.

“Anh!” Đỗ Cận thở phì phò, dứt khoát không thèm nhìn Mục Khiêm Thư. Nhưng mà nghe anh chứng thật bọn họ quả thật không có phát sinh quan hệ, khiến cho cô cũng thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Đỗ Cận mặc áo choàng tắm của Mục Khiêm Thư vào, vừa dày lại rộng. Nhìn như cô quấn cả cái chân trên người, thắt lưng buộc chặt, ống tay áo cùng ống quần bị cuốn lên. Chỉ có điều bên trong không mặc nội y, trước sau cô vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Đỗ Cận mặc xong áo choàng tắm xong mới đánh giá phòng ngủ của Mục Khiêm Thư. Nhìn phòng ngủ trống trải, cô cảm thấy cuộc sống của Mục Khiêm Thư nhất định không có gì thú vị. Gần như không có chút đồ vật bài trí nào. Chẳng qua cách thiết kế của tủ quần áo làm cho Đỗ Cận cảm thấy mới lạ, tủ quần áo được đặt sát vách tường, màu sắc cùng giấy dán tường giống nhau, từ bên ngoài nhìn vào nếu không chú ý thật sự sẽ không thấy được.

Đỗ Cận ngồi ở bên giường rất lâu mới khổ sở rời khỏi phòng.

Mục Khiêm Thư liếc nhìn Đỗ Cận đã mặc áo choàng tắm, ngón tay cầm bánh mì hơi hơi dùng sức, bánh mì nát vụn, tan tác trên bàn.

Lúc Đỗ Cận vừa bước ra khỏi cửa phòng thì thấy Mục Khiêm Thư đang ngồi trước bàn ăn thưởng thức điểm tâm, ánh nắng mặt trời chiếu lên người anh. Trên gương mặt tuần tú là lạnh nhạt xa cách, chỉ là làn da so với lần trước nhìn thấy đã hồng hào hơn một ít.

Đồ mặc ở nhà của Mục Khiêm Thư cũng là màu xám. Đỗ Cận nhìn bố trí phòng khách, dù rất lớn rất sang trọng nhưng không hề cảm thấy ấm áp, quả nhiên đại BOSS như lời đồn đãi, lạnh lùng, khó gần.

Mục Khiêm Thư liếc nhìn Đỗ Cận đang đứng ở cửa phòng ngủ dò xét anh, liền đem một phần bữa sáng khác nhìn Đỗ Cận: “Ngồi đi.”

“Không được, Boss. Tôi phải trở về rồi.” Đỗ Cận thật sự không có khẩu vị để có thể nuốt trôi bữa sáng này, đừng nói bọn họ đang ở trong tình huống lúng túng khó xử, ngay cả cổ họng của cô cũng rất đau.

Đỗ Cận nghĩ mình cần phải uống thuốc. Cô chưa từng say rượu. Hóa ra lại thống khổ như vậy.

Chỉ là ngày hôm qua rõ ràng còn ở cùng với các đồng nghiệp, vì sao hôm nay tỉnh lại lại ở trên giường của Boss?

Đỗ Cận nhìn thần sắc hồ hững của Mục Khiêm Thư, đoán chừng anh sẽ nói: Cô khẳng định là mình không nhớ gì?

Mục Khiêm Thư nghe được lời nói của Đỗ Cận liền nở nụ cười hiểm thấy. Anh nhìn Đỗ Cận, hơi có chút đùa dai mở miệng: “Nếu cô muốn ra ngoài trong tình trạng như vậy, thì tôi cũng không có ý kiến gì.”

Nội y của Đỗ Cận hỏng rồi, đồ lót bị xé thành hai nửa, cũng không biết làm sao lại khiến cho trên váy đều là vết bẩn.

Hiện tại cô chỉ mặc một bộ áo tắm, bên trong trống không. Đi thêm một bước cũng là sự giầy vò, tuy nhiên áo tắm này rất dày, hầu như không nhìn thấy đường cong như ẩn như hiện trên người cô. Nhưng mà cô cũng không có dùng khí ngồi cạnh Mục Khiêm Thư, dùng sắc mặt như cũ ăn bữa sáng.

“Tôi có thể gọi điện thoại cho bạn, để cô ấy đến đón tôi.” Suy nghĩ một hồi Đỗ Cận nghĩ đến một cách giải quyết hợp lý, hôm nay Lục Mạn khẳng định đang ở nhà.

Đỗ Cận vừa nhớ tới liền vội vàng tìm túi xách ở đầu giường, tìm được di động, cô nhấn nhấn cả buổi nhưng điện thoại vẫn không có phản ứng, màn hình vẫn tối đen như mực chỉ phản chiếu lại gương mặt còn chưa rửa sạch của cô.

“Thật ngại quá, tôi quên mất. Ngày hôm qua tôi đã dùng điện thoại của cô.” Mục Khiêm Thư vừa ăn xong bữa sáng, đi vào phòng nhìn Đỗ Cận cầm di động trong tay với bộ dạng ngây ngốc.

Tâm tình trong nháy mắt tốt lên, tốt đến mức khoe miệng Mục Khiêm Thư vẫn còn treo một nụ cười mỉm.

Đỗ Cận không thể không dùng từ nghiêng răng nghiêng lợi để hình dung cảm giác của bản thân, cô cảm thấy Mục Khiêm Thư giống như là cố ý. Nhưng quả thực anh không cần phải cố ý như thế đối với cô chứ, mặt khác anh còn là ông chủ Hoa Tư! Muốn kiểu bạn gái nào mà không có, cần gì cùng cô tính toán chi li.

Chỉ là hiện tại không khí quỷ dị này khiến cô cảm thấy rất xấu hổ, đối với đêm qua trong trí nhớ cuối cùng chỉ dừng lại ở cửa phòng vệ sinh của nhà hàng. Cô chỉ cảm giác được một hồi áp lực đánh úp. Tiếp theo cô làm cái gì cũng không nhớ rõ.

Đỗ Cận cầm điện thoại không thể gọi, tâm tình rất phức tạp. Cô không đem theo bộ sặc bên người, điện thoại lại không thể sử dụng. Cô nhìn về Mục Khiêm Thư đưa tay: “Boss, cho tôi mượn điện thoại một chút.”

Mục Khiêm Thư đem chăn trên giường gấp lại, kéo phẳng ga giường. Giống như một người đàn ông của gia đình. Làm xong mới quay người đứng trước mặt Đỗ Cận: “Có thể.”

Đỗ Cận thở ra một hơi, lại nghe giọng nói trầm thấp của Mục Khiêm Thư: “Trước tiên cô rửa mặt, sau đó đem bữa sáng ăn hết đi.”

Đỗ Cận: ...

Cô đến gần phòng vệ sinh, trang hoàng so với phòng ngủ tinh xảo hơn chút ít, có lẽ bởi vì bên trong vật phẩm đầy đủ hết, thoát nhìn cũng rất cũng rất thư thái.

Đỗ Cận cầm lấy kem đánh răng, muốn tìm bàn chải đánh răng mới nhưng tìm cả buổi vẫn không thấy. Cô hướng mặt ra ngoài dò xét, sau đó sắc mặt như thường đem cơ thể rút lại, đóng cửa. Bắt đầu sử dụng bàn chải đánh răng, khăn mặt của Mục Khiêm Thư.

Khi Đỗ Cận đi ra khỏi phòng vệ sinh, Mục Khiêm Thư cũng không ngẩng đầu lên vẫn ngồi đọc báo trên ghế sa lon màu vàng nhạt. Đỗ Cận liếc nhìn phần chữ to trên mặt báo, thì ra là mấy bản tin kinh tế.

Bữa sáng gồm bánh mì và sữa bò, Đỗ Cận ngồi ở bàn ăn, giờ phút này trên bàn ăn dài bốn mét chỉ để một ly sữa bò cùng một đĩa bánh mì. Bên cạnh ly sữa còn có một bát canh vẫn còn bốc hơi nóng, cô có chút khó hiểu, nhìn về phía Mục Khiêm Thư đang ngồi ở trên ghế sa lon đọc báo.

“Giải rượu.” Mục Khiêm mặc dù không có ngẩng đầu nhưng vẫn nhận ra thắc mắc của Đỗ Cận.

Nội tâm Đỗ Cận chảy qua dòng nước ấm, bên miệng mang theo một chút vui vẻ.

Ăn xong bữa sáng Đỗ Cận dùng điện thoại của Mục Khiêm Thư gọi cho Lục Mạn, nghe thấy tiếng gào to tra hỏi từ bên kia điện thoại, cơn đau đầu đã giảm bớt vài phần giờ lại tăng thêm.

Mục Khiêm Thư vẫn ngồi ở trên ghế sa lon, trong lúc nhất thời hai người không nói chuyện. Đỗ Cận một bên xem tivi, một bên căn nhắc đắn đo làm như vô tình hỏi rõ ràng tối hôm qua rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Mục Khiêm Thư ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, lại không trả lời vấn đề của Đỗ Cận. Anh chỉ nhìn Đỗ Cận, làm cô ngượng ngùng không thể hỏi tiếp.

Lúc Lục Mạn đến, Mục Khiêm Thư liền đi vào thư phòng. Anh đem quần áo của Đỗ Cận thu dọn xong bỏ vào trong túi, sau đó nhìn áo tắm Đỗ Cận đang mặc, con mắt nheo lại: “Đồ kỷ niệm.”

Không biết tại sao, Đỗ Cận nghe được ba chữ kia lọt vào tai có cảm giác kỳ quái.

Thời điểm Lục Mạn cùng Đỗ Cận được Mục Khiêm Thư đưa ra khỏi biệt thự đã rất kinh ngạc, cô quay đầu mới nhớ ra: “Tiểu cận! Cận sao lại có thể không nói với mình là cậu cùng với anh ta ở chung một chỗ.”

Lúc đó Đỗ Cận đã xem Mục Khiêm Thư là Boss, mà Boss lại là người đàn ông lần trước Lục Mạn đến bắt chuyện.

Lục Mạn hiển nhiên không thể tiếp nhận, trực tiếp oán Đỗ Cận không đủ nghĩa khí, lúc này mới nói cho cô biết sự thật.

Đỗ Cận dẫn đo nói: “Thực xin lỗi, Mạn Mạn. Mình thật không cố ý giấu giếm cậu. Chỉ là nghĩ đến anh ta và chúng ta không cùng một thế giới, cho nên chưa nói.”

Lục Mạn phát cáu đến cũng nhanh đi cũng nhanh, hơn nữa cũng không có đem Mục Khiêm Thư để ở trong lòng, bất mãn chính là việc Đỗ Cận giấu giếm. Lúc này Đỗ Cận xin lỗi, cô thực hưởng thụ gât đầu: “Được rồi, cậu đã thành tâm thành ý xin lỗi. Mình không tiếp nhận thì còn có thể nói gì.”

Đỗ Cận ôm bả vai Lục Mạn: “Thật sự là Mạn Mạn tốt của mình!”

Lục Mạn lộ ra nụ cười không có ý tốt: “Cậu á? Mục Khiêm Thư của cậu á!”

“Nói bừa cái gì!” Đỗ Cận sắc mặt phiem hồng, quần áo xách trên tay trong nháy mắt nặng ngàn cân. Rất muốn ném đi, nhưng trong đầu lại nghĩ đến lời Mục Khiêm Thư nói: Đồ kỷ niệm. . .

Mục Khiêm Thư nhìn Đỗ Cận đi ra cửa, nhìn cô cùng Lục Mạn hai người ôm vai bá cổ, lông mày có chút nhăn lại.

Đỗ Cận trở lại ký túc xá, vốn là định gọi điện thoại cho ông Mục hẹn gặp buổi sáng. Chắc có lẽ phải đổi sang buổi chiều.

Thanh âm sang sảng của ông Mục từ bên kia truyền đến: “Cô trực tiếp đến gặp Kỳ Kỳ đi.”

Sau đó Đỗ Cận lại một lần nữa gọi điện thoại hẹn Mục Khiêm Kỳ.

Giọng nói Mục Khiêm Kỳ rất êm tai, thuộc loại mỹ nữ dịu dàng. Cô nghe Đỗ Cận ở bên kia xin lỗi, liền nói: “Không sao, Đỗ Cận. Buổi chiều cô đến đây đi.”

Trong lòng Đỗ Cận thả lỏng, cảm thấy hai anh em Mục gia lớn lên giống nhau nhưng tính tình một chút cũng không giống. Xem chừng con người Mục Khiêm Kỳ thân thiện hơn nhiều.

6. Chương 6: Gặp Mặt

Nhà Mục Khiêm Kỳ tọa lạc tại vùng ngoại ô, Đỗ Cận chạy hai tuyến xe buýt mới đến nhà của Mục Khiêm Kỳ. Nhìn xe buýt lắc lư lắc lư rời đi, Đỗ Cận chỉnh sửa lại quần áo của mình, xác định không có vấn đề gì mới đi về phía căn biệt thự.

Biệt thự rất lớn, tối thiểu phải gấp hai lần biệt thự của Mục Khiêm Thư gộp lại. Xem ra Mục Khiêm Thư thoát nhìn lạnh nhạt, nhưng đối với em gái mình rất tốt. Điều này cũng không có gì lạ, khi Mục Khiêm Thư còn nhỏ thì cha mẹ anh ngoài ý muốn từ biệt thế giới này, đối với anh mà nói, em gái là người thân duy nhất của anh, không tốt với cô ấy thì tốt với ai.

Đỗ Cận theo quần gia đi xuyên qua hoa viên, bây giờ cũng sắp đến tháng mười một nên có nhiều hoa đã nở rộ, Đỗ Cận vội vàng nhìn lướt qua. Có rất nhiều hoa cô không biết.

Lại cùng quần gia đi qua hai hành lang dài mới đến phòng khách, hành lang dài này được xây bằng đá cuội, đi trên hành lang còn ngửi được mùi thơm của hoa. Phòng khách được trang trí rất lịch sự tao nhã, đa số những vật dụng đều mang màu sắc nhu hòa, giấy dán tường cũng là màu vàng nhạt. Làm cho người ta khi bước vào cảm giác đặc biệt thoải mái.

Đỗ Cận đi dọc đường, cảm thấy Mục Khiêm Kỳ là một cô gái hiểu được ý nghĩa và hưởng thụ cuộc sống.

Đỗ Cận đi qua cánh cửa màu đen, nhìn thấy trong căn phòng trắng có cô gái mặc đồ ở nhà đang ngồi trên ghế sofa, liền đoán được đây là Mục Khiêm Kỳ.

Mục Khiêm Kỳ rất đẹp, loại xinh đẹp này như là kiểu xinh đẹp không mang theo lửa khói hương vị nhân gian. Khí chất hoàn toàn khác với Mục Khiêm Thư, tuy là tiểu thư nhà giàu, nhưng lại không hề có cảm giác kiêu căng.

“Phu nhân, Đỗ tiểu thư đã đến.” Quản gia đi qua Mục Khiêm Kỳ cung kính nói.

“Cô là Đỗ Cận?” Mục Khiêm Kỳ quay đầu nhìn Đỗ Cận ở sau lưng quản gia. Hôm nay Đỗ Cận mặc bộ quần áo mới do Lục Mạn chọn. Chiếc áo trắng cổ chữ V bên trong, phối hợp với chiếc áo khoác ngắn màu vàng bên ngoài, nửa người dưới mặc chiếc quần bò màu trắng, mang đôi giày da nhỏ. Trái lại khiến cho cô thêm vài phần hoạt bát.

Đỗ Cận cười với Mục Khiêm Kỳ: “Xin chào, Mục tiểu thư. Tôi là Đỗ Cận.”

Mục Khiêm Kỳ bỗng nở nụ cười, Đỗ Cận cảm giác như cả căn phòng tràn ngập hương hoa. Mắt ngọc mày ngài, thiển tiếu di nhân*. Mục Khiêm Kỳ thật sự xứng với tám chữ này.

*nụ cười làm cho người khác dễ chịu

Đỗ Cận ngồi xuống, lúc đầu hơi khấn trương nhưng khi thấy Mục Khiêm Kỳ rất ôn hòa thì đã biến mất. Cùng Mục Khiêm Kỳ trò chuyện về thiết kế sau đó Đỗ Cận còn kể vài chuyện thú vị trong công ty. Khi Đỗ Cận nói đến chuyện toàn bộ người trong công ty nghĩ BOSS là GAY thì cô ấy liền cười.

Mắt Mục Khiêm Kỳ mở to, chớp chớp nói: “Thật sao? Trong công ty thật sự có người nói như vậy sao?”

Đỗ Cận suy nghĩ một hồi, rồi bắt chước lại khẩu khí của người phụ nữ kia: “Tám phần là đồng tính luyến ái, bằng không tại sao có thể chống cự lại dáng người xinh đẹp của tôi chứ.”

Mục Khiêm Kỳ lấy tay che miệng cười vô cùng vui vẻ, không như Đỗ Cận, khi cười đến mắt cũng muốn híp lại.

Mục Khiêm Kỳ và Đỗ Cận đang trò chuyện sôi nổi, thì trên lầu có một bóng người đi xuống. Đỗ Cận ngẩng đầu nhìn lên, là một người đàn ông mi thanh mục tú.

“Ông xã.” Mục Khiêm Kỳ đứng lên, mỉm cười nhìn người đang đi đến.

“Ừ, đây là?” Lý Á đứng trên lầu nhìn xuống, rồi đi đến bên cạnh Mục Khiêm Kỳ lười biếng hỏi.

Lý Á làm việc trong Hoa Tư, chức vị cũng rất cao, bộ dạng thường ngày trông thấy trên thương trường rất tinh anh. Hiện tại mặc bộ quần áo màu vàng ở nhà, bộ dạng biếng nhác đứng bên cạnh Mục Khiêm Kỳ cũng không tệ.

Nghe nói năm đó vì cưới Mục Khiêm Kỳ, Lý Á trả giá rất nhiều. Cùng Mục Khiêm Kỳ cực khổ yêu nhau ba năm mới ôm được người đẹp về.

“Đây là nhà thiết kế do anh trai mời, Đỗ Cận. Cũng là chị dâu tương lai của em.” Mục Khiêm Kỳ kéo cánh tay Lý Á. Nhìn về anh ta cười yếu ớt.

Đỗ Cận nghe vậy thiếu chút nữa phun nước trà trong miệng ra: “Mục tiểu thư, quan hệ giữa tôi và BOSS không phải như cô nghĩ đâu”

Dáng vẻ Mục Khiêm Kỳ như hiểu được: “Tôi biết, cô muốn giữ bí mật với người ngoài đúng không. Nhưng Lý Á không phải người ngoài”

Đỗ Cận không phải nghĩ như vậy, mà là bọn họ có quan hệ này khi nào chứ?

Lý Á lấy chiếc áo mỏng trên tay choàng lên người Mục Khiêm Kỳ: “Vẫn thích chuyện Bát Quái như vậy”

“Mục tiểu thư, cô thật sự hiểu lầm quan hệ của tôi và BOSS rồi. Tôi và anh ấy không phải như cô nghĩ” Đỗ Cận nghĩ nghĩ, nhưng vẫn nghĩ không ra cô đã làm hành động gì khiến Mục Khiêm Kỳ hiểu lầm.

Nếu lời này đến tai Mục Khiêm Thư, thanh danh của cô liền xong rồi!

“Đỗ Cận, tối hôm qua không phải cô cùng với anh trai ở chung một chỗ sao?” Mục Khiêm Kỳ choàng áo cẩn thận, hé ra khuôn mặt cười chứa đầy tò mò.

“Tôi! Tôi... Làm sao cô biết?” Đỗ Cận suýt chút nữa đã muốn bị nội thương mà nôn ra một búng máu.

“Anh của tôi nói cho tôi biết” Mục Khiêm Kỳ tựa vào lòng Lý Á, ngây thơ như cún con nói.

Mặt Đỗ Cận đỏ bừng, cô rất muốn ngửa mặt lên trời gào thét, đây rốt cuộc là sao chứ?

Lý Á đứng ra giảng hòa, anh nhìn về mặt bà xã hiếu kỳ cùng với gương mặt đỏ bừng của Đỗ Cận. Khóe môi nhếch lên cười hiểu ý: “Bà xã, em đừng như vậy, sẽ dọa đến Đỗ thiếu thư.”

Đỗ Cận: ...

Đỗ Cận xấu hổ một hồi, mới đứng lên vội vàng lấy số đo người cho Mục Khiêm Kỳ, cũng nhớ lại những yêu cầu của Mục Khiêm Kỳ. Sau đó liền nói lời tạm biệt.

Mục Khiêm Kỳ giữ lại nói: “Hay là ở lại cùng ăn tối đi”

Đỗ Cận lắc đầu: “Không cần đâu. Cám ơn Mục thiếu thư.”

“Buổi tối anh tôi sẽ về đây, Đỗ Cận. Cô chờ anh ấy một chút thôi.” Mục Khiêm Kỳ nhìn về phía Đỗ Cận cười cười, Lý Á cũng ở một bên nói theo: “Đúng vậy, cũng sắp là người một nhà, không cần phải câu nệ như vậy.”

Đỗ Cận khéo léo từ chối ý tốt của hai vợ chồng, một mình gọi xe trở về. Tuy rằng cô thật rất muốn ở lại để nghe Mục Khiêm Kỳ sẽ giải thích như thế nào.

Chị dâu tương lai, vậy mà Mục Khiêm Kỳ cũng nghĩ ra được. Tính tình Mục Khiêm Kỳ lạnh lùng như vậy cô thật không có phúc hưởng.

Đỗ Cận xuống xe đi về phía khu chung cư, rất xa liền nhìn thấy có một người đàn ông đứng ở đó. Bóng lưng vô cùng quen thuộc kia làm cho Đỗ Cận vừa nhìn đến trong nháy mắt đã nhận ra người đó là ai.

Hôm nay Lâm Tử Dương mặc một bộ thể thao màu xanh da trời, cùng với trang phục công sở bình thường trông rất khác. Nhìn giống tên côn đồ trên TV, đáng vẻ chán nản. Hiện tại hắn ta đang đứng tựa vào vách tường, trên tay cầm một điều thuốc. Có làn khói bay ra từ miệng của hắn.

Đỗ Cận nhớ có một ngày cô và hắn cãi nhau, hắn cũng đứng ở chỗ này hút hết một gói thuốc lá, mà cô thì ở trên lầu nhìn xuống, cuối cùng kiểm lòng không được mới xuống lầu.

”Đỗ Cận, em thế nào rồi?” Lâm Tử Dương nhìn Đỗ Cận bình yên vô sự đi đến trước mặt, biểu tình có chút kích động. Cũng buông xuống căng thẳng.

“Lâm Tử Dương, sao anh lại ở đây?” Đỗ Cận có chút mờ mịt.

Lâm Tử Dương ôm cổ Đỗ Cận: “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.”

Đỗ Cận ở trong lòng Lâm Tử Dương giãy giụa: “Lâm Tử Dương, rốt cuộc anh bị sao vậy!” Lúc này Lâm Tử Dương mới buông Đỗ Cận ra.

Đỗ Cận thở ra, chợt nghe Lâm Tử Dương nói. Thì ra là do tối hôm qua cô té xỉu làm dọa sợ hắn ta. Mục Khiêm Kỳ liền gọi bác sĩ đến kiểm tra, phát hiện là vì bị người ta bỏ thuốc, anh giận tím mặt. Rồi lập cho người đi điều tra, sau đó Ngô Nghị trong bộ phận bọn họ chủ động thừa nhận đã làm việc này.

Sáng sớm hôm sau Ngô Nghị lập tức bị sa thải, xem xét anh ta thường ngày làm việc tốt nên cũng không báo cảnh sát. Nhưng chuyện này trong công ty lại tạo nên một làn sóng to gió lớn, bầu không khí trong công ty lúc đó rất khẩn trương.

Sau khi Lâm Tử Dương biết tin liền nghĩ đi đến đây, nhưng tìm mãi cũng không có lý do. Cuối cùng phải tìm đến Lục Mạn xin địa chỉ.

Đỗ Cận nghe xong miệng có chút há hốc, bỏ thuốc? Ngô Nghị?

“Anh không làm gì đó chứ?” Đỗ Cận không thể tin Ngô Nghị là người đã cấu kết bỏ thuốc cô, cô suy nghĩ lại hành động hôm qua của mọi người, sau đó mắt sáng lên.

Muốn bỏ thuốc, chẳng lẽ là cô ta? Tả Tiểu Lôi?

“Không phải Ngô Nghị.” Đỗ Cận khẳng định nói, Lâm Tử Dương ấn bả vai Đỗ Cận: “Không quan trọng. Em không có việc gì thì tốt rồi.”

Đỗ Cận suy tư một lát, đối mặt với Lâm Tử Dương nói: “Nhưng mà chuyện đó có quan hệ gì với anh?”

Không thể trách Đỗ Cận đối xử lạnh lùng với Lâm Tử Dương, chỉ là vết thương kia quá sâu, đến bây giờ sẹo vẫn còn ần ần đau. Mà đáng về không có gì của hắn bây giờ càng làm cô tức giận.

Lâm Tử Dương bị hỏi á khẩu không trả lời được, lắp bắp nửa ngày: “Với tư cách bạn bè quan tâm nhau cũng không được sao?”

Đỗ Cận không để ý đến lời nói của Lâm Tử Dương, liền đi về phía chung cư.

“Đỗ Cận, ít hãy cho anh biết một lý do, vì sao em ghét anh như vậy?” Lâm Tử Dương nhìn bóng lưng Đỗ Cận kêu lên.

“Lâm Tử Dương, cho tôi một lý do vì sao anh thích tôi.” Lưng Đỗ Cận rất thẳng tắp.

“Bởi vì cô gái anh thích, tên là Đỗ Cận.” Lần thứ hai nghe được lời này, khiến Đỗ Cận thoáng sửng sốt, lưng thẳng có chút cứng ngắc. Sau đó sắc cô không chút thay đổi đi về phía trước.

“Anh vẫn như vậy.”

Câu nói sau cùng theo không khí khiến Lâm Tử Dương vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn Đỗ Cận bước đi.

Anh vẫn như vậy.

Bởi vì tôi chán ghét người đàn ông, tên là Lâm Tử Dương?

Từ trước đến nay Lâm Tử Dương không phải là người đàn ông dây dưa, trái lại, hắn đối với tình yêu đều biểu hiện thái độ vắn đạm phong khinh. Khi còn đại học đã hai lần nói chuyện yêu đương, cuối cùng khi cô gái nói lời chia tay hắn ta cũng không mở lời giữ lại.

Nhưng Đỗ Cận không giống, vì sao lại không giống? Chính Lâm Tử Dương không nói được, lần đầu tiên trong công ty khi nhìn thấy đôi mắt trong suốt của Đỗ Cận liền bị hấp dẫn, lúc tìm cô ấy làm người mẫu còn bị từ chối.

Hắn chưa từng gặp một người con gái nào như vậy, làm cho hắn vừa thấy tim liền đập rộn lên, khẩn trương đến hít thở không thông.

Lâm Tử Dương đứng ở cửa một lúc rồi đi về, Đỗ Cận đứng ở bên cửa sổ nhìn Lâm Tử Dương càng lúc càng xa. Hít một hơi thật sâu.

Thời tiết thực lạnh.

Trở lại chung cư. Đỗ Cận lấy điện thoại di động ra, trên điện thoại có một tin nhắn chưa đọc, cô mở ra thấy đó là của Ngô Nghị.

Đỗ Cận, thật xin lỗi.

Đỗ Cận gọi lại. Thanh âm Ngô Nghị bên kia điện thoại có chút mờ hồ, giống như đang uống rượu: “Đỗ Cận.”

“Không phải là anh đúng không, người đó không phải anh” Đỗ Cận nói không đầu không đuôi, nhưng cô biết Ngô Nghị hiểu được ý của cô.

Ngô Nghị im lặng một lúc rồi trả lời: “Là tôi.”

Điện thoại vang một tiếng liền ngắt máy, Đỗ Cận gọi lại lần nữa, phát hiện anh ta đã tắt điện thoại.

Lục Mạn nằm trên giường: “Làm sao thế, sao phiền muộn như vậy.”

Đỗ Cận nhìn Lục Mạn: “Cậu nói xem dưới tình huống gì mà một người lại chịu gánh tội thay cho người khác?”

Lục Mạn nghĩ nghĩ: “Vì yêu, báo ơn. Hoặc chính là bị uy hiếp.” Nói xong cảm thấy bản thân quá thông minh liền gật gật đầu: “Nhất định là như vậy.”

Đỗ Cận suy nghĩ mãi không ra, cảm thấy lời nói của Lục Mạn không đáng tin cậy. Cô dùng gối đè đầu Lục Mạn xuống: “Cậu ngủ đi.”

7. Chương 7: Tin Đồn

Ngày hôm sau khi Đỗ Cận đến văn phòng chợt nghe được các đồng nghiệp ở sau lưng nói xấu cô. Trong mắt còn có chút đờ đẫn, khi nói chuyện với cô thì đứng cách cô rất xa. Giống như trên người cô mang mầm bệnh truyền nhiễm. Đỗ Cận buồn bực, không lẽ cô đã nổi tiếng?

Chỉ có một scandal thôi mà ai cũng biết cô rồi sao. Hơn nữa ánh mắt của những người này như muốn nói cô mới là người bỏ thuốc quyến rũ người ta vậy?

Cục diện như vậy làm cho Đỗ Cận có chút sững sốt.

“Đỗ Cận.” Tả Tiểu Lôi mặc chiếc áo bông mỏng quần bò đi đến bên cạnh Đỗ Cận, cố ý dẫn Đỗ Cận đến chỗ ít người. Trong ánh mắt của cô ta hiện lên vẻ hận thù làm cho Đỗ Cận có muốn xem nhẹ cũng không được.

“Vận khí của cô thật tốt đấy.” Tả Tiểu Lôi ở bên tai Đỗ Cận nói nhỏ. Trên mặt thì treo nụ cười, nhưng miệng nói ra lại là ý khác.

“Tả Tiểu Lôi, là cô! Vì sao cô phải làm vậy?” Hiện tại Đỗ Cận hoàn toàn chắc chắn người bỏ thuốc ở trong ly chính là cô ta. Chỉ là cô và cô ta ngày xưa không oán ngày nay không thù, tại sao phải làm như vậy chứ?

“Vì sao? Đỗ Cận, cô thật sự không biết cô làm cho người ta rất chán ghét sao? Có điều, nếu Ngô Nghị muốn đoạt cô như vậy, tôi giúp anh ta một tay thì có làm sao?” Tả Tiểu Lôi lấy móng tay hoàn mỹ của mình đặt lên má Đỗ Cận, khuôn mặt âm u nói: “Tuy rằng tôi cũng không biết gương mặt này của cô có gì đáng giá để anh ta thích như vậy.”

Các cô đứng ở chỗ hẻo lánh trong phòng, nên những người khác đều không biết giữa các cô đã nói gì với nhau.

Đỗ Cận kéo tay Tả Tiểu Lôi ra, nhìn thẳng cô ta nói: “Nếu tôi báo cảnh sát, cô nhất định sẽ bị trừng trị!”

Thái độ của Tả Tiểu Lôi vẫn như cũ không thêm bớt: “Được, cô đi đi. Dù sao chuyện này náo loạn lớn đối với tôi cũng không bị thiệt gì. Cô chớ quên còn có Ngô Nghị đã gánh tội thay tôi.”

Tả Tiểu Lôi cười khê đi qua người Đỗ Cận, Đỗ Cận tức đến nghiến răng. Chỉ có thể trừng mắt nhìn bóng lưng của cô ta mà bất động.

Nếu báo cảnh sát, đúng là sẽ phá hủy cuộc sống của Ngô Nghị. Tuy cô không biết vì sao Ngô Nghị phải gánh tội thay cô ta, nhưng cô cũng không muốn bởi vì cô mà làm ột người mất đi tương lai.

Đỗ Cận làm như chưa có chuyện gì xảy ra, sửa sang lại quần áo của mình, vén tóc ra sau tai. Sau đó đến chỗ bàn công tác kế bên Tả Tiểu Lôi ngồi xuống.

Ánh mắt của các đồng nghiệp cứ dán chặt lên người cô, làm cho cô như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn xem như không có gì làm công việc của mình.

Giữa trưa đến giờ cơm thường ngày sẽ có hai đồng nghiệp gọi cô nhưng bây giờ họ người trước người sau đi ra khỏi văn phòng. Căn phòng yên tĩnh, Đỗ Cận biết mình đã bị cô lập.

Cô làm như không có chuyện gì, thu lại những bản thảo, đem tài liệu sắp xếp lại. Sau đó về mặt như thường đi đến nhà ăn.

Đỗ Cận vừa đi đến nhà ăn đã cảm giác được những ánh mắt ở bốn phương tám hướng đều dán lên người cô, bên tai còn nghe những âm thanh nhỏ giọng bàn tán.

“Đây này, chính là cô ta”

“Không phải cô ta là người đã vào phòng của lão Mục sao?”

“Một cây làm chẳng nên non*, ai biết được cô ta là loại người gì.”

*Nguyên văn là Một tay võ không kêu

Dọc đường Đỗ Cận nghe những lời đồn, cô cho là mình sẽ không sao cả mà ăn cơm của mình, lại bị lời nói của mấy người này làm cho cô một chút cảm giác muốn ăn cũng không có. Hơn nữa ánh mắt của những người này còn cay độc hơn những người trong văn phòng, lời nói càng khó nghe.

Đỗ Cận ngồi xuống ăn một lát, nhưng vẫn không chịu nổi những lời nói ô uế tai mình.

Cô tức giận thở mạnh, chuẩn bị đứng lên. Mu bàn tay lại bị một người đè xuống.

Đỗ Cận ngẩng đầu, không biết từ khi nào Lâm Tử Dương đã ngồi ở đối diện cô, một bàn tay ấn tay cô, một bàn tay cầm đôi đũa lên. Thần sắc tự nhiên ăn cơm của mình.

Hôm nay Lâm Tử Dương ăn mặc chỉnh tề, làm cho người ta có cảm giác như tắm trong gió xuân. Đỗ Cận cố gắng kiềm chế tính nóng nảy của mình xuống. Sau đó rút bàn tay của mình ra khỏi tay của Lâm Tử Dương.

Hai người không nói gì, không khí cũng rất hòa hợp. Đỗ Cận nhìn dáng vẻ của Lâm Tử Dương ăn, cực kỳ quen thuộc.

Trí nhớ trong chớp mắt trở về những năm trước đây, Lâm Tử Dương thích ăn mặn, thấy thức ăn chay đều cau mày bỏ qua một bên.

Giờ phút này, Đỗ Cận nhìn động tác quen thuộc của Lâm Tử Dương có chút hoảng hốt. Những người xung quanh đang nói gì cô cũng đều không nghe thấy.

Lâm Tử Dương ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Đỗ Cận: “Sao vậy?”

Đỗ Cận khẽ cười: “Không có gì.”

Cô cúi đầu ăn cơm, hốc mắt lại nóng nóng.

Mục Khiêm Thư ngồi trong văn phòng nghe ông Mục nói: “Khiêm Thư, hay là để Đỗ Cận nghỉ một thời gian ngắn đi?”

Mục Khiêm Thư lắc đầu: “Không cần.”

Ông Mục nhìn Mục Khiêm Thư tự tin, cũng gật gật đầu. Ông biết người cháu trai này sẽ không làm chuyện gì nếu không nắm chắc, ngay cả khi năm mười bốn tuổi giao công ty ông cho cũng không nói một câu dư thừa nào.

Phán đoán của đứa cháu này chưa bao giờ sai, cho nên ông tin tưởng đứa nhỏ Đỗ Cận sẽ có thể mạnh mẽ đứng lên từ những từ tin đồn.

Cả ngày hôm nay, rốt cuộc Đỗ Cận cũng biết cái gì gọi là lời người đáng sợ. Nhưng mà một chuyện nhỏ như vậy cô cũng không chịu đựng được, thì cũng thật có lỗi người đã sống qua một kiếp như cô.

Lúc tan sở, Đỗ Cận nhận được cuộc gọi từ số điện thoại lạ. Cô do dự một chút mới nghe máy.

“Alo?” Đỗ Cận nhìn các đồng nghiệp lần lượt đi về, cô cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

“Buổi tối cùng nhau ăn cơm.” Tay Mục Khiêm Thư lật lật văn kiện, thông thả nói.

“BOSS!” Đỗ Cận nghe đến đó đã biết là tiếng nói của Mục Khiêm Thư: “Làm sao anh biết được số điện thoại của tôi vậy?”

Hỏi xong mới biết mình quá ngu ngốc, anh ta là Boss của cô, muốn biết số điện thoại của cô cũng không phải chỉ cần một phút thôi sao.

“Bây giờ tối, tôi đến đón cô.” Mục Khiêm Thư như hiểu được nếu trả lời vấn đề kia thì có chút ngu ngốc, liền bỏ qua nên nói thẳng mục đích của mình.

“Boss...” Đỗ Cận ngập ngừng mở miệng, Mục Khiêm Thư ừ một tiếng.

“Vì sao tôi phải ăn cơm với anh?” Đỗ Cận nghĩ không ra, chẳng lẽ đây chính là quy tắc ngầm chốn công sở gì đó sao?

Cô nên bày thái độ cự tuyệt hay ngênh đón đây?

“Vì sao? Bạn trai tìm bạn gái ăn cơm không phải rất bình thường ư?” Mục Khiêm Thư khó có được tâm trạng tốt kiên nhẫn giải thích, khước miệng thủy chung treo nụ cười vui vẻ. Giống như đã dự liệu được thái độ của Đỗ Cận. Quả nhiên bên kia điện thoại vang lên tiếng gào to.

“Trai, trai... Bạn trai!” Đỗ Cận kêu lên một tiếng mới phát hiện trong văn phòng đã không còn ai. Cũng may không có ai, bởi vì mặt cô bây giờ đã hồng như lòng quả trứng gà rồi.

“Chúng ta khi nào thì...” Hai chữ “kết giao” Đỗ Cận xấu hổ không thể nói ra miệng.

“Lần trước ở quán cà phê không phải cô đến đó để xem mặt sao?” Mục Khiêm Thư nói cho Đỗ Cận nghe.

“Phải... Nhưng là...” Nhưng Đỗ Cận còn chưa nói hết, Mục Khiêm Thư đã nói tiếp.

“Ngày hôm qua, không phải cô đã ngủ ở nhà tôi sao?”

Đỗ Cận: “Đó là bất đắc dĩ, anh có thể đưa tôi đến bệnh viện.”

Mục Khiêm Thư hơi cao giọng: “Đỗ Cận!”

Đỗ Cận bị dọa đến không dám nói gì nữa, nhưng vẫn để điện thoại bên tai mình. Thanh âm từ điện thoại xuyên qua truyền đến tai cô: “Cô cảm thấy tôi là một người tùy tiện sao?”

Đỗ Cận: ...

Boss, tôi sai rồi. Anh không phải người tùy tiện, là tôi tùy tiện...

Dọc đường đi, đầu óc Đỗ Cận có chút trống rỗng. Hiện tại trong đầu cô không phải là những tin đồn trong công ty, mà là câu nói kia của Boss: Cô cảm thấy tôi là một người tùy tiện sao?

Trời ạ, cô rất muốn nói thật.

Gặp mặt cũng chỉ có hai lần, liền trực tiếp trở thành người yêu. Đây không phải tùy tiện thì là cái gì. Hết lần này đến lần khác anh vẫn trưng ra bộ dạng đương nhiên làm cho cô muốn phản bác cũng không được.

Đối với Mục Khiêm Thư, Đỗ Cận cũng không nhớ được nhiều, chỉ biết trên thương trường ai cũng gọi anh ta là thất hắc mã, anh ta không bao giờ bị yếu thế trước những người đàm phán với anh ta. Không làm việc gì bất lợi ình.

Đỗ Cận chỉ nhớ Mục Khiêm Thư rất ít xuất hiện trên các tạp chí, đến cả làm việc cũng hiếm khi lộ mặt. Công ty tổ chức đại hội anh ta cũng rất ít khi tham gia. Chuyện này là do Lâm Tử Dương nói cho cô biết.

Trong trí nhớ anh ta là người khiêm tốn, người đàn ông luôn thu liễm tài năng sẽ là dạng này sao? Nghĩ như thế nào thì cũng không đem anh cùng Mục Khiêm Thư khiêm tốn liên hệ với nhau được.

Đỗ Cận về nhà, nằm phịch trên giường thành hình chữ đại.

Lục Mạn từ nhà tắm đi ra liền thấy Đỗ Cận nằm ngay đơ, cô dùng chân đá đá Đỗ Cận: “Làm sao mà bộ dạng cứ như người chết vậy. Chờ chút nữa mang cậu đi gặp một người.”

Đỗ Cận nhìn dáng vẻ thần bí của Lục Mạn, thật sự không thể hứng thú nổi. Cô biết người đàn ông mà Lục Mạn nói là ai, chính là đồng nghiệp của Lục Mạn ở Tần thị, dáng vẻ bình thường, nhưng tính tình cực kỳ tốt.

Đỗ Cận cố gắng kiềm chế, làm như rất có tinh thần hỏi: “Là anh đẹp trai nhà nào hả?”

Lục Mạn lấy khăn lông đưa đến mặt của Đỗ Cận: “Đi tắm trước đi.”

Đỗ Cận chậm chạp đi vào nhà tắm, nhìn gương mặt bình của mình cùng bộ dáng bốc hỏa ở trong gương.

Cô thật sự nghĩ không ra, vì sao Mục Khiêm Thư lại cảm thấy hứng thú với cô. Chẳng lẽ như sách viết, ngán thịt cá nên chuyển sang cháo trắng? Nhưng cô hình như cũng không thấy Mục Khiêm Thư có scandal nào thì làm sao có thịt cá. Chẳng lẽ đối với mình vừa gặp đã yêu?

Không nên nha, những phụ nữ trong công ty đều so với cô có hương vị hơn. Đỗ Cận gãi gãi đầu, quên đi, đến bước nào thì tính bước đó.

“Nhanh lên! Bấy giờ chúng ta phải đi đấy.” Thanh âm của Lục Mạn ở ngoài cửa truyền đến, Đỗ Cận mở vò sen, bắt đầu cởi đồ tắm rửa.

Đỗ Cận vừa đi ra khỏi nhà tắm, Lục Mạn liền lôi kéo cô đi mặc quần áo: “Nhanh lên, quần áo đã chọn cho cậu rồi này.”

Đỗ Cận nhìn quần áo Lục Mạn chọn: “Đây là cái gì?”

Quần áo rộng thùng thình, màu sắc như bà già: “Lục Mạn, cậu xác định để mình mặc bộ đồ này sao?”

Quần áo như vậy cũng có thể mặc ra ngoài? Có thể đi vào cửa nhà hàng được không? Lục Mạn nhìn kỹ, áo có thể làm váy, cơ hồ không thấy được màu quần ra sao, xám xám trắng trắng. Quả thực chỉ có một chữ, hồng hét!

“Ấy dà, Tiểu Cận. Vì hạnh phúc của chị em, cậu chịu ủy khuất một chút đi. Cậu như vậy mới có thể tôn lên được vẻ đẹp của mình.” Lục Mạn năn nỉ Đỗ Cận mặc quần áo cô đã chọn: “Nếu sau này cậu thích anh đẹp trai nào, mình cũng sẽ vì cậu mà chịu ủy khuất.”

“Khoan đã, khoan đã.” Kịch bản không phải như thế mà, hôm nay không phải là cô cần phải ăn mặc thật gọn gàng để đến gặp bạn trai của Lục Mạn sao?

Chẳng lẽ bạn trai Lục Mạn cũng thay đổi sao?

“Từ từ, bạn trai của cậu là?” Đỗ Cận hỏi cẩn thận từng li từng tí, sao cô luôn cảm thấy sự việc không phát triển theo hướng đã dự đoán.

“Bạn trai cái gì, mình còn chưa theo đuổi được.” Tim Đỗ Cận cũng muốn treo lên, chưa theo đuổi được, vậy người kia nhất định không phải Giản Tùng ở kiếp trước đã theo đuổi Lục Mạn rồi.

Chuyện quỷ quái gì đây trời!

Đỗ Cận đem quần áo nhét vào tay Lục Mạn nói: “Lấy mặc đi, hôm nay mình cũng muốn giới thiệu một người cho cậu biết. Cho nên quần áo này cậu mặc đi, nếu không thì ném đi.”

Lục Mạn ồ lên một tiếng: “Ấy chà chà. Có phải là anh đẹp trai giàu có kia không hả? Hay là cái người theo đuổi cậu?”

Đẹp trai giàu có là nói Mục Khiêm Thư, người theo đuổi là nói Lâm Tử Dương.

Đỗ Cận đã thay xong quần áo tử tế, sau đó bắt đầu trang điểm đơn giản, cô rất ít khi dùng những thứ chai chai lọ lọ này nên hơi cảm thấy không quen. Lục Mạn đoạt lấy đồ trang điểm trên tay Đỗ Cận: “Để mình để mình, đảm bảo cậu sẽ thật đặc biệt trong mắt người kia.”

Đỗ Cận cũng không tranh cùng Lục Mạn, quả thật những thứ này cô ấy so với cô giỏi hơn nhiều.

Qua nửa giờ, mọi thứ đều xong xuôi. Đỗ Cận và Lục Mạn cầm lấy túi xách đi ra cửa.

8. Chương 8: Ăn Cơm

Đỗ Cận và Lục Mạn vừa đi ra thì nhìn thấy Mục Khiêm Thư đang khoanh tay tựa vào xe đứng xa xa nhìn các cô. Đỗ Cận nhớ Mục Khiêm Thư nói sẽ đến tận nhà đón cô, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác được xem trọng.

Ngày hẹn hò lần đó cô cũng mặc chiếc váy này, chẳng qua đổi từ chiếc áo ngắn tay thành chiếc áo khoác, chân mang giày cao gót màu hồng cao bảy tấc. Tóc xõa ra phía sau, trên người đeo trang sức trang nhã.

Ánh mắt sáng ngời, chiếc mũi thẳng nhỏ nhắn, cánh môi hồng hồng. Cả người xinh đẹp hẳn lên. Giờ phút này cô đứng cách Mục Khiêm Thư mười mét nhìn anh cười yếu ớt. Đôi mắt Mục Khiêm Thư nheo lại, trong lòng bỗng dưng cảm thấy thật vui vẻ.

Chiếc xe mà Mục Khiêm Thư đang dựa vào Đỗ Cận không thể nói rõ đó là hiệu gì, Đỗ Cận chỉ nhớ là đã từng thấy qua trên tạp chí. Giá trị xa xỉ, thuộc loại số lượng có hạn. Mà bây giờ chiếc xe xa hoa ấy đang đậu trước chung cư rất bình thường. Chung quy làm cho Đỗ Cận cảm thấy không thích hợp cho lắm.

Có lẽ nếu người khác nhìn thấy cô và Mục Khiêm Thư đi với nhau cũng sẽ cảm thấy như vậy.

Mục Khiêm Thư đang mặc âu phục màu xám, đi đôi giày da đen. Đây là lần tiên Đỗ Cận cảm thấy có người khoác lên mình một bộ trang phục màu sắc trầm tối mà trông vẫn cao quý và tao nhã như vậy. Cự kỳ giống hoàng tử bước ra từ truyện tranh.

Chỉ là hoàng tử này không nói chuyện tình yêu, vẻ mặt luôn lạnh như băng. Nhưng hiện giờ cô lại trông thấy môi mỏng của anh hơi nhếch lên, ánh mắt như tia X quang. Làm cho Đỗ Cận đang bưng bưng khí thế bất gặp ánh mắt anh liền triệt tiêu không còn một mảnh.

“Hi!” Lục Mạn lúi cúi kéo Đỗ Cận đi đến trước mặt Mục Khiêm Thư: “Thật khéo nha.”

Mục Khiêm Thư nhìn Đỗ Cận cúi đầu, trong lòng thấy ấm áp. Sắc mặt ôn hòa không ít: “Xin chào, tôi là Mục Khiêm Thư.”

“Tôi là Lục Mạn, chúng ta đã gặp nhau rồi mà.” Lục Mạn tuyệt không cảm thấy lúng túng, trước kia khi quần lấy người ta nói chuyện cô cũng không lưu loát như bây giờ.

Mục Khiêm Thư gật đầu: “Cùng nhau dùng cơm đi.” Nói xong liền giúp Lục Mạn và Đỗ Cận mở cửa sau xe. Lục Mạn chui vào, Đỗ Cận vừa định vào cùng thì đã bị cánh tay Mục Khiêm Thư kéo lại.

“Ngồi ghế trước đi.” Bởi vì trời tối nên không nhìn thấy vẻ mặt của Mục Khiêm Thư, nhưng mà cảm giác được bàn tay anh đang nắm tay cô nóng rực.

Đỗ Cận đi theo Mục Khiêm Thư ngồi vào ghế phụ, giả vờ cùng Lục Mạn nói chuyện. Nhưng ánh mắt của cô luôn không tự chủ mà nhìn về phía Mục Khiêm Thư.

Mục Khiêm Thư không những có bộ dạng đẹp, mà đôi tay của anh còn thon dài và trắng nõn, khớp xương rõ ràng.

Đỗ Cận quay đầu hỏi nhỏ Lục Mạn: “Không phải vừa rồi cậu nói đi hẹn hò sao?”

Lục Mạn cũng nói nhỏ bên tai Đỗ Cận: “Mình vừa mới hỏi, nhà hàng Mục Khiêm Thư đi cùng cùng một chỗ hẹn với Triệu Tĩnh. Tiện đường mà!”

Đỗ Cận: ...

Cô gái này thật đúng là cái gì cũng nói được.

Lục Mạn rất giỏi giao tiếp, gần xuống xe mà đã biết gia thế của Mục Khiêm Thư đến bảy tám phần.

Kỳ thật những chuyện đó và chuyện trong công ty đồn cũng không khác nhau lắm. Chẳng qua Đỗ Cận bây giờ mới biết thì ra cha mẹ Mục Khiêm Thư không phải ngoài ý muốn chết mà do bọn bắt cóc giết.

Lúc này không khí cũng có chút lúng túng. Lục Mạn cũng biết mình đã hỏi chuyện không nên hỏi nên im lặng nghếch nghếch điện thoại, chỉ để lại Đỗ Cận và người nào đó mắt to trừng mắt nhỏ. Nhưng biểu tình của Mục Khiêm Thư cũng như bình thường, không chút gợn sóng.

Đỗ Cận nghĩ, Mục Khiêm Thư chính là trời sinh đã có tính lạnh lùng, nếu như cô gặp đả kích lớn như vậy chỉ tinh thần sẽ sa sút.

Xuống xe, Lục Mạn đi ra ngoài trước. Tựa như không khí lúng túng lúc này chưa từng có đẩy Đỗ Cận đến bên cạnh Mục Khiêm Thư nói: “Anh Mục đẹp trai, Tiểu Cận nhà chúng tôi giao cho anh đó.”

Đỗ Cận nhìn Lục Mạn không nghĩa khí và Mục Khiêm Thư nghiêm túc, nhất thời cảm thấy bữa cơm này rất áp lực.

Đỗ Cận ở khách sạn chờ Mục Khiêm Thư đi đậu xe, anh hơi gầy, lại làm cho khí chất trong trẻo lạnh lùng của anh ta thêm nổi bật. Lúc này anh ta từng bước đi đến chỗ cô. Những chiếc đèn nê-ông trên đường chiếu lên mặt anh khiến cho khuôn mặt anh lúc sáng lúc tối. Làm cho Đỗ Cận sinh ra một cảm giác không chân thật.

Mục Khiêm Thư như vậy làm cho Đỗ Cận một phen hoảng sợ. Một loại cảm giác khác thường nảy sinh trong lòng, theo trái tim lan tràn ra ngoài.

Đỗ Cận đi theo phía sau Mục Khiêm Thư vào nhà hàng, nhà hàng này rất lớn và vô cùng xa hoa. Dọc đường đi nghe Lục Mạn nói một món ăn trong đó cơ bản đã tốn hết phí sinh hoạt trong một ngày của các cô. Đỗ Cận nhìn nhà hàng lộng lẫy như vậy lại không có cảm giác muốn ăn.

Ngoài đại sảnh có rất nhiều người, đi qua khoảng mười cái bàn mới đến phòng đã đặt. Đỗ Cận đi bên cạnh Mục Khiêm Thư cảm giác có rất nhiều cặp mắt đang nhìn cô. Trên mặt của cô bắt chợt nóng bừng lên.

Đi đến bàn thứ năm thì Đỗ Cận cảm giác được có một bàn tay đang nắm tay cô, cảm giác ấm áp lập tức truyền đến lòng bàn tay.

Suốt đường đi Đỗ Cận một mực cũng không quay đầu lại chợt cảm giác được Mục Khiêm Thư nắm lấy tay cô, trong lòng phức tạp nhất thời cũng không biết đây loại cảm giác gì.

Được Mục Khiêm Thư nắm tay nên rất nhanh đi đến phòng bao. Màu chủ đạo trong phòng là màu vàng, bên trong có cái bàn tròn. Trên bàn đã bày biện rất nhiều món ăn. Đỗ Cận nhìn qua thấy có vài món cô rất thích.

Mục Khiêm Thư kéo ghế ra, ý bảo Đỗ Cận ngồi vào. Sau đó cởi áo khoác ngồi bên cạnh Đỗ Cận.

Mục Khiêm Thư mặc chiếc áo sơ mi trắng ở bên trong. Màu trắng dưới ánh đèn càng nổi bật vẻ tuấn tú của anh.

Đỗ Cận nhìn đến si ngốc, đến khi Mục Khiêm Thư gấp thức ăn xong đưa cho Đỗ Cận đôi đũa cô mới hoàn hồn.

“Cám ơn.” Đỗ Cận có chút khấn trương, thanh âm cũng không tự nhiên giống như thường ngày.

“Đừng khách sáo.” Mục Khiêm Thư nhún mày, thậm chí anh có chút thất vọng. Anh lấy lòng cô chẳng lẽ cô không cảm giác được sao?

Về mặt anh rõ ràng rất dịu dàng mà sao cô ấy lại khấn trương như vậy...

Đỗ Cận đương nhiên không biết lời nói trong lòng của Mục Khiêm Thư, cô chỉ thấy có chút bất an.

Đỗ Cận yên lặng cúi đầu ăn cơm, ngẫu nhiên Mục Khiêm Thư sẽ gấp chút thức để vào chén cô. Đỗ Cận vừa định nói cảm ơn, lại nghĩ đến anh ta nói đừng khách sáo nên lời nói vừa đến miệng lại nuốt vào.

Mục Khiêm Thư không ăn bao nhiêu, Đỗ Cận chú ý đến anh chỉ ăn sườn xào chua ngọt và thịt kho tàu. Những món còn lại cũng không đụng qua. Đỗ Cận nhìn những món ăn khác thì hiểu được, chắc là anh không ăn cay được.

Hai người không nói chuyện, anh giúp cô gấp thức ăn, cô thì vội vàng ăn. Nhưng cũng rất hài hòa.

Đỗ Cận ăn no nê định cùng Mục Khiêm Thư nói chuyện một lúc, cửa phòng bỗng dưng kéo mở ra.

Đỗ Cận và Mục Khiêm Thư quay đầu lại, nhìn thấy Mục Khiêm Kỳ lộ đầu vào nhìn. Sau đó liền nghe cô ấy nói với người phía sau: “Anh thấy chưa, em đã nói là anh trai và Đỗ Cận mà.”

Lý Á đi theo sau Mục Khiêm Kỳ vào phòng, trên tay mang túi xách, về mặt bắt đầu dĩ nhiên nói: “Em quá rầy rệu họ rồi.”

Mục Khiêm Kỳ rất đẹp, mặc dù chỉ mặc chiếc áo trắng đơn giản nhưng lại khiến cô ấy có hương vị rất đặc biệt. Bên trong phòng hơi nóng, sau khi Mục Khiêm Kỳ ngồi xuống liền đem chiếc áo khoác trắng cởi ra. Sau đó nhìn Đỗ Cận: “Không quá rầy rệu đến hai người chứ?”

Đỗ Cận đem đồ ăn trong miệng nuốt xuống, xua tay liên tục: “Không có không có.”

Mục Khiêm Kỳ nhìn Lý Á, mày hơi nhíu nói: “Anh thấy chưa, chị dâu nói không có.”

Đỗ Cận nghe vậy liền trầm mặc, cô sai rồi, vừa nãy cô không nên đáp lời mới phải...

Mục Khiêm Thư nhìn mặt Đỗ Cận trong nháy mắt đỏ như lòng trứng, tâm tình tốt lên liền mở miệng: “Sao hai người lại đến đây?”

Mục Khiêm Kỳ nói vừa rồi ở cửa nhà hàng đã thấy bóng lưng bọn họ. Sau đó lại chỗ quản lý xác nhận mới đến đây chào hỏi.

Mục Khiêm Thư nghe Mục Khiêm Kỳ nói xong, nhìn đồ ăn trên bàn dò hỏi: “Ăn xong chưa?”

Lý Á nhìn đồ ăn trên bàn không giống khẩu vị của Mục Khiêm Thư nên hỏi: “Ăn xong rồi. Nhưng mà anh đổi khẩu vị khi nào vậy?”

Mục Khiêm Thư nghe vậy, ý vị thâm trường liếc Mục Khiêm Kỳ một cái: “Ăn xong rồi còn tới đây làm gì?”

Mục Khiêm Kỳ: ...

Mục Khiêm Kỳ bị Lý Á kéo đi, Đỗ Cận nhìn bọn họ rời đi vội vàng hỏi: “Boss, thái độ của anh như vậy...”

Mục Khiêm Thư rót đầy tách trà, ngón tay thon dài mang theo ấm trà. Không thèm đếm xỉa trả lời: “Sao vậy?”

“Không... Không sao.” Nhìn gương mặt lạnh lùng như băng của Mục Khiêm Thư đen lại, câu kể tiếp của Đỗ Cận liền theo nước trà đi xuống.

Rời khỏi nhà hàng, Mục Khiêm Kỳ mang theo gương mặt thỏa mãn cười vui vẻ, gương mặt xinh đẹp của cô thu hút nhiều người đàn ông quay lại nhìn theo.

Lý Á có chút mất hứng muốn che lại những ánh mắt kia, đem Mục Khiêm Kỳ ôm vào trong ngực.

“Ông xã, đây là lần đầu tiên anh trai đuổi chúng ta đi!” Mục Khiêm Kỳ cũng ôm lấy thắt lưng Lý Á, trên người Lý Á truyền đến cảm giác ấm áp. Làm cho Mục Khiêm Kỳ cười càng sâu.

“Đúng vậy...” Lý Á thở dài một tiếng.

“Hi vọng anh ấy tìm đúng người, nếu không anh ấy thực sự sẽ...” Mục Khiêm Kỳ ngẩng đầu lên nhìn Lý Á, trong mắt hiện rõ vẻ lo lắng.

“Được rồi, anh tin tưởng Mục Khiêm Thư sẽ không tìm lầm người.” Lý Á ôm chặt Mục Khiêm Kỳ vào lòng, thấp giọng nói.

9. Chương 9: Vu Oan Hãm Hại

Mấy ngày đây công việc ở công ty tương đối nhiều, Đỗ Cận nghe nói sắp tới đây sẽ có buổi tiệc hàng năm. Ngoài những đồng nghiệp trong văn phòng, trên cơ bản khi Đỗ Cận đi ra ngoài đã không còn bắt gặp những ánh mắt khác thường, chuyện này làm cho tâm tình cô tốt lên rất nhiều.

Chỉ còn một tháng nữa là đến buổi dạ hội hàng năm của Hoa Tư. Tiệc năm nay và tiệc Nguyên Đán được tổ chức cùng một ngày, vì thế được tổ chức khá hào phóng ở khách sạn tốt nhất thành phố K. Mọi khi là ông Mục đảm nhiệm việc chủ trì, nhưng lần này được giao cho Mục Khiêm Thư, ông chủ tân nhiệm Hoa Tư tự mình chủ trì.

Buổi tiệc của Hoa Tư không chỉ có những người trong công ty, mà còn có một số nhà thiết kế lớn thường qua lại, rất nhiều người muốn nhân cơ hội này để giới thiệu chính mình, hi vọng được những nhà thiết kế này nâng đỡ.

Sau khi tin tức này tung ra Đỗ Cận đi đến đâu cũng nghe thấy tên Mục Khiêm Thư, ghép lại những chi tiết vụn vặt cuối cùng cô cũng hiểu ra. Ba chữ Mục Khiêm Thư kia khiến lòng Đỗ Cận bắt đầu xao động.

Không khí trong công ty bỗng trở nên rộn ràng, hơn nữa từ những tin tức nội bộ còn nghe nói năm nay có Kha Cẩm Minh tham dự nên khiến toàn bộ người trong công ty sáng bừng cả lên.

Đỗ Cận thấy gần đây đề tài thảo luận trong công ty không là Mục Khiêm Thư thì cũng là Kha Cẩm Minh, mọi cử chỉ của hai người cũng được khuếch đại. Ngay cả những ảnh chụp bạn gái trước kia của Kha Cẩm Minh rất nổi tiếng trên mạng lưới nội bộ trong công ty. Đỗ Cận lặng lẽ tra baidu một lúc, trong lòng cảm thán quả nhiên là nhân tài.

Kha Cẩm Minh là người Trung Quốc duy nhất dành được giải thưởng WJ, năm trước đã đến New York đào tạo chuyên sâu, sau đó không còn nghe tin tức gì nữa. Ai cũng không ngờ được anh ta sẽ xuất hiện ở buổi tiệc cuối năm của Hoa Tư. Thậm chí còn có tin đồn, lần này Kha Cẩm Minh tham gia là để bàn chuyện ký hợp đồng Hoa Tư với Mục Khiêm Thư.

Đây mới thật là đề tài oanh tạc, Đỗ Cận nhìn vào văn phòng thấy Trương Mẫn ngày thường không thích trang điểm mà giờ bắt đầu loay hoay trang điểm này nọ, không khỏi cảm thán, phụ nữ thay đổi cũng vì những người đàn ông...

“Đỗ Cận, lấy phần văn kiện này sao chép một bộ.” Tả Tiểu Lôi đi lại bên cạnh Đỗ Cận, tay đưa bản thảo cho Đỗ Cận. Vẻ mặt kiêu ngạo, móng tay nhuộm đỏ đang cầm văn kiện.

Mặt Đỗ Cận không chút thay đổi nhìn Tả Tiểu Lôi nói: “Việc này phiền cô nhờ Tiểu Mạt làm đi.”

Tả Tiểu Lôi cười phì một cái nói: “Cô và Tiểu Mạt thì có gì khác nhau?”

Đỗ Cận oán hận nhìn chằm chằm Tả Tiểu Lôi, cô hiểu được ý của Tả Tiểu Lôi. Từ sau sự việc bỏ thuốc kia, quản lý cũng rất ít cấp case cho cô, cố tình cô lập cô ở bên ngoài. Những chuyện cô làm cũng chỉ là chút ít chuyện vặt vãnh. Trong lòng Đỗ Cận oán thâm hai câu, nhưng chung quy cũng là người mới, vẫn là nhẫn nại một chút thì tốt hơn.

Đỗ Cận đem bản thảo văn kiện Tả Tiểu Lôi đưa bỏ vào máy photo, Trương Mẫn bưng một tách cà phê lại gần Đỗ Cận: “Đỗ Cận, cô có biết tin tức Kha Cẩm Minh đến Hoa Tư không?”

Đỗ Cận nháy mắt mấy cái: “Tôi làm sao biết được?”

Trương Mẫn nhìn Đỗ Cận ngây thơ: “Ồ kìa, không đùa chứ. Chuyện lớn như vậy mà cô cũng không biết sao?”

Đỗ Cận nhìn bộ dạng Trương Mẫn thần bí, lòng hiếu kỳ bị gợi lên: “Không phải nói là không xác định sao? Cô làm sao mà biết được vậy?”

Trương Mẫn uống một ngụm cà phê, mắt nheo lại cười nói: “Tôi có người đồng nghiệp thân thích biết chuyện này, là cô ấy nói cho tôi biết. Nhưng mà cô cũng đừng nói cho ai biết nha!”

Trong khoảng thời gian này quan hệ của Trương Mẫn và Đỗ Cận cũng không tệ lắm, hai người cũng thường thăm cùng nhau đi dạo hoặc là đi ăn. Đỗ Cận nhìn Trương Mẫn ánh mắt nheo lại: “Thích những chuyện bát quái nhỉ!”

Trương Mẫn thấy Đỗ Cận không tin mình, nóng nảy: “Bát quái gì chứ! Điều tôi nói là sự thật! Người thân của tôi còn được chính Boss mời đấy! Xem ra Boss cũng rất có bản lĩnh, mời được các nhân vật lớn. Sau này Hoa Tư muốn không náo nhiệt cũng không được!”

Đỗ Cận nhìn có người đi vào, chạy nhanh đẩy Trương Mẫn đi rồi quay qua máy photo: “Được rồi được rồi, về làm việc đi.”

Trương Mẫn vẫn còn đang oán niệm: “Ồ này, chuyện tôi nói với cô đúng là chính sự mà!”

Đỗ Cận sao chép tư liệu xong, quay về chỗ chốt điện thoại vang lên, cô lấy điện thoại ra, là Mục Khiêm Kỳ gọi đến.

“Alo, chị dâu. Hôm nay có rảnh không?” Mục Khiêm Kỳ đã trực tiếp gọi Đỗ Cận là chị dâu, Đỗ Cận dờ khóc dở cười, nếu như đồng nghiệp biết cô ấy gọi mình như vậy, chỉ sợ mình sẽ chết rất nhanh.

“Có chuyện gì sao, Mục tiểu thư.” Đỗ Cận trả lời hơi có chút khoảng cách.

“Gọi tiểu thư thì khách sáo quá, gọi em Kỳ Kỳ đi. Nếu chị rảnh thì qua nhà em một chuyến nha.” Tuy thường ngày Mục Khiêm Kỳ nói chuyện rất nhỏ nhẹ, nhưng ý tứ trong lời nói đó làm cho Đỗ Cận không phản bác gì lại được. Hơn nữa, cô ấy còn là em gái của Boss.

“Được.” Đỗ Cận kết thúc cuộc gọi, đi vào văn phòng. Dem văn kiện đã sao chép đưa cho Tả Tiểu Lôi.

“Phiền toái cô giúp tôi đưa vào cho trưởng phòng.” Tả Tiểu Lôi nói từng câu từng chữ, hai chữ phiền toái đặc biệt nhấn mạnh.

Đỗ Cận khẽ cắn môi, lấy văn kiện đem vào văn phòng giao cho trưởng phòng.

“Đỗ Cận, đây là cái gì hả!” Đỗ Cận vừa đem văn kiện bỏ xuống chuẩn bị rời đi thì ở sau lưng liền nghe tiếng trưởng phòng gào thét.

Gần đây tâm tình tổ trưởng không tốt, hình như là do bà ấy mới ly hôn, nên khi thấy những cô gái trẻ thì đặc biệt nổi giận. Ai bảo chồng của bà ta bị kẻ thứ ba cướp chứ.

Đỗ Cận quay người lại: “Trưởng phòng, văn kiện này là Tả Tiểu Lôi bảo tôi giao cho tổ trưởng.”

Tả Tiểu Lôi được gọi vào văn phòng, mắt cô ta mở to mờ mịt nói: “Không có, tôi bảo cô giao cho trưởng phòng lúc nào.” Vừa nói vừa đi lại chỗ trưởng phòng, cầm lấy văn kiện kia nói: “Đỗ Cận cô cầm đồng giấy vụn này đưa đồ trưởng làm gì vậy? Cô không biết gần đây tổ trưởng có rất nhiều áp lực sao?”

Đỗ Cận cứng lưỡi: “Đây không phải cô vừa mới...”

Ngón tay Tả Tiểu Lôi đặt trên vai tổ trưởng xoa bóp, khoe môi nhếch lên mỉm cười: “Đỗ Cận, văn kiện tôi đưa cho tổ trưởng, còn cần cô chuyển giúp sao?”

Nghiêm Âm nghe xong còn tức giận hơn. Bà ta lấy tay quăng văn kiện vào người của Đỗ Cận quát: “Đây là cái gì hả!”

Đỗ Cận trầm mặc nhặt văn kiện lên, cô nhìn Tả Tiểu Lôi vừa lòng cười đắc chí cùng với dáng vẻ khó chịu của Nghiêm Âm, thì hiểu được, Tả Tiểu Lôi muốn cô ở bộ phận thiết kế này không ngóc đầu lên được.

Rời khỏi văn phòng, các đồng nghiệp đều nhìn cô bằng ánh mắt dụng tâm kín đáo, nhưng phàm là một nhà thiết kế ít nhiều vẫn có chút kiêu ngạo, Đỗ Cận không biết xấu hổ tự tiến cử mình như vậy làm cho bọn họ càng thêm có ấn tượng xấu với Đỗ Cận.

Trương Mẫn đi đến bên cạnh Đỗ Cận: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Đỗ Cận đề chưa xốt trong lòng xuống: “Không có việc gì.”

Trương Mẫn vỗ vỗ vai Đỗ Cận: “Không sao đâu. Người mới ai cũng bị như vậy.”

Đỗ Cận đối với sự an ủi của Trương Mẫn chỉ cười cười, cô biết người mới vào công ty sẽ phải chịu sự xa lánh, chỉ là không biết tại sao Tả Tiểu Lôi luôn cứ nhắm vào cô.

Tả Tiểu Lôi theo Nghiêm Âm đi ra khỏi văn phòng, thị uy nhìn Đỗ Cận. Đỗ Cận bước thật nhanh lại chỗ Tả Tiểu Lôi: “Phiền cô theo tôi ra ngoài một chuyến.”

Tả Tiểu Lôi cười nói: “Được.”

Đỗ Cận và Tả Tiểu Lôi ngồi ở quán cà phê dưới lầu công ty, dáng vẻ Tả Tiểu Lôi ưu nhã dùng thìa khuấy cà phê, tựa như bố thí hỏi: “Chuyện gì?”

Đỗ Cận gọi một ly Mocha, làn khói lượn lờ làm cô không nhìn thấy vẻ mặt của Tả Tiểu Lôi: “Vì sao cô luôn nhắm vào tôi như vậy?”

Tả Tiểu Lôi uống một ngụm cà phê: “Vì sao?”

Sau đó cô ta còn nói thêm: “Cô có biết quan hệ của tôi và Ngô Nghị?”

Đỗ Cận không nghĩ đến chuyện này cùng Ngô Nghị có quan hệ gì, nhưng là thời điểm Ngô Nghị tạm rời cương vị công tác rõ ràng là bao che cô ta, chẳng lẽ hai người bọn họ giống như Lục Mạn nói?

“Cô và Ngô Nghị thì có quan hệ gì? Chẳng lẽ hai người đang qua lại?” Đỗ Cận không tin Ngô Nghị là người đàn ông như vậy.

“Không phải. Anh ta không phải bạn trai của tôi.” Tả Tiểu Lôi nhìn vào mắt Đỗ Cận nói: “Nhưng mà người bạn thân nhất của tôi bởi vì anh ta mà tự sát.”

Tay Đỗ Cận cầm ly run sợ: “Sao lại như thế?”

Tả Tiểu Lôi nhìn Đỗ Cận ngây người, cười cười: “Cô thấy tôi đối với cô có tốt không, giúp cô đuổi người đáng sợ bên cạnh đi. Không phải cô nên cảm ơn tôi sao?”

Đỗ Cận há miệng, rồi lại không biết nói gì, cuối cùng chỉ thở dài nói: “Chuyện này cùng tôi có quan hệ gì chứ?”

Tả Tiểu Lôi nhắc ngón tay, cầm ly lên: “Vốn là cô cũng không có liên quan, nhưng ai bảo anh ta thích cô làm gì. Những thứ gì anh ta thích tôi đều muốn hủy diệt!”

Đỗ Cận nhìn Tả Tiểu Lôi đang rơi vào trong ký ức, nửa ngày cũng không nói chuyện. Tả Tiểu Lôi trầm tư một lúc rồi lấy lại tinh thần: “Đỗ Cận, chỉ trách cô xui xẻo.”

10. Chương 10: Bạn Gái Của Tôi

Năm giờ rưỡi Đỗ Cận ra khỏi cửa Hoa Tư chờ taxi. Một lúc cô lại nhìn đồng hồ một lần, đáng vẻ có chút sốt ruột. Vị trí của Hoa Tư cũng không khó tìm nhưng thường ngày các đồng nghiệp đều tự đi xe của mình, khó khăn lắm mới đón chiếc taxi, Đỗ Cận đợi hai mươi phút mà vẫn không thấy chiếc nào, cô có chút mệt mỏi. Cúi đầu đi về phía trước.

“Bíp bíp...” Đỗ Cận nghe thấy tiếng còi xe, theo phản xạ quay đầu lại. Xe Mục Khiêm Thư xuất hiện ở trước mắt cô.

“Boss...” Đỗ Cận thấy Mục Khiêm Thư vẫy tay với mình, cô liền chậm rãi đi qua.

“Lên xe.” Mục Khiêm Thư thân nhiên nói, khi nhìn Đỗ Cận thì ánh mắt dịu dàng một chút. Đỗ Cận nhìn vào trong xe, thấy còn có người ngồi ở vị trí phụ lái.

“Không được, Boss. Tôi sẽ không quấy rầy anh.” Đỗ Cận không có thói quen ở trước mặt người khác thân thiết với Mục Khiêm Thư như vậy. Điều này làm cho sắc mặt Mục Khiêm Thư càng lạnh nhạt: “Không phải là muốn đến nhà Kỳ Kỳ sao, lên xe đi.”

Đỗ Cận lúc này mới chậm rãi leo lên xe, người đàn ông ngồi ở vị trí phụ lái dùng tiếng anh thông thạo hỏi: “Nick, Who’s this?”

Mục Khiêm Thư nhìn thoáng qua Đỗ Cận, nói tiếp: “My girlfriend.”

Đỗ Cận ngồi ở phía sau xe mặt đỏ lên, tiếng anh của cô không tệ, Mục Khiêm Thư nói những lời này cô cũng hiểu được. Nhưng là vẻ mặt Mục Khiêm Thư như thường cũng khiến cô không dám xem thường.

Người đàn ông quay đầu lại, tiếp theo dùng tiếng phổ thông không lưu loát lắm: “Chà, rất được.”

Đỗ Cận nhìn anh ta, cảm thấy anh ta làm cho người khác có cảm giác thật ngay thẳng. Gương mặt rập nhám, động tác không câu nệ tiểu tiết. Cùng Mục Khiêm Thư hoàn toàn không phải cùng một loại người. Nhưng hai người nói chuyện lại vô cùng hòa hợp.

Đỗ Cận nhìn người đàn ông đó cười nói: “Cảm ơn.”

“Tôi tên là Ben, còn cô?” Người đàn ông xòe bàn tay ra.

“Xin chào, Đỗ Cận.” Đỗ Cận nắm tay anh ta, vẻ mặt thật thành kính.

Mục Khiêm Thư bỗng chuyển hướng, Đỗ Cận cảm thấy thân thể của mình nghiêng qua bên phải, tay cô lập tức rút ra khỏi bàn tay của Ben. Sau khi xe cân bằng Ben đã ngồi thẳng người.

Ben nhìn khuôn mặt lạnh của Mục Khiêm Thư, anh ta cười với vẻ mặt đầy ý vị thâm thường. Hai má Mục Khiêm Thư trắng nõn hơi khô nóng.

“Đến nơi rồi.” Mục Khiêm Thư nhìn Ben cười lên tiếng: “Cậu có thể xuống xe rồi.”

Ben xuống xe, sắc mặt Mục Khiêm Thư mới hòa hoãn một ít, nhưng khí ép trong xe vẫn còn cao. Đỗ Cận đổi chỗ đến vị trí phụ lái, do dự hỏi: “Boss, anh thật sự muốn theo đuổi tôi sao?”

Vẻ mặt Mục Khiêm Thư trầm tĩnh lái xe, như không nghe thấy vấn đề của Đỗ Cận. Một lát sau mới nói: “Không phải theo đuổi cô, cô nghĩ chúng ta là quan hệ gì?”

Đỗ Cận bực bội, nào có người theo đuổi như vậy chứ! Biết rõ hiệu suất làm việc của anh rất cao, nhưng chuyện yêu đương hiệu suất cũng không cần cao như vậy chứ...

Đối với Mục Khiêm Thư mà nói, phụ nữ có hai loại, một là đồng nghiệp công tác, một là em gái của mình.

Tình cảm của anh trên đời này vô cùng thiếu thốn, vốn cho là anh sẽ sống cô độc suốt quãng đời còn lại, chỉ là không nghĩ đến sẽ gặp lại Đỗ Cận.

Việc gặp lại Đỗ Cận là một ngoài ý muốn, nhưng Mục Khiêm Thư thực hưởng thụ sự ngoài ý muốn này. Từ trước đến nay anh làm việc rất quyết đoán, nếu quyết định muốn kết hôn thì sẽ không dừng tay. Chính là cảm thấy có chút mơ hồ.

Cô ấy sẽ suy nghĩ giống như anh chứ? Cũng sẽ quyết đoán như vậy chứ?

Lần đầu tiên Mục Khiêm Thư đối với bản thân mình không có lòng tin như vậy, nhìn đôi mắt trong suốt của Đỗ Cận, một chút quyết đoán của anh không cánh mà bay...

Đến nhà Mục Khiêm Kỳ, Mục Khiêm Kỳ đã chuẩn bị xong bữa tối. Bốn món mặn một món canh, được đặt lên bàn ăn to. Đỗ Cận tò mò nhìn: “Mọi người ăn cơm không thấy mệt mỏi sao?”

Mục Khiêm Thư và Mục Khiêm Kỳ nhìn Đỗ Cận: “Tại sao phải mệt mỏi?”

Đỗ Cận liếc nhìn Lý Á một cái, mấy người này từ nhỏ đã có cuộc sống an nhàn sung sướng, những điều này đã thành thói quen của bọn họ. Đúng vậy nha, tại sao phải mệt mỏi?

Sau khi ăn xong bữa tối, quản gia bước lên dọn dẹp đồ ăn. Đỗ Cận và Mục Khiêm Kỳ ngồi ở sofa, Mục Khiêm Kỳ nói nguyên nhân tìm Đỗ Cận.

Dạ tiệc hằng năm, mỗi năm Mục Khiêm Kỳ đều tham dự, tuy rằng cô ấy không có làm ở công ty, nhưng cô cũng là cổ đông trong Hoa Tư. Vì thế tiệc liên hoan cuối năm cô ấy đều tham gia.

Cô ấy gọi Đỗ Cận đến là nói về chuyện thiết kế lễ phục dạ hội cho cô ấy.

Kỳ thật đáng người và gương mặt của Mục Khiêm Kỳ đều rất đẹp, là tiêu chuẩn của người mẫu, hơn nữa ngày thường cô ấy cũng rất chú ý đến cách ăn mặc, Đỗ Cận cảm thấy thiết kế cho cô ấy một bộ lễ phục không phải là vấn đề gì lớn, mặc gì cũng sẽ đẹp, chỉ cần biết được yêu cầu của cô ấy, cô cam đoan Mục Khiêm Kỳ sẽ nổi bật nhất buổi tiệc.

Mục Khiêm Kỳ thực hiển nhiên đối với quần áo cũng có yêu cầu gì, Đỗ Cận cũng không biết có phải nguyên nhân là bởi vì Mục Khiêm Thư hay không.

Cơm nước xong xuôi, Mục Khiêm Thư và Lý Á vào thư phòng trên lầu, Đỗ Cận nhìn lầu hai lộ ra chút ánh sáng, trong lòng bỗng có cảm giác khác thường.

“Chị dâu?” Mục Khiêm Kỳ lôi kéo tay Đỗ Cận: “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Đỗ Cận thu hồi ánh mắt: “Hả? Cô vừa nói cái gì?”

Mục Khiêm Kỳ theo ánh mắt Đỗ Cận nhìn lên trên lầu, nụ cười treo ngoài miệng: “Đang nghĩ đến anh của em sao?”

Đỗ Cận cầm quần áo sửa lại một chút, rồi uống một ngụm trà, đem gương mặt đang đỏ ửng áp chế xuống sau đó mới lên tiếng: “Tôi không có...”

Mục Khiêm Kỳ cũng biết không thể quá gấp gáp, cô giống như vô ý hỏi: “Nói thật đi, chị và anh của em đã phát triển đến mức nào rồi?”

Sắc mặt Đỗ Cận đỏ lên, phát triển đến mức nào?

Nói thật ra, cô và Mục Khiêm Thư đến tay còn chưa có chạm qua. Lần trước sau khi ăn buổi tối, Mục Khiêm Thư phải đi Mĩ hơn tuần lễ, hôm qua mới trở về, đêm qua cô mới biết được anh đã trở về.

Đỗ Cận nghĩ nghĩ, những lời này sao nghe như là cô chưa thỏa mãn hài lòng...

Mục Khiêm Kỳ thấy vẻ mặt không rõ của Đỗ Cận, vỗ vỗ bàn tay Đỗ Cận: “Tuy rằng gọi chị là chị dâu, nhưng em so với chị lớn hơn hai tuổi, có một số việc em đã từng trải qua. Chị không thấy ánh mắt của anh ấy rất thích chị sao, em chỉ hi vọng chị có thể chăm sóc tốt cho anh em. Anh ấy quá vất vả rồi.”

Đỗ Cận có chút mờ mịt, thích?

Cô vào đây đã hơn hai tháng, càng ngày cô càng ít nhớ đến Lâm Tử Dương, có đôi khi cũng không nhớ đến. Cô vẫn cho là mình sẽ không quên Lâm Tử Dương được, hiện tại mới phát hiện, trên thế giới này không có việc gì là tuyệt đối cả.

Từng nhớ mãi không quên, tê tâm liệt phế. Bây giờ mới phát hiện cũng không có đau như vậy.

Còn về Mục Khiêm Thư, mình có thật thích không?

Mục Khiêm Thư và Lý Á bàn tốt chuyện công ty xong liền cầm áo khoác đi ra ngoài: “Tối nay không ở lại đây sao?” Lý Á hỏi một câu.

“Không được.” Mục Khiêm Thư lắc đầu, anh còn muốn đưa Đỗ Cận về nhà nữa.

“Khiêm Thư.” Mục Khiêm Thư đi đến cửa thư phòng, phía sau truyền đến thanh âm của Lý Á.

“Anh xác định là cô ấy sao?”

Mục Khiêm Thư quay đầu lại nhìn Lý Á, ánh mắt vô cùng nghiêm túc: “Đúng vậy, tôi xác định!”

11. Chương 11: Anh Đang Theo Đuổi Tôi Sao?

Đỗ Cận ngồi trong chiếc xe màu đen của Mục Khiêm Thư. Không gian trong xe rất lớn, Đỗ Cận ngồi ở vị trí phụ lái, ở vị trí của cô chỉ cần cúi thấp đầu sẽ dễ dàng trông thấy ngón tay thon dài của Mục Khiêm Thư đặt trên vô lăng. Trên ống tay áo đính một chiếc cúc màu vàng, lúc này phát ra ánh sáng phản chiếu do ánh sáng ngọn đèn chiếu vào khiến Đỗ Cận hơi chói mắt. Trong xe có mùi nước hoa mà Đỗ Cận không biết tên, mùi hương rất nhạt, ngửi lại rất thoải mái, rất giống mùi hương trên người Mục Khiêm Thư.

Ánh mắt Đỗ Cận rời khỏi bàn tay Mục Khiêm Thư, ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt của Mục Khiêm Thư. Dáng vẻ của Mục Khiêm Thư và Mục Khiêm Kỳ có bảy phần giống nhau, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh tế. Trên mặt Mục Khiêm Kỳ luôn treo nụ cười yếu ớt, trông rất thoải mái. Tính cách Mục Khiêm Thư trái lại luôn lạnh như băng tuyết. Trên mặt cũng ít khi bộc lộ cảm xúc, nói chuyện luôn không nóng không lạnh, ngay cả khi làm cho người ta tức đến nghiến răng, bộ dáng cũng là vân đạm phong khinh (*gió nhẹ mây bay).

“Nhìn đủ chưa?” Đỗ Cận thu hồi ánh mắt đánh giá, liền nghe được thanh âm Mục Khiêm Thư bên cạnh truyền đến.

“Mới không có nhìn!” Đỗ Cận vội vàng ngồi thẳng người, đưa ánh mắt nhìn ra ngoài xe. Mục Khiêm Thư nhìn thoáng qua Đỗ Cận, sau đó điềm nhiên như không có việc gì lái xe, lưng cứng đờ, khuôn mặt tuấn tú không dao động nhiều, chỉ là môi mỏng treo một nụ cười mỉm nhẹ. Đối diện với ánh sáng bên ngoài, làm cho Đỗ Cận không nhìn rõ.

Gần đến cuối năm, thành phố K vốn không náo nhiệt đến đêm cũng bắt đầu đèn đuốc sáng trưng, đầu phố Hàm Dương thưa thớt nay cũng kín người. Mục Khiêm Thư cứ đi một đoạn đường thì phía trước đột nhiên có người đi đường xông ra nên phải dừng gấp, xe đi cực kỳ chậm chạp. Đỗ Cận nhìn đèn nê ông lập loè bên ngoài trong nội tâm tràn ra cảm xúc rung động, không biết tương lai sẽ như thế nào nữa...

Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, Đỗ Cận nhìn Mục Khiêm Thư một cái rồi mới lấy điện thoại từ trong túi ra, xấu hổ chết mất, về nhà nhất định phải đổi tiếng chuông báo!

“Van cầu anh lấy em đi, lấy em đi, em xinh đẹp như hoa như vậy, anh còn do dự cái gì nữa...” Không đợi tiếng chuông kêu xong, Đỗ Cận hấp tấp nhấn phím trả lời, sắc mặt đỏ bừng nhận điện thoại.

“Alo, Tiểu Cận.” Mẹ Đỗ ở đầu dây bên kia vừa thấy con gái bảo bối nhận điện thoại liền chào gọi.

“Mẹ.” Đỗ Cận hô một tiếng, Mục Khiêm Thư đang chăm chú lái xe bên cạnh nâng lên đôi mắt gợn sóng không chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Đỗ Cận.

“Tiểu Cận à, ngày mấy con về? Mẹ đã nói với con, con về sớm đi, đã hơn hai mươi rồi...” Mẹ Đỗ nôn nóng, nói lùm bùm không dứt.

“Mẹ nói chuyện với con, con có nghe không?” Đỗ Cận nghe được mẹ ở bên kia điện thoại vội vàng lên tiếng: “Nghe rồi nghe rồi. Khăng định sẽ trở về sớm.” Năm nay đã cô nghe ngóng, năm trước chỉ được nghỉ một tuần, năm nay được nghỉ đến nửa tháng.

“Vậy là tốt rồi, con ăn chưa?” Bà Đỗ lải nhải rồi lại hỏi. Bên cạnh mơ hồ có thể nghe được thanh âm ông Đỗ: “Nói chừng nào trở về?”

“Ăn rồi ạ. Lúc nào nghỉ vẫn chưa có thông báo chính thức, đến lúc đó con sẽ gọi điện thoại ẹ.” Đỗ Cận có chút nhớ cha mẹ rồi.

“Ừ, con là con gái ở bên ngoài chăm sóc tốt chính mình, ăn uống không cần tiết rẻ, nhớ nhà thì gọi điện thoại ẹ. Haiz, con nói xem là con gái còn đi đến nơi xa như vậy. . .” Mẹ Đỗ nói xong thanh âm có chút ghen ngào, trong lòng Đỗ Cận cũng không chịu nổi.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Đỗ Thịnh và Lý Nhân vẫn khuyên Đỗ Cận về nhà, bọn họ đã lớn tuổi lại chỉ có một cô con gái, hiển nhiên hi vọng cô sau khi tốt nghiệp trở lại thành phố L ở bên cạnh mình, bọn họ có thể nhìn cô kết hôn sinh con, cũng có thể ở gần chăm sóc cho cô.

Không biết tại sao tính cách cô con gái này lại bướng bỉnh như vậy, năm đó khăng khăng học ở trường tại thành phố K bọn họ đã rất đau lòng một thời gian, bây giờ còn không định trở về, trong lòng hai người đương nhiên sẽ có mấy phần chua xót.

Nhưng bọn họ cũng sẽ không nói với Đỗ Cận những điều này, người trẻ tuổi muốn ở bên ngoài dốc sức làm việc là điều rất bình thường. Bọn họ cũng không thể bởi vì mình mà ràng buộc bước chân của con gái.

“Mẹ... Con biết rồi, hai người cũng phải chăm sóc chính mình thật tốt.” Đỗ Cận nghe được thanh âm ghen ngào của mẹ, trong lòng có chút khổ sở, vành mắt lặng lẽ đỏ lên.

Bốn năm trước cô cùng Lục Mạn lòng đầy hi vọng đến thành phố K học hành, cô muốn trở thành một nhà thiết kế ưu tú, lúc nhận được thư thông báo trúng tuyển của đại học K cô hưng phấn đến mức ngủ không được. Cô biết rõ lúc nhận được thư thông báo cha mẹ cũng ngủ không được, bọn họ lo lắng không muốn rời xa cô. Nhưng cô vẫn dứt khoát kiên quyết đến thành phố K. Rất nhiều lần Đỗ Cận nghĩ chính mình sẽ không hối hận, nếu như lúc trọng sinh trở lại đúng vào thời gian mới lên đại học thì cô chắc chắn sẽ không lựa chọn giống như vậy.

Đáng tiếc, chỉ là nếu như...

Sau khi kết thúc cuộc gọi với mẹ, cô phát hiện đã đến chung cư, vừa chuẩn bị xuống xe thì Mục Khiêm Thư kéo tay cô lại: “Làm sao vậy?”

Trong xe có chút tối, chung cư bên cạnh không có đèn đường, Mục Khiêm Thư liền mở đèn trong xe. Ánh sáng màu da cam làm cho Đỗ Cận phải nheo mắt lại, sau đó cô lấy tay dụi dụi mắt, thanh âm có chút khàn khàn: “Không có việc gì, không có việc gì.”

Mục Khiêm Thư quay người Đỗ Cận lại, dùng ngón tay nâng mặt Đỗ Cận lên, sắc mặt ngưng trọng: “Rốt cuộc là làm sao vậy?”

Đỗ Cận bị ép ngẩng đầu, vành mắt hồng hồng làm trong lòng Mục Khiêm Thư đau như là kim đâm, sau đó cô hơi ghen ngào nói trong nước mắt: “Tôi nhớ mẹ của tôi...”

Đỗ Cận bồng nhào vào ngực Mục Khiêm Thư, tiếng khóc vô cùng nhỏ, như một con mèo ở trong ngực anh nức nở. Mục Khiêm Thư một tay ôm tay kia vỗ vỗ lưng Đỗ Cận.

Mục Khiêm Thư sẽ không an ủi người khác, cũng không có kinh nghiệm an ủi ai, lập tức chỉ ôm thân thể Đỗ Cận, dùng tay chậm rãi vỗ lưng.

Đỗ Cận ở trong ngực Mục Khiêm Thư ngơ ngẩn hồi lâu bỗng có chút ngượng ngùng ngẩng đầu. Cô xoa xoa mắt đã sớm khô cạn nước mắt, chậm rãi ngồi thẳng dậy, chỉ là ánh mắt vẫn ngượng ngùng nhìn Mục Khiêm Thư.

“Cảm ơn...” Đỗ Cận làm bộ chỉnh lại tóc, một mực cúi đầu: “Tôi, tôi đi về trước.”

“Đỗ Cận.” Mục Khiêm Thư dùng tay giữ Đỗ Cận lại, gương mặt tuần tú tiến đến trước mặt Đỗ Cận, thần sắc như bình thường nói: “Lễ mừng năm mới chúng ta cùng trở về đi.”

Mãi đến lúc xuống xe Đỗ Cận vẫn ngây ngốc, Mục Khiêm Thư vừa mới nói: Cùng trở về?

Biết rõ ràng bọn họ như vậy là không phù hợp với lễ thường, quả thực kết hôn cũng không nói đến, nhưng từ đáy lòng lại toát ra một chút vui sướng. Sự vui sướng này đem toàn bộ nghi hoặc còn lại của Đỗ Cận dập tắt. Trong đầu chỉ còn lại có cặp mắt hoa đào của Mục Khiêm Thư.

“Đỗ Cận?” Lục Mạn từ trên xe Porsche màu đỏ bước xuống liền thấy Đỗ Cận ngẩn người nhìn phía trước.

“Mạn Mạn.” Đỗ Cận quay đầu lại, liền thấy Lục Mạn ngoắc ngoắc tay với mình, cô bước lên vài bước.

“Đỗ Cận, bạn cùng phòng của em!” Lục Mạn nhìn người đàn ông từ trên xe bước xuống giới thiệu, Đỗ Cận nhìn về phía người đàn ông này.

Khoảng hai bảy hai tám tuổi, mày rậm mắt to, tướng mạo tuần tú, làn da hơi ngả màu lúa mạch, cười lộ lên rất thoải mái, vừa nhìn tựa như ánh mặt trời.

“Đây là bạn trai mình, Triệu Tĩnh.” Lục Mạn y như chim non nép làm tổ trong ngực Triệu Tĩnh, nụ cười tươi đẹp động lòng người.

“Cậu không thể kín đáo hơn sao...” Đỗ Cận vừa cười chào hỏi Triệu Tĩnh, một bên cùng Lục Mạn cắn răng nói ra.

“Kín đáo có ích lợi gì, kín đáo có thể giúp mình tìm được một người đàn ông tốt như vậy sao!” Lục Mạn hiển nhiên không tán thành quan niệm của Đỗ Cận.

Triệu Tĩnh cương chiều nhìn Lục Mạn, rất hưởng thụ thái độ của Lục Mạn.

Đỗ Cận vừa mới thương cảm lại bị hai người kia làm cho buồn nôn, cô xoa xoa lên cánh tay: “Thật là lạnh...”

Lục Mạn đi đến bên người Đỗ Cận: “Lạnh đúng không? Vậy tỷ tỷ đây cho cậu ấm áp nhé!”

Đỗ Cận thấy Lục Mạn không có ý tốt: “Tốt rồi tốt rồi! Cậu tha ỉnh đi!”

Lục Mạn lôi kéo Đỗ Cận xoay người nói với Triệu Tĩnh: “Chúng em lên đây, anh lái xe chậm một chút.”

Triệu Tĩnh trả lời rồi quay người lên xe. Nhìn chiếc xe đã đi khuất, Đỗ Cận cảm thán: “Hai người tiến triển khi nào vậy?”

Lục Mạn trừng hai mắt, nhìn đến khi đã không còn thấy xe: “Bí mật!”

Đỗ Cận chặc một tiếng, quay người đi về hướng chung cư: “Cậu cũng có bí mật...”

Lục Mạn đi sau lưng Đỗ Cận, kể chuyện của cô và Triệu Tĩnh.

Lục Mạn cùng Triệu Tĩnh quen biết nhau như trong phim. Lục Mạn thích ăn, sau khi làm ở Tần thị luôn đến một quán ăn trong hẻm nhỏ bên cạnh Tần thị ăn mì trứng gà, lẽ ra Lục Mạn tham ăn đối với mì trứng gà để làm khai vị cho bữa sáng cũng không đến mức quá câu nệ, nhưng lại không biết quán mì trứng gà kia quả thực không đơn giản.

Trứng gà vàng óng ánh, lòng trắng trứng chiên có chút giòn, lòng đỏ trứng chín bảy phần. Cắn một miếng, cảm giác hạnh phúc lập tức từ trong nội tâm dâng lên, còn có sợi mì cũng không phải là sợi mì bình thường, mười phần dai, làm Lục Mạn ăn một lần liền không thể không ăn thêm một miếng.

Dần dần, Lục Mạn đi thường xuyên. Về sau, trở thành khách quen, lại cùng với ông chủ tiệm mì Triệu Tĩnh quen biết.

Triệu Tĩnh nhìn thấy tướng ăn Lục Mạn, lập tức rất ưa thích cái cô gái này. Về sau quen biết Lục Mạn nhìn thấy ánh mắt của cô bộc lộ sùng bái càng ngày càng khủng khiếp, cũng giống như khi cô ăn hết mì, cảm giác hạnh phúc theo đáy lòng phát ra .

Vì vậy, hai người đến với nhau...

Đỗ Cận nhìn Lục Mạn nói về hạnh phúc nhỏ của mình, lập tức cũng vui vẻ cho cô ấy, cô mở cửa căn hộ ra: “Được rồi! Biết rõ hai người yêu nhau cỡ nào rồi.”

Lục Mạn quăng túi sách lên trên bàn trà rồi đặt mông ngồi trên ghế sa lon : “Mình nói xong rồi, giờ đến lượt của cậu? “

Đỗ Cận đem áo khoác cởi ra móc lên giá áo, cột tóc lên: “Nói cái gì “

Lục Mạn nghiêng đầu nhìn sang Đỗ: “Chẳng lẽ cậu không nói yêu đương? “

Đỗ Cận ngồi bên cạnh Lục Mạn, mở tivi: “Mình cũng không biết...”

Cùng Mục Khiêm Thư xem như yêu đương sao?

Không phải sao?

Nhưng mà chỉ mới quen biết hai ba tháng ngắn ngủn, gặp mặt năm lần. Chưa nói tới quen thuộc cùng hiểu rõ, nhưng theo như lời Mục Khiêm Thư bọn họ như vậy không tính yêu đương thì là cái gì? Quá gia gia*?

*Trò chơi đóng giả các nhân vật trong gia đình của trẻ con.

Lục Mạn ngồi thẳng người: “Cậu kể chuyện của cậu với anh đẹp trai kia đi, mình giúp cậu phân tích rõ ràng.”

Đỗ Cận nghĩ nghĩ rồi đem trọng điểm nói hết, hiện tại đầu óc cô đã bình tĩnh lại rồi, nói thật thực sự cô nghĩ không ra lấy quan hệ gì để hình dung quan hệ giữa cô với Mục Khiêm Thư.

Đỗ Cận nói xong rồi nhìn Lục Mạn, hi vọng Lục Mạn có thể giúp mình gỡ khúc mắc. Lục Mạn sau khi nghe xong nhìn Đỗ Cận: “Xong rồi?”

Đỗ Cận gật gật đầu: “Xong rồi.”

Lục Mạn có vẻ không thể tưởng tượng nổi: “Không có tỏ tình? Không có hoa tươi? Không có nắm tay?”

Khuôn mặt Đỗ Cận có chút đỏ: “Tự mình nào có nhanh như vậy. . .”

Lục Mạn vỗ tay một cái: “Tiểu Cận, cậu sẽ không phải bị người ta lừa rồi chứ.”

Đỗ Cận: ...

12. Chương 12: Châm Ngồi Ly Gián

Một tuần sau khi Đỗ Cận đến công ty thì nghe nói về chuyện tăng ca năm mới, cô khẩn trương hỏi Trương Mẫn có phải sẽ sắp xếp cho người mới trực không. Dù sao thì cô cũng mới gọi điện thoại về nhà thề son sắt rằng tết này nhất định sẽ trở về.

Trương Mẫn đang ngồi, ngẩng đầu nhìn Đỗ Cận: “Sẽ không, nhà cô cũng không phải ở thành phố K mà.”

Đỗ Cận liền hỏi Trương Mẫn cụ thể về tình hình tăng ca.

Năm trước tăng ca thường là một tuần trước đến ngày ba mươi tết, hàng năm tăng ca sẽ do nhân viên ở thành phố K thay phiên nhau trực. Xử lý công việc khẩn cấp, kỳ thật cũng chẳng có việc gì để làm. Hơn

nữa cân nhắc đến vấn đề đi lại của những nhân viên ở thành phố khác sẽ rất xa, về nhà sẽ không kịp đón năm mới, luôn sẽ ngoại trừ những người ở ngoài thành phố K.

Đỗ Cận nghe xong cũng yên tâm không ít, thứ nhất cô không phải nhân viên lâu năm, thứ hai nhà cô cũng không phải ở thành phố K. Dù thế nào thì cũng không đến lượt cô.

Chẳng qua là khi Tả Tiểu Lôi đi ra khỏi văn phòng Nghiêm Âm cười nói với Đỗ Cận, vừa lúc tổ trưởng tìm cô, mắt phải Đỗ Cận giật liên tục.

Trương Mẫn nhìn Đỗ Cận chuẩn bị đi vào văn phòng, quay đầu lại nhìn cô: “Chúc cô may mắn.”

Trương Mẫn còn chưa biết tình huống của Đỗ Cận, chỉ cho là Nghiêm Âm cố ý làm khó người mới, dù sao mọi người đều là người mới. Cho nên cô cũng không để ý nhiều.

Đỗ Cận vào văn phòng Nghiêm Âm, Nghiêm Âm đang trang điểm lại, Đỗ Cận nhìn thấy tay cô ấy đang cầm loại phấn mà Tả Tiểu Lôi thường dùng, xem ra quan hệ của hai người họ thật sự không tệ.

Đỗ Cận đứng đối diện Nghiêm Âm: “Tổ trưởng, chị tìm tôi.”

Nghiêm Âm buông đồ trang điểm trên tay xuống, cầm giấy thông báo đưa cho Đỗ Cận: “Đây, nhìn đi.”

Đỗ Cận cầm giấy thông báo, trên giấy ghi rõ người trực thứ hai mươi tám là cô.

Tay Đỗ Cận cầm giấy thông báo có chút run rẩy, đoán chừng là bị chọc giận không ít: “Tổ trưởng, có phải chị nhầm lẫn rồi không?”

Nghiêm Âm ngẩng đầu, trang điểm kỹ càng, trừ bỏ trên khóe mắt có vài nếp nhăn thì rất hoàn mỹ. Môi tô son đỏ chót, lúc này không chút để ý mở miệng nói: “Đỗ Cận, cô cảm thấy tôi sẽ sai sao?”

Đỗ Cận dè dặt tức xuống: “Không phải, tổ trưởng...”

Giọng nói Nghiêm Âm đột nhiên cất cao: “Không làm theo chỉ thị làm việc của tôi! Cô xem nơi này là chỗ nào, không muốn làm thì rời khỏi Hoa Tư đi!”

Đỗ Cận gắt gao cắn chặt răng, tự nhủ mình phải giữ bình tĩnh, nếu bây giờ cô cãi lại sẽ khiến Tả Tiểu Lôi đạt được mục đích. Từ đây đến ngày nghỉ còn thời gian nửa tháng, cô vẫn có thể thay đổi cục diện.

Đỗ Cận gặt đầu cầm giấy thông báo đi ra ngoài, Nghiêm Âm ở phía sau cửa cười lạnh.

Chuyện Đỗ Cận và ông Mục khi cô vừa đến công ty đã được đồn đãi đủ mọi suy đoán khác nhau. Ngay từ đầu Nghiêm Âm cũng không có chú ý đến Đỗ Cận, đến khi Tả Tiểu Lôi nói với chị ta Đỗ Cận có thể là tình nhân ông Mục bao nuôi, thái độ của Nghiêm Âm liền thay đổi.

Lão chồng của Nghiêm Âm cùng kẻ thứ ba bỏ trốn, giấy ly hôn cũng là luật sư đưa cho chị ta. Cho dù chị ta muốn gặp mặt để chứng thực nhưng cũng không được.

Đến kẻ thứ ba kia chị ta cũng chưa từng gặp qua.

Vì vậy, Nghiêm Âm đem lực chú ý đến trên người Đỗ Cận.

Chị ta không sợ đắc tội với ông Mục, dù sao chị ta làm việc ở công ty cũng đã vài năm. Chị ta không tin ông Mục sẽ vì một người phụ nữ mà trở mặt. Vì thế chị ta mới không chút kiêng kỵ mà làm thế.

Thật ra lịch tăng ca năm mới không có tên Đỗ Cận, Nghiêm Âm đã đi đến phòng nhân sự yêu cầu Đỗ Cận tăng ca, phòng nhân sự mới có thêm tên Đỗ Cận.

Chị ta muốn khiến cho những kẻ thứ ba không được sống tốt!

Đỗ Cận ra cửa mắt liền đỏ ửng, đem giấy thông báo để trên bàn, trong lòng vô cùng tức giận. Cô hung hăng nhìn chằm chằm Tả Tiểu Lôi.

“Sao vậy?” Trương Mẫn đi lại chỗ Đỗ Cận, lấy giấy thông báo lên xem: “Sao lại sắp xếp cô tăng ca?”

Đỗ Cận nhìn Tả Tiểu Lôi nói: “Không có gì.”

Mắt Trương Mẫn đảo qua hai vòng, sau đó lại về vị trí của mình ngồi xuống, thông báo một tin ra ngoài...

Tả Tiểu Lôi cười vô cùng vui vẻ, tâm tình cả ngày rất tốt, thậm chí còn nhắn tin cho bạn trai, nói với hắn tối sẽ đi ăn mừng.

Đỗ Cận biết thân phận làm chuyện của mình, làm như không thấy ánh mắt của Tả Tiểu Lôi.

Buổi chiều khi tan tầm liền nhận được tin nhắn của Mục Khiêm Thư: Tối nay chờ tôi.

Đỗ Cận trả lời lại: Được.

Mục Khiêm Thư sau khi tan tầm liền ở bãi đỗ xe chờ Đỗ Cận, anh ngồi trong xe, có vài đồng nghiệp đi ngang nhìn thấy xe anh liền chỉ trỏ.

Hai nữ sinh xì xào bàn tán sau đó sắc mặt đỏ bừng rời đi.

Mục Khiêm Thư nhìn điện thoại, nhận được tin tức là lúc mười giờ năm mươi sáng, chuyện xảy ra lâu như vậy mà cô nhóc này cũng không nói với mình.

Không lẽ, anh không đáng để tin tưởng thế sao?

Mục tiên sinh dùng tay thon dài gõ tay lái, lấy điện thoại bỏ vào trong túi áo, đôi mắt hoa đào nhìn Đỗ Cận lén lút đi đến xe anh.

“Sao anh không đợi ở bên ngoài.” Đỗ Cận lên xe nhìn thấy xung quanh không có đồng nghiệp nào mới nói với Mục Khiêm Thư.

Hôm nay Mục Khiêm Thư mặc tây trang màu hồng nhạt, kết hợp với caravat cùng màu. Càng làm cho tay anh ta trắng lên, tóc dài hơn nhiều so với lần đầu tiên gặp mặt, làm che đi mày kiếm của anh ta, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt hoa đào đang nhìn cô.

Đỗ Cận thấy Mục Khiêm Thư nhìn mình, nói không lưu loát: “Sao, sao vậy?”

Mục Khiêm Thư chạy xe ra khỏi gara, âm thanh trầm thấp vang lên: “Không có gì.”

Trong lòng Đỗ Cận đang buồn bực, cũng không nghĩ nhiều, hơn nữa Mục Khiêm Thư trước sau như một luôn là bộ dạng lạnh lùng, nếu đột nhiên nhiệt tình chỉ sợ chính mình mới không quen.

Trước sau như một... Đỗ Cận, cô cũng bắt đầu dùng từ này rồi.

13. Chương 13: Tôi Đồng Ý Với Anh

Tâm tình Đỗ Cận buồn bực, ngồi trong xe xóc nảy càng khiến đầu cô thêm hỗn loạn. Cô cũng không hỏi Mục Khiêm Thư đi ăn ở đâu, đến khi xe ngừng lại mới phát hiện đây là khu phố ăn vặt.

Phố ăn vặt nằm ở trung tâm thành phố K, cách công ty bọn họ cũng khoảng nửa giờ đi xe. Đỗ Cận nói thầm, cô ở trên xe gây người đến nửa giờ.

Mục Khiêm Thư cởi tây trang ra, bên trong là chiếc áo sơ mi nhạt, caravat hồng nhạt, kẹp caravat màu vàng, đáng vẻ lạnh lùng, hoàn toàn không ngờ lại đi đến khu ăn vặt để đi ăn, nhìn thế nào cũng giống như đi bàn chuyện làm ăn hơn.

Sau khi đậu xe, Đỗ Cận và Mục Khiêm Thư cùng nhau đi ăn vặt ở trên đường, người qua đường đều nhao nhao nhìn Mục Khiêm Thư với ánh mắt tò mò. Trong lòng Đỗ Cận lại xoay tròn, khí thế Mục Khiêm Thư chính là lớn như vậy...

Trên đường phố ăn vặt có rất nhiều người, Đỗ Cận chỉ ghé qua đây hai ba lần, mấy lần đó đều đi cùng Lục Mạn tham ăn. Cũng không phải Đỗ Cận rất thích ăn, chỉ là cô thích tự làm đồ ăn hơn, mặc dù bên ngoài không được đẹp mắt, hơi khó nhìn nhưng vẫn có thể nuốt được.

Đỗ Cận nhìn đám người nhốn nháo phía trước, cô có chút lùi bước, nghiêng người tránh một đôi tình nhân: “Boss, chúng ta đi chỗ khác đi.”

Mục Khiêm Thư dừng chân, nhìn Đỗ Cận, sau đó vẻ mặt hơi nhăn nói: “Thứ nhất, gọi tôi là Khiêm Thư. Thứ hai, lúc đông người thì nắm tay tôi.”

Mục Khiêm Thư nói xong liền nắm tay Đỗ Cận đi phía trước, Đỗ Cận theo sau. Nhìn bóng lưng Mục Khiêm Thư trước mặt, nhỏ giọng nói thầm, trong lòng đã từ từ an tĩnh.

Mục Khiêm Thư nắm tay Đỗ Cận đi xuyên qua phố ăn vặt, tiếp tục đi khoảng mười thước thì ngừng lại.

Đỗ Cận ngẩng đầu nhìn lên, là một nhà hàng trung bình, diện tích không lớn, cũng không có nhiều người, so với bên ngoài chật kín người đứng là khác nhau một trời một vực.

Đỗ Cận theo Mục Khiêm Thư đi vào, tay anh ta vẫn không buông Đỗ Cận. Vào nhà hàng Đỗ Cận có chút ngưỡng chừng muốn thu tay lại, nhưng Mục Khiêm Thư ngược lại càng không chịu buông tay cô ra.

Đỗ Cận nhìn quanh bốn phía, nhà hàng nhỏ thật ấm áp. Trang trí lịch sự tao nhã, hoàn toàn không có cảm giác thấy không hợp, trong nháy mắt Đỗ Cận liền thích nơi này.

Hai người phục vụ đi đến, đem thực đơn đưa cho Mục Khiêm Thư và Đỗ Cận.

“Muốn ăn cái gì?” Mục Khiêm Thư cúi đầu nhìn thực đơn, Đỗ Cận cũng nhìn nhìn thực đơn nói: “Anh gọi đi.”

Đỗ Cận nhìn quanh bốn phía rồi dừng lại chỗ góc nhỏ bên trong, ngay góc sáng có một đôi nam nữ đang ngồi, người đàn ông khoảng chừng ba mươi mấy tuổi dáng người có chút mập mạp, cô gái thì vô cùng xinh đẹp, đáng vẻ rất quyến rũ.

Ánh mắt Đỗ Cận gắt gao nhìn cô gái đó, là Tả Tiểu Lôi!

Giờ phút này Tả Tiểu Lôi đang ngồi nói chuyện với người đàn ông bên cạnh, đáng vẻ ngây thơ, miệng thỉnh thoảng cong lên, hoàn toàn không có dáng vẻ khôn khéo khi đi làm.

Đỗ Cận cẩn thận nhìn lại người đàn ông đó, chỉ cảm thấy cuộn cuộn thiên lôi, người đàn ông này không phải là...

“Boss, Khiêm, Khiêm Thư.” Đỗ Cận ngẩng đầu, theo thói quen định gọi Boss, Mục Khiêm Thư liếc Đỗ Cận một cái, Đỗ Cận lập tức sửa lại.

“Tôi đột nhiên cảm thấy nồi lẩu bên ngoài rất ngon, chúng ta đi ra ngoài ăn đi.” Đỗ Cận chủ động lôi kéo Mục Khiêm Thư, muốn đem Mục Khiêm Thư đã ngồi xuống kéo dậy, người phục vụ bên cạnh đột nhiên hai mắt trợn trắng nhìn.

Mục Khiêm Thư như không có việc gì nhìn thoáng qua Tả Tiểu Lôi, khoe miệng hơi mỉm cười: “Thật không? Tôi đột nhiên cũng thấy món ăn nhà hàng này không tốt lắm.”

Đỗ Cận gật đầu liên tục: “Đúng vậy đúng vậy, thật sự rất tệ!”

Mục Khiêm Thư bị Đỗ Cận kéo một đường đi ra ngoài, ngồi xuống một quán lẩu, bà chủ quán thấy có hai người đến liền ngay người.

“Làm gì vậy, khách đến cũng không đón tiếp.” Ông chủ quán ở phía sau thúc giục.

“Vâng vâng. Thật ngại quá.” Lúc này bà chủ quán mới tiến lên cười tiếp đón, mắt nhìn Mục Khiêm Thư vài lần.

Đỗ Cận nhìn ánh mắt bà chủ quán, nói với Mục Khiêm Thư: “Tôi cảm thấy bà chủ quán ngấm trúng anh...”

Mục Khiêm Thư lau đôi đũa, đưa cho Đỗ Cận: “Nếu không chúng ta quay lại nhà hàng lúc nãy?”

Đỗ Cận nắm lấy đôi đũa nghĩ nghĩ: “Kỳ thật vừa rồi cái gì tôi cũng chưa nói...”

Nồi lẩu rất nhanh được bưng lên, ngược lại Đỗ Cận ăn cũng cảm thấy vui, từ sau khi tốt nghiệp cô rất ít ăn món này, bây giờ ăn lại có cảm giác nói không nên lời.

Mục Khiêm Thư ăn chưa được vài miếng đã buông đũa, im lặng ngồi bên cạnh Đỗ Cận, thấy Đỗ Cận rất ít khi gặp món ăn yêu thích mà vui vẻ, may ngẫu nhiên nhần lại, vẫn một mực ngồi yên không nói gì.

Sau khi Đỗ Cận ăn xong Mục Khiêm Thư lấy khăn giấy đưa cho cô, cô thấy bát của mình trống trơn mà của Mục Khiêm Thư như chưa động vào, trong lòng có chút áy náy: “Mục Khiêm Thư, anh không ăn sao?”

Mục Khiêm Thư lắc đầu, trả tiền liền cùng Đỗ Cận rời khỏi.

Đỗ Cận lên xe đi đến siêu thị mua một túi bánh mì đưa cho Mục Khiêm Thư, Mục Khiêm Thư nhìn vào giấy, sau đó nhận lấy, nói: “Tôi sẽ thử quen.”

Mùi Đỗ Cận có cay cay, Mục Khiêm Thư là ai? Mục Khiêm Thư là Boss đương nhiệm của Hoa Tư, là mạch máu kinh tế thành phố K, là người đàn ông mà cả đời Đỗ Cận cô cũng không với tới được. Nhưng là người đàn ông kiêu ngạo này vì thích ứng với cuộc sống bình dân của cô mà thay đổi thói quen...

Nếu không phải một lần sai lầm ngẫu nhiên kia, cô chỉ sợ cả đời mình chỉ nhìn thấy hình ảnh Mục Khiêm Thư trên tạp chí. Có lẽ, ngay cả tạp chí cũng không thấy được.

Lần đầu tiên Đỗ Cận cảm ơn cuộc gặp gỡ như vậy, vì những lời nói của người đàn ông này, cô cảm thấy lần này mình trọng sinh thật đáng giá! Bây giờ dĩ nhiên cô đã quên Lâm Tử Dương, quên đi những đau lòng, cô nhìn một bên mặt của Mục Khiêm Thư, giờ phút này cô thậm chí nghĩ nói chuyện yêu đương thì thật tốt!

Mục Khiêm Thư đưa Đỗ Cận đến dưới lầu chung cư, Đỗ Cận xuống xe quay đầu lại nhìn Mục Khiêm Thư đang cùng mình ra ngoài: “Mục Khiêm Thư, tôi đồng ý với anh!”

Mục Khiêm Thư khó hiểu nhìn Đỗ Cận, Đỗ Cận có chút ngượng ngùng: “Lúc trước không phải anh nói theo đuổi tôi sao?”

Mục Khiêm Thư giật mình, sau đó nhìn mặt Đỗ Cận hồng hồng: “Không phải lúc ấy em đồng ý rồi sao?”

Đỗ Cận ngẩng đầu: “Lúc nào chứ! Lúc ấy tôi không có nói gì mà!”

Mục Khiêm Thư lấy tay xoa hai má Đỗ Cận: “Cho nên em chấp nhận...”

Đỗ Cận cười haha nói: “Mục Khiêm Thư!”

“Ừ?”

“Da mặt anh thật dày thật đấy!”

Tâm tình Mục Khiêm Thư trên đường về rất tốt, đây xem như là ngày vui vẻ nhất kể từ khi cha mẹ anh rời đi. Anh có thể cảm giác được Đỗ Cận là thật tâm chấp nhận anh, nghĩ đến vẻ mặt hồng hồng tức giận của cô khi nói câu kia, da mặt anh thật dày, anh đã muốn cười.

Trên thực tế, anh đã thật sự nở nụ cười. Cười đến không kiềm chế.

Mục Khiêm Thư ngồi trong xe cười thật lâu, đến khi đôi mắt đỏ bừng mới ngừng tươi cười: Ba, mẹ. Hai người thấy không? Con tìm được cô ấy rồi!

14. Chương 14: Tình Yêu Em Gái Xuất Hiện

Thời điểm Đỗ Cận về đến nhà, Lục Mạn vẫn chưa về, cô rửa mặt rồi lên giường nằm, cảm giác không chân thật, khi này gương mặt cô đỏ bừng nói ra câu kia, trong mắt Mục Khiêm Thư rõ ràng lóe lên ý cười.

Người đàn ông này thật sự thích mình sao?

Bên miệng Đỗ Cận cũng phủ nụ cười tươi, cô lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Lục Mạn: “Mạn Mạn, mình đang yêu.”

Lục Mạn đang ở trên xe Triệu Tĩnh, tức giận với Triệu Tĩnh, sau nhìn tin nhắn Đỗ Cận liền trả lời lại: Không phải cậu trước giờ vẫn cùng anh đẹp trai nhà giàu kia yêu đương sao!

Đỗ Cận nhận được tin nhắn, cũng không biết ở bên kia đang có sóng ngầm mãnh liệt, cầm di động trong tay, vẻ mặt tươi cười càng thêm rạng rỡ.

Sau đó cô nhắn tin cho Mục Khiêm Thư: Ngủ ngon.

Mục Khiêm Thư chưa về đến nhà, vừa xuống xe liền thấy được nội dung tin nhắn, ngón tay anh vuốt ve màn hình hồi lâu, đến khi màn hình có chút nóng lên anh mới đóng lại.

Hai người bên kia thì như mật ngọt, hai người bên này như nước trút...

Mắt Triệu Tĩnh liếc nhìn Lục Mạn một cái, nhưng đáng vẻ cô không chút thay đổi mà nhìn chăm chăm bên ngoài xe, Triệu Tĩnh vừa lái xe vừa sốt ruột.

Hôm nay Lục Mạn đặc biệt ăn diện, mặc đồ đẹp, trên người cũng mang trang sức trang nhã. Triệu Tĩnh biết Lục Mạn trang điểm gần một giờ, cảm thấy thật áy náy, ánh mắt nhìn Lục Mạn càng lâu.

Lục Mạn liếc Triệu Tĩnh một cái, lại đem ánh mắt chuyển ra ngoài cửa sổ, không nhanh không chậm mở miệng: “Trên mặt em có bản đồ sao?”

Triệu Tĩnh nghe thấy giọng nói của Lục Mạn mà thoáng kinh ngạc, thiếu chút nữa mất tay lái.

“Mạn Mạn.” Triệu Tĩnh tự biết đuối lý, chính là gọi một tiếng rồi tiếp tục cúi đầu chuyên tâm lái xe. Anh không có lời nào để nói Lục Mạn lại càng sốt ruột: “Anh không muốn nói gì sao?”

Triệu Tĩnh vội vàng mở miệng: “Anh đương nhiên là có lời muốn nói! Anh chỉ sợ em không chịu nghe...”

Lục Mạn nhìn Triệu Tĩnh ngập ngừng, lửa trong lòng giảm bớt một nửa, cô lấy điện thoại bỏ vào trong túi xách, ngoài mặt vẫn không biểu lộ gì: “Ồ, anh nói đi.”

Triệu Tĩnh thấy Lục Mạn đã bớt giận một ít, liền vội vã đem xe đậu bên đường, giải thích sinh động như thật với Lục Mạn.

Triệu Tĩnh có một người hàng xóm, tên là Tôn Ngâm. Người hàng xóm này là một cô bé, lúc đó Triệu Tĩnh hai tuổi. Bên cạnh Triệu Tĩnh không có nhiều bạn bè, hơn nữa nhà Tôn Ngâm ngay cách vách nhà anh, vì thế quan hệ với Tôn Ngâm vô cùng tốt. Từ nhỏ Tôn Ngâm luôn thích đi theo sau Triệu Tĩnh, gọi anh Triệu Tĩnh anh Triệu Tĩnh. Khi còn bé ở chung rất tốt, qua thời gian dài Triệu Tĩnh cũng biết được tình ý của cô ấy.

Nhưng anh cũng không có nói rõ, dù sao thì cũng là cô gái, hơn nữa còn là người cùng mình lớn lên, anh vẫn một mực xem như em gái mình. Như vậy nếu nói thẳng ra chỉ sợ ngay cả làm bạn bè cũng không được, vì thế quan hệ của bọn họ vẫn duy trì dưới trạng thái không mặn không nhạt như thế.

Tôn Ngâm chưa bao giờ thổ lộ với Triệu Tĩnh, Triệu Tĩnh cũng coi như không có chuyện gì xảy ra. Bây giờ anh quen bạn gái đương nhiên sẽ muốn đem về nhà ra mắt cha mẹ. Do đó liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vốn hôm nay Lục Mạn cùng ăn cơm với cha mẹ Triệu Tĩnh, kết quả không biết Tôn Ngâm làm sao biết được tin tức, liền đi cùng cha mẹ Triệu Tĩnh đến. Gặp được Lục Mạn liền đem chuyện từ nhỏ đến bây giờ của Triệu Tĩnh ra kể.

Triệu Tĩnh giới thiệu cô ta là em gái của mình, Lục Mạn nghĩ tình cảm của anh ta và em gái thật tốt, cũng vui vẻ cùng Tôn Ngâm ríu rít nói chuyện.

Tuy cha mẹ Triệu Tĩnh có ấn tượng rất tốt với Lục Mạn, nhưng e ngại có Tôn Ngâm ở đây, bọn họ cũng không nên quá nóng lòng, chỉ nhân dịp hỏi thăm vài câu. Trong nội tâm Lục Mạn không hiểu rõ ngọn nguồn, thấy cha mẹ Triệu không nói gì nhiều, ngược lại Tôn Ngâm lại lấy lòng.

Một bữa ăn tuy không phải trong một nơi rất sang trọng, nhưng không khí cũng coi như hòa hợp. Nếu như về sau Tôn Ngâm không nói câu nói kia, Lục Mạn cảm thấy biểu hiện của mình trong ngày gặp mặt hôm nay không tồi.

Thời điểm Triệu Tĩnh đi thanh toán, Tôn Ngâm liền đi qua Lục Mạn nói bên tai cô: “Mạn Mạn chị đoán xem tôi là em gái gì của Triệu Tĩnh?”

Lục Mạn khó hiểu, nhìn qua cha mẹ Triệu Tĩnh, thấy hai người họ đang nói chuyện với nhau, sau đó tầm mắt đặt trên người Tôn Ngâm: “Em gái gì?”

Tôn Ngâm cười càng thêm động lòng người: “Tình yêu em gái!”

Tay Lục Mạn đang cầm ly bỗng run lên, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, biểu tình thoáng lúng túng: “Cái gì?”

Tôn Ngâm rất xinh đẹp, mặt trái xoan, mày lá liễu, giờ phút này đôi mày lá liễu thoáng hiện lên sóng nước đầy tình ý: “Lục Mạn, cô nghe không hiểu sao? Triệu Tĩnh là của tôi. Không phải cô nói đáng về của tôi và Triệu Tĩnh giống nhau sao? Kia gọi là tương vợ chồng !”

Lục Mạn hít một hơi ngắn khí bốc lên trong ngực, sắc mặt đen lại. Cô nhìn Triệu Tĩnh đang đến gần, trong lòng thật sự hận không thể cắn chết anh ta!

Triệu Tĩnh còn chưa biết chuyện gì xảy ra, đi ra khỏi nhà hàng, cùng Lục Mạn đưa cha mẹ Triệu Tĩnh và Tôn Ngâm về trước, sau đó lái xe đưa Lục Mạn về.

Lục Mạn thấy trên xe không còn ai lập tức nổi bão: “Triệu Tĩnh, rốt cuộc anh có ý gì hả?”

Triệu Tĩnh suy nghĩ hồi lâu cũng không hiểu: “Sao vậy? Vừa rồi không phải còn rất tốt sao?”

Lục Mạn tức giận cười ha hả: “Ha ha... Tốt? Vì thế anh liền mang tình yêu em gái theo đến đây?”

Mặt Triệu Tĩnh lập tức trắng bệch: “Mạn Mạn, chuyện này em hãy nghe anh nói.”

Lục Mạn ngồi trong xe buồn bực không lên tiếng, Triệu Tĩnh muốn giải thích lại nhìn thấy ánh mắt Lục Mạn, đầu liền rút trở về.

Tính tình Lục Mạn Triệu Tĩnh rất hiểu, nếu cô không muốn nghe, cho dù ai cầm loa đứng trước mặt cô cũng làm như không thấy, vì thế Triệu Tĩnh mới sốt ruột...

Một đường đi không nói chuyện rất nhanh đã đến chung cư, về sau Lục Mạn biết được tin tức Đỗ Cận mới thoải mái không ít.

Triệu Tĩnh đem xe đậu ở ven đường, đem tất cả mọi chuyện nói một lần, tuy Lục Mạn bị Tôn Ngâm chọc tức, nhưng nguyên tắc từ trước đến giờ của cô là oan có đầu nợ có chủ, chuyện này cũng không thể tính lên người Triệu Tĩnh, lại nói tiếp nếu như cô tức giận với Triệu Tĩnh chẳng phải Tôn Ngâm sẽ đạt ý muốn.

Nhưng cần phải chiến tranh lạnh một hai ngày, ai bảo người đàn ông này từ đầu không nói rõ ràng.

Khuôn mặt tuần tú của Triệu Tĩnh mang vẻ bất đắc dĩ, thanh âm thật thấp nói bên tai Lục Mạn: “Mạn Mạn, chúng ta đừng giận nhau có được không!”

Lục Mạn hất tóc vung một câu: “Được!”

Tâm Triệu Tĩnh vừa buông chột nghe Lục Mạn nói tiếp: “Chờ tôi tìm một người đàn ông, đến lúc đó anh cũng không tức giận thì nói tiếp!”

Triệu Tĩnh thấy mềm không được, liền kéo Lục Mạn lại, trên người anh ta đều là cơ bắp, kéo cô đến trước ngực mình, Lục Mạn đụng vào ngực Triệu Tĩnh, thanh âm nghiến răng nghiến lợi lập tức truyền đến: “Triệu Tĩnh! Anh muốn ép tôi đến chết sao!”

Triệu Tĩnh ủy khuất mở miệng: “Anh chỉ muốn bắt chước mấy đàn ông trong TV, không phải như vậy rất tuần tú sao?”

Lục Mạn trực tiếp mở cửa xe đi xuống: “Anh chậm rãi bắt chước đi, bye bye!”

Triệu Tĩnh nhìn dáng người lay động của Lục Mạn càng lúc xa dần, cảm thấy thất bại bả vai suy sụp...

15. Chương 15: Bức Ảnh Uy Hiếp

Ngày hôm sau khi Đỗ Cận đi làm liền nhìn chằm chằm chỗ ngồi Tả Tiểu Lôi đến nửa ngày, Trương Mẫn đi đến vỗ vai Đỗ Cận: “Sao vậy?”

Đỗ Cận thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Trương Mẫn: “Không có gì.”

Trương Mẫn nhún vai: “Chuyện tăng ca cô tính thế nào?”

Mắt Đỗ Cận ngẩng lên nhìn về phía bản thảo thiết kế: “Bình tĩnh chờ đợi!”

Nếu ngày hôm qua không nhìn thấy Tả Tiểu Lôi, Đỗ Cận đoán chừng cô sẽ phải tuân lệnh mà tăng ca. Nhưng thật khéo như vậy, ai bảo cô ta bị cô bắt gặp.

Đây chẳng lẽ gọi là ác giả ác báo? Nhưng mà mặc kệ thế nào, Tả Tiểu Lôi cũng không nên nhắm vào cô.

Tuy đa phần Đỗ Cận đều trầm lặng, nhưng cũng không thể chịu đựng nổi oan ức này được. Hành động của Tả Tiểu Lôi đã chạm đến giới hạn của cô, bây giờ cô cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt, mà chính Tả Tiểu Lôi đã ép cô...

Hôm nay Tả Tiểu Lôi ăn mặc rất diễm lệ, chiếc áo đỏ sẫm cổ chữ V hơi khoét sâu, làm tôn lên bộ ngực hùng vĩ của cô ta. Thân dưới mặc chiếc quần màu đen, chân mang đôi giày đen ười cm, khiến cho cả người cô ta càng thêm trẻ đẹp.

Đỗ Cận nhìn Tả Tiểu Lôi ăn mặc như vậy không thể không cau mày lại, những đồng nghiệp nam ở văn phòng khác to gan nhìn đuôi của Tả Tiểu Lôi, trong mắt hiện lên trêu chọc.

Trong văn phòng Đỗ Cận tổng cộng có mười người, bốn nam sáu nữ. Ngô Nghị đã rời khỏi cương vị công tác, chiếc ghế trống kia tạm thời chưa có người ngồi. Giờ phút này tám ánh mắt nhìn chằm chằm Tả Tiểu Lôi, nhưng Tả Tiểu Lôi cũng thật tự nhiên hào phóng, thậm chí còn nhìn những người đàn ông kia cười khê.

Ngoài Trương Mẫn ra, trong văn phòng có hai cô gái khi vừa mới vào công ty cũng rất quan tâm đến Đỗ Cận. Nhưng từ sau khi xảy ra sự kiện bỏ thuốc thì hai người càng xa lánh mình, Đỗ Cận cũng không quá khổ sở, ý nghĩ của mỗi người không giống nhau, không phải là bạn bè thì dựa vào cái gì bắt họ phải quan tâm mình.

Còn có hai người phụ nữ hơi lớn tuổi, là người làm lâu nhất trong văn phòng này, lúc ấy cũng là hai người này lên án nhân phẩm Đỗ Cận khiến cho hai cô gái kia phân chia rạch ròi với mình.

Người lớn tuổi được gọi chị Viên, còn họ gì thì Đỗ Cận cũng không biết, chỉ là khi cô vừa mới đến đây đã nghe người khác gọi chị Viên, hình như lời nói của cô ta đối với Nghiêm Âm rất có trọng lượng.

Chị Viên nhìn chằm chằm cổ áo Tả Tiểu Lôi: “Tiểu Lôi, quần áo này thiết kế thật không đẹp. Em cũng là nhà thiết kế sao lại chọn bộ quần áo như thế này?”

Tả Tiểu Lôi ngồi xuống: “Chị Viên, chị không biết đó thôi. Đây là quà tặng của bạn trai mang về từ HongKong!”

Chị Viên nhìn quần áo, vẻ mặt đầy ý vị thâm trầm, tặng quần áo như thế, phẩm vị của người đàn ông này cũng thật...

Đỗ Cận nhớ đến người đàn ông ngày hôm qua, cô cắn bút suy nghĩ một hồi bỗng cảm giác có người đang lắc cánh tay cô.

“Nhanh lên, Nghiêm lão hồ gọi cô vào văn phòng kia.” Trương Mẫn lắc lắc cánh tay Đỗ Cận, Đỗ Cận rất nhanh hoàn hồn: “Lúc nào?”

“Vừa mới... Cô ta đi ngang qua cô cô cũng không biết sao?” Vẻ mặt Trương Mẫn khó tin.

Đỗ Cận ngượng ngùng nhìn Trương Mẫn cười cười: “Tôi thật không chú ý.”

Đỗ Cận gõ cửa, Nghiêm Âm ở bên trong gọi Đỗ Cận mới đẩy cửa đi vào, văn phòng Nghiêm Âm luôn mở điều hòa, Đỗ Cận vừa vào đã cảm thấy lạnh lẽo. Đỗ Cận xoa xoa cánh tay rồi đi đến bàn làm việc.

“Trưởng phòng, cô tìm tôi?” Đỗ Cận nhìn Nghiêm Âm ngồi bàn làm việc đang uống cà phê, nhỏ giọng mở miệng dò hỏi.

“Đỗ Cận, cô cảm thấy tôi đối với cô thế nào?” Thái độ Nghiêm Âm khác thường, không chỉ nói chuyện rất ôn hòa, trên mặt còn tươi cười hỏi cô.

Đỗ Cận nhất thời không hiểu được thái độ Nghiêm Âm, nhưng vẫn tươi cười nói: “Trưởng phòng rất quan tâm tới tôi!”

Nghiêm Âm nghiêng nghiêng nhìn Đỗ Cận: “Thật không?”

Đỗ Cận đứng đối diện Nghiêm Âm, gật đầu: “Trưởng phòng đối với tôi rất tốt.”

Lúc này Nghiêm Âm mới ngẩng mặt đối diện với Đỗ Cận, trong nháy mắt thanh âm liền cao lên: “Nếu như vậy, cô hãy đi nói với ông Mục tết này tặng ca là cô tự nguyện.”

Nghiêm Âm nói xong đem tờ đơn thông báo tặng ca đưa cho Đỗ Cận, đây là vừa mới làm xong. Trên mặt biểu thị rõ ràng Đỗ Cận được làm việc ở đây là do có quan hệ với đàn ông.

Đỗ Cận cầm đơn có chút ngạc nhiên: “Ông Mục?”

Nghiêm Âm nhìn dáng vẻ Đỗ Cận trong lòng không khỏi cười nhạo, buổi sáng vừa mới đi làm đã nhận được điện thoại ông Mục, nói lịch tặng ca tết này để đồng nghiệp khác thay cho Đỗ Cận. Nghiêm Âm ngoài miệng lập tức đồng ý, còn mình tại sao không nói thẳng, đương nhiên là vì ông Mục chị ta không dám động đến.

Mục Học Lâm cũng không giải thích thêm, đối với câu nói sẽ tận lực của Nghiêm Âm cũng không phản bác lại. Trong lòng Nghiêm Âm hiểu rõ, trò chuyện hai câu liền cúp máy.

Vừa nói chuyện điện thoại với Mục Học Lâm xong, Nghiêm Âm liền ra cửa gọi Đỗ Cận vào. Ngoài miệng nói không quan hệ với ông Mục, không có quan hệ mà chỉ một đêm đã biết chuyện tặng ca của Đỗ Cận?

Nghiêm Âm đương nhiên không tin, thậm chí trong đầu trực tiếp khẳng định Đỗ Cận là tình nhân ông Mục bao nuôi.

Đỗ Cận đương nhiên không biết suy nghĩ của Nghiêm Âm, cô biết đây là Mục Khiêm Thư nói cho Mục Học Lâm.

Trong lòng tràn đầy suy nghĩ ngọt ngào, nhưng nhìn vẻ mặt Nghiêm Âm khéo miệng Đỗ Cận ngoan ngoãn thu lại: “Trưởng phòng, đây là chuyện của bộ phận nhân sự, tôi đi hình như không thích hợp...”

Nụ cười trên mặt Nghiêm Âm bay đi, ngược lại chuyển thành cười nhạo: “Đồ tiểu thư cũng không coi lại mình, toàn bộ người trong công ty ai mà không biết quan hệ giữa cô và ông Mục.”

Đỗ Cận nhất thời cảm thấy nhục đầu, cô như thế nào lại quên chuyện này, cô nhìn vẻ mặt của Nghiêm Âm. Thật rõ ràng, Nghiêm Âm hiểu lắm quan hệ của cô và ông Mục.

“Trưởng phòng, tôi thật không có quan hệ gì với ông Mục!” Đỗ Cận lại lười giải thích, trong lòng cảm thấy mỗi mệt.

“Được rồi. Có quan hệ hay không thì trong lòng cô tự biết, về phần tặng ca cô xem mà đi xử lý.” Nghiêm Âm khoát tay bảo Đỗ Cận ra ngoài.

Đỗ Cận rời khỏi văn phòng, nhắm hai mắt lại, con đường này hình như không giống như tưởng tượng của cô...

Không tặng ca thì đắc tội Nghiêm Âm, về sau ở bộ phận thiết kế này sẽ không được sống yên ổn. Nhưng cô lại không muốn nói chuyện này cho Mục Khiêm Thư nghe, chuyện này suy cho cùng là việc riêng của cô, nếu như không quen với Mục Khiêm Thư cô cũng sẽ không phải chịu sự xa lánh của người trong công ty.

Nếu bây giờ ỷ vào Mục Khiêm Thư, Đỗ Cận cảm thấy mình làm không được.

Hôm nay tâm tình Tả Tiểu Lôi rất tốt, cả một ngày cũng không ngừng trang điểm lại. Đỗ Cận nhìn cô ta vào toilet, cũng theo vào, đem phòng vệ sinh khóa trái lại.

“Đỗ Cận?” Tả Tiểu Lôi quay lại liền nhìn thấy Đỗ Cận khoanh tay nhìn mình.

“Tả Tiểu Lôi, chuyện tặng ca năm mới là cô làm phải không?” Tuy là câu hỏi, nhưng từng chữ khẳng định không chút nghi ngờ.

Tả Tiểu Lôi nghe được lời nói của Đỗ Cận bỗng nhiên nở nụ cười: “Sao thế? Muốn cảm ơn tôi sao?”

Mắt Đỗ Cận trừng mắt: “Thật sự là cô?”

Tả Tiểu Lôi gẩy tóc nói: “Có gì lạ chứ? Tôi vẫn rất ‘quan tâm’ cô đấy thôi, cô đã quên sao?”

Trong đầu Đỗ Cận lập tức hiện lên gương mặt Ngô Nghị, nhớ đến câu nói giúp mình đuổi người đáng sợ đi kia của Tả Tiểu Lôi. Đỗ Cận nhìn mặt của Tả Tiểu Lôi, đây mới là người đáng sợ nhất.

Tả Tiểu Lôi không muốn nói nhiều với Đỗ Cận, hoặc là nói cô ta không xem Đỗ Cận là đối thủ của mình. Đỗ Cận ở trong mắt cô chỉ là một chúng ngại vật nho nhỏ, có lẽ ngay cả chúng ngại vật cũng không đáng.

Nếu không phải vì Ngô Nghị, cô ta sẽ không đặc biệt ‘quan tâm’ Đỗ Cận, cho nên nói ngay cả chúng ngại vật Đỗ Cận cũng không tính.

Đỗ Cận nhìn Tả Tiểu Lôi mở cửa phòng vệ sinh chuẩn bị đi ra ngoài, thanh âm nhẹ nhàng của cô thoáng qua tai Tả Tiểu Lôi: “Tả Tiểu Lôi, tăng ca năm mới cô làm thay tôi đi.”

Khóe miệng Tả Tiểu Lôi cười nhạt, giống như Đỗ Cận đang nói chuyện rất buồn cười.

Đỗ Cận lại chăm chú nhìn Tả Tiểu Lôi, nhìn Tả Tiểu Lôi từ từ thu lại nụ cười nhạt nói: “Dựa vào cái gì?”

Đỗ Cận giơ tay lên, trong hình là một người đàn ông và một phụ nữ đang ôm nhau rất thân mật. Người phụ nữ làm nũng đánh nhẹ vào ngực người đàn ông, hai người đều cười rất vui vẻ.

“Dựa vào cái gì? Chỉ bằng những tấm ảnh này cũng không đủ sao?” Hiếm khi Đỗ Cận có sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng, nở nụ cười lạnh, lời nói đều không độ ẩm.

“Cò! Cô làm sao có thể...” Tả Tiểu Lôi nắm chặt tay lại, móng tay ghim chặt vào lòng bàn tay, như không cảm thấy đau. Hiện tại trong đầu cô ta đều là tại sao Đỗ Cận có thể biết chuyện này!

“Tả Tiểu Lôi, mỗi người đều phạm phải sai lầm. Tôi hi vọng cô nhìn thấy tấm hình này thì sẽ biết nên làm gì.” Đỗ Cận đi qua bên người Tả Tiểu Lôi, cảm thấy mình càng ngày càng xấu xa, có thể nói ra những câu bức bách người như vậy.

Nhưng là đối với Tả Tiểu Lôi người như cô ta chẳng đáng để xem trọng, cô không muốn mỗi ngày phải nghĩ Tả Tiểu Lôi làm gì để ngáng chân cô.

Đối phó với tiểu nhân phương pháp chính là dùng cách đó đối phó lại, đối với cô ta phải càng tiểu nhân!

Sau khi Đỗ Cận rời đi, Tả Tiểu nhìn theo bóng lưng của Đỗ Cận, cắn chặt môi, đôi môi bị cắn đến trắng bệch, hòa hợp với gương mặt cô ta. Nhưng nhìn kỹ mới phát hiện không phải do trang điểm, mà là bị dọa trắng...

Thời điểm Đỗ Cận tan tầm liền nhận được thông báo, tăng ca năm mới từ cô chuyển qua cho Tả Tiểu Lôi, cũng không biết Tả Tiểu Lôi đã giải thích với Nghiêm Âm như thế nào, nguyên cả buổi chiều Nghiêm Âm cũng không có gọi mình. Trương Mẫn ở bên tai Đỗ Cận nói nhân phẩm bộc phát nhân phẩm bộc phát.

Đỗ Cận tức giận gõ đầu Trương Mẫn một cái: “Nào có nhiều người nhân phẩm bộc phát như vậy!”

Trương Mẫn rung đùi đắc ý, cười hắc hắc với Đỗ Cận: “Cái này rất khó nói nha!”

Đỗ Cận không nói gì, chỉ liếc nhìn Tả Tiểu Lôi một cái. Hy vọng cô ta hiểu được cái gì là gây ông đập lưng ông, về sau đừng làm mấy chuyện như vậy nữa.

Sau khi tan tầm, Đỗ Cận nhận được cuộc gọi của Lục Mạn: “Tiểu Cận, đang ở đâu vậy?”

Đỗ Cận nghe thấy Lục Mạn bên kia có chút ồn ào náo loạn, giọng nói Lục Mạn có chút không rõ ràng, cô vội vàng hỏi: “Mạn Mạn, cậu đang ở đâu vậy?”

Lục Mạn nhìn xung quanh, muôn màu muôn sắc hiện lên trước mặt, còn có những đôi trai gái ở giữa sàn nhảy kia: “Mình ở Vạn Di.”

Một tay Lục Mạn nghe điện thoại, tay kia cầm ly rượu uống một ngụm: “Cậu mau đến đây đi!”

16. Chương 16: Kha Cẩm Minh Xuất Hiện

Khi Đỗ Cận đi đến Vạn Di thì trời đã tối, gần bước sang năm mới, trên đường bày bán đầy những câu đối và đồ tết, Đỗ Cận vô cùng trầm trồ mới đi qua hết được con đường này.

Vạn Di là một quán bar nhỏ, Đỗ Cận và Lục Mạn đã đi vài lần, em họ Lục Mạn đang làm việc ở đây, cho nên Đỗ Cận tuy nóng vội nhưng cũng không quá lo lắng.

Công việc làm ăn ở Vạn Di rất tốt, dường như không có lúc nào vắng khách. Khi Đỗ Cận đi đến cửa Vạn Di thì trông thấy có vài cô gái chàng trai đi ra, bọn họ vừa lảo đảo vừa trò chuyện rộn ràng đi ra ngoài.

Đỗ Cận né tránh bọn họ đâm vào mình, vội vàng đi về vào cửa, vừa vào liền trông thấy Lục Mạn ăn mặc trang điểm rất xinh đẹp đang ngồi ở quầy bar.

Cách ăn mặc của Lục Mạn luôn rất mốt, nhưng không tùy ý. Nhưng hôm nay cô ấy lại mặc rất hở hang, thân váy ngắn ôm màu trắng làm lộ phần ngực và đùi, Đỗ Cận thấy Lục Mạn mặc váy ngắn như vậy mà lại ném áo khoác ở một bên, cô xoa nhẹ cánh tay, chỉ nhìn Lục Mạn như vậy cô đã cảm thấy rất lạnh.

Lục Minh Trầm đứng bên trong quầy bar nhìn thấy Đỗ Cận, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Đỗ Cận chen qua đám người đi về phía trước, thật vất vả mới đi tới bên cạnh Lục Mạn. Tiếng nhạc đinh tai nhức óc cùng với mùi nước hoa nồng nặc làm Đỗ Cận đau cả đầu. Đỗ Cận lấy áo khoác bên cạnh khoác lên người Lục Mạn, sau đó nói bên tai Lục Mạn: “Làm sao vậy?”

Lục Mạn nhìn thấy người đến, hiển nhiên đã hơi say. Đỗ Cận có chút kinh ngạc, Lục Mạn có tiếng ngàn chén không say, rốt cuộc đã uống bao nhiêu rượu chứ?

Lục Minh Trầm nhìn Đỗ Cận lắc đầu: “Tôi cũng không biết chị ấy bị làm sao, ngồi từ trưa đến giờ.”

Đỗ Cận cúi đầu ở bên tai Lục Mạn nói tiếp: “Mạn Mạn, chúng ta về nhà có được không?”

Lục Mạn ừ một tiếng, lấy tay khoác lên vai Đỗ Cận, Đỗ Cận gọi Lục Minh Trầm đứng đó: “Còn đứng đó làm cái gì? Mau tới giúp một tay!”

“A!” Lục Minh Trầm vội vàng đi ra quầy bar, đỡ một vai của Lục Mạn.

Lục Mạn nói bên tai Đỗ Cận: “Tiểu Cận, cậu mang Triệu Tĩnh đến đây đi. Mình muốn gặp anh ấy!”

Đỗ Cận chỉ phụ họa theo: “Được được được... Mình lập tức gọi!”

“Không được! Ngay bây giờ!” Lục Mạn mạnh mẽ bỏ tay Đỗ Cận ra, bỗng nhiên vùng tay vô tình đánh trúng một người trong sàn nhảy, lực đạo không nhỏ.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Đỗ Cận vừa xin lỗi vừa chạy theo, vừa định dắt Lục Mạn quay về lại bị người khác níu lại.

Cánh tay Lục Mạn bị cầm chặt: “Cô bé, vừa đánh anh đã muốn chạy sao?”

Đỗ Cận lấp bắp kinh hãi, tay Lục Mạn bị nắm đau, trên mặt toát mồ hôi. Lục Minh Trầm đứng bên kia vội vàng chạy đến nói xin lỗi với người kia: “Anh Huy thật sự xin lỗi! Chị gái tôi uống rượu, xúc phạm anh rồi!”

Đỗ Cận nhìn người đàn ông trước mặt, tay hắn ta tối thiểu phải to bằng đùi cô, trên cánh tay trái có hình xăm đầu rồng, tay phải không biết là hình gì. Thoạt nhìn rất dọa người. Trên mặt người đàn ông hiện vẻ âm u, hơn nữa cặp mắt kia nhìn chằm chằm Lục Mạn như muốn phun lửa.

Lục Mạn còn chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ lẩm bẩm tên Triệu Tĩnh.

Về mặt Đỗ Cận cười làm lạnh: “Anh Huy... Hành động của chúng tôi hôm nay thật không đúng, chúng tôi sẽ chịu tội với anh!”

Tuy Đỗ Cận không biết anh Huy là ai, nhưng có thể làm cho Lục Minh Trầm kinh hãi như vậy, chắc chắn lai lịch rất lớn.

Cùng Lục Minh Trầm quen nhau bốn năm, đây là lần đầu tiên thấy cậu ta như vậy. Từ trước đến nay chỉ thấy cậu ta lúc nào cũng cười tít mắt, xử lý công chuyện cũng không thay đổi sắc mặt. Đỗ Cận và Lục Mạn đều gọi cậu ta là khẩu Phật tâm xà.

Hôm nay người khẩu Phật tâm xà này lại thay đổi sắc mặt, Đỗ Cận không cần nghĩ cũng đoán ra được anh Huy là người như thế nào, bây giờ chỉ nghĩ làm thế nào qua được cửa ải quan trọng này.

Chỉ nghe anh Huy cười haha: “Chịu tội? Cô lấy cái gì để bù?”

Nói xong mắt quét qua người Đỗ Cận, giống như có chút ghét bỏ. Mặt Đỗ Cận đỏ bừng, anh Huy lại đem tầm mắt dời qua người Lục Mạn: “Cô bé này ngược lại cũng tạm được, các anh em thấy sao?”

Lúc này Đỗ Cận mới chú ý xung quanh mình không biết khi nào có rất nhiều người vây quanh, tiếng nhạc sớm đã tắt ngấm, những nam nữ trong quán bar đều nhao nhao nhìn qua bên này, thậm chí có người còn lấy tay chỉ vào Đỗ Cận và Lục Mạn: “Có mà chạy đằng trời...”

Mặt Đỗ Cận có chút trắng bệch, nhìn về phía Lục Minh Trầm. Sắc mặt Lục Minh Trầm cũng không tốt lắm, thừa lúc Đỗ Cận nhìn qua nói với Đỗ Cận: “Đợi lát nữa kéo Lục Mạn chạy!”

Đỗ Cận cả kinh, theo bản năng muốn hỏi còn cậu thì sao, lại nhìn thấy anh Huy quay đầu nhìn bọn họ: “Bàn luận cái gì vậy?”

Lục Minh Trầm vội cười nói: “Anh Huy thật biết nói đùa, chúng tôi làm sao dám bàn luận gì dưới mắt anh chứ.”

Anh Huy vô cùng vừa lòng với lời nói của Lục Minh Trầm, hắn ta dùng một tay ôm lấy Lục Mạn: “Cô bé này tôi mang đi!”

Lục Mạn còn không rõ đã phát sinh chuyện gì, nhìn người đàn ông trước mặt lại nhìn Đỗ Cận: “Anh là ai? Tôi muốn Tiểu Cận!”

Nói xong liền đánh bốp một cái lên mặt anh Huy, sắc mặt anh Huy đen xuống, ánh mắt như muốn ăn thịt người. Đỗ Cận vội vã chạy nhanh kéo Lục Mạn qua, anh Huy giơ tay lên, chỉ chút nữa là tát lên mặt Lục Mạn.

Lục Minh Trầm đưa tay quăng cái chai xuống đất, đám người bốn phía đột nhiên nhón nháo tản đi, Lục Minh Trầm gầm nhẹ một câu: “Đi mau!”

Đỗ Cận vội vàng kéo tay Lục Mạn chạy ra ngoài, đồng thời trong lòng cũng không yên tâm Lục Minh Trầm, nhưng cô cũng thể không quay đầu lại, bởi vì anh Huy thét lên muốn đuổi theo làm cô phải tăng tốc ra sức mà chạy.

Rốt cuộc cũng là con gái, chạy trốn nhanh cách nào cũng không bằng tốc độ của đàn ông. Hơn nữa những người đó lại là những người chuyên đuổi theo người khác chạy trốn cả ngày, còn chưa đến cửa Vạn Di, đã bị vài người chặn lại.

Giờ này Lục Mạn đã có chút tỉnh táo, cô nhìn người đàn ông trước mặt nhỏ giọng hỏi: “Mình đã gây họa gì sao?”

Những người không có việc gì trong quán bar đã sớm rời khỏi, bây giờ chỉ còn thuộc hạ của anh Huy và ba người các cô, Đỗ Cận mang vẻ đau khổ nói: “Cậu nói xem.”

Đỗ Cận và Lục Mạn bị đưa trước mặt anh Huy, Lục Minh Trầm đã bị người ta đánh nằm co ro trên mặt đất, nhìn thấy Đỗ Cận và Lục Mạn bị bắt trở về, trong mắt chỉ tiếc rên rỉ không thành tiếng.

“Làm sao không chạy tiếp đi?” Anh Huy ngồi ở quầy bar, ngón tay ngoái lỗ tai một vòng, sau đó để bên miệng thổi thổi. (kinh ==)”

“Anh Huy, kỳ thật chúng tôi chỉ là đùa thôi...” Đỗ Cận tươi cười, trong lòng cũng không biết nên làm gì bây giờ, muốn bảo cho ai cũng không có thời gian. Người bảo vệ bọn họ đã bị đánh nằm rạp trên mặt đất, trong lúc nhất thời Đỗ Cận có chút sốt ruột.

“Đùa?” Đương nhiên anh Huy cảm thấy câu trả lời này thật buồn cười, kéo Lục Minh Trầm qua, trên khuôn mặt trắng nõn Lục Minh Trầm còn có vết máu, gương mặt tuần tú bị kéo mà đau đớn, nhưng một câu xin tha cũng không nói ra.

“Tao sẽ cùng chơi đùa với bọn mày!” Anh Huy nói một câu, liền hung hăng đẩy Lục Minh Trầm ra, Đỗ Cận chạy nhanh đỡ lấy Lục Minh Trầm.

Anh Huy chỉ vào Lục Mạn: “Nghĩ kỹ chưa? Là hầu hạ tao cho tốt hay là muốn để lại một cánh tay!”

Giờ phút này cảm giác say của Lục Mạn đã bay đi hết, cô cảm thấy rung mình, ý thức được người đàn ông này không phải nói giỡn: “Anh Huy, anh muốn lấy cánh tay tôi làm gì? Không thấy ghê tởm ư?”

Anh Huy chỉ chỉ vào trán: “Trí nhớ em gái thật kém!”

Đỗ Cận liền tranh thủ kéo Lục Mạn lại: “Anh Huy, chuyện ngày hôm nay thật sự xin lỗi. Chúng tôi có thể bồi thường cho anh! Chỉ là cái tay này, có phải không nên...”

Anh Huy nắm quyền chủ động, nhưng tâm tình cũng không chuyển biến gì tốt, ngón tay hắn ta chạm vào Lục Mạn: “Bồi thường? Cô ta không phải là bồi thường sao?”

Ánh mắt Lục Minh Trầm tối lại: “Anh Huy, bàn tay của chị ấy để tôi thay!”

“A Đậu!”

“Lục Tiểu Tam!”

Đỗ Cận và Lục Mạn cùng kêu lên, Lục Minh Trầm chỉ quay lại cho các cô một nụ cười. Khi một đàn em cầm một mã tấu sáng lóa đưa cho anh Huy, Đỗ Cận biết đây không phải là đóng phim hay nói đùa.

“Cái kia...” Đỗ Cận vừa định nói chuyện, phía sau liền nghe thanh âm của một người đàn ông: “Thật sự là vừa nhìn đã thấy trò hay!”

Nghe có người nói chuyện, Đỗ Cận và Lục Mạn quay đầu nhìn lại. Từ trong góc quán bar có một người đàn ông bước ra.

Khi người đó cửa bước ra từ chỗ tối Đỗ Cận liền nhận ra người này, cư nhiên là Kha Cẩm Minh!

Ảnh Kha Cẩm Minh trên mạng Đỗ Cận đã từng thấy, cảm giác... thật nghiêm nghị. Lạnh lùng vô tình, đánh giá đối với Kha Cẩm Minh phần lớn đều là những lời này.

Đỗ Cận nhìn theo trong góc thấy người đàn ông càng lúc càng lại gần. Một đôi mắt phượng rất đẹp, tóc nâu nhạt. Da trắng không khác lắm với Mục Khiêm Thư, mặc chiếc áo đuôi tôm trắng. Giờ phút này trông như hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích.

Bây giờ anh ta đang đi đến chỗ Lục Minh Trầm: “Chắc chắc... Xuống tay thật không biết nặng nhẹ.”

Anh Huy rất bất mãn khi có người đến đây, mày rậm hắn ta nhần lại nhìn Lục Minh Trầm: “Mày là ai?”

Kha Cẩm Minh đứng tại chỗ, rồi chậm rãi đến bên cạnh cạnh Huy, Đỗ Cận cảm giác được áp lực trên người Kha Cẩm Minh. Ngay cả anh Huy cũng không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng.

Lục Mạn và Đỗ Cận vội vàng chạy lại bên cạnh Lục Minh Trầm, nâng Lục Minh Trầm dậy. Mắt Lục Mạn ngấn nước: “A Đậu em không sao chứ?”

Lục Minh Trầm nói không sao, lấy tay vỗ vỗ mu bàn tay Lục Mạn, nói với Kha Cẩm Minh: “Chuyện của tôi, anh đừng xen vào!”

Kha Cẩm Minh bỗng đứng cười rộ lên, hàm răng trắng có chút chói mắt, anh ta nghiêng qua nhìn Lục Minh Trầm, mặt không đổi nói: “Tôi là đang giúp đồng nghiệp sau này của tôi, đúng không?”

Đỗ Cận thấy Kha Cẩm Minh nhìn qua về phía mình, cứng rần nói: “Đúng vậy...”

Tính tình Lục Minh Trầm trong lúc nhất thời không kiềm chế được, hừ mạnh một tiếng, Đỗ Cận chạy nhanh qua đỡ Lục Minh Trầm: “Lục Tiểu Tam, hai người biết nhau sao?”

Lục Minh Trầm nhìn thoáng qua Kha Cẩm Minh: “Không biết!”

Nói xong liền kéo Lục Mạn và Đỗ Cận đi ra ngoài, Đỗ Cận không yên tâm hỏi: “Nhưng mà anh ta?”

Lục Minh Trầm thấp giọng lẩm bẩm một câu: “Quan tâm anh ta sống chết làm gì?”

Lục Mạn nhìn Đỗ Cận một cái, lại đỡ Lục Minh Trầm rời khỏi Vạn Di. Phía sau anh Huy cũng không nói một lời, lúc Đỗ Cận ra khỏi Vạn Di phía sau bỗng truyền thanh âm loang loang choang xoảng xoảng.

Đỗ Cận theo bản năng muốn quay đầu lại, Lục Minh Trầm kéo Đỗ Cận lại: “Đi thôi.”

17. Chương 17: Quá Khứ Của Lục Tiểu Tam

Đỗ Cận và Lục Mạn đưa Lục Minh Trầm đến bệnh viện, may mắn chỉ bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại. Nhưng bác sĩ vẫn dặn dò ở lại một đêm để quan sát.

Lục Minh Trầm nghiêm mặt, Đỗ Cận biết cậu ta từ trước tới nay đều không thích đến bệnh viện, nhưng là hiện tại cậu ta bị thương các cô cũng không biết làm như thế nào, không đến bệnh viện không được.

Lục Minh Trầm nhìn Lục Mạn: “Chị, cho em về đi.”

Lục Mạn vỗ đầu cậu ta một cái: “Như vậy không tốt sao...”

Lục Minh Trầm thấy Lục Mạn mềm lòng, vội vàng xốc chăn xuống giường: “Được rồi được rồi! Chị xem đi em không sao hết!”

Ngón tay Lục Mạn sờ lên hai má bị đánh sưng của Lục Minh Trầm: “Thật sự không sao?”

Lục Minh Trầm ‘hít’ một tiếng, trên mặt vẫn mỉm cười: “Thật sự không sao!”

Đỗ Cận nhìn không nổi nữa, cô kéo Lục Minh Trầm qua bên giường, chỉ vào giường nói với Lục Minh Trầm: “Hoặc là cậu ngoan ngoãn nằm yên, hay là muốn tôi đỡ cậu lên.”

Lục Minh Trầm nhìn Đỗ Cận không nói lời nào, nhưng vẻ mặt rất oán giận, cậu ta phẫn hận xốc chăn lên, nằm xuống.

Đỗ Cận không có ưu điểm gì, ưu điểm lớn nhất đó là cầu nhau, Lục Minh Trầm có thể tưởng tượng đêm nay nếu không ở bệnh viện, đoán chừng ngày mai sẽ bị cô cảm rằm đến chết!

Quên đi, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, cậu ta nhần!

Lục Mạn và Đỗ Cận liếc mắt nhìn nhau, Đỗ Cận mở miệng nói: “Mạn Mạn cậu về trước nghỉ ngơi đi, Lục Tiểu Tam có mình chăm sóc là được rồi.”

Lục Minh Trầm dùng ánh mắt ai oán nhìn Lục Mạn, giống như nói Lục Mạn đừng vứt bỏ cậu ta lại một mình. Lục Mạn vừa định lắc đầu, Đỗ Cận liền lôi kéo tay cô ấy rồi cầm túi xách xách đậy ra ngoài: “Đi đi, về nhà tắm rửa rồi ngủ một giấc cho tốt.”

Lục Mạn gật đầu, nhớ đến Lục Minh Trầm bị đánh thành như vậy là do cô. Cô áy náy nhìn Lục Minh Trầm nói: “A Đậu, ngày mai chị đến thăm em.”

Lục Minh Trầm khoát tay, ý bảo Lục Mạn có thể đi rồi. Tuy rằng tối hôm nay cậu ta rất muốn hỏi Lục Mạn vì ai mà uống nhiều rượu như vậy.

Đỗ Cận đưa Lục Mạn đến cửa, lấy tay sửa lại áo khoác cho Lục Mạn, cài nút bên ngoài lại: “Cái gì cũng đừng nghĩ nhiều, biết không?”

Lục Mạn nhìn ánh mắt Đỗ Cận, cô hơi gật đầu: “Được.”

Lục Mạn đi khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại. Đỗ Cận nhìn hai má Lục Minh Trầm sưng lên: “Lại đây chút, tôi bôi thuốc cho cậu!”

Lục Minh Trầm ngoan ngoãn xích qua, đưa mặt ra.

Đỗ Cận nhìn mặt Lục Minh Trầm, trong nháy mắt có chút xúc động, thoáng một cái đã vài năm rồi. Còn nhớ rõ khi vừa mới biết cậu ta chỉ là chàng trai cao lớn, còn bây giờ thực sự đã như một người đàn ông.

Lục Minh Trầm biết Đỗ Cận khi còn trung học, lúc đó Đỗ Cận và Lục Mạn đã thi đậu đại học ở thành phố K. Nhà Lục Minh Trầm cũng ở thành phố K, cậu thường xuyên bị mẹ nhắc nhở đi hỏi thăm Lục Mạn, qua lại một hai lần, vì thế Đỗ Cận và Lục Minh Trầm liền biết nhau.

Sở dĩ gọi là Lục Tiểu Tam, kỳ thật cũng có nguyên nhân của nó. Lục Minh Trầm khi hồi trung học từng nói chuyện yêu đương với một đối tượng, đối tượng kia Đỗ Cận cũng biết, là bạn gái của lớp trưởng Đỗ Cận lúc ấy. Lớp trưởng này vóc người to lớn, ột mét chín, nặng một trăm tám mươi cân.

Lục Minh Trầm liền trở thành kẻ thứ ba...Hơn nữa cậu ta cũng không biết tình huống bị đem làm kẻ thứ ba này. Khi biết được việc này Lục Minh Trầm hiển nhiên rất tức giận, tìm tên lớp trưởng đó đánh một trận, cậu ta đương nhiên không phải đối thủ của một mét chín, đến khi sắp bị lớp trưởng đánh đến tắt thở thì Đỗ Cận chạy lại ngăn cản, từ đó về sau Lục Minh Trầm đã có biệt danh Lục Tiểu Tam.

Lục Minh Trầm không quan tâm hư danh gì, chỉ là mỗi lần Đỗ Cận gọi cậu ta bằng tên này sẽ làm cậu ta nhớ đến cái ký ức đen tối đó. Cậu ta giận nhưng cũng không dám nói gì, tùy ý mặc kệ Đỗ Cận gọi như vậy...

“Đỗ Cận?” Lục Minh Trầm quơ quơ cái nhíp trên tay Đỗ Cận, cái nhíp kẹp miếng bông gòn đã sát trùng.

Đỗ Cận vội hoàn hồn: “Gì?”

“Chị của tôi bị làm sao vậy?” Lục Minh Trầm lấy cánh tay Đỗ Cận ra, nhìn vào mắt Đỗ Cận hỏi.

“Tôi cũng không biết...” Đỗ Cận chán nản buông cánh tay xuống: “Đúng rồi, làm sao cậu biết Kha Cẩm Minh?”

Ánh mắt Lục Minh Trầm mơ hồ, giả chết không chịu mở miệng.

“Tại sao cậu không nói gì?” Đỗ Cận nhìn Lục Minh Trầm, người kia trực tiếp nằm xuống, đem chân kéo qua đỉnh đầu: “Ai cần cô lo!”

Đỗ Cận nhún vai: “Tôi cũng chẳng rồi hơi mà quản cậu.”

Trong phòng bệnh chỉ có một cái giường bệnh, vừa rồi Đỗ Cận không có báo cho cha mẹ Lục Minh Trầm biết. Cô chỉ còn cách ngồi trên ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Qua hồi lâu, Lục Minh Trầm đã không còn nghe tiếng Đỗ Cận truyền đến, cậu ta gạt chân qua đầu, nhìn thấy Đỗ Cận đã ngủ trên ghế sofa.

Nhìn kỹ, bộ dạng Đỗ Cận cũng không tệ. Tuy rằng bình thường cô không nói tiếng nào làm cho người ta xem nhẹ sự tồn tại của cô, nhưng thực sự không thể nhìn được mà nhìn cô thêm một lần.

Bận rộn cả đêm, tóc Đỗ Cận rối bời, bởi vì lúc này khẩn trương mà hai má có chút đỏ ửng. Hai mắt cô đang nhắm nghiền, hơi thở vững vàng, nặng nề ngủ. Lục Minh Trầm đi xuống giường bệnh ôm ngang Đỗ Cận lên, nhẹ nhàng đặt trên giường bệnh.

Lục Minh Trầm ôm Đỗ Cận đến trên giường, đem giày cô tháo ra. Đỗ Cận trở mình một cái, Lục Minh Trầm hoảng sợ, sau đó nhìn Đỗ Cận vẫn còn ngủ cậu ta liền cười nhạt một cái.

Lục Minh Trầm lấy từ trong áo khoác ra một điều thuốc, đi ra phòng bệnh, ngoài cửa có một người đàn ông đang ngồi trên ghế dài.

Lục Minh Trầm nhìn thấy bóng dáng người đàn ông đó, chỉ lấy tay hung hăng quăng điều thuốc xuống, sau đó mặt không chút thay đổi quay về phòng bệnh.

Chờ Lục Minh Trầm ra ngoài một lần nữa thì người đàn ông kia đã không thấy...

Ngày hôm sau Đỗ Cận tỉnh dậy đã hơn tám giờ, Đỗ Cận âm thầm cảm thấy may mắn hôm nay là thứ bảy, bằng không đã đến trễ.

Sau khi cảm thấy may mắn cô mới phát hiện mình ngủ trên giường bệnh, Lục Minh Trầm đã đi rồi. Đỗ Cận nhìn thấy trên đầu giường có để lại tờ giấy, cô với tay cầm lên, chữ viết Lục Minh Trầm uốn lượn trên giấy.

Có việc, đi trước.

Thằng nhóc này! Đỗ Cận ở trong lòng nói một câu, sau đó chậm rãi duỗi cái lưng mệt mỏi, rửa mặt xong định đi trả tiền thì biết được Lục Minh Trầm đã thanh toán xong.

Đỗ Cận sáng khoái tinh thần từ trong bệnh viện đi ra, trên đường đi mua hai phần ăn sáng đem về chung cư.

Lục Mạn vẫn chưa rời giường, Đỗ Cận đem thức ăn sáng đặt trên bàn, đi đến phòng Lục Mạn chuẩn bị đánh thức cô ấy dậy, ánh mắt lại nhìn thấy màn hình điện thoại Lục Mạn phát sáng.

Đỗ Cận cầm lấy điện thoại Lục Mạn, nhìn thoáng qua lại trả trả về.

Người gửi tin nhắn là Lục Mạn, người nhận là Triệu Tĩnh.

Tin nhắn là: Chúng ta chia tay đi.

Trong lòng Đỗ Cận kiềm nén, cô còn nhớ rõ lúc trước Lục Mạn vui vẻ cỡ nào khi kể chuyện với mình về quá trình yêu nhau của cô ấy và Triệu Tĩnh, còn ngọt ngào ân ái trước mặt Đỗ Cận nữa.

Nay mới qua hai tháng ngắn ngủn, giờ lại nói không ở cùng nhau nữa. Trái ngược như vậy cho dù Lục Mạn không nói nhưng Đỗ Cận cũng biết trong lòng Lục Mạn rất khổ sở.

Đỗ Cận nhìn ra được, Lục Mạn có tâm sự. Chỉ là gần đây cô có rất nhiều chuyện, đã lâu không cùng Lục Mạn trò chuyện với nhau.

Đỗ Cận đắp chăn cho Lục Mạn, đi từ từ ra khỏi phòng. Khi Đỗ Cận rời đi rồi Lục Mạn mới chậm rãi mở mắt ra, màn hình điện thoại đã không còn sáng, nhưng mà tin nhắn gửi từ hôm qua đến bây giờ vẫn không thấy trả lời lại.

Trong lòng Lục Mạn có chút hiểu rõ, mở điện thoại xóa số Triệu Tĩnh.

Lúc Lục Mạn tỉnh lại lần nữa đã đến giữa trưa, sau khi xuống giường Lục Mạn thấy Đỗ Cận đang gọt khoai tây. Lục Mạn đi từ phía sau ôm lấy Đỗ Cận: “Chăm chỉ quá đấy!”

Đỗ Cận giả bộ ghét bỏ bỏ tay Lục Mạn ra, nói: “Giới tính của mình vô cùng bình thường!”

Lục Mạn chặc một tiếng, liếc Đỗ Cận một cái: “Biết anh chàng đẹp trai nhà giàu của cậu tốt rồi! Biết cậu bình thường rồi!”

Đỗ Cận cười hì hì, cũng giả bộ như tối hôm qua không có chuyện gì xảy ra, chỉ là không đề cập đến Triệu Tĩnh.

Ăn cơm trưa, Đỗ Cận và Lục Mạn quyết định đi dạo phố. Rất nhanh sẽ đến buổi dạ tiệc, trong đầu Đỗ Cận vẫn chưa nghĩ ra bộ dạ tiệc cho Mục Khiêm Kỳ. Cô cũng định đi dạo để tìm cảm hứng, cho nên khi Lục Mạn nói muốn đi ra ngoài dạo phố, cô cũng lập tức đồng ý đi cùng.

Nói là đi dạo, kỳ thật cũng không có đi dạo được gì. Lục Mạn không thích đi dạo ở khu mua sắm, nên liền kéo Đỗ Cận đến phố ăn vặt, đi từ đầu phố đến cuối phố, đến khi không còn đi nổi nữa mới dừng bước lại.

Buổi trưa Đỗ Cận ăn không nhiều lắm, giờ lại bị Lục Mạn cứng rắn đút cho bao nhiêu đồ ăn vặt, bụng cô bây giờ to đến phát sợ.

Ngay lúc Đỗ Cận lảo đảo bị Lục Mạn kéo đi, Lục Mạn đột nhiên dừng bước: “Này, đây không phải?”

“Lâm Tử Dương?” Đỗ Cận nói tiếp nửa câu sao của Lục Mạn, đoán chừng Lục Mạn đã quên tên của Lâm Tử Dương, chỉ nhớ gương mặt của hắn ta.

“Hừ! Thật tốt cậu không chọn hắn, một khắc trước thì theo đuổi cậu, bây giờ lại quen cô gái khác.” Lục Mạn nói xong lại hừ mạnh một tiếng.

“Nói gì đó hử.” Đỗ Cận nhìn theo hướng Lục Mạn chỉ vào một cô gái bên cạnh Lâm Tử Dương, Đỗ Cận vỗ vai Lục Mạn một cái: “Nói vớ vẩn, đó là em họ của hắn!”

Đỗ Cận nói xong mới ý thức được biểu tình Lục Mạn không đúng lắm, trong lòng cô sững sốt một hồi mới ha ha cười nói: “Mình đoán đấy!”

Lục Mạn đương nhiên không tin, vẻ mặt như đang nói hai người có mờ ám làm Đỗ Cận rung mình một cái.

Lâm Tử Dương trong đám người thấy được Đỗ Cận, theo bản năng hắn ta buông tay Lâm Tĩnh ra.

Lâm Tĩnh khó hiểu nhìn Lâm Tử Dương: “Anh họ?”

Lâm Tử Dương lộ ra một nụ cười khổ: “Không có việc gì, đi thôi.”

Lâm Tử Dương nắm tay Lâm Tĩnh đi qua bên chỗ Đỗ Cận và Lục Mạn. Trong lòng Đỗ Cận rất bình tĩnh, giống như chuyện tê tâm liệt phế kia là chuyện của kiếp trước, không có đau đớn khổ sở, trên mặt chỉ hơi mang theo nụ cười mỉm.

Lâm Tĩnh nhìn khuôn mặt Đỗ Cận, ai ai hai tiếng.

Lục Mạn giữ chặt Đỗ Cận, nhìn về phía Lâm Tĩnh: “Cô ‘ai’ cái gì hả?”

Lâm Tĩnh nhìn Lâm Tử Dương rồi lại nhìn Đỗ Cận: “Anh họ, cô ấy không phải là...”

Lâm Tử Dương cười xin lỗi Đỗ Cận và Lục Mạn một cái, quay lại nói với Lâm Tĩnh: “Là cái gì? Em đừng gây thêm phiền phức cho anh nữa!”

Vẻ mặt Lâm Tĩnh ghen lại, liếc nhìn Lâm Tử Dương một cái, thanh âm thật thấp nói: “Xin lỗi...”

Đỗ Cận kéo Lục Mạn rời khỏi, hướng Lâm Tĩnh gật đầu một cái. Trước kia khi cô và Lâm Tử Dương quen nhau thích nhất là chọc ghẹo cô bé này, hiện tại nhìn thấy ánh mắt xa lạ của Lâm Tĩnh, trong lòng Đỗ Cận có chút khó chịu.

Lâm Tử Dương và Lâm Tĩnh đi hướng ngược lại, trong tai hân vang lên giọng nói của cô một lần lại một lần: Lâm Tử Dương, cảm ơn anh.

Lâm Tử Dương biết lời cảm ơn của Đỗ Cận là đối với chuyện xảy ra lúc trước, kỳ thật hân không cần. Chỉ là những lời này biết nói cùng ai đây...

18. Chương 18: Thời Khắc Ấm Áp

Ngày hôm sau là chủ nhật, Lục Mạn đã sớm rời giường đi tìm Lục Minh Trầm. Nói là muốn đi qua nhận lỗi, hỏi Đỗ Cận có muốn đi cùng không, Đỗ Cận hừ hừ hai tiếng, ủ trong chăn cảm thấy không khí ngoài lạnh như băng, một chút hứng thú rời giường cũng không có.

Lúc Đỗ Cận tỉnh lại lần nữa đã mười giờ, bụng đã đói đến mức kêu ọt ọt. Cô xoa bụng, sau đó đứng dậy khoác áo ngủ dày, nấu nồi một tô mì, rút người nấu mì, xong lại đặt tô mì lên tủ đầu giường rồi tiếp tục nhanh chóng chui vào trong chăn.

Đỗ Cận cầm điện thoại thấy đã hơn mười giờ, cô bắt đắc dĩ lấy cái chăn ra, lại lấy áo khoác mặc vào, sau đó hà hơi vào tay một cái rồi mới ở trên giường mở máy tính ra bắt đầu thiết kế lễ phục.

Thật ra thì cô đã thiết kế xong rồi, chỉ là cần sửa lại một chút, Đỗ Cận nhìn bản thiết kế trên máy tính, trên người trở nên tràn đầy ý chí chiến đấu, tập trung, thời gian đã qua hai giờ. Đỗ Cận sờ sờ bụng...

Mỳ sợi đã sớm nở ra, cô đem tô mì đổ đi, rửa mặt qua loa rồi xuống lầu ăn trưa.

“Có gì không thể? Cho tôi một lý do!” Bên tai Đỗ Cận nghe được tiếng của một người đàn ông, cô cảm thấy quen tai, liền nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Kha Cẩm Minh?

Kha Cẩm Minh xuất hiện ở chung cư của cô thật sự là khiến người ta bất ngờ, nhưng mà người đứng kế bên Kha Cẩm Minh đối với cô một chút cũng không xa lạ.

Lục Minh Trầm nhìn Kha Cẩm Minh, thanh âm cũng không chút dao động mà trả lời: “Lý do gì, chuyện của tôi không liên quan gì đến anh!”

“Làm sao...” Lời Kha Cẩm Minh còn chưa nói xong đã bị Đỗ Cận đánh gãy.

“Lục Tiểu Tam, sao cậu lại đến đây?” Đỗ Cận thấy trên tay Lục Minh Trầm cầm cái túi to, vẻ mặt giận hờn.

“Đỗ Cận?” Lục Minh Trầm hiển nhiên có chút bối rối: “Chị của tôi bảo tôi đưa cơm trưa đến cho cô.”

Đỗ Cận nghe được hai chữ cơm trưa liền quên đi những chuyện khác, cô cũng không muốn quan tâm vì sao Kha Cẩm Minh lại xuất hiện ở nơi này.

Dù sao có hỏi Lục Minh Trầm cũng sẽ không nói, hỏi chi cho thừa.

“Lục Mạn đâu?” Đỗ Cận không thấy Lục Mạn thì có chút kỳ quái, cô ấy vừa mới thất tình đừng có xảy ra chuyện gì đấy.

“Chị của tôi đang ở nhà tôi, không có việc gì.” Giống như biết được Đỗ Cận quan tâm, Lục Minh Trầm thân nhiên nói một câu.

Lúc này Đỗ Cận mới yên lòng lại, nhìn Lục Minh Trầm mặc áo lông bên ngoài mà Kha Cẩm Minh chỉ có chiếc áo đen.

“Vây... Tôi đi trước! Hai người từ từ nói chuyện.” Đỗ Cận rất hiểu chuyện lấy đồ ăn trên tay Lục Minh Trầm cầm đến, sau đó ngẩng đầu nhìn Kha Cẩm Minh: “Lần này đừng nói là đến thăm đồng nghiệp mới đấy chứ?”

Kha Cẩm Minh không nói chuyện, nhìn về phía Đỗ Cận cười một cái, nháy nháy mắt, vô cùng gian trá, như một con hồ ly trưởng thành: “Cảm ơn đã giúp đỡ.”

Gương mặt Lục Minh Trầm thoáng cái đỏ bừng, cậu ta nắm chặt hộp cơm không đưa cho Đỗ Cận, ngoài miệng còn ồn ào: “Không được, chị của tôi nói nhất định phải mang vào cho cô!”

Đỗ Cận đành phải nghiêng người, nhường đường cho Lục Minh Trầm đi qua. Đỗ Cận vừa mới định hỏi Kha Cẩm Minh có cần lên nhà ngồi chút không, Lục Minh Trầm đã kéo tay cô đi: “Có ăn hay không?”

“Ăn! Ăn chứ!” Đỗ Cận vội vàng đi theo sau Lục Minh Trầm, cười xin lỗi với Kha Cẩm Minh. Lục Minh Trầm đi trước hừ một tiếng, Đỗ Cận mới thu hồi ánh mắt.

Sao cô cứ cảm giác hai người bọn họ đang cẩu kính với nhau?

Đỗ Cận bị ý nghĩ của mình hù dọa kêu lên một tiếng, này thật sự là... Đây là đam mỹ ngoài đời sao!

Lục Minh Trầm đương nhiên không biết trong lòng Đỗ Cận đang loạn cào cào, chỉ là sắc mặt hơi phớt hồng như cũ: “Ăn đi.”

Lục Minh Trầm đem đồ ăn để trên bàn Đỗ Cận, ánh mắt nhìn qua đồ ăn trong thùng rác, trên mặt không còn ửng hồng, mà dần trở nên đen thui: “Cô ở nhà ăn cái này đấy à?”

Đỗ Cận mở hộp cơm ra, lập tức ngửi được mùi thơm của thịt nhẹ nhàng bay tới, cô không hề để ý mà liếc nhìn Lục Minh Trầm một cái: “Có vấn đề gì?”

Ánh mắt Lục Minh Trầm cũng không chịu thua nhìn Đỗ Cận, thẳng đến khi Đỗ Cận ăn một muỗng cơm mới mở miệng: “Này! Cậu và Kha Cẩm Minh có quan hệ từ khi nào vậy vậy?”

“Khụ khụ khụ...” Lục Minh Trầm như bị sắc nước sôi, Đỗ Cận lấy cái ly trên tay cậu ta: “Khẩn trương như vậy à? Thật sự có quan hệ?”

“Đỗ Cận!” Lục Minh Trầm hiển nhiên đã muốn nổi giận, nhưng lại chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi. Đỗ Cận cơm nước xong xuôi liền thu dọn lại phòng.

Phòng thuê của Đỗ Cận và Lục Mạn cũng không lớn, chỉ có tám mươi mấy mét vuông, nhưng rất ấm áp. Phòng ở là các cô thuê từ hồi đại học, đã ở mấy năm, Đỗ Cận rất thích phòng thuê này, như là nhà mình mua rất nhiều đồ dùng bài trí.

Chủ cho Đỗ Cận thuê nhà là một bà lão, khoảng bảy mươi tuổi, nhưng còn rất khỏe, rất tốt với cô và Lục Mạn. Nghe nói bà ấy vốn có một trai một gái, người con trai bị bệnh qua đời, con gái thì ở nước ngoài rất lâu mới trở về một lần. Chủ nhà cho thuê mỗi lần nhìn thấy Đỗ Cận và Lục Mạn đều đối đãi như con gái mình.

Đỗ Cận thu dọn phòng ở, Lục Minh Trầm ngồi trên ghế sofa xem tivi. Đỗ Cận kinh ngạc nói: “Sao cậu còn chưa đi?”

Lục Minh Trầm mắt híp hỏi lại: “Như thế nào? Muốn qua cầu rút ván?” Đỗ Cận cười ha ha: “Tôi qua cầu khi nào?”

Lục Minh Trầm cởi giày ra, ngồi xếp bằng trên sô pha: “Hôm nay tôi sẽ ở đây!”

Đỗ Cận đem túi rác cột lại: “Tùy cậu. Lúc đi nhớ khóa cửa lại!”

Lục Minh Trầm oán hận nhìn Đỗ Cận không chút do dự rời khỏi, trong lòng không khỏi ai oán: Rốt cuộc cô có xem cậu là một người đàn ông hay không!!!

Đỗ Cận lấy văn kiện trong máy tính sao chép một phần, liền gọi xe đi đến nhà Mục Khiêm Kỳ.

Khi xuống xe mới phát hiện có tuyết rơi, thành phố K rất ít khi có tuyết rơi, Đỗ Cận vừa đi vừa tính toán hình như đã sáu năm, hai năm trọng sinh, cũng hơn sáu năm rồi.

Nghĩ vậy, khoe miệng Đỗ Cận mỉm cười. Nếu như không trọng sinh sợ rằng hiện tại mình vẫn đang ở Bắc Kinh. E rằng vẫn còn hao tổn tinh thần với Lâm Tử Dương...

Ấn chuông cửa, trong chốc lát quản gia liền ra mở cửa. Đỗ Cận theo quản gia vào, vừa mới đi đến cửa đen chợt nghe bên trong truyền ra thanh âm: “Còn nữa không còn nữa không?”

Là giọng nói của Mục Khiêm Kỳ, khoe miệng Đỗ Cận mỉm cười. Chắc là Lý Á không chịu nói nên Mục Khiêm Kỳ quần quýt lấy Lý Á hỏi chuyện gì đó rất thú vị.

Vừa đi vào, mới phát hiện không phải là Lý Á. Mục Khiêm Thư đang mặc bộ đồ thoải mái nghiêng người về phía trước, khoe mắt mỉm cười, đang nói chuyện cùng với Mục Khiêm Kỳ.

“Phu nhân...” Quản gia nhắc nhở Mục Khiêm Kỳ, Đỗ Cận đã đến. Ánh mắt Mục Khiêm Thư nâng lên: “Đến rồi? Sao không nói cho anh biết?”

Trong lòng Đỗ Cận chậm chạp một chút, thoáng xấu hổ nói: “Sợ anh bận...”

Từ buổi tối hôm đó hôm nay là ngày đầu tiên gặp lại, Mục Khiêm Thư gọi điện cho Đỗ Cận. Gương mặt Đỗ Cận nghe máy chỉ hơi phớt hồng, cũng không có nói gì nhiều. Đương nhiên cũng không để ý chuyện Mục Khiêm Thư nói tuần này sẽ qua đây.

Mục Khiêm Kỳ nhìn Đỗ Cận vừa mới từ bên ngoài đi vào, cả cơ thể đều lạnh run. Gương mặt bị nhiễm gió lạnh có chút trắng xanh, lông mi còn dính vài giọt nước, đoán chừng bên ngoài có tuyết rơi rồi.

Mục Khiêm Thư lại cạnh Đỗ Cận, cởi áo khoác Đỗ Cận ra, lại đem găng tay sưởi ấm của Mục Khiêm Kỳ mang vào cho Đỗ Cận. Bàn tay xoa hai má lạnh băng của Đỗ Cận: “Đúng là ngốc nghếch.”

Trong phòng khách thật ấm áp, hệ thống sưởi ấm rất đầy đủ. Áo khoác của Đỗ Cận được quản gia đem xuống. Cảm giác ấm áp theo tay Mục Khiêm Thư kéo đến toàn thân.

“Không sao... Không lạnh.” Đỗ Cận nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, lại bị Mục Khiêm Thư trừng lại một cái. Đỗ Cận nhanh ngậm miệng lại.

Đỗ Cận nhìn người đàn ông trước mặt vội vã sưởi ấm ỉnh, trong lòng cảm động.

Mục Khiêm Thư chỉ mặc một cái áo sợi bông cổ tròn, quần thể thao màu xám nhạt, chân mang đôi dép lê. Giờ phút này thật sự rất đẹp trai, cũng là khí chất trong trẻo lạnh lùng nhưng hòa hoãn không ít, cộng thêm hơi thở ấm áp.

“Cảm ơn...” Giọng nói Đỗ Cận không tự giác càng nhỏ dần, Mục Khiêm Kỳ cũng đứng dậy nắm lấy tay cô: “Sao lạnh quá vậy? Bên ngoài có tuyết rơi sao?”

Đỗ Cận ừ một tiếng: “Thứ ba tuần sau đã đến buổi tiệc liên hoan cuối năm, tôi đem mấy mẫu thiết kế qua sớm cho cô chọn, nếu không sợ không kịp.”

Mục Khiêm Kỳ hờn dỗi nhìn Đỗ Cận một cái: “Không sao. Trời lạnh như vậy, cô gửi bưu điện cũng được mà. Nhìn xem, mặt đỏ hết lên rồi kìa.”

Đỗ Cận ách một tiếng, ngay sau đó liền gõ vào đầu: “Tôi như thế nào lại quên chứ!”

Mục Khiêm Thư lấy ngón tay búng lên cái trán trơn bóng của Đỗ Cận: “Vẫn ngốc như vậy!” Vừa nói dứt lời Mục Khiêm Thư hơi sững sốt, nhưng Đỗ Cận lại không có cảm giác gì, còn tưởng rằng Mục Khiêm Thư đang nói chuyện làm đối tượng xem mặt lần trước.

Lý Á từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Đỗ Cận, cười tủm tỉm nói: “Đỗ tiểu thư cũng đến sao? Vừa vặn bữa tối có thể cùng nhau ăn cơm, người một nhà chúng ta còn chưa ăn cùng bao giờ đâu.”

Đỗ Cận có chút ngượng ngùng, mấy lần trước cô đến đều lấy thân phận đồng nghiệp. Lần này lại thăng cấp làm bạn gái Mục Khiêm Thư, da mặt cô vốn mỏng, nghe Lý Á nói vậy liền hận không có hố nào để chui xuống.

“Lời nói lần trước của anh em đã quên hết sao?” Giọng nói Mục Khiêm Thư vang bên tai Đỗ Cận, sau đó lại ôm lấy Đỗ Cận ngồi trên sofa.

Đỗ Cận quay đầu lại suy nghĩ cẩn thận, qua hồi lâu mới mỉm cười.

Lúc đông người cầm lấy tay anh... trong đầu Đỗ Cận lại vang lên giọng nói Mục Khiêm Thư, có phải cô nên lý giải thành: Lúc khẩn trương hãy nắm lấy tay anh?

Bất kể là như thế nào, Đỗ Cận vẫn nắm lấy tay Mục Khiêm Thư đặt lên đầu gối, từ trước đến giờ trong đôi mắt Mục Khiêm Thư đều lạnh lùng giờ lại nở nụ cười, tuy vẻ mặt không thay đổi, nhưng cảm giác xa cách trên người đã phai nhạt đi rất nhiều.

Mục Khiêm Kỳ và Lý Á ngồi bên kia ghế sofa, nhìn hai người bên này đang ôm nhau, ngoài miệng cũng cười theo.

“Ông xã...” Mục Khiêm Kỳ mở miệng gọi Lý Á.

“Ừ?” Đôi mắt Lý Á rũ xuống nhìn về phía Mục Khiêm Kỳ: “Sao vậy?”

“Em cũng muốn yêu đương!” Mục Khiêm Kỳ than thở một tiếng, nhìn Lý Á ánh mắt lại dịu dàng vài phần.

Lý Á động lòng, vừa nghĩ muốn cho bà xã một nụ hôn ngọt ngào. Bên cạnh lại truyền đến thanh âm lạnh nhạt của Mục Khiêm Thư: “Ăn cơm đi.”

Mục Khiêm Kỳ nhìn Lý Á thè lưỡi, lại bị Lý Á ngắt cái mũi.

19. Chương 19: Cậu Không Sai

Bữa tối gồm sáu món một canh, mọi người vây quanh bên bàn ăn lớn, Mục Khiêm Thư ngồi đối diện với Đỗ Cận.

Đỗ Cận thích ăn cá kho tàu, nhưng khi ăn thường hay bị hóc xương cá. Trước khi chưa đến thành phố K, Đỗ Thịnh thường tách hết xương cá rồi mới đặt vào trong chén Đỗ Cận, Lý Nhân luôn cười ông sẽ làm hư Đỗ Cận, thời gian về sau Đỗ Cận thật sự đã quên luôn cách để tách xương cá.

“Làm sao vậy?” Mục Khiêm Thư nhìn Đỗ Cận rất lâu vẫn không động đũa, chỉ nhìn chăm chăm vào cá kho tàu trước mặt. Anh nhíu mày, trên gương mặt tuần tú tràn ngập sự khó hiểu, tiếp theo liền gắp một miếng thịt cá bỏ vào trong chén Đỗ Cận.

“Ăn đi.” Mục Khiêm Thư thản nhiên nói.

Đỗ Cận ngẩng đầu, vừa rồi chìm đắm trong hồi ức, trong đầu vẫn còn tái hiện hình ảnh Đỗ Thịnh vì tách xương cá cho cô mà bị Lý Nhân lải nhải. Mũi cô hơi chua xót: “Cảm ơn...”

“Chị dâu?” Mục Khiêm Kỳ cũng dừng đũa, cùng Lý Á liếc mắt nhìn nhau. Lý Á dùng ánh mắt ra hiệu với Mục Khiêm Thư, lắc đầu với bà xã của mình.

Mục Khiêm Thư đi đến bên người Đỗ Cận ngồi xuống: “Làm sao vậy?”

Đỗ Cận cảm giác được hơi thở Mục Khiêm Thư ập đến, thương cảm vừa rồi có chút phai nhạt. Chỉ là không có khẩu vị ăn cơm. Cô buông đũa, nói với Mục Khiêm Kỳ và Lý Á: “Cảm ơn bữa tối của hai người, tôi đi về trước.”

Đỗ Cận sợ chính mình không khống chế nổi cảm xúc, đứng lên liền cầm túi sách chuẩn bị rời đi.

“Đỗ Cận!” Sau lưng thanh âm của Mục Khiêm Thư truyền đến, Đỗ Cận sững sờ tại chỗ. Mục Khiêm Thư đi lên phía trước hai bước, bàn tay dùng sức nắm lấy tay Đỗ Cận, mười ngón nắm chặt: “Đi thôi.”

Mục Khiêm Thư nói xong liền kéo Đỗ Cận đi ra ngoài, anh dùng ngón tay vuốt ve mu bàn tay Đỗ Cận, như đang an ủi.

Mũi Đỗ Cận càng thêm chua xót, chưa kịp quay đầu lại nhìn Mục Khiêm Kỳ cùng Lý Á, đã đi theo Mục Khiêm Thư ra ngoài.

Bên ngoài tuyết vẫn còn rơi, trên mặt đất đã trải một lớp tuyết mỏng. Mục Khiêm Thư vừa đi cũng không nói gì, chỉ lôi kéo Đỗ Cận đi về phía trước.

Vừa rồi đi gấp, Mục Khiêm Thư chưa kịp thay quần áo, trên người vẫn mặc y nguyên quần áo giản dị. Ở trong nhà ấm áp, đi ra bên ngoài lạnh không chịu đựng nổi.

Đỗ Cận áp chế chua xót trong lòng, cảm thấy chính mình thật đáng trách. Chỉ vì cảm xúc nhỏ của mình lại khiến cho Mục Khiêm Thư cùng mình ở bên ngoài chịu lạnh cóng đến sắc mặt trắng bệch.

Mục Khiêm Thư giống như không có cảm giác được nhiệt độ chênh lệch, thần sắc anh vẫn như thường một đường kéo Đỗ Cận đến gara: “Lên xe đi.”

Đỗ Cận ngoan ngoãn lên xe, trên xe Mục Khiêm Thư mở máy sưởi giúp thân thể Đỗ Cận ấm áp lên. Mục Khiêm Thư một tay giữ tay lái một tay nắm tay Đỗ Cận: “Rất nhớ nhà sao?”

Đỗ Cận cúi thấp đầu, thanh âm lỗ mũi truyền đến: “Thực xin lỗi...”

Mục Khiêm Thư buông bàn tay đang nắm Đỗ Cận, vuốt vuốt đỉnh đầu Đỗ Cận: “Đồ ngốc.”

Đỗ Cận ngẩng đầu nhìn Mục Khiêm Thư nói chuyện, anh chăm chú nhìn phía trước lái xe, đèn đường hai bên chiếu vào trên người anh, làm cho khuôn mặt tuần tú của anh khi thì rõ ràng khi thì mơ hồ. Một tay anh đặt trên đỉnh đầu của mình, tay kia nắm tay lái, lưng thẳng tắp.

Trái tim Đỗ Cận chỉ một thoáng đã mềm như bún, người đàn ông này...

Thật là làm ình không thể không yêu. . .

Mục Khiêm Thư đưa Đỗ Cận đến cổng chung cư, sau khi Đỗ Cận xuống xe Mục Khiêm Thư nhíu mày nhìn Đỗ Cận: “Không thể mời anh vào ngồi một chút sao?”

Đỗ Cận a một tiếng, nhìn Mục Khiêm Thư đã tự động từ trên xe bước xuống, bước ra khỏi hơi ẩm trong xe, mặt Mục Khiêm Thư càng trắng thêm hai phần. Đỗ Cận nhìn khuôn mặt cùng hai gò má Mục Khiêm Thư tái nhợt, trong nội tâm tràn qua đau lòng, cô lôi kéo Mục Khiêm Thư tiến vào nhà.

Trên đường vào nhà, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Đỗ Cận là: Hèn thật, hôm nay đã dọn dẹp qua. . .

Đỗ Cận lôi kéo Mục Khiêm Thư vào nhà, để cho anh đứng sau cửa một lúc, cô ngoắc đầu vào dò xét một vòng xác định Lục Mạn chưa trở về mới bước vào.

Mục Khiêm Thư buồn cười nhìn Đỗ Cận như là ăn trộm hết nhìn Đông đến nhìn Tây, à..., nếu cô là ăn trộm, thì chính mình chẳng phải là đồng phạm hay sao?

Ý nghĩ này... Thật đúng là khá tốt!

Mục Khiêm Thư bị ý nghĩ của mình chọc cho cười thành tiếng. Đỗ Cận quay đầu lại nhìn Mục Khiêm Thư đứng ở phía sau cửa hai tay ôm ở trước ngực, ánh mắt hàm chứa ý cười nhìn về phía mình.

Hai má Đỗ Cận có chút đỏ ửng, đi đến bên người Mục Khiêm Thư, kéo tay của anh: “Vào đây ngồi đi!”

Lúc này Mục Khiêm Thư mới cất bước thong dong đi tới, Đỗ Cận để Mục Khiêm Thư ngồi trên ghế sa lon, còn mình đi rót một ly trà.

Mục Khiêm Thư nhìn chung quanh phòng ở, phòng khách chỉ bằng một nửa phòng khách của anh, cũng rất ấm áp. Cảm giác tất cả đồ dùng trong nhà đồ đều nhỏ bé, bố trí tại nơi này đặc biệt thích hợp.

Mục Khiêm Thư bắt động thanh sắc đánh giá, Đỗ Cận rất nhanh đem trà bưng tới: “Có phải rất nhỏ hay không?”

Khách quan mà nói so với cái gian phòng kia của Mục Khiêm Thư, căn phòng này thật sự nhỏ hơn rất nhiều. Nhưng Mục Khiêm Thư lại không cảm thấy như vậy, anh cười cười chậm rãi nói: “Rất được.”

Đỗ Cận vừa muốn nói chuyện chợt nghe thanh âm từ cửa truyền đến, hẳn là Lục Mạn đã về.

“Tôi cho anh biết! Đừng có đi theo tôi nữa!” Giọng Lục Mạn rất lớn, có cánh cửa ngăn cách vẫn có thể nghe rõ ràng.

Còn có thanh âm của một nam nhân nhỏ đi rất nhiều, Đỗ Cận nghe không rõ ràng lắm. Cũng không biết có phải là Triệu Tĩnh hay không.

Mục Khiêm Thư hơi hơi nhú mào, Đỗ Cận giải thích nói: “Là Lục Mạn, anh đã gặp rồi đấy!”

Trong lúc Đỗ Cận nói chuyện Lục Mạn đã mở cửa đi vào, cô đi vào nhà nhìn thấy đèn sáng rõ tự nhiên biết rõ Đỗ Cận ở nhà. Lục Mạn nhìn cũng không nhìn đã nói: “Cậu nói xem, anh ta cứ nhiên còn có mặt mũi trở về cầu xin mình!”

Bên ngoài đã không còn tiếng nói, cũng không biết có phải Triệu Tĩnh đã đi khỏi hay không. Cô không trả lời Lục Mạn, Lục Mạn hơi tò mò nhìn về phía Đỗ Cận. Sau đó liền thấy người đàn ông ngồi bên cạnh Đỗ Cận...

“Hi...” Lục Mạn miễn cưỡng lộ ra một nụ mỉm cười, dùng ánh mắt ý bảo Đỗ Cận, dẫn theo đàn ông về cũng không nói ỉn biết?

Đỗ Cận dùng ánh mắt vô tội nhìn lại.

“Lục tiểu thư, xin chào.” Mục Khiêm Thư nhìn Lục Mạn cùng Đỗ Cận trao đổi với nhau, trên mặt cũng không biểu hiện gì, trong nội tâm cũng rất vui vẻ.

Cô gái này, so với trong tưởng tượng của anh thú vị hơn nhiều.

Lục Mạn trở về, Mục Khiêm Thư cũng đứng dậy chuẩn bị đi về. Đỗ Cận đi theo sau Mục Khiêm Thư: “Sao không ngồi lại một chút nữa?”

Đôi mắt Mục Khiêm Thư chứa ý cười: “Em đang lưu luyến anh sao?”

Khuôn mặt Đỗ Cận lập tức đỏ bừng, nói chuyện cũng bắt đầu cà lăm: “Ai, ai lưu luyến chứ!”

Lục Mạn chắc chắc hai tiếng, giống như không thể nào nhìn được nữa. Trực tiếp đi vào bên trong, đóng cửa lại.

Đỗ Cận đưa Mục Khiêm Thư đến nơi đậu xe, sau khi Mục Khiêm Thư lên xe liền hạ cửa kính xuống: “Nếu chúng ta cãi nhau, em sẽ để cho anh đứng ở đây sao?”

Nói xong ánh mắt nhìn về phía Triệu Tĩnh đang đứng dưới nhà đã trở thành người tuyết. Lần này Đỗ Cận không còn thẹn thùng, chỉ mỉm cười hỏi lại: “Việc đó còn phải xem anh có thanh mai trúc mã nào không đã!”

Mục Khiêm Thư không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào Đỗ Cận. Đỗ Cận bị nhìn đến xấu hổ, sau đó Mục Khiêm Thư thò đầu ra khỏi cửa xe, dùng cánh tay ôm lấy cổ Đỗ Cận. Ở cánh môi Đỗ Cận lưu lại một nụ hôn nhẹ: “Có...”

Đỗ Cận bị nụ hôn này hù dọa, cũng không nghe rõ Mục Khiêm Thư nói có hay không, nhưng ở chung được non nửa năm, bên người Mục Khiêm Thư đều không có những người phụ nữ nào khác, nghĩ chắc là không có.

Đỗ Cận lần nữa trở vào nhà, khi đi tới cửa vụng trộm đánh giá Triệu Tĩnh. Triệu Tĩnh bị đông cứng đứng thẳng đến run rẩy, lúc nhìn Đỗ Cận trên mặt còn treo nụ cười gượng, thoát nhìn như quái nhân. Đỗ Cận sờ lên cánh tay, mở cửa trực tiếp đi vào.

Lục Mạn tắm rửa xong đi ra, Đỗ Cận đi lên: “Này! Người nào đó còn đang ở bên ngoài đấy!”

Lục Mạn giả bộ như không thèm để ý lau tóc, trong miệng hỏi: “Vậy sao?”

Đỗ Cận gật gật đầu, nghiêng người nhìn Lục Mạn: “Haiz, bên ngoài rất lạnh, cậu không có nhìn thấy. Người Triệu Tĩnh bị lạnh cóng đến co quắp.”

Lục Mạn hừ một tiếng: “Đáng đời hần!”

Đỗ Cận gật gật đầu: “Cũng phải. Ai bảo cậu không thích anh ta nữa. Haiz... Hay là mình đi nói cho anh ta biết là được rồi. Cậu không thích người ta cũng không thể để cho người ta ở bên cạnh chờ đợi.”

Lục Mạn đem khăn mặt nhét vào trong tay Đỗ Cận: “Nhiều chuyện! Còn không đi tắm.”

Đỗ Cận bĩu môi: “Không được! Mình còn phải nói cho người ta!”

Lục Mạn đẩy mạnh Đỗ Cận vào buồng vệ sinh, cô cầm một kiện áo khoác dày ra cửa. Đỗ Cận trong phòng vệ sinh nghe được âm thanh Lục Mạn đóng cửa, bên miệng lộ ra một nụ cười tươi: Khẩn trương như vậy còn nói không thích.

Lục Mạn đi ra cửa, chứng kiến Triệu Tĩnh còn đứng nguyên tại chỗ, hai tay không ngừng xoa xoa, trong chốc lát toàn thân đã đầy tuyết trắng. Cô đem áo khoác ngoài đưa cho Triệu Tĩnh: “Mặc vào.”

“Mạn Mạn!” Triệu Tĩnh nhìn thấy bóng dáng Lục Mạn, vội vàng bước về phía cô. Bên ngoài quá lạnh, chân đông cứng đã tê rần.

“Này!” Lục Mạn thấy thân thể Triệu Tĩnh nghiêng ngả, cô lấy tay ôm lấy người Triệu Tĩnh. Không biết làm sao Triệu Tĩnh thật sự quá nặng, cô đành lui về phía sau, may mắn sau lưng là vách tường, nhưng mà ngược lại cú va chạm này khiến Lục Mạn bị đụng choáng một chút.

Triệu Tĩnh nhìn Lục Mạn đau đớn nhăn mày lại, tim đau gần chết. Anh vội vã đỡ Lục Mạn đứng lên: “Mạn Mạn, có sao không? Đụng vào chỗ nào rồi hả?”

Lục Mạn tức giận lấy tay Triệu Tĩnh ra, đem áo khoác ngoài nhét vào người anh ta: “Về mau đi.”

Triệu Tĩnh không thuận theo, lôi kéo cánh tay Lục Mạn: “Anh không đi!”

Lục Mạn nhìn bộ dáng vô lại của Triệu Tĩnh, vừa hận vừa tức: “Tùy anh!”

Đỗ Cận nhìn Lục Mạn tức tối vào phòng, cô dừng sắp xếp ga giường lại: “Làm sao vậy? Chưa làm lành à?”

Lục Mạn không lên tiếng, chỉ ôm lấy gối đánh hai quyền cho hả giận. Đỗ Cận kéo cửa sổ xuống, Triệu Tĩnh vẫn còn đứng bất động ở trong đồng tuyết, áo khoác ngoài cũng không có mặc vào.

“Mạn Mạn, có chuyện gì hai người từ từ nói chuyện, để cho anh ta đứng bên ngoài cũng không giải quyết được gì.” Đỗ Cận nhìn Triệu Tĩnh buồn bã, trong lòng không khỏi xúc động. Mở miệng khuyên nhủ Lục Mạn.

Lục Mạn buồn bực tựa đầu vào gối ôm, qua nửa ngày thanh âm mới truyền đến: “Còn có cái gì để nói đây...”

Giọng mũi rất nặng, Đỗ Cận không cần nhìn cũng biết Lục Mạn đang rất khó chịu. Rất ít khi thấy Lục Mạn khóc, lần trước chia tay Triệu Tĩnh, cô cũng không thấy Lục Mạn rơi một giọt nước mắt. Cô ấy cho tới bây giờ đều tự xưng là nữ hán*, nhưng bây giờ vì một người đàn ông mà bị tổn thương.

*Ý chỉ người con gái mạnh mẽ như đàn ông.

Đỗ Cận cũng không biết phải khích lệ như thế nào, chuyện giữa bọn họ cô cũng chưa hiểu rõ hết. Hồi Lục Mạn, Lục Mạn không chịu nói, chỉ nói thẳng là anh ta phụ bạc cô.

Đỗ Cận vỗ vỗ bả vai Lục Mạn, ý bảo cô không cần nghĩ lung tung. Lục Mạn đang tựa đầu vào gối ôm ngẩng lên, vành mắt hồng hồng hỏi Đỗ Cận: “Cậu cảm thấy mình sai rồi sao?”

Đỗ Cận nhìn Lục Mạn như vậy, trong nội tâm hơi đau. Cô ôm chặt Lục Mạn: “Cậu không sai...”

20. Chương 20: Liên Hoan Hằng Năm (thượng)

Bất tri bất giác đã qua hai ngày, trong công ty phụ nữ trang điểm kiêu diễm xinh đẹp ngày càng nhiều. Đỗ Cận đi đến đâu cũng ngửi được mùi nước hoa nồng nặc. Cô chép chép miệng, không biết các cô biết được người đàn ông mình một mực chờ mong kia không giống như trong suy nghĩ thì sẽ có biểu hiện gì.

Không khí lễ mừng năm mới càng ngày càng náo nhiệt, Đỗ Cận ngồi trong văn phòng cũng có thể nghe thấy các đồng nghiệp thương lượng tết âm lịch đi đâu chúc tết.

Thoảng chốc thời gian trôi qua rất nhanh sẽ đến Nguyên Đán, qua tiệc tối tết Nguyên Đán thì có thể chính thức nghỉ lễ. Đỗ Cận lật lật cuốn lịch, năm nay có thể nghỉ ngơi trong nhà gần nửa tháng. Ngẫm lại đã cảm thấy hạnh phúc...

Buổi tiệc hằng năm được tổ chức tại khách sạn Hoa Ngữ trong thành phố K. Công ty bao cả là tầng một hai, tầng ba bốn là các phòng, nghe nói rất nhiều nhà thiết kế tinh anh thường xuyên qua lại tại đây, cho nên khách sạn này được xưng là khách sạn danh tiếng nhất của thành phố K.

Tiệc tối bắt đầu từ sáu rưỡi chiều, nhân viên của công ty đều tới trước sáu giờ. Khi Nghiêm Âm truyền đạt mệnh lệnh cho cấp dưới nhìn thoáng qua Đỗ Cận, Đỗ Cận giả bộ như không nhìn thấy tiếp tục công việc trên tay.

Trương Mẫn đối với tiệc tối lần này cũng rất mong chờ, hai ngày trước đó đã lôi kéo Đỗ Cận muốn Đỗ Cận cùng mình chọn lễ phục. Đỗ Cận cười hỏi cô sao không tự mình thiết kế một bộ, còn có thể độc quyền!

Trương Mẫn tức giận nói với Đỗ Cận, cô biết đầu bếp về nhà chuyện ghét nhất là gì không?

Đỗ Cận mơ hồ, lắc đầu. Trương Mẫn chỉ vào đầu Đỗ Cận: “Làm đồ ăn! Đồ ngốc!”

Lúc này Trương Mẫn đã biết rõ mọi chuyện nhưng chỉ đơn giản nói với Đỗ Cận: “Haiz... Cũng không biết có thể gặp được bạch mã hoàng tử của tôi hay không nữa...”

Đỗ Cận bị biểu cảm của Trương Mẫn chọc cười: “Cái đó còn phải xem cô có phải là công chúa Bạch Tuyết hay không!”

Trương Mẫn nắm nắm cằm: “Cô nhìn không ra sao? Tôi là cô bé lọ lem!”

Đỗ Cận lắc đầu: “À... Tôi thực sự nhìn không ra.”

Trương Mẫn lớn tiếng nhéo Đỗ Cận, sau đó lại dùng long chảo thủ, Đỗ Cận sợ tới mức liên tục cầu xin tha thứ.

Tả Tiểu Lôi nhìn hai người đùa giỡn, dùng sức bẻ gãy cây bút trong tay. Trong ánh mắt lộ ra hận ý: Đỗ Cận... Tôi xem cô vui mừng được bao lâu!

Giữa trưa lúc ăn cơm Mộc Khiêm Thư gọi điện thoại tới, hỏi Đỗ Cận có muốn buổi tối cùng đi. Đỗ Cận đang ăn canh, thiếu chút nữa chính mình bị sặc: “Khụ khụ khụ...”

“Làm sao vậy?” Trương Mẫn ngồi bên cạnh hỏi. Chị Viên cũng tò mò nhìn Đỗ Cận bị sặc sặc mặt đỏ bừng.

Bọn họ thường ngồi chung một chỗ để ăn trưa. Chị Viên ngồi ở bên phải Đỗ Cận, Đỗ Cận cũng không dám lớn tiếng. Đôi mắt còn chột dạ nhìn những người ở bộ khác. Nhìn thấy thần sắc những người đó vẫn như bình thường ăn cơm trưa, trên mặt cô mới bớt đỏ.

Đỗ Cận lấy tay phe phẩy đôi má. Sau đó mới cầm điện thoại nói với người bên kia: “Không cần, em tự mình đi.”

Mộc Khiêm Thư không nói gì, Đỗ Cận chỉ nghe được tiếng ngón tay anh lật qua lật lại văn kiện. Đỗ Cận muốn gọi tên Mộc Khiêm Thư, thử xem anh có nghe được tiếng cô hay không, nhưng mà Trương Mẫn cùng chị Viên còn đang ngồi bên cạnh, cô lại ngượng ngùng kêu ra tiếng.

“Ừm... Anh nghe thấy không?” Đỗ Cận nói năng không rõ. Nhưng thanh âm Mộc Khiêm Thư lại không có truyền đến. Đỗ Cận sốt ruột thiếu chút nữa kêu lên tên Mộc Khiêm Thư, Trương Mẫn ở bên cạnh vẫn còn tò mò nhìn cô.

“Anh yêu... Anh có nghe thấy không?” Đỗ Cận thay đổi cách xưng hô, so với kêu ba chữ Mục Khiêm Thư dù sao vẫn tốt hơn.

“Khụ khụ khụ...” Lúc này lại đổi thành người bên kia điện thoại bắt đầu ho khan.

Đỗ Cận liếc mắt, anh cố ý!

Trương Mẫn nhìn Đỗ Cận cúp điện thoại, tiến lại gần hỏi: “Bạn trai?”

Đỗ Cận cầm di động, cúi đầu bắt đầu ăn cơm trưa. Trong miệng ừ một tiếng.

“Nói nói, ai vậy?” Trong mắt Trương Mẫn thoáng qua ý hiểu rõ, nhưng mà Đại Boss truyền lệnh cô cũng không dám quên, phải ngăn chặn tất cả những người khác phái đến gần Đỗ Cận, có bất kỳ gió thổi cỏ lay (biến động nhỏ) đều phải báo cáo.

Cô không phải nhiều chuyện! Cô là đang tận trung với cương vị công tác!

Đỗ Cận trong miệng mơ hồ không rõ nói: “Chỉ là một người đi làm bình thường.”

Trương Mẫn nghe xong tay khẽ run rẩy, cô tự nhiên cảm thấy sẽ không phải là Mục Khiêm Thư rồi. Dù thế nào Mục Khiêm Thư cùng hai chữ bình thường cũng không liên quan với nhau một chút nào.

Chỉ là thông minh như cô, không cần nghĩ cũng biết Đỗ Cận nói thật hay không.

Trương Mẫn cẩn thận từng li từng tí gửi một tin nhắn cho Mục Khiêm Thư: “Boss, bà chủ muốn chạy lấy người!”

Mục Khiêm Thư vừa mới hết ho khan xong, đọc được tin nhắn này lại một trận ho khan.

Ở bên ngoài thư ký nhìn nhìn thời tiết, mùa đông rồi, rất dễ sinh bệnh...

Trương Mẫn không nhận được thông báo bước tiếp theo của Mục Khiêm Thư, chỉ án binh bất động, vừa ăn cơm vừa nghe ngóng chuyện bạn trai Đỗ Cận. Đỗ Cận cũng vừa ăn cơm vừa vội vàng ứng phó. Hai người chỉ ăn một bữa cơm mà mồ hôi đầm đìa.

Ăn cơm trưa xong, Mục Khiêm Kỳ gửi tấm ảnh cô thử lễ phục cho Đỗ Cận. Đỗ Cận nhìn xong thẳng thắn khen thật xinh đẹp, đảm bảo bữa tiệc tối nay Mục Khiêm Kỳ sẽ là người đẹp nhất. Ngược lại Mục Khiêm Kỳ đối với từ xinh đẹp lại không có cảm giác gì, chỉ gửi đến một tin nhắn: Chị dâu, anh của em sẽ không nói mấy lời yêu thương, chị tha thứ cho anh ấy nhé.

Đỗ Cận đọc những lời này, trong nội tâm nổi lên tầng rung động không lý do.

Mục Khiêm Thư là cả cuộc sống của cô, cả đời này cô sẽ không thể tìm được một người đàn ông nào yêu cô như vậy...

Anh tốt với cô cũng không phải để ở ngoài miệng mà là bằng hành động. Thời gian bọn họ ở chung một chỗ tuy không dài nhưng Đỗ Cận lại cảm thấy rất hạnh phúc, hạnh phúc này khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung. Đỗ Cận khép hờ đôi mắt, nếu Mục Khiêm Thư là một ly rượu độc, cô cũng cam tâm mà uống.

Sau khi tan việc, Đỗ Cận cùng Trương Mẫn đứng đợi thang máy. Rất xa có một đám người đi tới, mấy người đàn ông cười cười nói nói, ở giữa còn xen lẫn vài tiếng nói của phụ nữ.

“Lâm Tử Dương, anh đã tìm được bạn gái chưa? Đừng nói không có nhé, đến lúc đó sẽ mất mặt lắm đấy!” Đỗ Cận nghe được thanh âm của một phụ nữ truyền đến. Cô nhìn về phía đang nói chuyện, Lâm Tử Dương bị một đám người vây vào giữa, trên mặt hiện ra nụ cười khổ.

“Được rồi, ngay cả cô cũng cười tôi.” Trong thanh âm hàm chứa cưng chiều, Đỗ Cận có chút run sợ. Đã bao lâu rồi cô không có nghe thấy Lâm Tử Dương nói như vậy?

“Đỗ Cận, anh thích em...”

“Tiểu Cận, nhớ anh không?”

“Bà xã...”

“Ngaoan, em về nhà trước đi.”

Trong đầu đột nhiên thoáng hiện ra rất nhiều Lâm Tử Dương, Đỗ Cận đắm chìm trong hồi ức.

“Đi thôi, Đỗ Cận.” Cửa thang máy mở ra, Trương Mẫn lôi kéo Đỗ Cận đi vào. Thời điểm vừa muốn khép lại, đằng sau đã kêu lên: “Chờ một chút.”

Một đám người hối hả đi vào, thang máy yên tĩnh lập tức trở nên ảm ỹ. Trương Mẫn không tự giác nhủu mày. Người vào hơi nhiều, Đỗ Cận cùng Trương Mẫn miễn cưỡng miễn cưỡng mà đứng đấy.

Lâm Tử Dương bị đồng nghiệp đẩy vào trong một chút, sau đó hẩn nhìn thấy được Đỗ Cận.

Hôm nay Đỗ Cận mặc áo bông, không trang điểm, thoát nhìn có chút đầy đặn. Lâm Tử Dương chỉ nhìn như vậy, khi ánh mắt của hẩn nhìn Đỗ Cận, tiếng người ầm ĩ bên cạnh dường như cách mình rất xa rất xa.

Đỗ Cận cũng bình tĩnh đánh giá Lâm Tử Dương, giống như bọn họ chưa bao giờ biết nhau. Con người cô bình thản không có sóng, bình tĩnh làm cho Lâm Tử Dương sợ hãi.

“Hi.” Lâm Tử Dương chào hỏi trước, đồng nghiệp bên cạnh nhìn về phía bọn họ. Lục Thanh cảm thấy không khí có chút kỳ quái, lộ ra chút mỉm cười, đứng ở bên cạnh Lâm Tử Dương: “Oa, anh như vậy thật không được, gặp người đẹp cũng không giới thiệu cho chúng tôi một chút. “

Lâm Tử Dương nhìn về phía Đỗ Cận, trước sau vẫn bất động như cũ. Thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không có nhìn mình. Lâm Tử Dương hơi nhụt chí: “Chưa đến mức quen biết, chỉ là đồng nghiệp thôi.”

Đỗ Cận nhìn Lục Thanh bất động thanh sắc đứng ở bên cạnh Lâm Tử Dương, trong mắt cô xẹt qua chút buồn cười, Lâm Tử Dương nhìn đôi mắt Đỗ Cận, vô ý thức bước sang bên cạnh hai bước, lộ ra chút khoảng cách với Lục Thanh.

Lục Thanh nhìn Lâm Tử Dương rồi lại nhìn Đỗ Cận, thần sắc không vui. Lâm Tử Dương lại coi như không có phát giác, chỉ không ngừng dùng đôi mắt nhìn về phía Đỗ Cận. Trước khi đi Lục Thanh liếc nhìn Đỗ Cận thật thâm sâu. Sau đó cùng một đám người rời khỏi. Thanh âm ầm ĩ rồi tụt cục cũng đi xa, Đỗ Cận ngẩng đầu nhìn lại, bóng dáng Lâm Tử Dương cũng biến mất khỏi tầm mắt.

Đỗ Cận vội vàng về đến nhà, chuẩn bị thay lễ phục. Lễ phục là lần trước cùng Trương Mẫn mua, khi đó nhìn thấy chiếc váy trắng kiểu công chúa, cảm thấy mặc vào đặc biệt có khí chất. Trương Mẫn chỉ đơn giản cứng rắn bảo Đỗ Cận mua.

Đỗ Cận thay quần áo, lúc nhìn thấy Lục Mạn đã thay một bộ đồ khác khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy? Có hẹn sao?”

Lục Mạn ngồi ở trước bàn trang điểm bắt đầu đánh phấn lót: “Ừ, đi xem mặt.”

“Cái gì?” Tay Đỗ Cận đang mặc lễ phục kéo một phát, thiếu chút nữa xé luôn bộ lễ phục.

“Kích động như vậy làm cái gì?” Trong lúc nói chuyện, Lục Mạn đã đánh xong phấn lót, bắt đầu đánh phấn.

Đỗ Cận cũng bất chấp lễ phục chưa mặc xong, đặt mông ngồi ở bên cạnh Lục Mạn: “Cậu muốn đi xem mặt?”

Lục Mạn nghiêng người nhìn Đỗ Cận: “Có vấn đề gì ?”

“Thế nhưng mà...” Đỗ Cận há hốc mồm nhưng lại không biết nói như thế nào. Buổi sáng hôm đó sau khi cô tỉnh dậy đi làm Triệu Tĩnh đã không còn ở bên ngoài chung cư. Lục Mạn cũng không ở trong nhà, cô còn tưởng rằng Lục Mạn nhìn thấy Triệu Tĩnh chịu khổ thì quan hệ hai người đã cải thiện. Ai biết...

“Được rồi, chị em tốt của mình. Cậu nhanh đi tham gia tiệc tối đi.” Lục Mạn kéo lễ phục của Đỗ Cận lại cho tốt: “Buổi tối không trở về nhà cũng không sao!”

“Mạn Mạn!” Đỗ Cận bộ dạng tức giận muốn đánh Lục Mạn, lại bị Lục Mạn né đi.

“Được rồi được rồi, không đùa với cậu nữa.” Lục Mạn bỏ đi động vào túi xách, khoát khoát tay với Đỗ Cận: “Mình đi trước!”

Đỗ Cận nhìn Lục Mạn đi thẳng tới cửa, cô mới yếu ớt hỏi một câu: “Mạn Mạn, cậu và Triệu Tĩnh thật sự kết thúc sao?”

Bàn tay Lục Mạn chuẩn bị kéo cửa ra liền dừng lại, quay đầu lại cười tủm tỉm nhìn Đỗ Cận: “Hắn lên giường với người phụ nữ khác rồi.”

Đỗ Cận sững sốt, trên mặt lộ ra bộ dạng không thể tin: “Sao có thể...”

Nhìn lại qua Lục Mạn, cửa ra vào đã không còn hình bóng của cô ấy.

Lục Mạn đi ra cửa, gió rét thổi tới. Trong lúc nhất thời cô không phân biệt trong mắt là bị gió thổi nóng rất hay là cô khóc...

Thời gian cô và Triệu Tĩnh ở cùng nhau không dài, chỉ mới hơn ba tháng. Cô đã từng nghĩ đến thiên trường địa cửu nhưng toàn bộ đều đã tan biến vào buổi sáng hôm ấy.

Cô chỉ cần nhắm mắt lại trong đầu liền hiện lên đều là hình ảnh cô gái kia quần áo không chỉnh tề từ Triệu Tĩnh trong phòng đi ra. Cô đứng ở cửa phòng nghe thấy Triệu Tĩnh ở bên trong kinh hoảng kêu thành tiếng, tim đột nhiên trống rỗng.

Cô không muốn nhớ lại, không muốn lại đi trêu chọc anh ta. Nhưng vì cái gì sau khi cô nguyện ý thành toàn cho anh ta, anh ta lại trở về tìm cô?

Chẳng lẽ anh ta đã quên, buổi sáng hôm đó anh ta đã bị cô hung hăng tát một cái? Đã quên cô từng nói qua đừng xuất hiện ở trước mặt mình?

Lục Mạn kéo lại quần áo, con mắt chớp chớp. Đem chua xót trong mắt toàn bộ bỏ đi. Tim sao lại đau như thế này? Trên đời này không phải là không có tình yêu thì ai cũng không sống nổi.

Triệu Tĩnh trốn ở góc tường thân thể thẳng đứng, nhìn cô gái hơi gầy phía trước hai tay ôm lấy cơ thể, trong màn tuyết trắng dần khuất khỏi tầm nhìn.

Trong lòng Triệu Tĩnh đau đến xiết chặt, trên mái tóc tung bay đều là tuyết mịn. Trắng cả một lớp, dường như anh không cảm thấy lạnh, ánh mắt chỉ dừng lại tại nơi đã sớm không còn hình bóng người con gái ấy rồi.

21. Chương 21: Liên Hoan Hằng Năm (trung)

Đến khi Đỗ Cận chạy đến khách sạn Hoa Ngữ thì đã qua sáu giờ, Nghiêm Âm mặc lễ phục màu đỏ thẫm trễ cổ trông thấy Đỗ Cận. Sắc mặt Đỗ Cận thản nhiên đi tới: “Trưởng phòng.”

“Trễ như vậy? Không phải cô nghĩ cô có đặc quyền gì đấy nhỉ?” Nghiêm Âm bắt được cơ hội bắt đầu quở trách Đỗ Cận. Đỗ Cận lặng lẽ nhìn quanh, nhân tài trong phòng ban chỉ mới đến một nửa. Cô không tính là đến muộn, Nghiêm Âm như vậy đơn giản là vì tư thù cá nhân với Đỗ Cận. Đỗ Cận bĩu môi, còn chưa kịp cất tiếng phía sau đã có một giọng nói truyền đến: “Trưởng phòng! Hôm nay chị mặc thật đẹp nha!”

Nghe thấy tiếng nói Đỗ Cận khẽ cười, sự lạnh nhạt trên khuôn mặt lập tức tan biến. Cô quay đầu lại, quả nhiên đứng phía sau chính là Trương Mẫn.

Trương Mẫn đi lên phía trước, kéo cánh tay Đỗ Cận, tươi cười khen ngợi Nghiêm Âm: “Trưởng phòng, bộ lễ phục này được thiết kế thật không tệ!”

Sắc mặt Nghiêm Âm hòa hoãn không ít, sau đó giống như người bình thường nhìn người đến dần đông đủ rồi dẫn đầu đi vào. Đỗ Cận giữ chặt tay Trương Mẫn: “Vừa rồi cảm ơn cô.”

Trương Mẫn cười khoát khoát tay, chỉ chốc lát sau điện thoại của Mục Khiêm Thư nhận được tin nhắn: Boss, tăng lương!

Sau khi Đỗ Cận tiến vào khách sạn mới phát hiện bên trong trang hoàng thật không thể dùng từ xa hoa để hình dung. Khách sạn khoảng bốn năm trăm mét vuông. Bước qua cửa khách sạn là một suối nước nóng, ở giữa suối là một pho tượng điêu khắc Vienna, nghe nói đây là do chủ khách sạn đặc biệt mời nhà điêu khắc nổi tiếng New York tạo thành. Đỗ Cận đến gần nhìn, chỉ cảm thấy cảm giác sùng kính tự nhiên sinh ra.

Toàn bộ bố cục khách sạn đều theo phong cách châu Âu, khắp nơi hiện rõ hơi thở mạnh mẽ. Ngay cả từng đồ vật trang trí đều được làm từ danh gia, trong lòng Đỗ Cận hiểu rõ, không hổ là khách sạn danh tiếng lẫy lừng...

Đỗ Cận dò xét hết tất cả bài trí trong khách sạn, liền nghe được Trương Mẫn nhỏ giọng nói với cô: “Đỗ Cận, mau nhìn kia. Đó là bạn gái trước của Kha Cẩm Minh.”

Đỗ Cận nghiêng đầu, nhìn về phía người phụ nữ được mấy người vây quanh giờ cao để ly mời rượu kia. Sắc mặt Đỗ Cận đột nhiên trắng bệch.

“Cô ta... cũng là nhà thiết kế sao?” Tay chân Đỗ Cận có chút lạnh run, hơi dùng sức nắm bàn tay Trương Mẫn. Trương Mẫn ngạc nhiên nhìn Đỗ Cận: “Không phải..., cha của cô ta là cổ đông lớn trong hội đồng quản trị, cô ta luôn ở Pháp. Học quản trị kinh doanh. Cuối năm mới trở về.”

Trương Mẫn cung cấp thông tin rất đầy đủ, Đỗ Cận nghe xong trong lòng phát lạnh. Trong đầu cô giờ chỉ có một ý nghĩ: Bộ lễ phục của người phụ nữ này với bộ lễ phục của Mục Khiêm Kỳ mặc hôm nay giống nhau như đúc!

Đỗ Cận có chút bối rối, cô biết rõ điều này có nghĩa là gì. Một bên là con gái cổ đông lớn trong công ty, một bên là em gái Mục Khiêm Thư. Hai người đều là những nhân vật quan trọng trong buổi tiệc tối nay. Nếu hai người mặc bộ lễ phục giống nhau xuất hiện tại đây...

Đỗ Cận có chút hoa mắt, cô vội vàng lấy điện thoại gọi cho Mục Khiêm Kỳ.

“Đỗ Cận, đang làm gì đấy?” Tả Tiểu Lôi đi đến bên cạnh Đỗ Cận, cướp điện thoại trong tay cô: “Lúc này còn muốn đưa tin tức cho ai?”

Đỗ Cận ngẩng đầu, bối rối trong mắt dần dần ổn định, cô nhìn Tả Tiểu Lôi: “Gọi cho ai, cô so với tôi phải biết rõ hơn ai chứ.”

Tả Tiểu Lôi cười vang, Trương Mẫn ở bên cạnh khẩn trương nhìn hai người nói chuyện. Đột nhiên Tả Tiểu Lôi lách vào giữa Trương Mẫn và Đỗ Cận, ở bên người Đỗ Cận nói: “Tôi làm sao biết...”

Trong mắt Đỗ Cận dần hiện ra sự căm ghét, Tả Tiểu Lôi này thật độc ác, nếu không phải bởi vì quan hệ giữa cô và Mục Khiêm Thư, Mục Khiêm Kỳ chắc chắn sẽ không muốn nhìn thấy cô nữa.

Em gái của tổng giám đốc công ty còn không chào đón mình, về sau cô cũng không cần ở lại đây lẫn lộn nữa rồi.

Đỗ Cận cho rằng trải qua chuyện trước đó Tả Tiểu Lôi sẽ thu tay lại, ai dè cô ta càng ngày càng táo tợn!

Trải qua một hồi âm ỉ cùng Tả Tiểu Lôi, đồng hồ vừa đúng lúc chỉ sáu rưỡi. Đỗ Cận mở điện thoại tìm tên Mục Khiêm Kỳ, một bên chạy ra khỏi cửa khách sạn.

Thật sự không tốt, cô đứng ở cửa khách sạn muốn ngăn Mục Khiêm Kỳ lại.

Điện thoại thật lâu không có người tiếp, Đỗ Cận vẫn đứng trước cửa khách sạn Hoa Ngữ, trên người cô chỉ mặc lễ phục, đứng một chút đã cảm thấy rét lạnh, sốt ruột đi tới đi lui.

Trương Mẫn vừa mới bị người gọi đi, đến khi quay trở lại đã không còn thấy Đỗ Cận đứng ở chỗ cũ. Cô có chút tò mò, nhưng cũng không nghĩ nhiều, quay người tiếp tục cùng mọi người trò chuyện.

Đỗ Cận đứng chờ năm sáu phút rồi cuộc cũng trông thấy xe Mục Khiêm Thư, cô cũng không rõ chiếc xe vừa dừng lại hiệu gì, Đỗ Cận vội vàng bước lên phía trước.

Quả nhiên Mục Khiêm Kỳ mặc bộ lễ phục kia, váy xanh đậm lay động kéo dài tới mặt đất, trên bộ lễ phục không có chút họa tiết dư thừa nào, một bên vai trần, bên kia chỉ dùng vải ren màu xanh da trời vắt qua vai. Trước ngực chỉ dùng sợi tơ vàng thêu năm đoá hoa hồng. Toàn bộ lễ phục bộc lộ chí chất vô cùng cao quý, trang nhã.

Đỗ Cận chỉ nhìn thoáng qua đã ngây dại, Mục Khiêm Kỳ quả nhiên là người mặc bộ lễ phục này thích hợp nhất. Một cái nhìn mà hay một nụ cười đều mang phong cách quý phái.

Mục Khiêm Thư trước sau như một vẫn là bộ âu phục cao cấp được làm thủ công tại Ý, cà vạt màu trắng cùng kẹp cà vạt vàng. Tóc tai chải chuốt, lộ ra vùng trán cao, đôi mắt hoa đào nhìn chăm chăm Đỗ Cận đang đứng ở cửa.

“Đỗ Cận?” Mục Khiêm Kỳ đi đến bên cạnh Đỗ Cận, bên trong đều là nhân viên Hoa Tư. Mục Khiêm Kỳ cũng không thể có biểu hiện thân thiết quá.

Đỗ Cận nghe tiếng Mục Khiêm Kỳ mới kịp phản ứng, vội vàng kéo tay cô đi về phía toilet: “Đi.”

Mục Khiêm Thư nhìn Đỗ Cận sốt ruột, lại nhìn sang Mục Khiêm Kỳ đang không hiểu chuyện gì: “Làm sao vậy?”

Đỗ Cận quay đầu nhìn bên trong, đã bắt đầu chuẩn bị nghi thức đọc diễn văn rồi. Cô nhìn qua Mục Khiêm Thư: “Chút nữa em giải thích với anh.”

Đỗ Cận nói xong kéo Mục Khiêm Kỳ đi, Lý Á từ phía sau bước đến, nhìn Mục Khiêm Kỳ bị Đỗ Cận lôi đi, khó hiểu hỏi Mục Khiêm Thư: “Chuyện gì vậy?”

Mục Khiêm Thư khẽ cau mày, khuôn mặt anh tuần không có nhiều biến đổi: “Không có việc gì.”

Thẳng đến khi vào khách sạn nhìn thấy Lý Vi Ngưng, Mục Khiêm Thư mới hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Bên này Mục Khiêm Kỳ đi theo Đỗ Cận đến nhà vệ sinh, kinh ngạc nhìn cô: “Chị nói sao cơ?”

Đỗ Cận có chút đau đầu day day huyết thái dương: “Kỳ Kỳ, chị biết chuyện này em sẽ không tin. Chính chị cũng không tin. Nhưng bây giờ chúng ta không có biện pháp khác.”

Đỗ Cận muốn đổi bộ lễ phục của mình cho Mục Khiêm Kỳ. Cô nghĩ kỹ rồi. Cô đổi quần áo cho Mục Khiêm Kỳ xong liền trực tiếp đi về, Mục Khiêm Kỳ sẽ mặc bộ lễ phục của cô tham gia tiệc tối. Thiếu đi một người như cô cũng không sao, thiếu Mục Khiêm Kỳ chỉ sợ sẽ làm chấn động.

Mục Khiêm Kỳ giữ lại Đỗ Cận đang chuẩn bị cởi đồ: “Vậy còn chị? Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

Đỗ Cận chỉ đơn giản kể lại chuyện Tả Tiểu Lôi, thời gian khẩn cấp, cô cũng không có thì giờ ở chỗ này nói rõ cho Mục Khiêm Kỳ.

Mục Khiêm Kỳ oán trách nhìn Đỗ Cận: “Xảy ra chuyện lớn như vậy sao chị không nói cho em, chị có coi em là bạn không. Cho dù không nói cho em, thì cũng phải nói cho anh em biết chứ!”

Đỗ Cận tự biết đuối lý, chỉ có thể tiếp nhận sự trách móc của Mục Khiêm Kỳ. Cũng may Mục Khiêm Kỳ cũng không phải thật tâm oán trách Đỗ Cận, chỉ dùng ngón tay chỉ chỉ vào đầu Đỗ Cận: “Chị đó, thật sự giống y như anh em nói, thật cố chấp.”

Đỗ Cận đành phải cúi đầu, sau đó cô nghe thấy “roet” một tiếng. Đỗ Cận ngẩng đầu nhìn lại, Mục Khiêm Kỳ đem phần váy từ trên đùi xuống toàn bộ xé toang, sau đó thắt mảnh vải màu xanh da trời thành một chiếc đai lưng hoa văn cầu kỳ quần bên hông, rồi kéo viền ren xuống, làm thành bộ lễ phục vai trần, lộ ra cần cổ trắng nõn.

Mục Khiêm Kỳ lấy từ trong túi xách một sợi dây chuyền màu trắng bạc đeo lên cổ, lại kéo dây trâm nhỏ trên tóc xuống, mái tóc như thác nước lập tức thả ra, Mục Khiêm Kỳ lại lấy một cái kẹp tinh xảo trong túi xách kẹp lên vùng trán tinh tế.

Cuối cùng Mục Khiêm Kỳ lấy chiếc áo khoác trắng cộc tay của Đỗ Cận choàng lên người, đối với Đỗ Cận đang ngây ngốc cười nói: “Nếu quả thực cảm thấy muốn xin lỗi em, thì cho em mượn chiếc áo khoác cộc tay này vậy.”

Đỗ Cận có chút sững sốt nhìn Mục Khiêm Kỳ trong nháy mắt khí chất nữ vương biến thành hình dáng tình nghịch, Mục Khiêm Kỳ thay đổi như vậy, giống như khí chất ung dung trước kia chưa từng có, không những thế còn tăng thêm mấy phần tựa như hoa sen không nhiễm mùi bùn, cộng thêm chiếc áo khoác trắng cộc tay làm thân hình của cô trở nên nửa che nửa lộ, dường như càng thêm hoạt bát.

Lúc này Mục Khiêm Kỳ đã chỉnh sửa trang phục xong xuôi, cô nắm tay Đỗ Cận ra khỏi nhà vệ sinh, âm thầm nói: “Chị dâu, em quên nói cho chị biết một chuyện.”

Đỗ Cận giật mình hoàn hồn, đi theo Mục Khiêm Kỳ hỏi: “Chuyện gì?”

Mục Khiêm Kỳ dùng tay siết lại đai lưng: “Chị là nhà thiết kế đầu tiên của em đấy.”

Đỗ Cận: “...”

Ban đầu Đỗ Cận nghĩ đến chuyện Mục Khiêm Kỳ cũng là nhà thiết kế, nghe nói Mục Khiêm Kỳ đã từng học khóa thiết kế chuyên ngành tại đại học Z, sau khi tốt nghiệp làm việc trong công ty một thời gian, kết hôn xong liền quy ẩn. Đỗ Cận vẫn cho rằng những thiên kim giàu có như Mục Khiêm Kỳ cho dù có thể tự mình làm cũng nhất định phải có một nhà thiết kế riêng. Không nghĩ tới cô đã nghĩ lầm rồi.

Từ trước đến nay cô vẫn là người đầu tiên...

Đỗ Cận không muốn suy nghĩ nhiều cũng không được, Mục Khiêm Thư không phải người tùy tiện chỉ gặp hai ba lần liền cùng cô kết giao, trừ khi trước đó anh đã qua lại với nhiều người rồi. Nhưng hết lần này tới lần khác Mục Khiêm Kỳ đều nói anh chưa từng nói chuyện yêu đương bao giờ.

Trước kia Mục Khiêm Kỳ không có nhà thiết kế riêng, bản thân cô mới chỉ là sinh viên vừa bước chân ra ngoài xã hội, cho dù có tài giỏi đầy người cũng không có khả năng lọt vào mắt xanh của Mục Học Lâm. Như vật khả năng duy nhất là chuyện này có liên quan đến Mục Khiêm Thư.

Đỗ Cận càng nghĩ trong lòng càng không thể hiểu được, tại sao cô lại cho rằng Mục Khiêm Thư đến gần cô mà không vì lý do gì?

“Đỗ Cận! Cô đi đâu vậy?” Trương Mẫn trông thấy Đỗ Cận hồn bay phách lạc đi tới đại sảnh, cô vội vàng đi lên trước.

“Hả?” Lúc này Đỗ Cận mới phát hiện cô đã đến đại sảnh, Mục Khiêm Kỳ đã không còn ở bên cạnh. Bên cạnh cô là Mục Khiêm Thư và Lý Á đang đứng cùng một đám người thoạt nhìn rất tinh anh nói chuyện với nhau.

“Vừa mới đi toilet.” Đỗ Cận trả lời Trương Mẫn xong liền cảm thấy rất khó chịu, loại khó chịu này hết thấy so với sự hăm dọa của Tả Tiểu Lôi còn khó chịu hơn.

Đỗ Cận cách đám người nhìn về phía khuôn mặt trầm tĩnh cùng khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng của Mục Khiêm Thư. Tại sao cô có bản giác bản thân không thể nào hiểu được anh?

“Này... Áo khoác của cô...” Trương Mẫn còn chưa hỏi xong, bên cạnh đã xuất hiện một người.

“Đỗ Cận, hôm nay em rất đẹp.” Lâm Tử Dương đứng bên phải Đỗ Cận, trên tay cầm ly rượu đỏ, ngón tay thon dài giữ đế ly dài. Trong mắt đã có chút hơi say.

Đỗ Cận quay đầu lại, cười lạnh nhạt: “Cảm ơn.”

Hôm nay Lâm Tử Dương uống hơi nhiều, những lời nói trong lòng hắn đều bị nghẹn ở ngực, tuy biết rõ chỗ này không phải nơi thích hợp để nói những lời đó. Nhưng hắn muốn mượn cảm giác say thử liều một phen.

Lục Thanh làm bộ lơ đãng đi tới chỗ Đỗ Cận, chợt nghe giọng nói trầm thấp của Lâm Tử Dương truyền đến: “Đỗ Cận, chúng ta thực sự không thể sao?”

Đỗ Cận nhìn thẳng vào mắt Lâm Tử Dương, trong mắt Lâm Tử Dương ngoại trừ hơi say còn có chút phát sáng. Cô lắc đầu với Lâm Tử Dương: “Thực xin lỗi.”

Lâm Tử Dương sốt ruột, hắn vô thức nắm lấy cổ tay Đỗ Cận: “Ít nhất phải cho anh một lý do. Tại sao em lại chán ghét anh như vậy?”

Đỗ Cận đẩy tay Lâm Tử Dương đang nắm tay cô ra: “Lý do?”

Đỗ Cận bước một bước tới gần Lâm Tử Dương, dùng thanh âm rất nhẹ nói: “Bởi vì tôi đã từng yêu...”

Lâm Tử Dương nhìn thân thể Đỗ Cận lướt qua người mình, hắn không hiểu câu nói kia của Đỗ Cận có ý tứ gì. Nhưng thái độ của Đỗ Cận đã rõ ràng như vậy. Hắn có chút đứng không vững, rất nhanh bên người đã có người tới đỡ hắn. Lâm Tử Dương định thần lại thấy Lục Thanh đang ưu thương nhìn mình.

Lâm Tử Dương đẩy Lục Thanh ra một chút, loạng choạng rời khỏi khách sạn.

Trong lòng Lục Thanh dâng lên sự đau nhói, cô quay người đi tới bên cạnh Đỗ Cận: “Cô chính là Đỗ Cận?”

Đây là lần đầu tiên Đỗ Cận và Lục Thanh mặt đối mặt, đối với người phụ nữ này cô luôn không có ấn tượng tốt. Ở kiếp trước cô ta biết rõ cô và Lâm Tử Dương qua lại vẫn nhúng tay vào cô đã không có cảm tình tốt, hơn nữa hai lần gặp mặt này cử chỉ của cô ta như có như không rất ngang ngược, Đỗ Cận càng nhìn càng thêm phản cảm.

Đỗ Cận chỉ nhìn Lục Thanh mà không nói lời nào, thái độ của Lục Thanh vẫn kiêu căng như vậy: “Mặc kệ cô có phải hay không, mời cô đừng có quấy rầy đến anh ấy nữa.”

Đỗ Cận bật cười, nhưng chỉ lắc đầu rời đi. Quấy rầy?

Cô quấy rầy Lâm Tử Dương lúc nào?

Thật đúng là khi yêu thì ai cũng trở nên ngu ngốc...

22. Chương 22: Liên Hoan Hằng Năm (hạ)

Người điều khiển chương trình đêm nay là MC họ Giang nổi tiếng của đài phát thanh thành phố K chủ trì. Nghe nói cô ta cơ bản không phải là người chủ trì buổi tiệc của công ty này, có thể mời cô đến, hơn phân nửa đều là vì quan hệ bạn cùng lớp của cô ta và Mục Khiêm Thư.

Giang Mạt cúi đầu kiểm tra tai nghe, ngẩng đầu liền trông thấy Mục Khiêm Thư cùng Lý Á đi đến. Cô đem công việc trên tay đưa cho nhân viên công tác, đứng dậy bước tới bên cạnh Mục Khiêm Thư.

“Đã lâu không gặp!” Giang Mạt lộ ra bộ dáng tươi cười, ánh mắt nhìn về phía Mục Khiêm Thư chứa đựng cảm xúc mơ hồ.

Mục Khiêm Thư chỉ nhìn thoáng qua Giang Mạt, gật gật đầu. Sau đó nói với Lý Á đằng sau: “Chờ lát nữa Kỳ Kỳ quay về. Nói cho em ấy tôi ở đây.”

“Được.” Tuy Lý Á không hiểu rõ đang xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy người phụ nữ mỉm cười đứng giữa buổi tiệc đêm nay mặc bộ lễ phục rất giống với Mục Khiêm Kỳ, anh đã đoán được một hai phần. Nhưng những chuyện này đã có Mục Khiêm Thư ở đây, anh cũng không cần nhúng tay.

Giang Mạt hơi không cam lòng, cô nở nụ cười càng thêm sáng lạng bước đến gần một bước: “Không gặp lâu như vậy, cũng không mời tôi một bữa cơm được sao?”

Cảm giác xa cách trên người Mục Khiêm Thư đột nhiên trở nên dày đặc, trên mặt của anh cũng không có chút chấn động, nhàn nhạt nói: “Tôi không nhớ rõ tôi và Giang tiểu thư có quá thân thiết để có thể dùng cơm chung.”

Giang Mạt cắn cắn môi, sau khi bị cự tuyệt có chút tức giận, thanh âm không tự giác có hơi lớn một chút: “Mục Khiêm Thư! Anh...”

Cuối cùng Giang Mạt cũng chỉ có thể nhìn thoáng qua Mục Khiêm Thư, sau đó liền quay người bỏ đi.

Đỗ Cận đứng trong đám người nghe được các đồng nghiệp đang thảo luận quan hệ hai người.

Nghe nói bọn họ lúc còn học đại học đã học chung một trường. Giang Mạt theo đuổi anh rất lâu, mãi cho đến khi anh xuất ngoại mới từ bỏ, hiện tại Mục Khiêm Thư đã quay về, Giang Mạt chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha.

Còn có đồng nghiệp đánh cược tỷ lệ Giang Mạt trở thành phu nhân tổng giám đốc lớn bao nhiêu. Đỗ Cận nhìn hai người đứng đây, quả nhiên là trai tài gái sắc. Sau đó nhìn thấy thần sắc Mục Khiêm Thư lại bật cười, mấy người này...

Trương Mẫn đứng bên cạnh Đỗ Cận, khuôn mặt không biểu lộ gì của Đỗ Cận ở một bên xem trò khôi hài kia bị cô thu hết vào mắt, Trương Mẫn khẽ cắn môi, nhắn một tin cho Mục Khiêm Thư: Boss, anh đừng trông mong gì nữa.

Một lát sau Trương Mẫn nhận được tin nhắn của Mục Khiêm Thư: Tin tức không chính xác, tiền thưởng cuối năm khấu trừ một nửa.

Trương Mẫn hét lớn một tiếng, Đỗ Cận tò mò nhìn điện thoại của cô: “Làm sao thế? Nhận được tin gì à?”

Trương Mẫn trườn ra khuôn mặt ai oán: “Không có gì, chỉ là một tin quảng cáo thôi.” Nói xong nhét điện thoại di động vào ví.

Giang Mạt vừa mới bước lên bục chợt nghe thấy một hồi não động ở cửa.

Kha Cẩm Minh mặc một bộ âu phục đỏ xuất hiện ở đại sảnh cửa ra vào.

Âu phục đỏ kết hợp với áo sơ mi đen, tóc chải ngược ra sau đầu, trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra một dáng tươi cười. Bước đi vững vàng.

Đỗ Cận chú ý tới sắc mặt biến hóa của người phụ nữ mặc bộ lễ phục giống Mục Khiêm Kỳ, người đó đi lên phía trước kéo tay Kha Cẩm Minh: “Đến rồi.”

“Ừ.” Kha Cẩm Minh nắm lấy tay người phụ nữ kia, mười ngón tay giao nhau. Đỗ Cận chỉ vừa nhìn, sự nghi hoặc trong mắt dâng lên, chẳng lẽ cô thật sự hiểu lầm Lục Tiểu Tam rồi ư? Quan hệ của cậu ta và Kha Cẩm Minh cũng không giống như trong tưởng tượng của cô?

Sau khi Kha Cẩm Minh tiến vào đại sảnh, các nơi truyền đến tiếng xì xào bàn tán. Đỗ Cận nghe thấy, đơn giản chỉ nghĩ cũng không ngờ người phụ nữ này không phải là từ thiếp lên làm vợ rồi.

Quả nhiên dư luận có sức sát thương mạnh nhất...

Nhìn thấy cảm xúc của mọi người đã dần dần ổn định, Giang Mạt nhân cơ hội khổng chế không khí toàn hội trường một lần nữa, không thể không nói Giang Mạt này là trụ cột của đài truyền hình, rất biết điều tiết bầu không khí. Đỗ Cận nhìn một chút, cơ hồ tất cả mọi người đều chăm chú lắng nghe lời mở màn của Giang Mạt, thi thoảng sẽ có một hồi tiếng vỗ tay vang lên.

“Nhìn không ra Giang Mạt này thật đúng là cao thủ.” Trương Mẫn nhìn lễ phục bị Giang Mạt kéo xuống: “Nhìn xem đi, không làm được cô bé lọ lem thì giả mạo thành công chúa.”

Trên mặt Đỗ Cận tràn đầy vạch đen, cô yếu ớt hỏi: “Làm công chúa thì làm công chúa, kéo áo thấp như vậy làm gì?”

Trương Mẫn cười gian: “Công chúa chẳng phải được lộ thịt sao...”

Đỗ Cận nhìn bộ dáng Trương Mẫn một hồi cười một hồi buồn nôn, cô dùng khuỷu tay huých nhẹ Trương Mẫn: “Tư tưởng thật không sạch sẽ!”

Kế tiếp là màn tổng kết cuối năm của ban lãnh đạo, bóng dáng Mục Khiêm Thư lạnh lùng bước lên, ánh mắt nhìn chung quang một vòng rồi dừng trên người Đỗ Cận, Đỗ Cận làm như không thấy, ánh mắt ở giữa khoảng không nhìn Mục Khiêm Thư.

Lời diễn văn nghìn bài như một, trên cơ bản đều là tổng kết thành quả trong năm cũ và những kế hoạch cho năm sau. Mục Khiêm Thư vừa vào công ty, mấy lời tổng kết năm cũ cũng không nhiều lắm, chỉ đại khái nêu phương hướng quy hoạch sang năm. Đỗ Cận chú ý thấy ánh mắt Mục Khiêm Thư càng nói càng sáng, khóe miệng cũng phỉ lên nụ cười nhạt.

Quả nhiên thương trường là nơi thích hợp nhất cho người đàn ông như anh...

Đỗ Cận nghe thấy Trương Mẫn nói khe bên tai: “Boss đẹp trai muốn bùng cháy!”

Đỗ Cận ừ một tiếng, cô không thể không thừa nhận. Lúc này là thời điểm Mục Khiêm Thư xác thực là đẹp trai nhất.

Kế tiếp là phần rút thưởng cũ rích, Đỗ Cận là nhân viên mới công tác chưa được một năm nên không thể tham gia hoạt động rút thưởng. Cô nhìn những đồng nghiệp từng người lên bục lĩnh thưởng, trong lòng vô cùng hâm mộ.

Phần thưởng bốc thăm ở Hoa Tư không phải là tiền, mà là một bộ lễ phục do nhà thiết kế danh tiếng làm theo yêu cầu của công ty. Đỗ Cận còn nhìn thấy cô gái kia rút trúng giải nhất mà lộ ra vẻ vui mừng đến phát khóc.

Phần thưởng lớn nhất do chính Kha Cẩm Minh thiết kế.

Kha Cẩm Minh hướng về phía cô gái kia gật gật đầu, trông thấy cô gái nhỏ kia bởi vì kích động mà đôi mắt hơi phấp phồng thì chỉ mỉm môi cười nhạt, rồi tiếp tục xoay người nói chuyện với Lý Vi Ngưng.

“Lần này trở về bao lâu?” Kha Cẩm Minh hỏi, tay vẫn nắm lấy tay cô.

“Lần này không đi nữa.” Lý Vi Ngưng nhìn về phía Mục Khiêm Thư nói với Kha Cẩm Minh. Kha Cẩm Minh cũng nhìn theo hướng Lý Vi Ngưng, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Lý Vi Ngưng giẫy khỏi tay Kha Cẩm Minh: “Được rồi, diễn vậy là đủ. Anh có thể buông tay được chưa?”

Kha Cẩm Minh dùng ngón tay véo nhẹ mũi Lý Vi Ngưng: “Em đó!”

Người ở bên ngoài nhìn vào, không thể nghĩ ngờ họ là một cặp đôi được mọi người hâm mộ. Tình cảm tốt khiến cho người ta ghen tị.

Cuối cùng cũng đến tiết mục cuối cùng trong buổi tiệc, nghe Trương Mẫn nói lúc trước các đồng nghiệp ghét nhất là tiết mục này. Đỗ Cận hiếu kỳ hỏi Trương Mẫn là tiết mục gì, Trương Mẫn cười cười: Cô sẽ biết nhanh thôi...

Quả nhiên rất nhanh Đỗ Cận đã biết rõ.

Là tiết mục tuyển chọn người đẹp. Tại đây sẽ chọn ra người phụ nữ đẹp nhất cùng với tổng giám đốc ôm nhau...

Đỗ Cận rốt cuộc cũng biết vì sao trước kia họ ghét nhất cái này, ôm Mục Học Lâm, ờ, nghĩ thôi cũng không thể nào chịu nổi.

Trương Mẫn nói cho Đỗ Cận, lúc trước các đồng nghiệp đều không hên mà cùng chọn người xinh đẹp nhất là Mục Khiêm Kỳ, hôm nay thay thành Boss, không biết sẽ có sự khác biệt gì?

Đỗ Cận nhìn Mục Khiêm Thư cười cười bước xuống, có cái gì khác biệt?

Nhìn các đồng nghiệp phía sau đang xắn tay áo chỉnh trang lại bản thân thật xinh đẹp, cô biết rõ đêm nay sẽ có đại chiến.

Chỉ có đồng sự nam mới được quyền bỏ phiếu, điều này giống như một cuộc tuyển chọn người đẹp chính quy. Đỗ Cận nhìn người phụ nữ đứng bên cạnh Kha Cẩm Minh, đoán chừng tỉ lệ Mục Khiêm Kỳ không trúng cử sẽ rất lớn.

Giang Mạt đi lên trước sân khấu, làm ra dáng vẻ trêu chọc, giơ tay nhắc chân đều vô cùng quyến rũ, cô đem bầu không khí đẩy lên cao nhất: “Nếu là tuyển chọn mỹ nữ, như vậy nhất định bản thân phải thật xuất sắc. Vậy đi, người xưa đâu võ chọn rể, chúng ta hãy so sánh bằng cách khiêu vũ đi!”

Vừa nói xong, các đồng nghiệp nam phía dưới nhao nhao lên tiếng, thậm chí còn có người huyết sáo hai ba cái. Buổi tiệc tới đây xem như xong rồi. Đôi mắt Đỗ Cận dõi theo bóng dáng Mục Khiêm Thư, mãi đến khi Mục Khiêm Thư đi vào phòng nghỉ cô mới thu lại ánh mắt.

Các đồng nghiệp vì một cái ôm mà liều mạng, trở hết mười tám kỹ thuật khiêu vũ ngay ngắn bước lên, Đỗ Cận còn trông thấy chị Viên còn muốn nhảy thêm một bài Little Apple, tâm tình Đỗ Cận cũng bị cuốn hút theo.

Trương Mẫn cũng hối thúc Đỗ Cận bước lên nhảy một bài, Đỗ Cận sợ tới mức lắc đầu liên tiếp. Muốn cô khiêu vũ chẳng khác nào muốn cô chết. Khi còn bé vì muốn giúp cho Đỗ Cận đa tài đa nghệ, Đỗ Thịnh đã đưa Đỗ Cận đến phòng tập, nhưng giáo viên chỉ hướng dẫn được hai buổi, về sau ở trên lớp giáo viên liền trả Đỗ Cận về cho Đỗ Thịnh.

Đó là một đoạn lịch sử đen tối...

Vì thế Đỗ Cận chỉ đứng nhìn đồng nghiệp nữ đi lên sân khấu, dù cho có chứng kiến những bước nhảy không tốt cô cũng rất hâm mộ, trong lòng lại tuyệt đối không dám đi lên sân khấu kia.

Giang Mạt đổi một bộ khiêu vũ màu đỏ, nhảy một điệu ma mị thịnh hành nhất hiện nay, kết thúc còn xoay một vòng khiến cho đám đồng nghiệp nam phía dưới nhao nhao trầm trồ khen ngợi.

Giang Mạt coi như là người nhảy đẹp nhất rồi...

Sau khi Giang Mạt thực hiện xong động tác cuối cùng, khom người thật sâu chào những người phía dưới, sau đó từ từ lui ra.

Danh hiệu nổi tiếng của cô cũng không phải vô cớ mà có!

“Chờ một chút!” Trong đại sảnh đột ngột vang lên thanh âm của một người phụ nữ. Khóe miệng Lý Vi Ngưng mỉm cười, động tác quyết đoán đi lên sân khấu.

“Đã so khiêu vũ, đương nhiên phải so sánh xem ai nhảy đẹp hơn rồi!” Lý Vi Ngưng đã thay đồ khiêu vũ, đem mái tóc buộc ở sau đầu, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần nhìn không ra được vết trang điểm. Nhưng Đỗ Cận biết không ai đi dự tiệc mà không trang điểm, chỉ có thể nói Lý Vi Ngưng thật sự là tuyệt sắc giai nhân.

Giang Mạt hơi bất mãn, nhưng vẫn nhịn xuống. Cô không tin sẽ có người nhảy đẹp hơn người đã qua huấn luyện chuyên nghiệp như cô.

Đỗ Cận mở to mắt, những người này thật chỉ vì muốn có một cái ôm của Mục Khiêm Thư mà dốc sức liều mạng như vậy, muốn nở mày nở mặt trong buổi dạ hội tối nay ư?

Trương Mẫn bưng một ly cocktail nói bên tai Đỗ Cận: “Cô đoán thử xem hôm nay ai thắng?”

Đỗ Cận đương nhiên nghĩ rằng hai người ai cũng muốn thắng, mặc dù chỉ là một hoạt động khích lệ, nhưng giấu chưa hẳn cứ từng đợt từng đợt dâng lên. Cô hơi ảo não trả lời: “Làm sao tôi biết!”

Trương Mẫn nhìn nhìn tình thế bắt buộc của Giang Mạt và tư thái muốn khiêu chiến công khai của Lý Vi Ngưng, thoáng chần chừ sau đó mới lên tiếng: “Tôi cảm thấy khả năng Lý Vi Ngưng thắng khá lớn.”

Đỗ Cận nghe thấy trong lòng lộp bộp, cảm giác không thoải mái càng lúc càng mãnh liệt. Cô cũng không biết nói gì. Nhưng nếu để cho Mục Khiêm Thư tặng một cái ôm, cô tình nguyện cho Giang Mạt.

Người phụ nữ Lý Vi Ngưng này luôn khiến cho cô có loại dự cảm chẳng lành...

Lý Vi Ngưng đi lên sân khấu, cởi chiếc áo khoác ngoài lộ ra bộ khiêu vũ rồi ném chiếc áo xuống phía dưới những đồng sự nam, đám người một trận ầm ĩ.

Đỗ Cận còn chưa nhìn thấy khởi đầu như thế nào, Lý Vi Ngưng đã nhập cuộc.

Mỗi một bước của Lý Vi Ngưng so với Giang Mạt càng thêm trêu chọc, cũng càng thêm cuồng dã. Phối hợp với cá tính mạnh mẽ của cô, thật sự càng thắng thêm sức mạnh.

Đỗ Cận thấy mấy người đàn ông phía dưới đắm chìm trong điệu múa của Lý Vi Ngưng, thấp giọng thở dài, đoán chừng lần này Giang Mạt nhất định thua rồi.

Giang Mạt không dám tin, rõ ràng là một người không chuyên, vậy mà nhảy còn tốt hơn cô?

Khiêu vũ kết thúc, dưới sân khấu bùng nổ tiếng vỗ tay càng thêm mãnh liệt. Giang Mạt hiểu rằng đại cục đã định, sắc mặt cô xám trắng công bố tên, Lý Vi Ngưng vừa nhảy xong, sắc mặt còn có chút mờ hời, lúc này dùng khăn lau nhẹ sau đó nói với Giang Mạt.

Cô có thể học được một bài học từ tôi, cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Ngón tay Giang Mạt cầm micro run rẩy, cô cắn môi dưới, nhớ kỹ tên Lý Vi Ngưng.

Lý Vi Ngưng đứng trên sân khấu nhìn người đàn ông chậm rãi bước ra khỏi phòng nghỉ, trong mắt lộ ra sự hứng thú mơ hồ cùng bộ dáng tươi cười.

“Mục tổng, xin chào.” Lý Vi Ngưng chào hỏi trước, bàn tay hướng về phía Mục Khiêm Thư. Mục Khiêm Thư giương mắt, cài lại âu phục, sau đó mới nắm tay Lý Vi Ngưng: “Xin chào, Lý tiểu thư.”

Mục Khiêm Thư ôm Lý Vi Ngưng vào trong ngực, ánh mắt hướng xuống dưới sân khấu tìm hình bóng người con gái kia. Nhìn chung quanh một vòng không thấy Đỗ Cận lòng của anh mới thả lỏng.

“Mục tổng có biết lần này em trở về vì cái gì không?” Ở trong vòng tay anh đến năm phút đồng hồ, trong thời gian ba mươi giây cuối cùng Lý Vi Ngưng mới hỏi vấn đề này.

“Vì cái gì?”

Lý Vi Ngưng đem thân thể càng dán sát vào người Mục Khiêm Thư, đầu vùi thật sâu vào ngực anh, từng câu từng chữ nói khẽ: “Vì một người đàn ông...”

23. Chương 23: Tình Huống Cầu Huyết

Buổi liên hoan hằng năm vừa qua thì đã đến cuối năm. Chuyện lớn chuyện nhỏ trong công ty về cơ bản đã đến khâu cuối cùng. Vài dự án thiết kế của Đỗ Cận rốt cuộc cũng được Nghiêm Âm đồng ý thông qua.

Sau buổi tiệc tối hôm ấy, thái độ của Nghiêm Âm đối với cô đã khá hơn nhiều. Mặc dù Đỗ Cận không cảm thấy mình đã làm được chuyện gì lớn.

Chuyện của Tả Tiểu Lôi Đỗ Cận còn chưa nghĩ ra phải làm thế nào. Hiện tại trong đầu cô đều là Mục Khiêm Thư.

Từng chút từng chút một Đỗ Cận nhớ lại quãng thời gian bọn họ gặp nhau rồi đi đến tình yêu, càng nghĩ càng thấy trái tim nguội lạnh. Người đàn ông này từ đầu đã từng bước chiếm lĩnh cuộc sống của cô, hơn nữa còn chắc chắn như thế!

Tại sao anh phải một mình vì cô mà làm nhiều chuyện như vậy? Là vì yêu sao? Đỗ Cận bật cười, cô còn chưa có tự kỷ như vậy...

Lễ mừng năm mới là vào ngày mười bốn tháng một. Sau khi đến tết Nguyên Đán, đồng nghiệp lục tục xin phép nghỉ về nhà. Đỗ Cận tính đi tính lại thời gian, cũng chuẩn bị hai ngày nghỉ mua vài món quà tặng cho cha mẹ và bạn bè thân thích.

Ngón tay Mục Khiêm Thư cầm di động, Đỗ Cận đã vài ngày không nói chuyện với anh. Mỗi lần anh ghé qua cô luôn bề bộn rất nhiều việc, nói chưa đến hai câu đã dáo dác tắt điện thoại. Anh sờ lên tóc, hay là có vấn đề nào đó còn chưa nói rõ ràng.

Chẳng lẽ là bởi vì buổi tiệc tối hôm đó anh ôm người khác sao?

Đỗ Cận của anh khi nào trở nên nhỏ mọn như vậy...

Cho tới bây giờ anh cũng không phải người đàn ông thích ngồi cửa chờ đáp án. Sau cuộc điện thoại thứ năm Đỗ Cận qua loa nói vài câu khoác lác với anh xong anh liền trực tiếp đánh xe đi đến chung cư của Đỗ Cận.

Đỗ Cận đang mơ mơ hồ hồ ngủ, nghe được tiếng đập cửa tâm không cam lòng không nguyện rời giường. Đi dép lê, tóc cột đuôi ngựa đi ra mở cửa.

“Không phải cậu đã mang chìa khóa hay sao? Sao lại gõ cửa?” Đỗ Cận không nhìn rõ người tới, oán trách hai câu.

“Đỗ Cận.” Mục Khiêm Thư không nghĩ tới đã chín giờ mà cô còn đang ngủ. Anh gọi điện đến công ty mới biết hôm nay cô xin phép nghỉ rồi.

“Á!” Sau khi Đỗ Cận nhìn rõ ràng người đến là ai liền “Rầm” một tiếng đóng sầm cửa lại. Mục Khiêm Thư vừa chuẩn bị nhấc chân tiến lên một bước thì đã chán nản nhìn cánh cửa đóng chặt.

Rầm rầm rầm!

Cửa ra vào vẫn truyền đến tiếng đập cửa, Đỗ Cận hấp tấp vỗ vỗ lên mặt, kéo lại áo ngủ. Sau đó mới mở cửa ra.

“Sao anh lại tới đây?” Đỗ Cận để Mục Khiêm Thư vào nhà. Mục Khiêm Thư mặc một chiếc áo khoác màu xám được may thủ công, quần jean và một đôi giày thoải mái. Mặc kiểu này khiến cho cảm giác mạnh mẽ trên người hòa hoãn vài phần, cũng trẻ lại không ít.

“Đến xem.” Mục Khiêm Thư nhìn thấy Đỗ Cận mặc bộ đồ ngủ thì tâm tình tựa như rất tốt. Khóe miệng còn phả lên một nụ cười. Tự mình tự động đi đến trước mặt Đỗ Cận.

“Xem cái gì?” Đỗ Cận khó hiểu cào cào tóc, hiện tại nhất cử nhất động của Mục Khiêm Thư đều làm cho cô kinh hồn khiếp đảm.

“Đến nhìn xem có phải em đang bỏ của chạy lấy người hay không.” Mục Khiêm Thư khó có được lúc mở miệng vui đùa, bước đến gần Đỗ Cận một bước. Đỗ Cận cảm giác được hơi thở mát mẻ của Mục Khiêm Thư đến gần, từ đầu cười nói khiến cô chỉ có thể phụ họa mà cười gượng hai tiếng.

Trong nháy mắt bầu không khí có chút xấu hổ, Đỗ Cận hơi mất tự nhiên.

Mục Khiêm Thư tựa như không cảm thấy bầu không khí ngưng trệ, khóe miệng anh vẫn mang nụ cười như cũ nhìn Đỗ Cận.

“Làm sao vậy?” Mục Khiêm Thư rời khỏi bên người Đỗ Cận. Đi đến trước ngai trên ghế sofa, một chân vắt lên chân kia, hai tay đặt ở đầu gối.

“Không có... Là rất buồn cười...” Đỗ Cận nhe răng ra bộ dáng tươi cười. Sau đó nói với Mục Khiêm Thư đang ngồi: “Em đi rửa mặt trước!”

Đột nhiên Mục Khiêm Thư đứng dậy, ngay lúc Đỗ Cận bước vào phòng vệ sinh liền nhắc tay chặn ở cửa ra vào: “Em biết ý anh hỏi không phải là điều này.”

Đỗ Cận không nói lời nào, cảm xúc bắt đầu dần dần tỉnh táo. Cô dè xuống cảm giác không thoải mái trong lòng nói: “Được, chúng ta đi vào thẳng vấn đề.”

Mục Khiêm Thư khiêu mi, khoanh hai tay, dùng ánh mắt ý bảo Đỗ Cận tiếp tục.

Đỗ Cận nhìn đôi mắt trong suốt của Mục Khiêm Thư, trong nội tâm có ngàn vạn vấn đề nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Cuối cùng chỉ thở dài một tiếng: “Tại sao lại là em?”

Mục Khiêm Thư kéo Đỗ Cận vào trong ngực, tay vuốt nhẹ mái tóc của Đỗ Cận: “Đúng vậy... Tại sao lại là em.”

Đỗ Cận ngơ ngậy ở trong ngực Mục Khiêm Thư, cô hỏi những lời này cũng không có được câu trả lời. Tuy cô không biết trong lòng cô muốn câu trả lời như thế nào, nhưng dịu dàng như vậy liền hóa giải khúc mắc khiến trong lòng cô vẫn luôn không thoải mái.

Mục Khiêm Thư ôm Đỗ Cận trong lòng chặt hơn một chút. Cho đến khi Đỗ Cận không giãy giụa nữa, Mục Khiêm Thư mới buông Đỗ Cận ra, cụng trán mình vào trán Đỗ Cận: “Đồ ngốc.”

Đỗ Cận giương mắt, đồ ngốc?

Nói cô ngốc?

Đỗ Cận hơi tức giận, trừng mắt liếc Mục Khiêm Thư, đẩy người Mục Khiêm Thư ra.

Mục Khiêm Thư chừa ra một khoảng trống, Đỗ Cận chui vào trong toilet bắt đầu rửa mặt. Mục Khiêm Thư khoanh tay đứng ở sau lưng nhìn nhất cử nhất động của cô, sắc mặt Đỗ Cận dần dần đỏ lên, động tác đánh răng cũng trở nên chậm chạp.

Mục Khiêm Thư bước lên phía trước, từ phía sau ôm lấy Đỗ Cận, cầm đặt trên vai Đỗ Cận, biểu lộ sự mãn nguyện.

Đỗ Cận mặc bộ đồ ngủ màu hồng san hô bằng vải nhung, cầm Mục Khiêm Thư đặt lên rất thoải mái, đem mặt chôn trên vai Đỗ Cận. Một mồi trên người liền quét sạch.

Bàn tay đang đánh răng dừng lại, thân thể chợt cứng ngắc rồi chậm rãi buông lỏng, bên miệng đều là bọt trắng, nhưng cô vẫn không muốn động đậy. Nhìn Mục Khiêm Thư trong gương phía trước đang nhắm mắt ôm mình, làn da càng thêm trắng nõn, thần sắc càng thêm trong sáng.

Cô nghĩ muốn giữ lại một phần đẹp đẽ như vậy... Dù Mục Khiêm Thư tiếp cận cô vì mục đích gì cô cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Tay Mục Khiêm Thư vòng qua ôm eo Đỗ Cận, cách rất lâu mới truyền đến giọng nói từ bả vai: “Đánh răng đi.”

Lúc này Đỗ Cận mới luống cuống tay chân dùng nước súc miệng, cố gắng làm mình không chú ý tới bàn tay ai đó một mực ôm lấy người mình.

“Tiểu Cận!” Đỗ Cận nghe thấy tiếng mở cửa cùng với thanh âm của Lục Mạn truyền đến, cô đỏ mặt kéo tay Mục Khiêm Thư đang ôm mình ra.

“Sao thế?” Đỗ Cận từ phòng vệ sinh đi ra, Mục Khiêm Thư theo phía sau. Lục Mạn nhìn đến nửa ngày mới chậm rãi nói: “Mình quấy rầy hai người à?”

Mục Khiêm Thư bày ra bộ dáng như hỏi cô cảm thấy như thế nào, Lục Mạn ngượng ngùng nở nụ cười, đây là nhà của cô có được không! Anh đừng có nhìn tôi như thể tôi là bóng đèn có được không!

Nhưng mà Lục Mạn cũng rất thức thời hiển nhiên sẽ không quấy rầy đến hạnh phúc của bạn tốt, cô cầm hành lý đặt ở cửa ra vào: “Cái kia, hai người cứ tiếp tục, tiếp tục.”

Đỗ Cận hờn dỗi nhìn Lục Mạn, giọng nói nhỏ đến không thể nhỏ hơn: “Nói cái gì đó.”

Lục Mạn nhìn khuôn mặt tuấn tú của Mục Khiêm Thư, bước đến bên cạnh Đỗ Cận: “Mình nghĩ cái gì, cậu còn không hiểu sao?”

“Lục Mạn!” Đỗ Cận hét một tiếng.

“Biết rồi, mình đi ngay đây!” Lục Mạn cầm lấy hành lý chạy ra ngoài, Đỗ Cận không yên lòng nổi gót theo sau: “Không được, đã nói hôm nay mình đưa cậu đi mà!”

Đỗ Cận bỏ hành lý của Lục Mạn xuống, quay người nói với Mục Khiêm Thư: “Em còn có chút chuyện...”

Thần sắc Mục Khiêm Thư lạnh nhạt nhìn Đỗ Cận, sau đó nói: “Cùng đi.”

Đỗ Cận dĩ nhiên nhìn thấy Mục Khiêm Thư đã khôi phục lại bình thường, ừ một tiếng chuẩn bị về phòng thay quần áo.

“Tiểu Cận, không cần. Mình đã bảo Triệu Tĩnh đưa mình đi rồi!” Lục Mạn nói rất nhanh sau đó vẫy tay với Đỗ Cận và Mục Khiêm Thư: “Sang năm gặp!”

“Này!” Đỗ Cận còn muốn nói, cửa “rầm” một tiếng đóng lại, cô cau mày. Vừa rồi Lục Mạn nói ai đưa cô ấy đi? Triệu Tĩnh? Triệu Tĩnh!

Lục Mạn đã ngồi trên xe Triệu Tĩnh cười ha ha, Triệu Tĩnh cũng ha ha cười theo. Lục Mạn nghiêng đầu liếc Triệu Tĩnh: “Nhìn cái gì, còn không lái xe!”

Triệu Tĩnh ôm bả vai Lục Mạn: “Mạn Mạn... Em không biết anh đã trải qua những tháng ngày này như thế nào đâu.”

Lục Mạn ghét bỏ đẩy người Triệu Tĩnh ra: “Anh thế nào thì liên quan gì tới tôi? Đừng quên bây giờ anh còn đang trong thời gian xem xét.”

Triệu Tĩnh ai oán trừng ra khuôn mặt khôi ngô: “Mạn Mạn à...”

Hai tay Lục Mạn chà sát hai bên cánh tay: “Đừng có gọi tôi như vậy, lái xe đến nhà ga đi.”

Triệu Tĩnh đành phải ngồi thẳng người, buộc dây an toàn lại, khởi động xe. Chiếc Porche màu đỏ biến mất tại cổng chung cư Đỗ Cận.

Lục Mạn giả vờ nghịch điện thoại, tâm tư lại bay về ngày hôm đó cùng Triệu Tĩnh hòa giải. Triệu Tĩnh quay về cầu xin cô, cô hết sức tức giận, thậm chí còn không cho Triệu Tĩnh cơ hội giải thích.

Lục Mạn cười nhạt, kỳ thật cũng không tính là giải thích. Đơn giản chỉ là đặt trên suy nghĩ của kẻ thứ ba kia, diễn một màn kịch cho vợ cả xem.

Lúc Triệu Tĩnh dẫn Lục Mạn gặp mặt cha mẹ anh, Tôn Ngâm xuất hiện vẫn có chút mất hứng, cùng hôm đó sau khi đưa Lục Mạn trở về ký túc xá anh đã đi tìm Tôn Ngâm.

Tôn Ngâm tức giận chỉ trích Triệu Tĩnh, thậm chí cô còn cảm hận sự xuất hiện của Lục Mạn. Nếu không có Lục Mạn, Triệu Tĩnh sẽ là của cô.

Triệu Tĩnh nhìn Tôn Ngâm căn bản không biết mình sai ở đâu, chỉ là khi cô vừa chửi rửa Lục Mạn anh có chút nóng giận, tát một cái lên mặt Tôn Ngâm.

Anh thừa nhận anh chỉ là quá mức tức giận, cũng không phải thật tâm muốn đánh cô. Trong lòng Triệu Tĩnh cô luôn luôn là em gái của anh, đánh Tôn Ngâm cũng không khác gì đánh vào lòng anh.

Tôn Ngâm hung hăng nhìn thoáng qua Triệu Tĩnh, chạy ra khỏi nhà.

Triệu Tĩnh chạy theo phía sau, không nhìn thấy Tôn Ngâm, anh tìm cô đến nửa đêm, đến khi người phục vụ ở quán bar gọi cho anh mới biết được cô đi bar.

Đưa Tôn Ngâm từ quán bar trở về, Tôn Ngâm uống đến người đầy mùi rượu, Triệu Tĩnh không muốn để cho ba mẹ của Tôn Ngâm lo lắng nên quyết định dìu Tôn Ngâm vào phòng mình.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Tĩnh ngủ trên ghế sofa cảm giác có người đang kéo quần áo của anh, anh mơ màng màng mở to mắt, Tôn Ngâm trưng ra khuôn mặt say rượu tái nhợt xuất hiện ở trước mắt.

Anh bỏ tay Tôn Ngâm xuống, nhìn vào mắt Tôn Ngâm nói: “Thực xin lỗi.”

Tôn Ngâm khóc lóc chạy ra khỏi phòng anh, vừa chạy đến cửa liền gặp Lục Mạn...

Câu chuyện cũ rích, tình tiết vô cùng máu chó. Nhưng Lục Mạn lại chân chân thật thật bị tổn thương. Cô âm thầm đau thương vài ngày, nếu không phải ngày đó cô ở sau lưng Triệu Tĩnh đi xem mặt bị anh bắt tại trận, chắc có lẽ bọn họ cũng không thể nào hòa giải nhanh như vậy.

Tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, Triệu Tĩnh biết rõ tâm tư của Tôn Ngâm đối với mình vẫn cùng cô ta ở chung một phòng đã khiến cho Lục Mạn rất tức giận.

Cho nên, đến bây giờ Triệu Tĩnh vẫn chỉ có thể gọi tên Lục Mạn.

Lại nghĩ tới muốn nắm bàn tay nhỏ bé của Lục Mạn cũng không thể, Triệu Tĩnh thở dài một hơi, mùa đông dài dằng dặc này, thật là lạnh lẽo...

24. Chương 24: Người Con Gái Anh Yêu Tên Là Đỗ Cận

Edit + Beta: Rùa Tuki

Mục Khiêm Thư đang cùng Đỗ Cận ngồi trên xe buýt số hai một, mấy nữ sinh nhỏ tuổi bên cạnh thỉnh thoảng liếc mắt về phía anh. Anh vẫn điềm nhiên như không có việc gì nắm tay Đỗ Cận, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe buýt chạy về phía trung tâm thành phố, vừa đến trạm liền có rất nhiều người ồ lên. Người trên xe càng ngày càng nhiều, dĩ bán vé vẫn luôn cảm thấy xe có đủ không gian, nhiệt tình gọi mọi người lên xe.

Đỗ Cận nhìn người đứng bên cạnh, Mục Khiêm Thư đứng đưa theo xe buýt, nét mặt của anh yên ổn, giống như hiện giờ không phải đang ở trên xe buýt ồn ào này, mà là ngồi trong chiếc xe hơi của anh.

“K-Í-T...T...T” Xe thắng gấp, người Đỗ Cận nghiêng về phía trước, bàn tay Mục Khiêm Thư choàng qua eo Đỗ Cận, mạnh mẽ ôm lấy cô!

“Á!”

“Chuyện gì xảy ra vậy!”

“Này tài xế, có biết lái xe không vậy!”

Ầm ỉ một hồi, Đỗ Cận vui đầu trong ngực Mộc Khiêm Thư, tay của cô thuận thế nắm lấy áo khoác ngoài của Mộc Khiêm Thư, mái tóc buông xuống, che khuất khuôn mặt đã sớm phớt hồng của cô.

“Không sao chứ?” Mộc Khiêm Thư nhàn nhạt hỏi, sau lưng còn có cảm giác bị người khác đẩy.

“Không sao.” Đỗ Cận nghe thấy giọng nói của Mộc Khiêm Thư, chuẩn bị buông bàn tay đang nắm lấy áo Mộc Khiêm Thư, Mộc Khiêm Thư lại nhanh hơn một bước kéo tay Đỗ Cận vòng qua eo mình. Trong lòng bàn tay của Đỗ Cận đều đỏ mồ hôi, ướt thành một mảnh.

Đỗ Cận có chút ân hận, sớm biết vậy đã nghe theo Mộc Khiêm Thư lái xe tới. Chỉ là cô muốn Mộc Khiêm Thư hiểu rõ được cô thuộc loại người gì, cuộc sống trải qua như thế nào.

Cô không xác định được vì điều gì Mộc Khiêm Thư tiếp cận cô, có lẽ cảm giác của anh đối với cô đã sai rồi, dù gì cũng chỉ mới quen biết cô mà thôi.

Bất kể là cái gì, thậm chí cô đã từng nghĩ nói cho Mộc Khiêm Thư, thế giới của cô không giống với thế giới của anh. Nếu như không thể hoàn toàn tiếp nhận, thì cũng đừng nên bắt đầu...

Xe tiếp tục chuyển động, cảm xúc của Đỗ Cận từ từ tỉnh táo, mặc dù bàn tay đặt trên hông của Mộc Khiêm Thư không buông ra, nhưng vẫn vô thức lùi một bước.

Mộc Khiêm Thư chỉ hơi nhíu mày một chút, không nói gì, bàn tay càng dùng sức kéo người Đỗ Cận lại gần.

Một lần nữa Đỗ Cận bị kéo vào trong ngực Mộc Khiêm Thư.

Trên người Mộc Khiêm Thư có mùi hương sữa tắm nhàn nhạt, anh không thích hút thuốc, cho tới bây giờ trên người đều luôn sạch sẽ tươi mát.

Ánh mắt Đỗ Cận rơi trên trái khế của Mộc Khiêm Thư, phía dưới trái khế là xương quai xanh. Tuy nhìn anh hơi gầy, nhưng cũng không gầy quá, xương quai xanh hơi nhô lên, cảm giác rất đẹp rất tuyệt vời.

Đỗ Cận biết Mộc Khiêm Thư rất đẹp, hiện tại phát hiện một ưu điểm khác, không thể nén lòng mà nhìn thêm lần nữa.

Đỗ Cận nhìn chằm chằm vào xương quai xanh của Mộc Khiêm Thư, sau đó nhìn thấy trái khế động đậy, giọng nói của Mộc Khiêm Thư truyền đến: “Nếu tiếp tục nhìn, anh sẽ không ngại ở chỗ này hôn em đâu.”

Đỗ Cận sửng sốt một giây mới cúi đầu, Mộc Khiêm Thư gác cằm trên đầu cô, cô tựa ở trong ngực Mộc Khiêm Thư, cảm giác được lồng ngực hơi rung rung.

Anh... giống như là rất vui vẻ?

Xe dừng lại, Đỗ Cận liền xuống xe, Mộc Khiêm Thư không nhanh không chậm đi theo phía sau.

Đi theo sau lưng Mộc Khiêm Thư là mấy nữ sinh đã dõi theo anh từ trên xe buýt, một nữ sinh dáng vẻ vô cùng xinh đẹp hơn những nữ sinh khác mê hoặc đi đến trước mặt Mộc Khiêm Thư: “Xin chào, đường này em rất quen thuộc, anh có cần em hướng dẫn không ạ?”

Mộc Khiêm Thư cảm giác bên cạnh xuất hiện một người, anh giương mắt lên thì thấy là một cô gái: “Tôi nghĩ, không nên làm phiền.”

Cô gái không nghe ra được ý tứ từ chối, cười càng thêm vui vẻ: “Không phiền, không phiền đâu.”

Mộc Khiêm Thư bỏ tay vào trong túi áo khoác, đi đến trước mặt Đỗ Cận kéo tay cô: “Tôi muốn nói là, cô làm phiền đến chúng tôi rồi.”

Đỗ Cận nhìn cô bé kia đứng trong gió, người ỉu xiu.

“Anh nói chuyện độc địa thật đấy!” Đột nhiên tâm tình Đỗ Cận rất tốt, cô lộ ra một bộ dáng tươi cười, cười với Mộc Khiêm Thư: “Đi mua sắm với em nhé.”

Mộc Khiêm Thư khẽ vuốt ve đôi má Đỗ Cận, cũng lộ ra bộ dáng tươi cười: “Vinh hạnh của anh!”

Cả một ngày đều đi dạo khắp nơi trong trung tâm thành phố, cha cô bị huyết áp cao, cô muốn đi mua một ít thuốc bổ cao huyết áp sau đó mua một hộp trà thượng hạng.

Ở chỗ hàng cao cấp, Mục Khiêm Thư đã giúp đỡ rất nhiều, anh đường đường là chủ Hoa tư, động ngón tay cũng có thể làm cho tài chính thành phố K nổi phong ba, bây giờ đang vì cô lựa chọn so sánh từng loại trà. Nghĩ lại đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Sau một ngày, thành quả chiến đấu của Đỗ Cận vô cùng nổi bật, hai tay Mục Khiêm Thư và Đỗ Cận đều xách đầy các túi lớn túi nhỏ. Đương nhiên những thứ này cô đều tự mình trả tiền.

Đối với việc cô kiên trì dùng tiền riêng thanh toán, Mục Khiêm Thư vẫn còn hơi phản đối. Tuy anh không nói gì, cũng chỉ có thể thu lại tấm thẻ đã cầm trên tay, nhưng Đỗ Cận cảm giác được, anh tức giận.

Đỗ Cận cũng không giải thích, vốn là không có gì giải thích. Cô và Mục Khiêm Thư vẫn chưa quen thuộc đến mức có thể tùy ý xài thẻ của anh. Cô không làm được.

“Tức giận?” Đỗ Cận nghiêng người nhìn Mục Khiêm Thư, dùng ngón tay chọc chọc cánh tay anh.

“Không có.” Mục Khiêm Thư không thèm liếc mắt nhìn Đỗ Cận, giống như một đứa trẻ đang cẩu kính.

Đỗ Cận hiển nhiên không tin, đem mấy gói túi bên tay phải chuyển sang tay trái, giữ chặt cánh tay Mục Khiêm Thư: “Rõ ràng anh tức giận.”

Ngữ khí khẳng định khiến cho Mục Khiêm Thư phải hít vào một hơi, anh nhìn Đỗ Cận, dưới ánh đèn ánh mắt của anh trở nên sáng lạ thường: “Có thể ư? Nếu như em đã chuẩn bị xong. Bây giờ anh nói cho em biết, mặc kệ thế giới em đang sống như thế nào, anh đã quyết định đi vào chưa bao giờ anh nghĩ sẽ rời đi!”

Đỗ Cận nghe xong sững sốt, cô không phải hỏi vấn đề này, còn anh nữa nói nghiêm túc như vậy làm cái gì, khiến cô muốn khóc...

Xung quanh chật ních người, ánh đèn neon lóe lên trên đường phố cùng khắp các cửa hàng đang la hét giảm giá. Trong khung cảnh như thế, Mục Khiêm Thư đứng thẳng tắp, mặt mày thêm vài phần dịu dàng, anh chỉ lẳng lặng nhìn Đỗ Cận như vậy.

“Đỗ Cận, em là Đỗ Cận! Người phụ nữ anh yêu, cô ấy tên là Đỗ Cận.” Mục Khiêm Thư vẫn cầm mấy gói túi choàng tay kéo Đỗ Cận vào trong ngực. Bây giờ anh rất muốn hôn em. Đỗ Cận...”

Đỗ Cận cảm thấy hít thở không thông truyền vào trong não. Giọng nói Mục Khiêm Thư trong trẻo từng câu từng chữ truyền vào tai cô, làm cho cô nghẹn ngào. Sau đó, nụ hôn của Mục Khiêm Thư liền rơi xuống.

Túi xách trên tay Đỗ Cận “bịch” một tiếng rơi trên mặt đất, cô trợn tròn mắt nhìn vào đôi mắt đang nhắm lại của Mục Khiêm Thư, lông mi run nhè nhè, anh áp sát môi cô, cũng không phải nụ hôn nồng nhiệt. Nhưng trái tim Đỗ Cận vẫn đập rộn ràng.

Mục Khiêm Thư rời khỏi đôi môi Đỗ Cận, Đỗ Cận vẫn trong trạng thái ngơ ngác. Mục Khiêm Thư khom người nhặt quà rơi trên mặt đất. Đỗ Cận nhìn thấy Mục Khiêm Thư khom người, cô xấu hổ nói: “Để em nhặt.”

Mục Khiêm Thư chỉ nhìn thoáng qua gương mặt đỏ bừng của Đỗ Cận, sau đó bước đến nói bên tai Đỗ Cận: “Không sao, em chỉ cần thẹn thùng như vậy là được rồi.”

Đỗ Cận: “. . .”

Đỗ Cận vô cùng nghe lời Mục Khiêm Thư dặn dò, mãi cho đến cửa chung cư mặt vẫn đỏ bừng. Mục Khiêm Thư lấy quà tặng trên taxi ra, đi theo sau lưng Đỗ Cận vào chung cư.

Chung cư vẫn giống như khi bọn họ rời đi, chỉ là hiện tại tâm tình không giống như trước. Khóe miệng Đỗ Cận mỉm cười, tâm tình tung tăng như chim sẻ, dù có nhìn thấy chăn gối trên giường loạn thành một đống cũng không có thẹn quá hóa giận.

Sau khi Mục Khiêm Thư bỏ những túi đồ xuống, Đỗ Cận mang cho anh một ly nước ấm, hơi nước trong ly bay lên. Đỗ Cận nhìn biểu lộ của Mục Khiêm Thư có chút không rõ.

Hai người ngồi trên ghế sofa một lát, Mục Khiêm Thư đặt ly nước lên bàn trà, kéo người Đỗ Cận qua, đầu cúi trên bờ vai Đỗ Cận, hai tay ôm lấy người cô. Đỗ Cận hơi động một chút, thanh âm của Mục Khiêm Thư liền truyền tới: “Đừng nhúc nhích, để anh ôm một lát.” Đỗ Cận cảm giác được thanh quản của Mục Khiêm Thư rung động, cô cúi đầu, nhìn vòng xoáy trên đầu Mục Khiêm Thư.

Qua rất lâu, Đỗ Cận cho rằng Mục Khiêm Thư đã ngủ quên. Anh chậm rãi buông cô ra, ôm hai má Đỗ Cận: “Thật nghe lời!”

Đỗ Cận gỡ tay Mục Khiêm Thư ra, đứng lên nói: “Đi ăn cơm thôi.”

Mục Khiêm Thư vừa định nói chuyện, chuông điện thoại chợt vang lên. Đỗ Cận nghiêng đầu qua nhìn, là Mục Học Lâm gọi tới. Mục Khiêm Thư nhìn nhìn Đỗ Cận, ý bảo anh muốn nghe. Đỗ Cận nhu thuận gật đầu, đi vào phòng bếp.

Mục Khiêm Thư ở phòng khách nhận điện thoại chỉ ừ ừ hai tiếng liền cúp máy. Đỗ Cận đi đến trước tủ lạnh, mở tủ ra sau đó liền bất động.

“Làm sao vậy?” Mục Khiêm Thư nhìn Đỗ Cận sững người, mày rậm nhăn lại khó hiểu.

“Chúng ta... Hay là đi ra ngoài ăn đi.” Đỗ Cận nói rất nhỏ, đôi mắt nhìn về phía Mục Khiêm Thư.

Mục Khiêm Thư đứng lên, đi đến trước tủ lạnh. Bên trong có rất nhiều đồ ăn, tất cả đều vô cùng tươi ngon. Anh cúi đầu nhìn Đỗ Cận: “Không phải em không biết làm cơm đấy chứ?”

Đỗ Cận lúng túng nửa ngày mới ngắc đầu: “Không biết, nhưng em sẽ học!”

Mục Khiêm Thư dùng ngón tay gõ gõ vào đầu Đỗ Cận: “Ngốc nghếch!”

Mục Khiêm Thư lấy ra hai trái cà chua và một quả trứng gà, một túi thịt băm cùng hai trái ớt xanh, cuối cùng bảo Đỗ Cận giã bằng gà đông lạnh.

Đỗ Cận cầm lấy đồ ăn, hấp ta hấp tấp đi theo sau lưng Mục Khiêm Thư: “Boss, anh còn biết làm cơm à?”

Đỗ Cận cảm thấy rất thần kỳ, người đàn ông như vậy mười ngón tay chắc chắn sẽ không bao giờ xuống bếp? Hơn nữa thần thái xuất trần ngày thường của anh, rất khó liên hệ cùng phòng bếp.

Mục Khiêm Thư cầm đồ ăn trên tay Đỗ Cận, đặt trên bếp, quay người nói một cách nghiêm túc: “Đừng quên, ông chủ cũng là người bình thường!”

Đỗ Cận gật gật đầu, vẻ mặt cười nịnh nọt. Boss à, những lời này của anh thật sự chỉ là câu cảm thán! Không phải có dụng ý khác chứ?

Người bình thường... Bây giờ cô nghĩ đến ba chữ kia đều cảm thấy vui vẻ.

Quả nhiên là Đỗ Cận suy nghĩ nhiều rồi. Mục Khiêm Thư nói anh cũng chỉ là người bình thường, tức là có bề ngoài bình thường và hương vị bình thường.

Cho nên, sau khi nếm thử hương vị món thịt băm ớt xanh nhân cá băm viên, cô có chút thất thần.

“Không ăn được à?” Mục Khiêm Thư đem bát canh gà để lên bàn, Đỗ Cận xới một bát xơm đầy đến trước mặt anh: “Không có, ăn rất ngon.”

Mục Khiêm Thư ăn hết hai phần cơm, gấp một miếng thịt băm ớt xanh đặt vào chén Đỗ Cận: “Ngon thì ăn nhiều một chút.”

Đỗ Cận: “...”

25. Chương 25: Ra Mắt Phụ Huynh

Sáng thứ năm Đỗ Cận đi mua vé xe lửa, cô xách túi lớn túi nhỏ chen chúc vào cửa kiểm vé. Điện thoại rung, Đỗ Cận hấp tấp buông hành lý, lấy điện thoại ra.

Từ sau khi Mục Khiêm Thư nghe thấy tiếng chuông điện thoại của cô, cô đã cương quyết đổi nhạc chuông, tuy vậy Mục Khiêm Thư có vẻ tương đối thích bài hát kia.

“Alo? Anh đến đâu rồi?” Đỗ Cận hỏi Mục Khiêm Thư, hai ngày nay Mục Khiêm Thư bẽ bộn công việc, thỉnh thoảng nhắn tin cũng đợi rất lâu mới có thể nhận được hồi âm. Đêm qua lại càng tăng căng đến khi trời rạng sáng.

Đỗ Cận chép miệng tắc lưỡi, khi đó cô đã cùng Chu Công bay đến phương trời nào rồi.

Cô còn tưởng rằng đến cuối năm sẽ không quá bận rộn, ai biết được Mục Khiêm Thư càng lúc càng đầu tấp mặt tối.

Mục Khiêm Thư cũng không có giải thích với cô là vì anh muốn đem mấy ngày nghỉ ngơi này đẩy nhanh tiến độ kế hoạch. Chuyện này một mình anh một mình là được rồi.

“Đến rồi, em ở đâu?” Ở bên phía Mục Khiêm Thư rất ồn ào, còn có tiếng rao bán gia súc. Đỗ Cận ngẩng đầu, Mục Khiêm Thư đã đến sân ga ở bên cạnh.

“Ở đây! Bên tay phải của anh đấy!” Đỗ Cận kêu lên trong điện thoại, Mục Khiêm Thư ngẩng đầu nhìn thấy Đỗ Cận vẫy tay mới mình, anh mỉm cười nhẹ, cũng vẫy tay với Đỗ Cận.

Vé xe lửa chưa đến mức túng thiếu, tuy nhiên người lên xe lửa so với bình thường nhiều hơn vài lần, nhưng không phải người nào cũng có. Ngoại trừ hơi chen chúc một chút nhưng cảm giác cũng không có mùi gì lạ. Đối với tình cảnh như vậy Đỗ Cận đã rất hài lòng.

Miền Nam nghỉ lễ hơi muộn, hằng năm phải đến ngày hai mươi cô mới có thể về nhà, mỗi lần chen lấn mới được mấy mét mà đã hao mất bốn năm cân thịt. Hơn nữa còn có mùi hôi đến chịu không nổi, đột nhiên cô cảm thấy hiện tại thật giống như là thiên đường...

Đỗ Cận và Mục Khiêm Thư đi lên xe lửa, đem hành lý để lên phía trên. Sau đó ngồi bên cạnh Đỗ Cận.

“Hành lý của anh đâu?” Đỗ Cận nhìn Mục Khiêm Thư ngồi xuống, tò mò hỏi.

“Đến đó anh mua một ít là được rồi.” Mục Khiêm Thư dựa vào chỗ ngồi, nhắm mắt lại, tựa như rất mệt mỏi.

Đỗ Cận thức thời không nói gì thêm, vé cô mua là vé ngồi, khoảng thời gian này cũng chỉ có thể mua được vé ngồi. Trước đó Mục Khiêm Thư hỏi cô chuyện mua vé có cần anh giúp, cô một lời bác bỏ.

Bây giờ nhìn bộ dạng mệt mỏi của Mục Khiêm Thư như vậy, trong lòng Đỗ Cận có chút áy náy. Có phải cô luôn không nghe lời hay không?

Mục Khiêm Thư biết Đỗ Cận nghĩ ngợi lung tung, lấy tay xoa mu bàn tay Đỗ Cận, cảm giác ấm áp vì thế mà ập đến.

“Đừng nghĩ lung tung.” Quảng xong bốn chữ này, Mục Khiêm Thư chìm vào giấc ngủ. Cô nhìn khuôn mặt khi ngủ của Mục Khiêm Thư mà gần gũi.

Lúc anh ngủ luôn biểu lộ vẻ yên ổn, tuy anh một mực không biểu đạt cảm xúc gì ra ngoài, nhưng Đỗ Cận cảm nhận được bây giờ anh đã buông thả mọi thứ. Im lặng ngủ bên cạnh cô, anh rất yên tâm.

Trên xe lửa lần lần lướt lướt có người qua lại, đối diện Đỗ Cận là hai nữ sinh, hẳn là sinh viên. Trong lòng một cô bé còn ôm laptop. Đối với hai cô bé này Đỗ Cận chỉ khẽ cười.

Cô bé có tướng mạo có chút xinh xắn thấy Đỗ Cận nhìn qua liền cúi đầu nghịch điện thoại. Còn nữ sinh hơi mập mạp bên cạnh ngược lại chỉ cười khẽ với Đỗ Cận.

Mục Khiêm Thư tựa bên vai Đỗ Cận, trên người đắp chiếc chăn mỏng, tóc trán rơi xuống mặt. Đỗ Cận nhìn Mục Khiêm Thư nhíu mày, cô dùng ngón tay vén nhẹ tóc Mục Khiêm Thư, vuốt qua một bên.

Cô bé hơi mập ôm sách vở ra sức đọc lấy đọc để, hoàn toàn chìm vào thế giới của mình. Còn cái vị tướng mạo hơi xinh xắn kia lúc nghịch điện thoại còn có thể vụng trộm liếc mắt ngắm Mục Khiêm Thư.

Đỗ Cận hơi hối hận đã vén tóc Mục Khiêm Thư lên rồi...

Từ thành phố K về thành phố L ước chừng khoảng năm tiếng ngồi xe, Đỗ Cận cho rằng Mục Khiêm Thư sẽ ngủ một mạch đến thành phố L, ai ngờ anh chỉ ngủ có hai tiếng đã tỉnh.

“Đến đâu rồi?” Mục Khiêm Thư vừa tỉnh dậy, thanh âm còn hơi khàn khàn, dùng tay vuốt vuốt sống mũi.

“Tỉnh rồi à? Sao anh không ngủ thêm chút đi.” Đỗ Cận hoàn hồn trong mạch suy nghĩ, cô quay sang, Mục Khiêm Thư đã ngồi thẳng dậy, chần mông trên người rơi xuống, Mục Khiêm Thư lắc đầu.

“Ừ.” Mục Khiêm Thư đem chần mông đắp lên người Đỗ Cận: “Tay lạnh như vậy còn không biết giữ ấm.”

Đỗ Cận ôm chặt chần: “Em biết rồi.”

Mục Khiêm Thư đang nói chuyện cảm giác được một ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm, anh nhìn về phía cô bé ngồi ở đối diện. Một nữ sinh rất đẹp, chỉ là ánh mắt như vậy, Mục Khiêm Thư đã nhận nhiều rồi.

Đỗ Cận nhìn thấy Mục Khiêm Thư nói với cô bé hơi mập kia: “Em gái, có thể cho tôi mượn một cuốn sách không?”

Cô bé mập kia hiển nhiên kinh hãi lắp bắp, cô bé thấy ánh mắt Mục Khiêm Thư phóng tới, hơi mất tự nhiên cà lăm nói: “Có, có thể ạ.”

Mục Khiêm Thư lấy một cuốn sách lập trình, sau khi anh mở sách ra, Đỗ Cận nhìn thấy anh trốn dưới cuốn sách nháy mắt với mình mấy cái.

Đỗ Cận che miệng nở nụ cười, người đàn ông này lúc này sao giống trẻ con như vậy?

Cô bé xinh xắn kia nhìn hành động của Mục Khiêm Thư, thấy điện thoại lên mặt bàn, hừ một tiếng. Sau đó lại bắt đầu cầm điện thoại lên gọi.

Đỗ Cận phủ chần lên đầu, cũng nháy mắt với Mục Khiêm Thư mấy cái.

Trong chốc lát liền nghe thấy cô bé ở đối diện dùng tiếng anh không quá lưu loát nói chuyện. Cô còn vừa nói vừa liếc mắt nhìn Mục Khiêm Thư.

Lần này Đỗ Cận không có che miệng cười nữa, cô cười với Mục Khiêm Thư nhỏ giọng nói: “Anh đoán cô bé kia có biết chuyện anh đã từng ra nước ngoài du học hay không?”

Mục Khiêm Thư trực tiếp lấy cuốn vở lên che mặt, một tay cầm lấy chần mông của Đỗ Cận phủ lên đầu cô.

Lúc đến thành phố L đã một giờ chiều, Đỗ Cận không có gọi điện thoại thông báo cho Đỗ Thịnh, cô muốn dành cho bọn họ một sự bất ngờ.

Chỉ có điều, Đỗ Cận hẳn là đã không chú ý rằng cái người bên cạnh cô mới đúng là ĐẠI! BẮT! NGỜ!

Mục Khiêm Thư theo Đỗ Cận chuyển mấy tuyến xe mới đến được một căn hộ nhỏ, Mục Khiêm Thư nhìn cảnh vật xung quanh mình, rất không tồi, phía trước căn hộ nhỏ có chợ còn có trường học và cả công viên nhỏ. Hơn nữa cây cối ở đây cũng rất tốt, tuy qua mùa đông nhưng trên cây vẫn còn những chiếc lá có đỏ có xanh, vừa nhìn đã thấy thật đẹp.

Mục Khiêm Thư theo Đỗ Cận đi vào tầng trệt, tầng lầu kiểu cũ, không có thang máy, phải leo bộ lên lầu bốn, lưng công nhiều hành lý như vậy. Dù Mục Khiêm Thư thường xuyên rèn luyện cùng có chút chịu không nổi.

Đỗ Cận càng khó nói, sau khi làm việc ở Hoa Tư thì không còn tập luyện nữa, xem ra việc tập luyện thật sự là không thể bỏ qua được. Mục Khiêm Thư nhìn Đỗ Cận dựa ở trên cửa thở không ra hơi, thầm quyết định khi nào quay về thành phố K nhất định phải giúp cô chạy bộ mới được.

Đỗ Cận dựa trên cửa, trên trán đã có một tầng mồ hôi, cô hữu khí vô lực gõ cửa: “Ba, mẹ, mở cửa!”

Mục Khiêm Thư buông hành lý, kéo người Đỗ Cận qua. Đứng trước cửa cằn nhằn gõ ba tiếng. Khóe miệng Đỗ Cận hơi xị xuống, không cần nghiêm trọng như vậy chứ...

Trong cửa truyền đến giọng nói: “Ai vậy?”

Đỗ Cận nghe thấy liền nhận ra là giọng nói của Đỗ Thịnh, cô có chút xúc động: “Là con! Ba!”

Đỗ Thịnh nghe ra giọng nói con gái, kích động mở cửa: “Tiểu Cận! Con về rồi! Sao không gọi điện cho ba đi đón con! Nhanh! Nhanh lại đây để ba ôm một cái! Ồ, sao con cao thế?”

Mặt mũi Đỗ Cận tràn đầy vạch đen đứng sau lưng Mục Khiêm Thư: “Ba! Con ở chỗ này!”

Mục Khiêm Thư kéo Đỗ Cận ra một chút: “Cháu chào bác trai.”

Đỗ Thịnh mặt hơi không nhin được, ông đỏ mặt nói: “Con gái ngoan! Ai vậy con?”

Đỗ Cận kéo tay Đỗ Thịnh vào phòng, Mục Khiêm Thư cũng xách đồ theo vào: “Ba, đây là bạn trai con.”

Mục Khiêm Thư đặt những thứ trên tay xuống, đứng thẳng lưng. Đỗ Thịnh nhìn nhìn Mục Khiêm Thư, quyết định quay về phòng. Đỗ Cận đi theo sau lưng ông: “Ba! Ba làm sao vậy, sao ba không chào đón người ta?”

Đỗ Thịnh nói vọng lại: “Ba đi lấy kính lão!”

Đỗ Cận: “...”

Lý Nhân ở trong phòng nhìn thấy Đỗ Thịnh đi đến, bà kéo chăn xuống: “Ai thế?”

Đỗ Thịnh mang theo mắt kính, đi đến bên giường: “Là Tiểu Cận.”

Lý Nhân rất kích động nói: “Tiểu Cận về rồi à?”

Đỗ Thịnh gật gật đầu, còn bỏ thêm một câu: “Còn dẫn theo cả bạn trai.”

Khẩu khí không quá chào đón, ông vẫn nhớ nỗi ghét bỏ cái ôm vừa nãy...

Lý Nhân vui mừng: “Thật sao? Tiểu Cận có đối tượng? Là người như thế nào?”

Đỗ Thịnh kéo cánh tay Lý Nhân đang lôi tay của ông xuống: “Bà tự nhìn đi!”

“À, được!” Lý Nhân nói xong đã xuống giường chuẩn bị chạy đến phòng khách, Đỗ Thịnh dùng tay xoa cái trán: “Trở lại đã!”

“Sao thế?” Lý Nhân khó hiểu nhìn Đỗ Thịnh.

“Quần áo của bà!” Đỗ Thịnh nhắc nhở, Lý Nhân vừa mới chuẩn bị ngủ trưa, đã đổi thành áo ngủ, mặc cái này mà ra ngoài thật không ổn.

Đỗ Thịnh cầm quần áo của Lý Nhân đặt vào tay bà: “Tôi ra ngoài coi trước, xem thử xem chuyện gì đã.”

Lý Nhân gật gật đầu: “Tôi tới ngay.”

Đỗ Thịnh ra khỏi phòng, Đỗ Cận và Mục Khiêm Thư đang ngồi trên ghế sofa, trên bàn trà bày rất nhiều thuốc bổ, Đỗ Thịnh hắng giọng: “Cậu kia, cậu là bạn trai Tiểu Cận à?”

Mục Khiêm Thư khiêm tốn nói: “Vâng ạ.”

Đỗ Thịnh khoát khoát tay: “Không cần áp lực như vậy, thả lỏng một chút.”

Đỗ Cận cười nhìn Mục Khiêm Thư để anh thả lỏng một chút. Ba của cô vừa mới đi vào đã mặc thêm một cái áo khoác, lúc này nút áo khoác lẫn lộn hết cả rồi.

Đỗ Cận đi qua bên người Đỗ Thịnh, giúp Đỗ Thịnh cài lại nút áo, cài từng cái từng cái. Trong thoáng chốc ý nghĩ quay trở về thời còn bé, ánh mắt cô hơi hồng, mũi ghen ngào.

“Tiểu Cận!” Lý Nhân xúc động, đã nửa năm không thấy con gái, bà nhìn Đỗ Cận đang đứng cạnh Đỗ Thịnh, giúp Đỗ Thịnh chỉnh lại quần áo, bỗng nhiên cảm thấy con gái đã trưởng thành.

“Mẹ!” Đỗ Cận nhìn thấy Lý Nhân đi ra, vội vàng chạy đến nhào vào lòng Lý Nhân: “Mẹ, con rất nhớ mẹ...”

Lý Nhân vuốt đầu Đỗ Cận: “Thật ư? Con đã về rồi.”

Đỗ Cận râm rì hai tiếng không nói gì, Mục Khiêm Thư đứng thẳng người: “Cháu chào bác gái.”

Lý Nhân nhìn Mục Khiêm Thư, nhìn rồi lại nhìn, lông mày hơi nhăn lại, giọng nói của bà hơi lạc hỏi: “Cậu họ Mục?”

Đôi mắt Mục Khiêm Thư sáng lên, thần sắc vẫn bất động, khom người xuống: “Đúng ạ.”

Đỗ Thịnh giơ ngón cái ra với Lý Nhân: “Được đấy bà xã! Bà biết xem bói hồi nào vậy?”

Lý Nhân tức giận trừng Đỗ Thịnh: “Ông mới xem bói!”

Tuy Đỗ Cận không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cảm thấy không khí có chút không đúng, cô vội vàng ôm người Lý Nhân: “Mẹ! Có cơm không? Con đói muốn chết rồi!”

Lý Nhân nhìn Mục Khiêm Thư lại nhìn Đỗ Cận: “Vẫn như vậy, quỷ háo ăn!”

Đỗ Thịnh cũng cười tủm tỉm nhìn Đỗ Cận và Lý Nhân, Mục Khiêm Thư theo đuôi Lý Nhân vào bếp, Đỗ Cận vừa định tiến vào đã bị Mục Khiêm Thư đuổi ra ngoài.

Đỗ Cận tức giận với Đỗ Thịnh, lải nhải: “Đến cùng đây là nhà con hay là nhà anh ấy vậy!”

Đỗ Thịnh vỗ vỗ mu bàn tay Đỗ Cận: “Con gái lớn không dùng được nữa rồi.”

Đỗ Cận rút bàn tay ra: “Ba!”

Mục Khiêm Thư đi vào phòng bếp, Lý Nhân đã thu hồi nụ cười. Biểu tình có chút lạnh lùng: “Biết tôi là ai không?”

Mục Khiêm Thư cũng biểu lộ sự kính trọng, thấp giọng nói: “Cháu biết.”

Trên mặt Lý Nhân bộc lộ sự không vui càng thêm rõ ràng: “Đã biết rõ vì sao còn đến gần Tiểu Cận, cậu biết tôi và ba nó chỉ hy vọng nó có thể...”

Mục Khiêm Thư nhìn thẳng vào mắt Lý Nhân, nghiêm túc nói từng câu từng chữ: “Bởi vì cháu muốn chăm sóc cho cô ấy.”

Lý Nhân bị ánh mắt chăm chú của Mục Khiêm Thư trấn áp. Trong lúc nhất thời quên mất cần phải nói cái gì. Giọng nói Đỗ Cận từ bên ngoài phòng bếp truyền đến: “Mẹ! Xong chưa?”

Lý Nhân nghe thấy tiếng nói, khóe môi rút cuộc hiện lên nụ cười mỉm: “Được rồi được rồi! Thực sự là kiếp trước thiếu nợ cậu!”

26. Chương 26: Đi Dạo Công Viên

Edit: Nhím Ivy

Beta: Rùa Tuki

Lý Nhân đem cơm trưa và đồ ăn còn lại hâm nóng, nói với Đỗ Cận đang gào đói: “Nhanh ăn đi, trời lạnh dễ bị nguội.”

Đỗ Cận kích động chạy một mạch đến phòng bếp lấy bát đũa, theo thứ tự đưa một đôi đũa cho Mục Khiêm Thư, Mục Khiêm Thư nhìn về phía Lý Nhân.

Lý Nhân cũng nhẹ giọng nói: “Ăn đi cháu.”

Mục Khiêm Thư giương lên nụ cười: “Cảm ơn bác trai bác gái!”

Đỗ Thịnh không nói chuyện, chỉ đem ghế của Mục Khiêm Thư chuyển sang phía đối diện Đỗ Cận, sau đó ông ngồi xuống cạnh Đỗ Cận: “Tiểu Cận, ăn cái này đi, đây là ba câu được hồi sáng đấy, rất tươi!”

Đỗ Cận vâng một tiếng, đem đĩa cá đưa tới trước mặt Mục Khiêm Thư: “Ăn cái này đi! Tay nghề của mẹ em rất tốt đó!”

Đỗ Thịnh không cam lòng, ông lại chỉ vào đĩa đùi gà: “Con gái à, đây là ba mới mua được lúc sáng đấy, là món con thích nhất này!”

Đỗ Cận gấp cái đùi gà cuối cùng trên đĩa bỏ vào trong chén Mục Khiêm Thư: “Anh ăn đi!”

Đỗ Thịnh không lên tiếng nữa, ông có chút ai oán nhìn Lý Nhân, lại phát hiện Lý Nhân đã không còn ở trong phòng khách.

Đỗ Thịnh đi vào một gian phòng, Lý Nhân đang sắp xếp lại quần áo cho con gái, tay bà cầm áo khoác Đỗ Cận, ánh mắt không vui. Đỗ Thịnh đẩy chiếc kính lão: “Làm sao vậy?”

Lý Nhân không nói chuyện, chỉ nhìn thoáng qua Đỗ Thịnh.

Đỗ Thịnh nhìn quần áo Đỗ Cận từng cái từng cái bị lôi ra: “Tiểu Cận đã lớn như vậy rồi!”

Lý Nhân phát câu trả lời: “Con gái của ông đã lớn như vậy mấy năm rồi!”

Đỗ Thịnh bĩu môi, Lý Nhân nhìn ông: “Muốn nói cái gì thì nói đi!”

Đỗ Thịnh cũng giúp Lý Nhân xếp quần áo Đỗ Cận: “Bà xã, con đều đã lớn. Bà cũng đừng luôn sống trong quá khứ, chuyện kia đã trôi qua lâu rồi mà...”

Lý Nhân trầm mặc, một lát sau mới hỏi: “Ông cũng nhận ra rồi à?”

Đỗ Thịnh cười khổ một tiếng: “Đứa trẻ xuất sắc như vậy, làm sao tôi quên được?”

Đỗ Thịnh vỗ nhẹ tay Lý Nhân: “Tiểu Cận đã lớn rồi, bà cũng nên yên tâm.”

Lý Nhân gật gật đầu, mặt vui vào áo Đỗ Cận. Một lát sau, khuôn mặt đã phủ lên dáng vẻ tươi cười cầm lấy quần áo. Tâm trạng Đỗ Thịnh cũng tốt lên, cùng Lý Nhân nhìn nhau, ngón tay chỉ chỉ phòng khách.

Trên bàn cơm, Mục Khiêm Thư đã đem ghế chuyển sang ngồi bên người Đỗ Cận, Đỗ Cận cúi đầu ăn cơm. Một bên Mục Khiêm Thư vừa ăn cơm một bên vừa nhìn động tác của Đỗ Cận, trong mắt tràn ngập vui vẻ.

Cơm nước xong xuôi, Đỗ Cận cùng Mục Khiêm Thư thu dọn xong bàn ăn, Đỗ Thịnh và Lý Nhân mới chậm rãi đi ra. Đỗ Cận bước tới giữa hai người: “Ba mẹ nói chuyện gì lâu như vậy không đi ra? Có phải nói xấu con không?”

Đỗ Thịnh: “Ba nào dám!”

Đỗ Cận khịt khịt mũi: “Vậy sao? Thần thần bí bí quá đấy!”

Lý Nhân gõ gõ đầu Đỗ Cận: “Nghĩ gì trong đầu vậy?”

Mục Khiêm Thư ngồi trên ghế sofa trong phòng khách trả lời mấy câu hỏi, đang nói đến việc kinh doanh một công ty gia đình nhỏ, Đỗ Cận giật giật môi, Boss thật sự là không thành thật một chút nào, thật là không thành thật!

Lý Nhân và Đỗ Thịnh không nói gì thêm, chỉ gật đầu. Sua đó hỏi tình cảnh gia đình một chút.

Đỗ Cận cảm thấy nhàm chán, cô lại không muốn quấy rầy cha mẹ hào hứng thăm hỏi, chỉ ngồi một bên giả bộ như người vô hình.

Chỉ chốc lát đã truyền đến tiếng cười, Đỗ Cận từ chỗ Chu Công lấy lại tinh thần, Mục Khiêm Thư cùng Lý Nhân vừa nói vừa cười. Trên mặt Lý Nhân treo nụ cười nhẹ, Đỗ Thịnh cười không ngậm được miệng, Đỗ Cận khó hiểu nhìn Mục Khiêm Thư: “Anh nói gì vậy?”

Một bên Mục Khiêm Thư vừa cười một bên nhe răng nói với Đỗ Cận: “Anh nói hết năm nay chúng ta sẽ kết hôn.”

Mặt Đỗ Cận bỗng nhiên đỏ lên, cô đẩy người Mục Khiêm Thư: “Thật là, không nghiêm túc gì cả!”

Mục Khiêm Thư cười như gió nhẹ mây bay, trên mặt biểu lộ cũng có chút mực: “Có sao?”

Đỗ Cận hừ hừ hai tiếng, xoay người không thèm nhìn anh.

Mục Khiêm Thư ở cùng Đỗ Thịnh tới chạng vạng tối, mùa đông trời tối sớm, Đỗ Cận nghĩ đến tối Mục Khiêm Thư sẽ muốn ở khách sạn, vẫn là nên đi trước tìm kiếm một chút, không thì đến lúc đó lại không tìm được chỗ ở.

Lý Nhân ở trong bếp làm cơm tối, nghe Đỗ Cận nói muốn đưa Mục Khiêm Thư ra ngoài tìm khách sạn, hơi không đồng ý: “Tìm khách sạn làm gì, trong nhà không đủ chỗ sao?”

Đỗ Cận bồi thêm một câu: “Trong nhà chỉ có hai cái giường.”

Lý Nhân đem khoai tây đặt vào tay Đỗ Cận, sau đó đưa con dao bào cho Đỗ Cận: “Cậu ta ngủ với ba con, mẹ và con ngủ chung không phải đủ rồi sao?”

Đỗ Cận a một tiếng, Lý Nhân nhìn thoáng qua: “Làm sao? Không muốn ngủ cùng mẹ à?”

Đỗ Cận lắc đầu: “Không có không có.”

Chỉ là không biết Mục Khiêm Thư và tướng ngủ không ngay ngắn của ba ngủ chung... sẽ thành cái dạng gì!

Sau buổi cơm tối người nhà Đỗ gia rất thích đi ra ngoài dạo một vòng rồi mới nghỉ ngơi. Lý Nhân và Đỗ Thịnh đứng ở cửa hỏi con gái có muốn đi ra ngoài hay không, Đỗ Cận rất khó khăn cầm lấy áo lông, rề rề nói: “Có ạ.”

Nếu nói không, con mắt mẹ cô có thể phun ra lửa rồi...

Mục Khiêm Thư cũng cầm áo khoác đi theo sau lưng Đỗ Cận, sau đó đưa một đôi bao tay cho cô.

Phong cảnh thành phố L không tệ, nhà Đỗ Cận ở phía nam thành phố, so với thành phố K ấm áp hơn rất nhiều. Sắp đến gần năm mới, ban ngày nhiệt độ còn xuống đến mười bốn mười lăm độ, chỉ có điều chạng vạng tối sẽ lạnh hơn một chút.

Đỗ Cận vừa ra khỏi nhà, cảm giác khí lạnh thổi vào cổ, cô rút cổ lại nhìn Mục Khiêm Thư bên cạnh. Tay Mục Khiêm Thư để trong túi áo, chậm rãi đi bên cạnh cô. Thỉnh thoảng ngắm phong cảnh bốn phía.

Đỗ Thịnh thích sau bữa cơm sẽ đến công viên nhỏ tìm bạn già nói chuyện phiếm, vừa đi vừa nói. Lý Nhân lại thích nói với mọi người chuyện trong nhà và tình hình của Đỗ Cận.

Trong công viên đều là người quen cũ, các cô các chú nhìn Đỗ Cận từ nhỏ đến lớn đều vậy lại một chỗ, cười cười hì hì. Một người lớn tuổi lôi kéo tay bạn già đi qua.

Lý Nhân vừa cùng Đỗ Thịnh tới đình nghỉ mát trong công viên, đã có mấy người phụ nữ chạy ra chào hỏi: “A! Bà Lý, đây là con gái nhà bà à?”

Lý Nhân nói với Đỗ Cận: “Chào bác đi con.”

Đỗ Cận ngoan ngoãn kêu ba tiếng, thanh âm giòn giã. Một người phụ nữ cười hì hì nói: “Ng Sloan lăm.”

Đỗ Cận gọi con người hoàn mỹ đang đứng ở đó, cũng không biết nên làm gì. Mục Khiêm Thư theo gót Đỗ Cận. Đỗ Thịnh nháy mắt với Đỗ Cận: “Đi dạo đi, đã lâu không có trở về rồi.”

Đỗ Cận dạ một tiếng, chào hỏi mấy bác gái xong liền kéo tay Mục Khiêm Thư đi.

Sau lưng, giọng nói của mấy bác gái đứt quãng truyền đến: “Người đó là bạn trai Tiểu Cận nhà bà sao? Đáng về thực tuần tú!”

Lý Nhân gật gật đầu không nói chuyện, Đỗ Thịnh đã đi vào đình nghỉ mát ngồi xuống vị trí cũ, ánh mắt nhìn hướng hai người đi vào công viên. Trong lòng bùi ngùi một hồi.

Đỗ Cận đi cùng Mục Khiêm Thư cách Lý Nhân một khoảng khá xa mới dừng lại. Sau đó Đỗ Cận ngồi xổm người xuống, nghiêng đầu ngẩng mặt lên nói với Mục Khiêm Thư ở phía sau: “Anh biết đây là hoa gì không?”

Mục Khiêm Thư nghiêng ngẫm một chút cũng không biết gốc gác loài hoa là gì, lắc đầu với Đỗ Cận. Đỗ Cận cười ha ha: “Thì ra cũng có thứ mà anh không biết!”

Mục Khiêm Thư nhìn Đỗ Cận cười như trẻ con, kéo người cô: “Chuyện anh không biết rất nhiều, ví dụ như...”

Ánh mắt Đỗ Cận bị khuôn mặt anh tuấn của Mục Khiêm Thư hấp dẫn, nói theo Mục Khiêm Thư: “Ví dụ như?”

Mục Khiêm Thư đến gần cô một bước, dưới ánh đèn đường nét khuôn mặt cô thật hồn nhiên đáng yêu, anh nhìn vào đôi mắt trong veo của cô chậm rãi nói: “Ví dụ như anh không biết em có yêu anh hay không?”

Tim Đỗ Cận đập nhanh mấy nhịp, cái người Mục Khiêm Thư này. Lúc nào cũng nói mấy lời như vậy làm cho cô trở tay không kịp.

Đã từng trải qua mấy lần, đối với khuôn mặt đẹp trai của Mục Khiêm Thư đã hơi có chút đề kháng. Cô quay lưng về phía Mục Khiêm Thư, cười tủm tỉm trả lời: “Anh đoán xem!”

Đỗ Cận nói xong bước chậm về phía trước, Mục Khiêm Thư đuổi theo sau, vòng tay dùng sức ôm người Đỗ Cận: “Em không có lựa chọn.”

Đỗ Cận quay người lại, thẹn quá hóa giận kêu lên: “Mục Khiêm Thư!”

“Ừ, anh ở đây.”

Đỗ Cận và Mục Khiêm Thư thoải mái thong thả đi dạo trong công viên, cô dựa bên cạnh anh, dưới bóng đêm chỉ có ánh đèn đường bầu bạn cùng họ một đoạn dài.

Một tiếng sau, Đỗ Cận cùng Mục Khiêm Thư quay trở lại trước cửa đình nghỉ mát, Đỗ Cận không tìm thấy Lý Nhân và Đỗ Thịnh. Một bác gái lúc nãy nói: “Ba mẹ cháu về trước rồi!”

Đỗ Cận bĩu môi, chà xát hai tay, nhìn đằng sau thấy khuôn mặt trắng bệch của Mục Khiêm Thư: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Mục Khiêm Thư ừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn thời tiết. Phỏng chừng năm nay thành phố L sẽ không có tuyết rơi.

Về đến nhà thấy Đỗ Thịnh và Lý Nhân đã rửa mặt mũi ngồi trên sofa xem tivi, nhìn thấy Đỗ Cận và Mục Khiêm Thư đi tới còn dặn dò: “Nhanh vào nhà đi, đóng cửa kỹ lại.” Đỗ Cận gật gật đầu, vào nhà cởi áo khoác, Mục Khiêm Thư đứng đó nhất thời không biết làm gì, biểu lộ có chút mơ hồ.

Đỗ Cận giúp Mục Khiêm Thư chuẩn bị tốt quần áo ngủ, Đỗ Thịnh đã hơi có bụng bia, vóc dáng so với Mục Khiêm Thư cũng không khác biệt lắm. Vì vậy mặc đồ của ông ngoại trừ hơi rộng một chút còn lại cũng không có gì đáng kể.

Đỗ Cận đã thay xong quần áo ngồi xuống cạnh Lý Nhân, đầu tựa trên vai bà. Lý Nhân dùng ngón tay chọc chọc cô: “Lớn như vậy còn thích làm nũng.”

Đỗ Cận lấy tay nhéo nhéo mặt mình: “Chỗ nào lớn chỗ nào lớn! Con gầy mà!”

Đỗ Thịnh ở một bên cười hớn hở: “Gầy chỗ nào? Đây,.. ba có thấy đâu!”

Tiếp theo một tràng cười, Đỗ Cận làm bộ tức giận, Lý Nhân cười vỗ vỗ đầu cô.

Mục Khiêm Thư từ trong phòng vệ sinh đi ra nhìn thấy một màn hòa thuận như vậy, trong lòng anh hơi xúc động. Vành mắt mắt tự nhiên nóng lên đi một chút.

Buổi tối trước khi ngủ Đỗ Cận không yên tâm nhẩn nhở với Mục Khiêm Thư, ba của cô chỉ là tướng ngủ có hơi không ngay ngắn, anh cố nhin một chút là được rồi. Mục Khiêm Thư cười gật đầu, cô gái nhỏ này cũng biết quan tâm anh rồi.

Quả thật Đỗ Thịnh ngủ không ngay ngắn một chút nào, tuy Mục Khiêm Thư đã có chuẩn bị, nhưng vẫn bị “nhiệt tình” của Đỗ Thịnh hù dọa. Sau ba lần bị Đỗ Thịnh đá xuống giường, Mục Khiêm Thư quyết định nằm ngủ luôn trên nền nhà.

Chỉ là không biết rằng chuyện ngủ không ngay ngắn của Đỗ Thịnh thật ra là do vẫn ghi hận chuyện lúc trước...

Sau khi Đỗ Cận lên giường, Lý Nhân tháo kính lão xuống, buông cuốn sách trên tay. Lý Nhân đặc biệt thích đọc sách, Đỗ Cận lại không có di truyền ưu điểm này của bà, đọc sách một chút là buồn ngủ. Năm đó vì thi vào đại học, cô còn thiếu chút muốn treo cổ tự tử rồi.

“Mẹ...” Đỗ Cận chui vào chăn, ôm lưng Lý Nhân. Lý Nhân vỗ vỗ tay của cô: “Đi ngủ sớm đi.”

Nói xong tắt đèn đầu giường, trong bóng đêm Đỗ Cận nói với Lý Nhân: “Mẹ, có phải mẹ không thích Mục Khiêm Thư?”

Lý Nhân đang vuốt bàn tay Đỗ Cận chợt dừng lại, một lát sau mới lên tiếng: “Không có. Chỉ cần con thích, mẹ và ba con cũng thích.”

Đỗ Cận hừ hừ hai tiếng: “Chờ thêm hai năm nữa, ba mẹ dọn đến thành phố K được không?”

Trong bóng đêm, Đỗ Cận cảm nhận được Lý Nhân lắc đầu: “Mẹ và ba con đều thích ở đây. Con có thể thường xuyên về nhà ba mẹ đã hài lòng lắm rồi.”

“Nhưng mà con muốn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy ba mẹ!”

“Ngốc, để trong lòng hay trước mắt thì có gì khác nhau đâu?” Lý Nhân sờ đầu Đỗ Cận, nhéo má cô: “Nhanh ngủ đi.”

Đỗ Cận nghe lời ôm eo Lý Nhân ngủ thật say, Lý Nhân ngẩng đầu nhìn trần nhà, lát sau cũng nhắm mắt lại.

27. Chương 27: Câu Chuyện Thời Thơ Ấu

Edit: cindynguyen

Beta: Rùa Tuki

Ngày hôm sau trời trong nắng ấm, thời tiết cũng không tệ. Đỗ Cận tỉnh ngủ đã là bảy giờ rưỡi. Cô lác lác đầu nhưng vẫn không muốn chui ra khỏi chăn.

“Cộc cộc cộc.” Cửa phòng bị gõ vang, Đỗ Cận tâm không cam lòng không nguyện đứng dậy.

Mục Khiêm Thư đứng ngoài cửa, anh vẫn chưa đổi lại quần áo của mình, vẫn mặc áo ngủ của Đỗ Thịnh. Mặc dù hơi rộng chút nhưng ngủ qua một đêm cũng không có cảm giác lộn xộn, không giống như chính mình...

Đỗ Cận cúi xuống nhìn quần áo trên người mình, nút áo bị mở tung một hai cái, cô vẫn chưa cài lại.

Đỗ Cận “ba” một tiếng đóng cửa lại, sửa sang xong chính mình mới mở cửa ra một lần nữa, Mục Khiêm Thư đang dựa vào cửa, hai tay ôm ngực nhìn cô.

Đỗ Cận có chút ngượng ngùng, xấu hổ mở miệng: “Chào buổi sáng.”

Mục Khiêm Thư kéo Đỗ Cận đến trước bàn ăn ngồi xuống, giúp cô múc một bát cháo đưa đến trước mặt cô: “Không còn sớm.”

Đỗ Cận càng thêm xấu hổ, cô làm bộ cúi đầu ăn điểm tâm, tầm mắt liên tục liếc tới Mục Khiêm Thư đang ngồi đọc báo trên ghế sofa: “Tối hôm qua anh ngủ có ngon không?”

Báo chí Đỗ Thịnh xem đều là nhật báo thành phố L, không có tin tức gì đặc biệt. Mục Khiêm Thư nhìn một lát liền đem báo xếp lại, nhìn về phía Đỗ Cận: “Cũng không tệ lắm.”

Đỗ Cận nhìn hai mắt Mục Khiêm Thư rõ ràng như mắt của gấu mèo, đoán không biết lời của Mục Khiêm Thư rốt cuộc là nghĩa tốt hay nghĩa xấu.

Đỗ Cận ăn xong bữa sáng, đem bàn ăn dọn dẹp xong, Mục Khiêm Thư đã thay xong quần áo. Đỗ Cận có chút kỳ quái hỏi: “Ba mẹ em đâu rồi?”

Đỗ Thịnh ghét nhất dậy sớm, cho nên việc tập thể dục này từ trước tới nay đều cùng ông không có quan hệ. Còn mẹ cô thì có thể là đi mua thức ăn.

“Đi chạy bộ rồi, còn dặn phải đi mua đồ ăn cho em.” Mục Khiêm Thư đứng lên, cầm lấy khăn quàng cổ và áo khoác của Đỗ Cận trên giá áo: “Đi thôi.”

Đỗ Cận hơi bất ngờ mà hoảng sợ: “Anh cùng đi với em?”

Mục Khiêm Thư cầm áo khoác ngoài trên tay lác lác: “Bằng không thì với ai?”

Đỗ Cận cầm ví tiền ngoãn ngoãn cùng Mục Khiêm Thư đi ra ngoài. Dọc đường đi có không ít hàng xóm gật đầu mỉm cười với bọn họ. Người quen thì lên tiếng chào hỏi, người chưa quen thì gật đầu. Đỗ Cận mỉm cười nhìn Mục Khiêm Thư nắm tay mình, đây là lần đầu tiên cô cùng một người đàn ông đi mua thức ăn. Khi còn bé cô thường xuyên quần quít lấy Đỗ Thịnh muốn cùng ông ra ngoài, nhưng Đỗ Thịnh sợ nhất đi chợ cho nên chưa từng đáp ứng thỉnh cầu này của cô.

Sau khi lên sơ trung (cấp hai) cô bị béo phì, vì thế rất xấu hổ. Sau đó lên trung học (cấp 3) việc học tập rất nặng. Lại lại sau đó nữa thì cô đã lên đại học rồi.

Ký ức trước đây vẫn hiện rõ nét trong đầu như vậy, dường như chỉ xoay người một cái vẫn trông thấy bộ dáng thời trẻ của ba mẹ.

Nhưng cô biết, cái chớp mắt này là thời gian cả đời của ba mẹ.

Đỗ Cận có chút xúc động, nắm chặt tay Mục Khiêm Thư, Mục Khiêm Thư nắm tay cô tiếp tục đi về phía chợ rau.

Bọn họ đến đã hơi trễ, trong chợ căn bản đã không có đồ ăn gì tươi ngon nữa. Đỗ Cận và Mục Khiêm Thư đi dạo một vòng ở bên trong, cuối cùng mua một chút gia vị nấu lẩu cùng nguyên liệu nấu ăn, chuẩn bị về nhà nấu lẩu.

Lý Nhân thích cay, Đỗ Cận cũng giống Đỗ mẹ, quả thực chính là không cay không vui. Đặc biệt mua gia vị lẩu Trùng Khánh siêu cay mang về. Mục Khiêm Thư nhú mày, cuối cùng đi theo phía sau cũng không nói gì.

Về đến nhà, Đỗ Thịnh và Lý Nhân đang dọn dẹp quét tước nhà cửa, còn năm ngày nữa là bước sang năm mới. Đỗ Thịnh chịu trách nhiệm việc lau nhà từ trong ra ngoài, Lý Nhân bận bịu làm đồ ăn. Thỉnh thoảng còn có tiếng cười truyền đến.

Đỗ Cận đứng ngoài cửa nói với Mục Khiêm Thư: “Khi còn bé em thích nhất lễ mừng năm mới, bởi vì vừa được ăn vừa được chơi. Trưởng thành ngược lại lại không mong lễ mừng năm mới, hi vọng thời gian trôi qua chậm một chút, ba mẹ em có thể trẻ lâu một chút.”

Mục Khiêm Thư xách một túi to, đầu ngón tay hơi hơi trắng bệch: “Vậy sao?”

Đỗ Cận không có phát giác được Mục Khiêm Thư khác thường, trả lời: “Đúng vậy.”

Một tay Mục Khiêm Thư cầm tay Đỗ Cận: “Nói chuyện của em trước đây đi.”

Đỗ Cận chỉ chỉ cửa nhà: “Chúng ta đi vào rồi nói nhé?”

Mục Khiêm Thư lắc đầu, mang theo túi đi lên sân thượng. Đỗ Cận có chút không hiểu, nhưng vẫn đi theo phía sau.

Những chuyện trước đây Đỗ Cận có thể nhớ rõ cũng không nhiều. Chỉ nhớ vài chuyện thú vị kể. Sau khi tốt nghiệp tiểu học cô mập ra, một người gây tám mươi cân (khoảng 40 ký), qua một kỳ nghỉ hè lại thành một trăm hai mươi cân (khoảng 60 ký), cô rất ít khi ra ngoài, hơn nữa cả nhà chuyển đến thành phố L, cô không quen một ai lại càng không thích ra khỏi nhà.

May mà sau đó cô dần dần khôi phục lại dáng người trước kia, nhưng biệt danh con nhóc béo vẫn rơi trên người của cô. Ánh mắt Đỗ Cận nheo lại nghĩ không biết thằng nhóc vẫn luôn lôi kéo tóc mình kêu con nhóc béo hiện tại ở đâu rồi.

Mục Khiêm Thư nghe đến xuất thần, giống như theo trí nhớ của cô bay tới lúc đó. Anh có thể tưởng tượng bộ dáng Đỗ Cận lúc béo, chỉ là hiện tại cô đã gầy đi rất nhiều.

“Lúc nhỏ thì sao? Trước khi chuyển đến thành phố L nhà em sống ở nơi nào?” Mục Khiêm Thư lấy một gói thuốc trong túi quần, châm một điếu hút.

Trên sân thượng gió rất lớn, Mục Khiêm Thư đốt hai lần đều không châm được lửa. Cuối cùng anh chỉ cầm điếu thuốc trong tay, ánh mắt nhìn về phía Đỗ Cận.

Đỗ Cận lâm vào trầm tư: “Trước khi chuyển đến sao? Ở một thành phố khác.”

Mục Khiêm Thư nhìn Đỗ Cận thật sâu, giúp cô vén lại tóc bị gió thổi loạn. Điều thuốc rơi trên mặt đất bị gió thổi đi, một chút dấu vết cũng không có lưu lại.

Đỗ Cận giật mình nhìn khuôn mặt Mục Khiêm Thư càng ngày càng gần. Khỏe miệng Mục Khiêm Thư mỉm cười: “Hiện tại đang suy nghĩ gì?”

Đỗ Cận nhìn khuôn mặt Mục Khiêm Thư trắng nõn, mày kiếm, ánh mắt hoa đào, môi mỏng cười khê. Cô mê muội nói: “Đột nhiên cảm thấy anh thật đẹp trai...”

Tiếng cười của Mục Khiêm Thư vang lên bên tai Đỗ Cận, sau đó thanh âm của anh chậm rãi truyền đến: “Vậy thì chỉ có thể nói rằng, ánh mắt của em trước kia thật không tốt.”

Đỗ Cận bĩu môi trong lòng: Có người tự thổi phồng chính mình như vậy sao!!

Mục Khiêm Thư nhìn Đỗ Cận mê mê miệng, kéo Đỗ Cận tựa vào trong ngực của mình. Một bàn tay vây quanh cô, tay kia còn mang nguyên liệu nấu ăn. Anh vừa cúi đầu muốn nói chuyện với Đỗ Cận, điện thoại trong tay Đỗ Cận chợt truyền đến tiếng rung.

Là một dãy số xa lạ, từ thành phố K gọi tới. Đỗ Cận tưởng Lục Mạn mượn điện thoại của người khác, cô dùng ánh mắt xin lỗi nhìn Mục Khiêm Thư sau đó nhận điện thoại.

“Đỗ Cận, chúng ta nói chuyện đi.” Thanh âm bên kia điện thoại có chút quen thuộc, Đỗ Cận lại không nhớ nổi nghe qua ở đâu.

“Cô là?” Đỗ Cận nhìn Mục Khiêm Thư đứng quay lưng về phía mình chắn gió, tầm mắt như bị dính ở trên người anh.

“Tôi là Lục Thanh.” Lục Thanh tự giới thiệu: “Cô đang ở thành phố L sao? Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.”

“Làm sao cô biết?” Đỗ Cận có chút kinh ngạc, lập tức nghĩ đến cha cô ta là lãnh đạo cao cấp của công ty, từ công ty tra ra địa chỉ nhà cô khẳng định không cần tốn nhiều công sức.

“Nói chuyện gì? Chúng ta không có gì để nói.” Đỗ Cận không muốn có nhiều dây dưa với Lục Thanh, cũng như cô không muốn cùng Lâm Tử Dương có dây dưa gì.

“Nói chuyện gì? Đỗ Cận, cô thật đúng là người hay quên đó!” Bên kia điện thoại Lục Thanh châm chọc ra tiếng, Đỗ Cận thật bất đắc dĩ nói: “Cô rốt cuộc muốn thế nào?”

“Là tôi hỏi cô muốn thế nào! Cô hại Lâm Tử Dương còn chưa đủ thảm đúng không? Đỗ Cận, cô thật sự là lòng dạ rắn rết!” Điện thoại ‘ba’ một tiếng bị dập máy. Đỗ Cận ù ù cạc cạc, cô đã làm gì Lâm Tử Dương!? Cô nếu có thể trốn là trốn, có thể giấu liền giấu ư!

“Làm sao vậy?” Mục Khiêm Thư nhìn Đỗ Cận cầm di động đến sững sờ.

“Không có việc gì... Chúng ta vào nhà đi.” Đỗ Cận đem điện thoại di động bỏ vào trong túi, lôi kéo tay Mục Khiêm Thư đi xuống lầu.

Lúc xuống lầu, Mục Khiêm Thư nói buổi chiều anh sẽ đi. Anh đã ở thành phố L hai ngày, ngày thứ ba muốn đến công ty ở lân cận thành phố L xử lý vấn đề. Đỗ Cận chép miệng chắc lưỡi, thì ra chỉ là thuận tiện tới nhà cô.

Mục Khiêm Thư khê néo mũi Đỗ Cận: “Nói linh tinh.”

Thời điểm về tới nhà Đỗ Thịnh cùng Lý Nhân dọn dẹp cũng gần xong. Bình thường không có việc gì Lý Nhân thích dọn dẹp vệ sinh nhà cửa, trong nhà cơ bản là không nhiễm một hạt bụi, so với nhà cô và Lục Mạn ở thành phố K quả thực như một cái ổ chó.

Đỗ Cận đem nguyên liệu nấu ăn đặt ở trên bàn, Lý Nhân rửa xong đồ ăn, lau lau tay đi tới: “Mua cái gì thế?”

Đỗ Cận cười hì hì đi đến bên người Lý Nhân, kéo cánh tay Lý Nhân làm nũng nói: “Buổi trưa chúng ta ăn lẩu đi.”

Lý Nhân nhìn Đỗ Cận: “Không tưởng tượng được con mua đồ gì nữa? Con nhìn con bao nhiêu tuổi rồi, nấu cơm cũng không biết thì làm cái gì bây giờ? Về sau đều ăn thức ăn nhanh sao?”

Đỗ Cận lay lay cánh tay Lý Nhân: “Thôi mà mẹ. Con không làm được nhưng không phải có người sẽ làm sao!”

Đỗ Cận nhìn nhìn Mục Khiêm Thư: “Nhìn xem! Đầu bếp cấp quốc gia đấy!”

Lý Nhân bị chọc cười rộ lên, Đỗ Thịnh cũng đi tới, nói nhỏ: “Đúng đấy, nhà chúng ta còn không phải là tôi thường xuyên nấu...”

Lý Nhân nghe thấy lời nói của Đỗ Thịnh, liếc qua một cái: “Đồng chí Đỗ Thịnh, ông nói cái gì?”

Đỗ Thịnh cầm nguyên liệu nấu lẩu đi vào phòng bếp, thanh âm vọng ra: “Tôi nói, bà xã nói đúng!”

Đỗ Cận nhìn cách sống chung của Đỗ Thịnh và Lý Nhân, trong lòng có mấy phần hâm mộ. Cô cùng Mục Khiêm Thư về sau cũng có thể như thế này đúng không?

Đỗ Cận ngẩng đầu nhìn về phía Mục Khiêm Thư, trùng hợp anh cũng đang nhìn cô. Chỉ là trong mắt của anh không có ý cười, chỉ nhìn cô, lại đứng như đồ ngốc hồn vía bay tận đâu đâu. Đỗ Cận chột chột cánh tay Mục Khiêm Thư: “Nghĩ cái gì đó?”

Mục Khiêm Thư lắc đầu, ánh mắt khôi phục thần thái: “Không có gì, chỉ là cảm thấy em và ba mẹ em tình cảm tốt lắm.”

Đỗ Cận gật gật đầu: “Đương nhiên rồi!”

Lý Nhân nghe thấy lời nói của Mục Khiêm Thư lông mày bất giác nhăn lại, chỉ chớp mắt liền biến mất. Lôi kéo Đỗ Cận tiếp tục tán gẫu việc nhà.

Vé máy bay của Mục Khiêm Thư đã đặt là buổi chiều, lộ trình đến thành phố L là bốn ngày, đêm ba mươi sẽ trải qua ở thành phố L, đầu năm sẽ quay về thành phố K. Đỗ Cận gật gật đầu, dù sao người nhà của anh đều ở thành phố K, anh tất nhiên là muốn trở về cùng mừng năm mới rồi.

Lịch làm việc của Mục Khiêm Thư đều đã được xếp kín, vài lần cùng Đỗ Cận gặp nhau đều là anh cố ý bỏ trống. Lần này anh ở lại thành phố L hai ngày, phỏng chừng công việc ở thành phố K bên kia đã bị thư ký chắt thành một đồng.

Vốn là thời gian này nên nghỉ ngơi nhưng ngày đó anh đến thành phố L bị khách hàng khiếu nại, vì là Hoa Tư khách quen, vốn là Mục Khiêm Thư cần phải tự mình kiểm tra, nhưng lần trước anh đã đáp ứng với Đỗ Cận sẽ cùng cô đến thành phố L. Cho nên chuyện kiểm tra liền rơi vào tay trưởng phòng thư ký bên kia.

Ngày hôm qua trưởng phòng thư ký gọi điện tới, chuyện công việc không được thuận lợi lắm. Đoán chừng sẽ kéo dài qua năm sau.

Mục Khiêm Thư muốn tới nơi xảy ra vấn đề, quyết định giải quyết hết mọi chuyện trong năm nay. Thanh âm của thư ký trưởng vẫn có chút do dự nhưng chuyện đã được tiến hành hơn phân nửa.

Mục Khiêm Thư đứng ở ban công nhà Đỗ Cận, nhìn ra xa. Anh vừa mới đến công ty, tuy rằng anh xứng đáng với cái tên người nhà Mục gia, đồng ý tiếp quản Mục gia, nhưng khó bảo đảm sẽ không có người đổ mắt.

Có thể thao túng khách hàng cũ của Hoa Tư, không phải người của Mục gia mà chính là những cổ đông cũ của công ty. Dù sao kéo anh xuống thì bọn họ mới có cơ hội đi lên.

Khuôn mặt lạnh lùng của Mục Khiêm Thư không có một nụ cười, Đỗ Cận đi tới: “Làm sao vậy? Hình như anh không vui?”

Mục Khiêm Thư quay người lại, trong mắt đã không còn sự sắc bén lại thêm mấy phần dịu dàng: “Không có việc gì, trở về phòng thôi. Bên ngoài lạnh lắm.”

Đỗ Cận gật gật đầu, cùng Mục Khiêm Thư vào phòng.

28. Chương 28: Một Bữa Cơm Dẫn Đến Chiến Tranh

Edit: cindynguyen

Beta: Rùa Tuki

Lúc Lý Nhân đang làm cơm trưa, Đỗ Cận đứng bên cạnh chỉ huy: “Mẹ, cái này rửa kỹ một chút đi, như vậy ăn mới ngon.”

Lý Nhân tức giận cầm lấy cọng rau xanh phía trên vẫn còn dính nước, dùng cọng rau gõ vào đầu Đỗ Cận: “Đòi hỏi gì lắm thế.”

“Ồ kìa! Mẹ, có nước...” Đỗ Cận cười hì hì tránh né, nhìn thấy ba và Mục Khiêm Thư đang chơi cờ, trong đầu cô đột nhiên lóe lên, Mục Khiêm Thư hình như không thích ăn cay.

Nghĩ đến điều này, cô đi ra khỏi phòng bếp, đứng bên cạnh Mục Khiêm Thư. Đỗ Thịnh nhìn thấy hành động nhỏ của con gái mình, hừ một tiếng thật mạnh, xoay mặt qua một bên.

Đỗ Cận nhìn về phía Đỗ Thịnh làm một cái mặt cười, thấp giọng hỏi Mục Khiêm Thư: “Hình như anh không thích ăn lẩu phải không, nếu...”

Mục Khiêm Thư cầm lấy quân cờ trắng, dứt khoát đặt xuống bàn cờ, Đỗ Thịnh đối diện nhìn quân cờ trắng Mục Khiêm Thư đặt xuống trong lòng lại thêm buồn bực. Cậu con rể này sao lại không biết nhường mình một chút gì vậy!

“Không có việc gì. Anh nói rồi, anh sẽ thích ứng dần.” Tay kia của Mục Khiêm Thư cầm lấy bàn tay Đỗ Cận, vỗ vỗ như an ủi.

Đỗ Cận gật gật đầu: “Nếu thật sự ăn không được anh cứ nói, không sao cả.”

Mục Khiêm Thư cười híp mắt, ánh mặt trời xuyên thấu qua khung cửa sổ chiếu lên người anh, làm cho đường nét của anh càng thêm dịu dàng: “Không có việc gì đâu, đừng lo.”

Đỗ Cận ừ một tiếng sau đó lại nhảy nhót vào phòng bếp học hỏi Lý Nhân làm thức ăn trưa.

Gia vị lẩu Trùng Khánh quả nhiên rất cay, Đỗ Cận chỉ ném một miếng nhỏ đã không thể không uống một ngụm nước.

Cô đoán Mục Khiêm Thư sẽ không gấp đũa quá ba lần, nhưng lần này Đỗ Cận đã tính sai. Mục Khiêm Thư không những ăn được rất nhiều, mà sắc mặt vẫn như bình thường. Hoàn toàn không cay đến nổi dậm chân như cô.

Thật đúng là không phải người thường...

Mục Khiêm Thư thấy Đỗ Cận liên tục nhìn về phía mình, còn luôn tự nói với mình, kiên trì nói sẽ không có việc gì. Cơm nước xong anh liền nhanh chóng rời đi. Hẳn là sẽ không có việc gì.

Thời điểm Đỗ Thịnh ăn được một nửa thì lấy ra một bình rượu ở trong phòng: “Hiếm có được một ngày như hôm nay, tôi cũng muốn uống vài chén. Thế nào? Cậu uống không?”

Mục Khiêm Thư cố gắng áp chế sự khó chịu trong người, còn chưa lên tiếng, Đỗ Cận đã kêu lên: “Ba! Lát nữa anh ấy còn phải lái xe.”

Đỗ Thịnh bĩu môi: “Con gái lớn đúng là không giữ được, cái gì cũng suy nghĩ cho nó.”

Đỗ Cận túm lấy cái ly của Đỗ Thịnh: “Ba cũng không được uống, bị cao huyết áp còn dám uống nồng độ cồn cao như vậy.”

Đỗ Thịnh trơ mắt ếch nhìn cái ly của mình bị Đỗ Cận đoạt đi, đôi mắt nhỏ tội nghiệp nhìn nhìn Lý Nhân. Lý Nhân ngồi trên ghế, gấp một miếng thịt dê tái cho Mục Khiêm Thư.

Đỗ Cận nhìn sắc mặt Mục Khiêm Thư dường như càng ngày càng trắng bệch, cô nói bên tai anh: “Không muốn ăn cũng không sao đâu.”

Mục Khiêm Thư lắc đầu: “Không sao.”

Một bữa cơm ăn gần một giờ mới xong, Đỗ Cận có chút lo lắng nhìn Mục Khiêm Thư. Cô thật sự là ngốc, biết rõ anh không ăn cay được lại còn đòi ăn lẩu làm gì, nghĩ đến đây Đỗ Cận liền hối hận, hận không thể đập đầu vào cửa.

Cơm nước xong xuôi Mục Khiêm Thư liền chào Đỗ Thịnh và Lý Nhân chuẩn bị rời đi. Đỗ Cận từng bước đi tới, nắm bàn tay Mục Khiêm Thư: “Em tiễn anh.”

Nắm tay Mục Khiêm Thư mới phát hiện lòng bàn tay của anh đều là mồ hôi lạnh. Đỗ Cận nhìn kỹ, trán của anh cũng đổ đầy mồ hôi, vừa rồi đứng xa không phát hiện, đến gần mới thấy sắc mặt Mục Khiêm Thư tái nhợt một cách không bình thường.

“Anh làm sao vậy?” Đỗ Cận hỏi Mục Khiêm Thư, cánh tay ôm lấy người Mục Khiêm Thư. Đỗ Thịnh nhìn thấy không ổn liền đi đến bên người Đỗ Cận: “Làm sao vậy?”

Đỗ Cận không biết trả lời như thế nào, căng thẳng nói: “Con cũng không biết, trên người anh ấy đổ rất nhiều mồ hôi, anh ấy làm sao vậy?”

Mục Khiêm Thư nhìn Đỗ Cận nôn nóng thiếu chút nữa là rơi nước mắt, trong lòng giống như bị kim đâm, nhưng thân thể đau đớn như xé rách, môi anh run run nói: “Không có việc gì.....”

Lời còn chưa nói xong đã ngã xuống, may mắn Đỗ Thịnh đứng ngay bên cạnh bọn họ, vội vàng đỡ thân thể của Mục Khiêm Thư. Bàn tay thô ráp của ông đẩy Đỗ Cận: “Đi gọi mẹ con nhanh lên.”

Lý Nhân còn đang rửa chén trong phòng bếp, nghe tiếng kêu của Đỗ Cận vội vàng đi ra, bà vừa bước ra cửa phòng bếp liền nhìn thấy Đỗ Thịnh đỡ thân thể Mục Khiêm Thư đứng dựa vào tường.

“Chuyện gì xảy ra thế?” Lý Nhân bước nhanh lên phía trước, ngón tay sờ sờ trán Mục Khiêm Thư: “Sao lại ra nhiều mồ hôi như vậy?”

“Không biết, gọi 120 nhanh lên.” Đỗ Thịnh đặt Mục Khiêm Thư nằm trên sofa, lấy gối kê cao đầu. Trên trán Mục Khiêm Thư không ngừng ra mồ hôi, Đỗ Cận ngồi bên cạnh nhìn mà lòng nóng như lửa đốt, cô vừa mới gọi điện thoại cho bệnh viện. May mắn bệnh viện nhân dân thành phố L cách nhà bọn họ cũng gần, chắc rất nhanh sẽ tới.

Đang lo lắng, Đỗ Cận cảm nhận được sự ấm áp trong lòng bàn tay, cô lau nước mắt, nhìn thấy bàn tay của Mục Khiêm Thư nắm chặt bàn tay cô, lông mày anh nhíu lại, sắc mặt rất không tốt.

Đỗ Cận cũng nắm lấy tay Mục Khiêm Thư. Bỗng nhiên cô nhớ đến Mục Khiêm Kỳ, cô muốn biết Mục Khiêm Thư có bị bệnh gì hay không.

Nghĩ vậy, Đỗ Cận liền nhanh chóng gọi điện cho Mục Khiêm Kỳ. Mục Khiêm Kỳ rất nhanh đã tiếp điện thoại, cô hỏi Đỗ Cận chuyện gì sau đó cả người liền ngơ ngẩn.

“Chị nói anh của em ăn cay!!? Anh ấy không muốn sống nữa sao?” Bên kia điện thoại Mục Khiêm Kỳ lớn tiếng kêu lên, Đỗ Cận cắn cắn môi, rưng rưng nước mắt lắng nghe.

Mục Khiêm Thư bị viêm dạ dày mãn tính đã hơn mười năm, bác sĩ vẫn luôn dặn không được ăn cay, không được uống nước lạnh, bệnh viêm dạ dày cũng không có xu hướng nghiêm trọng.

Nhưng thật không ngờ hôm nay anh lại ăn nhiều ớt cay như vậy. Đỗ Cận sợ hãi lắc lắc đầu, sẽ không đâu, Mục Khiêm Thư đã cam đoan với cô là không có việc gì, nhất định sẽ không có việc gì.

Rất nhanh xe cứu thương đã tới, Đỗ Cận đi theo tới bệnh viện. Cô cùng Lý Nhân đứng đợi ở bên ngoài phòng cấp cứu, Đỗ Thịnh đi làm thủ tục. Trong lòng Đỗ Cận ân hận thâm sâu mình ngu xuẩn, lần trước đi ăn cơm đã nhìn ra được một ít manh mối, cô không nên cứ như vậy mà tin lời nói của Mục Khiêm Thư, cho rằng thật sự không có việc gì....

Lý Nhân kéo bàn tay của Đỗ Cận, vỗ vỗ vào lòng bàn tay cô: “Không cần lo lắng, không có việc gì.”

Đỗ Cận òa một tiếng khóc lên: “Mẹ... Con đã biết rõ, biết rõ anh ấy...”

Lý Nhân ôm Đỗ Cận vỗ vỗ bả vai của cô: “Không thể trách con, đừng tự trách.”

Đỗ Cận vẫn khóc nức nở trong lòng Lý Nhân, lắc lắc đầu: “Là tại con, nếu không phải tại con muốn ăn lẩu thì sẽ không xảy ra chuyện này, đều là tại con.”

Tuy rằng vừa rồi ở trong điện thoại Mục Khiêm Kỳ cũng không trách cứ cô, chỉ nói sẽ nhanh tới thành phố L, nhưng trong lòng Đỗ Cận vẫn rất khó chịu. Nhìn Mục Khiêm Thư suy yếu như vậy, cô hận không thể đem những đau đớn này chuyển hết qua người cô. Cô không thể chịu đựng được anh như vậy...

Tờ giờ phút này Đỗ Cận mới thật sự rõ ràng cảm nhận được tình cảm của cô đối với anh là gì. Nếu như lúc trước chỉ cảm thấy hơi có cảm tình, ấn tượng tốt thì hiện tại, Đỗ Cận có thể chém đinh chặt sắt nói cho Mục Khiêm Thư biết, cô yêu anh, yêu đến mức có thể bất chấp tất cả.

Phòng phẫu thuật rất nhanh được mở ra, bác sĩ mặc áo blue trắng mang khẩu trang bước ra. Nghe được âm thanh, Đỗ Cận vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía bác sĩ: “Bác sĩ, anh ấy thế nào? Có sao không?”

Về mặt bác sĩ vô cùng nghiêm khắc: “Các người đã làm cái gì vậy! Biết rõ anh ta có bệnh đau bao tử còn ăn cay như thế, thân thể bệnh nhân có thể đem ra đùa giỡn hả?”

Đỗ Cận lắc lắc đầu lại gật gật đầu, hiện tại cô rất muốn có người mắng mình, như vậy trong lòng cô mới có thể thoải mái một chút. Cô gấp gấp phụ họa nói: “Bác sĩ, bây giờ anh ấy đã khá lên chưa?”

Nhìn sắc mặt lo lắng của Đỗ Cận, bác sĩ cũng cảm thấy vừa rồi nói có hơi quá lời nhưng sắc mặt vẫn không tốt như trước, chỉ lưu lại một câu: “Đã không có việc trở ngại, chỉ cần nghỉ ngơi. Ở lại quan sát một đêm là được.”

Đỗ Cận nghe nói đã không có việc gì, thân thể cô như mềm nhũn, Lý Nhân vội vàng đỡ lấy Đỗ Cận: “Làm sao vậy, không phải đã nói không có việc gì rồi sao?”

“Vâng, không có việc gì, không có việc gì.” Đỗ Cận lặp lại hai tiếng. Mục Khiêm Thư được đẩy ra từ phòng phẫu thuật, mặc bộ đồ trắng của bệnh nhân càng làm cho khuôn mặt anh thêm phần tái nhợt.

Mục Khiêm Thư bị chuyển qua phòng bệnh thường, lúc anh mở mắt vừa hay trông thấy Đỗ Cận nằm ghé vào bên cạnh giường của mình. Mục Khiêm Thư nhìn nhìn trời bên ngoài, hẳn là buổi chiều, mặt trời đã bắt đầu xuống núi rồi. Anh cử động cánh tay của mình một chút, vẫn còn hơi tê tê.

Xem ra hôm nay không thể nào đi thành phố M được rồi, Mục Khiêm Thư muốn gọi điện thoại cho trưởng phòng thư ký, nói cho ông ta biết lịch trình thay đổi lại phát hiện quần áo của mình đã bị đổi. Anh nhìn thấy điện thoại của mình nằm ở trên tủ đầu giường, anh giơ tay vừa định cầm lấy, không cẩn thận lại đụng phải đầu Đỗ Cận.

“A... anh tỉnh rồi!” Đỗ Cận nhìn thấy Mục Khiêm Thư đã tỉnh lại, trong lòng rất kích động. Miệng cũng bắt đầu dùng dưng quở trách: “Đã biết rõ thân thể của chính mình như vậy còn làm xằng làm bậy, có biết em sợ muốn chết hay không, anh tại sao có thể như vậy!”

Câu nói cuối cùng của Đỗ Cận thanh âm có chút nghẹn ngào, Mục Khiêm Thư dùng tay không có truyền dịch ôm chầm lấy Đỗ Cận. Đỗ Cận dựa vào người Mục Khiêm Thư, nghe tiếng tim đập của anh, giờ phút này mới cảm thấy thật sự yên lòng.

“Sau này sẽ không như vậy nữa.” Thanh âm trầm thấp của Mục Khiêm Thư vang lên bên tai cô, đôi mắt vốn lạnh nhạt của anh thoáng buồn, buông Đỗ Cận ra. Đỗ Cận ngồi thẳng người, ngón tay của Mục Khiêm Thư sờ lên hai má Đỗ Cận: “Thực xin lỗi, đã làm em lo lắng.”

Ánh mắt Đỗ Cận lại bắt đầu đỏ lên, cô liếc mắt u oán nhìn Mục Khiêm Thư một cái, rất muốn giận anh nhưng lại càng giận chính bản thân mình.

Ngón tay Mục Khiêm Thư vuốt ve qua lại trên mặt Đỗ Cận, đầu ngón tay đụng đến lông mi của cô: “Tới đây.”

Đỗ Cận nghe lời vội vàng đi đến: “Làm sao vậy, có chỗ nào không khỏe, a...”

Mục Khiêm Thư nhắm mắt lại, cánh tay ôm cổ Đỗ Cận, hung hăng hôn cô.

Nụ hôn này không giống với nụ hôn lúc trước, mang theo xâm lược lại mang theo cuồng dã cũng mang theo vài phần kích động. Đỗ Cận cảm giác được tình cảm của Mục Khiêm Thư trong nháy mắt như bùng nổ, dường như điên cuồng hôn cô, thậm chí cô còn cảm nhận được vị ngọt của máu.

Đỗ Cận cũng không có ngưỡng ngừng như lần trước, hiện tại cô đã khẳng định rõ ràng tâm ý của mình, thuận theo Mục Khiêm Thư, phối hợp với nụ hôn của anh. Trong lòng Mục Khiêm Thư mừng rỡ, lúc buông cô ra ở tại đôi môi cô nhẹ nhàng cắn một cái.

Hai mắt Đỗ Cận mờ lung, bờ môi hơi sưng, rốt cục bị Mục Khiêm Thư nhìn đến ngưỡng ngừng, cúi đầu.

Hai trái tim đang đập loạn chậm rãi tới gần nhau.

29. Chương 29: Mục Khiêm Thư, Em Yêu Anh

Edit : cindynguyen

Beta: Rùa Tuki

Mất một lúc lâu, tâm tình của Mục Khiêm Thư và Đỗ Cận mới bình thường trở lại, không đợi Đỗ Cận mở miệng, cửa phòng bệnh lại bị gõ vang.

“Mời vào.” Mục Khiêm Thư khàn giọng lên tiếng.

Mục Khiêm Kỳ mất đồ hồng đi vào, Lý Á phong trần mệt mỏi đi theo phía sau.

“Anh, có chuyện gì thế? Vừa rồi chị dâu gọi điện thoại cho em cũng chưa có nói rõ ràng.” Mục Khiêm Kỳ bước nhanh đến bên Mục Khiêm Thư, nhìn nhìn sắc mặt của anh, nhỏ giọng dò hỏi.

Lý Á giữ lấy bả vai Mục Khiêm Kỳ: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu.”

Mục Khiêm Thư nhìn thấy Mục Khiêm Kỳ, mày hơi nhăn lại, nhưng đến lúc nghe Mục Khiêm Kỳ nói là Đỗ Cận gọi cho cô mới dịu đi một chút: “Không sao, chỉ là hơi ăn nhiều một chút.”

Mục Khiêm Thư rõ ràng không tin, còn muốn lên tiếng. Lý Á nhìn tình trạng của Mục Khiêm Thư đã tạm ổn liền lôi kéo bàn tay Mục Khiêm Kỳ đi ra ngoài. “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm tối.”

Mục Khiêm Thư cho Lý Á một ánh mắt cảm ơn.

“Thật xin lỗi.” Mục Khiêm Kỳ vừa đi, Đỗ Cận liền nhỏ giọng nói, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng Mục Khiêm Thư.

“Đồ ngốc.” Mục Khiêm Thư ngồi thẳng người, kéo bàn tay của Đỗ Cận đặt ở trên môi: “Đừng tự trách mình, là anh không nói rõ ràng, không thể trách em.”

Đỗ Cận tuy rằng gật gật đầu, nhưng trong lòng vẫn vô cùng trách cứ bản thân.

“Đói bụng không, em đi mua đồ ăn tối cho anh.” Đỗ Cận ngẩng đầu cười khẽ với Mục Khiêm Thư, nếu anh không muốn cô tự trách, cô sẽ vui vẻ cười cho anh xem, để anh yên tâm.

Mục Khiêm Thư gật gật đầu, tuy rằng anh hoàn toàn không đói bụng nhưng Đỗ Cận chắc chắn là chưa ăn tối.

“Ba mẹ em đâu?” Mục Khiêm Thư nhìn xung quanh không nhìn thấy Đỗ Thịnh và Lý Nhân: “Đã về nhà rồi?”

Đỗ Cận lấy ví tiền ở trong túi xách ra, chuẩn bị đi ra cửa phòng bệnh: “Ừ, bác sĩ nói đã không có chuyện gì nên em nói bọn họ về trước rồi.”

Mục Khiêm Thư ừ một tiếng, ánh mắt mỉm cười nhìn bóng lưng Đỗ Cận rời đi.

Qua ba phút, cửa phòng bệnh lại bị mở ra, Mục Khiêm Thư cũng không ngẩng đầu lên nói: “Sao vậy, quên cầm gì sao?”

Ngẩng đầu lên mới phát hiện ra là Lý Nhân, ánh mắt của anh hơi nheo lại: “Bác gái?”

Lý Nhân rõ ràng biết Đỗ Cận không ở đây, sau khi đi vào liền bước đến trước giường Mục Khiêm Thư: “Sao rồi, cảm thấy tốt hơn chưa?”

Mục Khiêm Thư thấy Lý Nhân bước lại gần, trả lời: “Đã tốt hơn nhiều, cảm ơn bác gái quan tâm. Đã làm phiền mọi người rồi.”

Lý Nhân ngồi trước giường bệnh Mục Khiêm Thư: “Chúng tôi thì không phiền gì nhưng lại làm cho Tiểu Cận sợ hãi, khóc lóc một trận.” Ngừng lại một chút rồi nói thêm: “Nhiều năm rồi tôi chưa từng thấy nó khóc nhiều như vậy.”

Mục Khiêm Thư tựa hồ có thể tưởng tượng dáng vẻ của Đỗ Cận lúc đó, khóe miệng lộ ra một nụ cười khê.

Lý Nhân nhìn khuôn mặt Mục Khiêm Thư, ngáp ngừng một lúc lâu mới lên tiếng: “Kỳ thật, con người, nếu không tham lam những thứ không thuộc về mình thì cũng sẽ không bị tổn thương, ví dụ như cậu, ví dụ như Tiểu Cận. Cậu nghĩ tôi nói có đúng không?”

Mục Khiêm Thư nghe được lời nói của Lý Nhân, khóe miệng đang mỉm cười lập tức cứng đờ.

Tham lam...

Anh tham lam sự ấm áp của Đỗ Cận, mơ tưởng được ở cùng Đỗ Cận, cùng cô làm chuyện cô muốn làm, muốn ăn đồ ăn cô thích. Lại không ngờ được những điều đó có thể giết chết anh.

Đỗ Cận là sự hấp dẫn chí mạng của anh.

Còn Đỗ Cận thì sao? Đỗ Cận muốn điều gì? Đỗ Cận ham muốn tình cảm của anh, cho nên khi thấy anh bị thương sẽ cảm thấy khó chịu.

Lời nói của Lý Nhân thật sự rất vô tình, sắc mặt tái nhợt của Mục Khiêm Thư lại trắng bệch thêm vài phần, ngay cả miễn cưỡng cười anh cũng không làm được: “Vậy còn bác? Không phải đều giống nhau sao?”

Lý Nhân nghe được câu hỏi của Mục Khiêm Thư, theo bản năng tức giận: “Chuyện đó và cậu không có quan hệ!”

Mục Khiêm Thư cũng bình tĩnh nói: “Mặc kệ bác có đồng ý hay không, cháu cũng sẽ không buông tay cô ấy. Về điều này cháu và bác đồng quan điểm.”

Sắc mặt Lý Nhân đột nhiên biến sắc: “Cậu!”

“Mẹ!?” Đỗ Cận đi vào phòng bệnh của Mục Khiêm Thư nhìn thấy Lý Nhân đang cùng Mục Khiêm Thư nói chuyện, trong lòng cô thầm kinh ngạc, mẹ không phải đã về nhà sao?

“Sao mẹ lại tới đây?” Đỗ Cận đem hộp đồ ăn để ở trên đầu tủ, theo sau là Mục Khiêm Kỳ cùng Lý Á.

“Mẹ lo lắng nên vào xem một chút.” Lý Nhân miễn cưỡng mỉm cười, nhìn về hai người phía sau Đỗ Cận: “Hai người này là?”

“Đây là mẹ tôi, còn đây là em gái Mục Khiêm Thư, Mục Khiêm Kỳ và ông xã của cô ấy, Lý Á.” Đỗ Cận nghiêm túc giới thiệu.

“Cháu chào bác gái!” Mục Khiêm Kỳ không ngờ lại gặp được mẹ của Đỗ Cận ở đây, tất nhiên là kinh hãi lắp bắp, nhưng là quan sát một lúc lại phát hiện sắc mặt của Lý Nhân cười rất miễn cưỡng.

“Mục tiểu thư, xin chào!” Lý Nhân cũng lộ ra vẻ thoải mái trang nhã, hoàn toàn không thua kém khí chất tiểu thư khuê các của Mục Khiêm Kỳ.

“Bác đừng gọi cháu Mục tiểu thư, nghe thật xa lạ, bác và chị dâu... Tiểu Cận gọi cháu Kỳ Kỳ là được rồi.” Mục Khiêm Kỳ thân mật nói với Lý Nhân, một bàn tay còn lôi kéo cánh tay Lý Nhân: “Bác gái, nhìn bác thật là trẻ, khẳng định rất biết chăm sóc.”

Lý Nhân khê tạo ra khoảng cách với Mục Khiêm Kỳ, nói với Đỗ Cận: “Mẹ đi về trước, nếu không có chuyện gì thì con cũng nên trở về sớm.”

Đỗ Cận a một tiếng, bất mãn nhìn Lý Nhân: “Con muốn ở lại bệnh viện.”

Mục Khiêm Kỳ nhìn thấy sắc mặt Lý Nhân trầm xuống, cô kéo bàn tay Đỗ Cận: “Tiểu Cận, chị cùng bác gái về trước đi, anh của em có em chăm sóc là được. Cả ngày nay bận bịu chị cũng mệt mỏi rồi.”

Đỗ Cận rất không tình nguyện nhìn Mục Khiêm Thư, Mục Khiêm Thư gật gật đầu nhìn cô, cô mới dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị cùng về với Lý Nhân.

Chờ hai người đi rồi, Mục Khiêm Thư mới day day ánh mắt mệt mỏi nói với Lý Á: “Đưa Kỳ Kỳ tới khách sạn ngủ một đêm đi.”

Mục Khiêm Kỳ chuyển ghế ngồi bên giường Mục Khiêm Thư: “Không cần, tối nay em ở lại đây.”

Mục Khiêm Thư có chút đau đầu: “Anh không sao.”

Mục Khiêm Kỳ lắc đầu, hoàn toàn không nghe vào tai: “Em thay chị dâu chăm sóc anh thật tốt, nếu không sáng mai chị dâu vào không thấy em sẽ trách em.”

Lý Á cười lắc đầu: “Đúng vậy, bọn em đều ở lại đây.”

Trong lòng Mục Khiêm Thư hơi cảm động nhưng biểu tình lại càng cương quyết: “Ở đây không có chỗ ngủ, nghe lời, cùng Lý Á tìm khách sạn ngủ đỡ một đêm, ngày mai quay về thành phố K.”

Mục Khiêm Kỳ lắc đầu liên tục: “Vậy sao được! Việc chung thân đại sự của anh còn chưa giải quyết xong em làm sao có thể rời khỏi thành phố L chứ!”

Ngón tay Mục Khiêm Thư xoa xoa huyệt thái dương, anh biết, vừa rồi Mục Khiêm Kỳ cũng nhìn thấy thái độ của Lý Nhân.

Buổi tối Lý Á ngủ trên sofa của phòng bệnh, lúc Mục Khiêm Kỳ ghé vào mép giường ngủ thiếp đi, Mục Khiêm Thư liền bế cô lên giường bệnh.

Mục Khiêm Thư cẩn thận quan sát Mục Khiêm Kỳ, cô em gái này là người thân duy nhất trên đời này của anh. Di ngôn của ba mẹ trước khi qua đời, cả đời này anh sẽ không quên: chăm sóc em gái cho thật tốt.....

Vì vậy nên lúc trước Lý Á muốn cưới Mục Khiêm Kỳ mới gian nan như vậy. Nếu không phải vì Mục Khiêm Kỳ thích, anh sẵn lòng cả đời nuôi cô, chăm sóc cô, chỉ cần cô vui vẻ, anh trai này nguyện ý cho cô tất cả.

Ai bảo anh thiếu nợ cô chứ.

Nếu không phải tại vì anh, ba mẹ cũng sẽ không rời khỏi thế gian này, Kỳ Kỳ sẽ có một gia đình đầy đủ và tràn đầy tình thương của cha mẹ. Cô sẽ không phải là vẻ mặt buồn bã mỗi lần tới trường, sẽ không phải những khi hợp phụ huynh lại đến trước mộ của ba mẹ khóc lóc kể lể, cô cũng sẽ không cần an ủi anh trong lúc rõ ràng mình không vui: anh trai, em một chút cũng không nhớ mẹ, thật đó.

Mục Khiêm Thư đem tóc của Mục Khiêm Kỳ vén ra sau tai cô, nhìn khuôn mặt giống mình mấy phần, trong lòng thở dài. Cô bé vẫn được mình chăm sóc rất cuộc đã thật sự trưởng thành, cô đã biết chăm sóc đến người anh trai này rồi.

Mục Khiêm Thư ngồi trên ghế suốt một đêm, đến ánh nắng ban mai chiếu vào, anh mới hơi hé mắt, trước mắt là một bộ dáng tươi cười.

“Đã đến rồi?” Mục Khiêm Thư mở mắt, ngồi trên ghế một đêm, cả người đều đau nhức. Nhưng đến khi đối mặt với Đỗ Cận cũng không lộ ra một chút khác thường nào: “Em tới lúc nào vậy?”

“Vừa mới tới, sao anh lại ngủ ở đây?” Đỗ Cận nhìn nhìn Mục Khiêm Kỳ trên giường và Lý Á đang ngủ trên sofa: “Tối hôm qua bọn họ không đến khách sạn ngủ sao?”

Mục Khiêm Thư lắc đầu, choàng thêm áo khoác, kéo bàn tay Đỗ Cận chậm chậm ra khỏi phòng, đóng cửa phòng lại.

Mùa đông, mặt trời cũng không quá chói mắt, thời tiết hôm nay lại tốt, còn chưa tới bảy giờ ánh mặt trời đã chiếu sáng khắp mọi nơi.

Đỗ Cận ôm Mục Khiêm Thư, một tay vòng qua thắt lưng anh. Hai người rúc vào trong hoa viên bệnh viện.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên thân thể hai người, thật ấm áp. Đỗ Cận ngẩng đầu, mỉm cười với Mục Khiêm Thư, nhìn Mục Khiêm Thư đang tắm mình dưới ánh mặt trời, nỗi bất an trong lòng chậm rãi tiêu tan. Cô sờ sờ hai má gầy đi của Mục Khiêm Thư: “Mục Khiêm Thư.”

Mục Khiêm Thư nhìn mắt Đỗ Cận đột nhiên sâu thẳm, anh ừ một tiếng. Sau đó nghe thấy Đỗ Cận đỏ mặt nói: “Em yêu anh.”

Đỗ Cận có chút xấu hổ, cô đang tỏ tình đó! Làm sao anh lại một chút phản ứng cũng không có.....

Đỗ Cận oán hận ở trong ngực Mục Khiêm Thư cắn một cái, nghe thấy Mục Khiêm Thư hít sâu một tiếng mới buông ra. Chỉ là giữa chân mày lại thêm một tầng ưu sầu.

Mười giờ sáng Mục Khiêm Thư đã làm xong thủ tục xuất viện, chuẩn bị đi thành phố M, Đỗ Cận có chút không yên lòng, Mục Khiêm Kỳ đi theo sau Mục Khiêm Thư, thề thốt cam đoan sẽ chăm sóc tốt cho Mục Khiêm Thư.

Đỗ Cận hơi ngượng ngùng, rõ ràng tại cô mà Mục Khiêm Thư mới nằm viện nhưng Mục Khiêm Kỳ lại không tra hỏi chuyện này, còn cười trừ ghẹo Mục Khiêm Thư tham ăn.

Đỗ Cận đưa bọn người Mục Khiêm Thư đến sân bay, nhìn bọn họ lên máy bay mới đón xe trở về. Về tới nhà, Lý Nhân đã làm xong cơm trưa, nhìn thấy Đỗ Cận trở về lại gọi cô cùng ăn cơm.

Đỗ Cận vội vàng ăn vài miếng cơm sau đó buông chén đũa nói với Lý Nhân: “Mẹ, con hi vọng mẹ nhớ rõ những gì mẹ đã nói. Người con thích ba và mẹ cũng sẽ thích.”

Nói xong Đỗ Cận đi vào phòng, nằm lý trên giường cái gì cũng không muốn làm, trong đầu một lần lại một lần nhớ lại những gì đêm qua nghe được.

Cô biết Mục Khiêm Thư có chuyện giấu mình nhưng cô chưa bao giờ hỏi. Anh không muốn nói vậy thì không cần nói, bọn họ ở cùng nhau thấy hạnh phúc là được rồi.

Nhưng đêm qua nghe những gì Lý Nhân nói, chứng tỏ bà cũng biết chuyện gì đó. Như vậy, chỉ có một mình cô là không biết....

Đỗ Cận không thích cảm giác mình không biết gì này, giống như việc toàn bộ thế giới làm đều cho rằng là tốt cô, nhưng lại không cho cô biết đó rốt cục là chuyện gì.

Điều này làm cho cô cảm thấy không an lòng.

Bên ngoài, Lý Nhân ngồi ăn cơm cùng Đỗ Thịnh nghe được lời nói của Đỗ Cận cũng buông đũa xuống. Lý Nhân thở dài một hơi, đi vào phòng ngủ.

Đỗ Thịnh nhìn nhìn phòng bên này lại xem xem phòng bên kia. Cuối cùng ai oán cảm lấy chén đũa tiếp tục ăn cơm.

30. Chương 30: Hiện Trường Tai Nạn

Thời điểm Mục Khiêm Thư đến thành phố M, Lý Vệ Anh đã chờ sẵn ở sân bay. Anh vừa xuống máy bay, Lý Vệ Anh liền mang theo thư ký một đoàn người đi ra ngoài.

Hoa Tư làm trong ngành thời trang đã ba mươi năm, ở thành phố K có địa vị không dễ lung lay, chi nhánh công ty cũng trải rộng khắp các nơi, chi nhánh ở thành phố M cũng là một trong số những chi nhánh nằm ở thể chân vạc.

Lý Vệ Anh là giám đốc đứng đầu, hần theo công ty từ lúc mới thành lập, được công ty đào tạo trở thành nhân tài. Trong năm năm qua luôn giữ chức vụ giám đốc.

Chi nhánh thành lập đã được mười năm, chi nhánh này không phải làm về thời trang, mà là kinh doanh bất động sản.

Kinh doanh bất động sản là khi Mục Khiêm Thư còn đang ở tại nước ngoài đã chỉ định Mục Học Lâm tiến hành, giấc mộng của Mục Khiêm Thư không chỉ đặt giới hạn trong thành phố K, là một nhà lãnh đạo, anh

luôn tự nhủ với chính mình phải đem năng lực khiến cho đôi cánh của mình càng thêm lớn mạnh. Ánh mắt của anh cũng phải nhìn xa hơn.

Mà chi nhánh này chính là cú đập cánh mạnh mẽ đầu tiên.

Công trình này từ ngày bắt đầu khởi công xây dựng luôn luôn suôn sẻ, cũng chứng minh ánh mắt Mục Khiêm Thư, quả thật bất động sản thu về lợi nhuận lớn hơn nhiều so với ngành thời trang.

Hai năm trước, Mục Khiêm Thư thay thế người điều khiển dự án của công ty. Việc làm ăn ngày càng phát triển không ngừng, từ nền tảng vững chắc một mình ôm trọn ngành du lịch lớn nhất thành phố M mà anh đã nhắm từ trước.

Khu du lịch lớn nhất nằm ở phía bắc thành phố M, chiếm diện tích 300 mẫu (khoảng 3 triệu mét vuông), nhiều phong cảnh đẹp. Khi còn chưa khai phá, danh lam thắng cảnh ở thành phố M đã rất nổi tiếng. Mục Khiêm Thư đã gạt bỏ muôn vàn khó khăn để giành lấy được vùng đất du lịch này vào tay mình, nửa đầu năm ngoái bắt đầu khởi công, ngày động thổ Mục Khiêm Thư còn đặc biệt từ nước ngoài chạy về.

“Sự việc giải quyết thế nào rồi?” Sắc mặt Mục Khiêm Thư vẫn còn hơi trắng, nét tuấn tú hiện ra trên khuôn mặt lạnh lùng, giọng điệu lạnh nhạt.

Mục Khiêm Kỳ sóng vai cùng Lý Vệ Anh đi theo phía sau, ở trước mặt người ngoài cô vẫn chỉ là một tiểu thư đài các. Chính Lý Vệ Anh cũng không nhận ra thân phận Mục Khiêm Kỳ, cho rằng cô là thư ký của Mục Khiêm Thư, thái độ đối với Mục Khiêm Kỳ có chút tùy tiện.

“Không được thuận lợi lắm.” Lý Vệ Anh đi theo sau Mục Khiêm Thư, thái độ đối với người hậu bối này không phải là rất cung kính. Hoặc là nói, đứng trước Mục Khiêm Thư, hắn luôn bày ra tư thái cao ngạo.

Mục Khiêm Thư bỗng nhiên dừng bước lại, khiến Lý Vệ Anh thiếu chút nữa đâm sầm vào, khó khăn lắm hắn mới thu hồi bước chân, trên mặt đã có chút mất hứng.

“Tôi muốn nghe tin tức chi tiết, chuyện thuận lợi tôi cũng không phải tự mình tới đây.” Sắc mặt Mục Khiêm Thư càng thêm lạnh nhạt, lời nói lạnh như băng: “Còn nữa, tôi hi vọng anh có thể hiểu được, nói cho có lệ với tôi không phải chuyện tốt gì đâu.”

Sắc mặt Lý Vệ Anh khê biến đổi, trong lòng thu lại sự lỗ măng của mình, tuy rằng lời nói của Mục Khiêm Thư có chút khó nghe, nhưng là trong lòng hắn lại hiểu rõ, nếu hắn cứ qua loa như vậy mà trở về công ty, chỉ sợ cuộc sống sau này của hắn sẽ không dễ chịu...

Thư ký đưa đoàn người Mục Khiêm Thư đến một nhà hàng, Mục Khiêm Thư nhíu mày: “Đến công ty.”

Lần này trên mặt Lý Vệ Anh đã treo lên nụ cười nịnh nọt: “Mục tổng lần đầu tới thành phố M, vì để tiếp đãi anh tôi đã chuẩn bị một bàn tiệc nhỏ. Ăn xong có thể nghỉ ngơi một chút.” Nói xong dùng ánh mắt nhìn chăm chăm Mục Khiêm Kỳ.

Mục Khiêm Kỳ liếc Lý Vệ Anh một cái, Lý Vệ Anh giả vờ quay lại. Vừa vặn ngẩng đầu lên đã thấy Mục Khiêm Thư nhìn mình.

Mục Khiêm Thư nhìn chăm chăm Lý Vệ Anh trọn vẹn 3 phút, cho đến khi sắc mặt Lý Vệ Anh trắng bệch, mồ hôi lạnh toát ra mới thu hồi ánh mắt: “Đến công ty.”

Lý Vệ Anh vẫy tay với thư ký, thư ký vội vàng lái xe đến. Mục Khiêm Thư ngồi ở ghế sau, nhắm mắt lại, nói với Mục Khiêm Kỳ: “Khi nào đến thì kêu anh.”

Mục Khiêm Kỳ nhìn Mục Khiêm Thư mỗi một như vậy, đáp một tiếng.

Thời điểm xe đến công ty đã là một giờ buổi trưa, trong công ty không có người, hắn là sắp đến lễ mừng năm mới nên đều đã nghỉ. Lý Vệ Anh đi theo Mục Khiêm Thư vào văn phòng tổng giám đốc.

Mục Khiêm Thư ngồi ở ghế làm việc, bắt chéo chân, sắc mặt bình tĩnh nhìn tài liệu, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Lý Vệ Anh, làm cho Lý Vệ Anh thiếu chút nữa đã không thể đứng vững.

Xảy ra sự cố là do một viên chức trong lúc thi công không tuân theo quy định làm việc khiến ột người công nhân bình thường gặp phải tai nạn không may.

Người công nhân kia bị một vật từ trên cao rơi xuống đập trúng người, lúc được đưa đến bệnh viện cấp cứu thì đã không kịp. Vốn chỉ là một tai nạn rủi ro, nhưng bởi vì vợ của người công nhân kia đến công trường gây rối làm cho sự việc bị phóng đại, hiện tại bốn phía truyền thông thành phố M đang trắng trợn tuyên bố công ty anh là vô nhân đạo.

Công trình bị ép đình công, vốn là định tháng ba năm sau sẽ hoàn thành công trình, quan trọng nhất là toàn bộ tài chính của Mục Khiêm Thư đều đầu tư vào khu du lịch này. Nếu việc này làm cho công trình không thể tiếp tục thi công, như vậy bị tổn thất sẽ không chỉ là chi nhánh này, cả Hoa Tư, thậm chí là các chi nhánh thuộc Hoa Tư đều sẽ bị ảnh hưởng.

Lúc trước Mục Khiêm Thư cố ý đem tài chính đầu tư vào làng du lịch, Mục Học Lâm đã nhắc nhở, cẩn thận bị tiểu nhân nắm được chỗ sơ hở. Nhưng là thời cơ cùng nguy cơ luôn tồn tại song song, biết rất rõ con đường này nếu muốn đạt tới thành công thì trên đường đi phải có một số người chống lưng đằng sau, đây không phải là tác phong của Mục Khiêm Thư.

Mục Khiêm Thư nhìn tư liệu, tình huống đối với bọn họ rất bất lợi.

Chi nhánh công ty ở thành phố M vốn đã khiến cho người khác đỏ mắt, hơn nữa lần này có thể lấy được dự án xây dựng khu du lịch này lại càng làm cho các công ty khác ở thành phố M chướng mắt.

Hiện tại chuyện mà Mục Khiêm Thư muốn xác định chính là, thật không ngờ vẫn có người rắp tâm hãm hại.

Xem xong tư liệu, Mục Khiêm Thư sai Lý Vệ Anh gọi điện thoại hẹn cục trưởng cục cảnh sát ăn cơm.

Sự việc tiến hành coi như thuận lợi, cục trưởng vừa lúc ở gần đó có bữa tiệc. Nhận được điện thoại của Lý Vệ Anh rõ ràng đã biết là chuyện gì. Nghe khẩu khí của Lý Vệ Anh trong điện thoại nịnh hót lấy lòng, cục trưởng ở bên kia cười ha hả. Liên đồng ý sẽ đến gặp Mục Khiêm Thư.

Mục Khiêm Thư hẹn cục trưởng ăn cơm chiều, cầm lấy tài liệu đi ra ngoài, Mục Khiêm Kỳ vừa định đuổi theo, bị Mục Khiêm Thư ngăn lại: “Em đến khách sạn trước đi.”

Tuy rằng trong lòng Mục Khiêm Kỳ sốt ruột, nhưng cũng biết cô đi theo cũng không thể giúp được cái gì. Nói với Lý Á để thư ký của Lý Vệ Anh đưa cô về khách sạn.

Mục Khiêm Thư đi phía trước, Lý Á đi ở giữa, Lý Vệ Anh đi theo sau cùng. Lý Á nhìn nhìn Lý Vệ Anh, nhỏ giọng hỏi Mục Khiêm Thư: “Có vấn đề gì sao?”

Mục Khiêm Thư lắc đầu, trên người lại nặng nề thêm mấy phần: “Đi xem thử hiện trường xảy ra tai nạn đi.”

Lý Vệ Anh sờ sờ đầu, không hiểu nổi Mục Khiêm Thư muốn làm gì.

Ba giờ chiều, bọn họ đến khu du lịch phía bắc thành phố M. Xuống xe, Lý Vệ Anh đi phía trước dẫn đường, Mục Khiêm Thư cùng Lý Á đi theo phía sau.

Khu du lịch đã hoàn thành xong ba phần tư, từ cổng cũng đã cảm nhận được bầu không khí nhàn nhả bên trong.

Nơi nơi đều là cây xanh bóng mát, vào mùa đông nhìn thấy một màn đầy sức sống tràn trề như vậy quả thực không dễ. Khu du lịch đông ấm hạ mát, mảnh đất này cũng vì vậy trở nên khó mua lại được. Tuy rằng Mục Khiêm Thư chưa từng nói qua anh mất bao nhiêu chi phí mới được lấy được mảnh đất, nhưng Lý Á biết, chắc chắn là không dễ dàng.

Trong khu du lịch đa số đều là khu vui chơi dưới nước, nhiệt độ thành phố M hơi cao, đến mùa Hạ thời tiết đặc biệt nóng nực lại kéo dài. Cho nên khi thiết kế thường có khuynh hướng quan tâm đến những hạng mục liên quan đến nước trước tiên.

Địa điểm xảy ra tai nạn là ở gần bể bơi, tuy rằng đã qua mấy ngày nhưng dải băng vàng vẫn còn treo.

Mục Khiêm Thư cũng không đi vào, chỉ đứng ở nơi đó nhìn một hồi.

Lúc xảy ra chuyện, người công nhân không may kia đang đứng cạnh hồ bơi, bị viên gạch trên cần cầu rơi trúng.

Sau khi tai nạn xảy ra, thủ phạm đã nhảy xuống cần cầu trốn thoát. Người lái cần cầu ngày đó chỉ là công nhân tạm thời, do người lái lúc trước đã xin nghỉ phép. Vì thế, nhà thầu mới tuyển một người tạm thời thay thế hai ngày.

Ai có thể ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Ngay cả nhà thầu cũng không biết việc tin tức bị truyền ra ngoài khi nào.

Không tìm được hung thủ, gia đình người chết tất nhiên là không đồng ý, bắt đầu làm ầm việc này lên khắp nơi. Khiến cho giới truyền thông tranh giành vào cuộc.

Chi nhánh Hoa Tư ở thành phố M cũng được coi là một công ty lớn, xảy ra chuyện như vậy giới truyền thông không thể nào không hăng hái nhảy vào được?

Mục Khiêm Thư đứng tại chỗ, ánh mắt nheo lại nhìn lên không trung đã không còn người điều khiển: “Lúc ấy vì sao không lặn lẽ hòa giải?”

Bây giờ Lý Vệ Anh trả lời câu hỏi của Mục Khiêm Thư đã cung kính hơn rất nhiều: “Lúc ấy đã muốn lặn lẽ hòa giải, hơn nữa lúc đó còn đồng ý cấp cho gia đình người bị hại hai trăm vạn. Nhưng mà họ không đồng ý.”

Mục Khiêm Thư cầm tài liệu trên tay, cuộn lại một vòng vồ vồ vào lòng bàn tay: “Không đồng ý ư?”

“Đúng vậy.” Lý Vệ Anh cúi đầu.

Sắc mặt Mục Khiêm Thư khôi phục lại không ít, đã không còn tái nhợt. Lý Á cùng Mục Khiêm Thư rời khỏi khu du lịch có chút mơ hồ không hiểu.

“Bây giờ đi đâu?” Lý Á đi theo phía sau dò hỏi.

“Đến gặp gia đình người bị hại.” Mục Khiêm Thư nói với Lý Á, rồi hỏi Lý Vệ Anh địa chỉ của người bị chết.

Lý Vệ Anh lúng túng nửa phút, sau đó bảo thư ký đưa địa chỉ.

Mục Khiêm Thư dự định đến tìm gia đình người bị hại trước, sau đó sẽ chạy về thành phố cùng cục trưởng ăn cơm. Nhưng thời gian lại không cho phép.

Mục Khiêm Thư nghĩ một lát nữa phải ăn cơm cùng cục trưởng, liền xoa nhẹ mắt. Mắt nhim di động, là Đỗ Cận gửi tin nhắn đến: “Đến nơi gọi điện thoại cho em.”

Tâm tình Mục Khiêm Thư có chút phiền muộn giờ mới khá hơn một chút, trên mặt còn phủ một nụ cười nhẹ, ánh mắt trở nên dịu dàng.

Mục Khiêm Thư cùng Lý Á trở lại khách sạn tắm rửa sạch sẽ, buổi chiều Mục Khiêm Kỳ còn giúp hai người bọn họ mua hai bộ tây trang. Lý Á hôn một chút lên hai má của Mục Khiêm Kỳ: “Có bà xã thật tốt.”

Mục Khiêm Kỳ ngẩng đầu nhìn sang bên kia đã thấy Mục Khiêm Thư quần áo chỉnh tề: “Anh à anh cũng đừng nản lòng, em tin anh sẽ bắt được chị dâu từ trên tay ba mẹ chị ấy mà!”

Mục Khiêm Thư đang cầm điện thoại trên tay gửi tin nhắn cho Đỗ Cận. Nghe Mục Khiêm Kỳ nói xong cũng chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng em gái một cái, sau đó nói: “Tại sao phải bắt?”

Mục Khiêm Kỳ che miệng cười: “Anh à không phải anh nhìn không ra bác gái không chào đón anh sao?”

Mục Khiêm Thư đứng thẳng lên, lấy ngón tay búng vào trán Mục Khiêm Kỳ: “Thì sao? Chị dâu em chẳng phải vẫn luôn đứng ở bên cạnh anh sao.”

“Oa oa oa...” Mục Khiêm Kỳ nghe xong Mục Khiêm Thư nói mà oán trách ra tiếng: “Em là lần đầu thấy anh còn đồ như vậy đấy.”

Lý Á chỉnh đốn xong quần áo đi đến, đưa cho Mục Khiêm Kỳ một ánh mắt: “Không biết lớn nhỏ.”

Mục Khiêm Kỳ kéo cánh tay Lý Á: “Em chính là không biết lớn nhỏ đấy. Dù sao ở đây cũng không có người ngoài...”

Khóe miệng Lý Á hiện lên nụ cười cứng chiều, mà Mục Khiêm Thư chỉ bỏ đi động vào túi, chuẩn bị đi ra ngoài.

31. Chương 31: Ăn Cơm

Edit: Nhím Ivy

Beta: Rùa Tuki

Nơi bọn họ đặt chỗ chính là nhà hàng năm sao chọc trời duy nhất ở thành phố M. Đương nhiên bài trí bên trong vô cùng xa hoa, từ bên ngoài đi vào đã cảm giác được sự nguy nga lộng lẫy của nó. Lý Vệ Anh hiển nhiên là khách quen, hắn vừa bước vào đã có người phục vụ tiến đến: “Xin chào Lý tổng, những vị này là?”

Lý Vệ Anh đứng bên cạnh Mục Khiêm Thư, da mặt hơi khô nóng: “Đã hẹn trước với cục trưởng.”

Bồi bàn nghe xong lên tiếng đáp lại: “Mời đi bên này.”

Ánh mắt Mục Khiêm Thư như có như không nhìn Lý Vệ Anh, đi theo sau người phục vụ đến một gian phòng.

Căn phòng không lớn lắm, nhưng là bày biện rất có phong cách. Phía bên trái của gian phòng đặt một bàn tròn, bên phải được ngăn cách bởi một bức bình phong, sau bình phong đó là một bàn ăn nhỏ hơn một chút, hẳn là dùng để uống trà.

Mục Khiêm Thư vừa vào cửa liền nhìn thấy một người đang ông sắc mặt hồng hào ngồi ở chính vị, vừa nhìn thấy anh trên mặt liền hiện lên bộ dáng tươi cười như có như không.

“Cục trưởng Liên, xin chào. Tôi là Mục Khiêm Thư.” Bồi bàn xoay người đóng cửa rồi đi, Mục Khiêm Thư đi vào đứng bên cạnh người đàn ông vươn tay về phía ông ta.

“Mục tổng! Tôi đã nghe nói nhiều về cậu.” Cục trưởng nói mấy câu khách khí, ánh mắt đã có chút hơi say. Đoán chừng do bữa tiệc rượu lúc trưa nên đến bây giờ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Mục Khiêm Thư nở một nụ cười nhẹ, cặp mắt hoa đào cũng lộ ra ý cười: “Cục trưởng Liên đừng nói vậy, tôi mới là người nghe đại danh của ông từ lâu.”

Sau đó hai người nhìn nhau cười, Lý Vệ Anh theo ở phía sau cũng chào hỏi.

Sự việc giống như Lý Vệ Anh nói, rất không thuận lợi. Ngay cả cục trưởng đáp ứng cùng ăn bữa tối, nhưng không có nghĩa là ông sẽ đồng ý giúp Mục Khiêm Thư xử lý vụ việc.

Mục Khiêm Thư cũng biết lúc này nói nhiều ngược lại sẽ làm hỏng chuyện, tốt hơn hết là đi từng bước từng bước một.

Nghĩ như vậy, anh liền nâng ly của mình lên cùng cục trưởng uống vài ly. Nói nói một ít chuyện chính trị. Anh không hề đề cập tới sự cố kia. Boss không đề cập tới, Lý Vệ Anh tất nhiên cũng không dám nhiều chuyện, cả ngày hôm nay ở cùng một chỗ, hẳn đã có chút hiểu biết về con người Mục Khiêm Thư, người đàn ông này cũng không phải là quả hồng mềm như lời đồn bên ngoài.

Ngay cả cục trưởng, tuy trên mặt tươi cười nhưng ông ta biết, người đàn ông này thật không đơn giản, chưa đến ba mươi tuổi liền hiểu được khi nào nên cầm khi nào nên buông, tùy trường hợp mà biết nên nói cái gì. Đối thân phận của ông cũng chỉ mỉm cười mà không nịnh nọt lấy lòng.

Cục trưởng Liên nhìn Mục Khiêm Thư uống cạn một ly, khoát khoát tay: “Hôm nay thật sự không thể uống thêm rượu nữa. Đã uống nhiều rồi, Mục tổng, cậu nói xem, người có thể thỉnh thoảng uống rượu, nhưng là nếu bởi vì mê rượu mà phạm sai lầm thì cũng không tốt đúng không?”

Mục Khiêm Thư gật gật đầu, nụ cười treo bên miệng. Cả buổi tối hôm nay anh đều mang theo nụ cười: “Cục trưởng Liên nói rất đúng.”

Nụ cười trên mặt cục trưởng Liên càng sâu, ánh mắt cũng sáng lên rất nhiều, Mục Khiêm Thư đứng dậy mời cục trưởng Liên một ly trà: “Không biết cục trưởng có ý kiến gì về tiền tài và lẽ phải?”

Cục trưởng Liên đưa tay ra hiệu cho Mục Khiêm Thư: “Người xưa nói, quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo*. Đây là cách nhìn của tôi đối với tiền bạc. Về phần lẽ phải, tôi chỉ có thể nói, đương nhiên là tôi đứng về phía lẽ phải.”

*Người quân tử thích tiền của, để dùng nó cho việc đạo.

Mục Khiêm Thư đảo đảo ly rượu, nói với cục trưởng Liên: “Hôm nay cảm ơn cục trưởng đã dạy bảo.”

Cục trưởng Liên nhận một cuộc điện thoại, vội vàng rời đi. Trước khi đi còn nhìn Mục Khiêm Thư thật sâu: “Về sau có cơ hội đến thành phố K lại cùng nhau uống trà.”

Mục Khiêm Thư bắt tay cục trưởng: “Hoan nghênh cục trưởng đã đến.”

Mục Khiêm Thư cười nhìn Lý Vệ Anh đưa cục trưởng rời đi, sau đó nụ cười trên mặt biến mất không còn dấu vết. Anh nhìn chằm chằm chỗ cục trưởng Liên mới ngồi, uống một ly rượu, thất thần.

Lý Vệ Anh tiễn cục trưởng rời đi liền trở lại nhà hàng, nhìn thấy Mục Khiêm Thư ngẩn người, rõ ràng là còn trẻ tuổi, nhưng trên người lại luôn tỏa ra khí thế mạnh mẽ. Làm cho hắn dù đã bơi lội trên thương trường hơn mười năm kinh nghiệm, trong lòng không khỏi kinh phục.

Mục Khiêm Thư cùng ông chủ trước kia hẳn tiếp xúc hoàn toàn khác nhau, khó trách người kia lại nói hắn cần cẩn thận một chút. Không thể để lộ dù chỉ là một chút dấu vết. Ngay từ đầu hắn đã chủ quan cho rằng dù thông minh cũng chỉ là một người trẻ tuổi, bây giờ nghĩ lại, mình quả thật đã đánh giá thấp anh ta.

Mục Khiêm Thư lắc lắc ly rượu trên tay, liếc mắt nhìn Lý Vệ Anh bên cạnh, nhàn nhạt hỏi Lý Vệ Anh đối với chuyện này có ý kiến gì.

Lý Vệ Anh nhíu mày, dù đã gần bốn mươi tuổi nhưng cả người được chăm sóc rất tốt. Chẳng qua chỉ có vài nếp nhăn nhỏ nơi khoé mắt, hắn cân nhắc một phen rồi mới mở miệng: “Mục tổng, chuyện này, nếu không tìm được người điều khiển cần cầu lúc đó thì chỉ sợ gia đình người bị hại sẽ không dừng lại. Như vậy đến sang năm sợ rằng không thể hoàn thành công trình đúng thời hạn, hậu quả này...”

Mục Khiêm Thư đặt ly rượu xuống, cầm lấy dao nĩa một bên lên bắt đầu ăn bữa tối: “Nói tiếp đi.”

Lý Vệ Anh nhìn vẻ mặt của Mục Khiêm Thư, hơi buông lỏng, lá gan cũng lớn hơn nói: “Đã như vậy, không bằng chúng ta tìm người chịu tội thay...”

“Keeng!” Con dao của Mục Khiêm Thư cắt mạnh xuống đĩa sứ trắng muốt, phát ra tiếng vang làm khuôn mặt Lý Vệ Anh bị dọa trắng bệch: “Mục tổng...”

Mục Khiêm Thư dùng nĩa xiên một miếng thịt, bỏ vào miệng. Chậm rãi ăn, lại nhấp một ngụm rượu vang đỏ, động tác tao nhã như vương tử: “Chịu tội thay? Biện pháp này như thế nào?”

Lý Vệ Anh lộ ra sắc mặt vui mừng, vì ý tưởng nhỏ của mình mà đắc chí: “Dù sao cũng không biết người công nhân tạm thời kia là ai, đến lúc đó chúng ta tìm một người. Nói đó là người gây ra sự cố, đến lúc đó vụ kiện cũng sẽ được kết thúc.”

Lý Vệ Anh nói tiếp trong lòng: Sau đó sẽ sai người kia nói bản thân bị uy hiếp, công trình cũng sẽ triệt để đình công.

“Nghe không tệ.” Mục Khiêm Thư cắt một miếng thịt bò, từ tốn ăn. Tiếp đó buông dao nĩa, nói với Lý Vệ Anh: “Vẫn nghe nói Lý tổng hết sức tận lực vì công ty, quả nhiên không phải giả. Nếu không thì Lý tổng làm cừ non chịu tội vậy, thế nào!”

Lý Vệ Anh nghe xong lời này, sắc mặt tái nhợt: “Mục tổng nói gì vậy, tôi chỉ là nói, nói vậy thôi. Tôi nhất định sẽ truy tìm cho được người kia, anh yên tâm!”

Mục Khiêm Thư dùng khăn ăn lau miệng, nhìn thoáng qua Lý Vệ Anh: “Hi vọng anh nhớ rõ lời anh vừa nói. À... cho anh thời gian ba ngày.”

Lý Vệ Anh mất hết khí lực ngã xuống ghế, sau lưng đều là mồ hôi. Hắn lau mồ hôi, nhìn bóng lưng Mục Khiêm Thư rời đi càng ngày càng xa, mới lấy điện thoại di động ra: “Alô, mau mau đến cứu tôi, tôi nên làm gì bây giờ?”

Mục Khiêm Thư ngồi vào xe bảo thư ký về khách sạn, một đường trầm mặc, lúc đến nơi chuẩn bị xuống xe Mục Khiêm Thư mới mở miệng: “Anh làm thư kí cho Lý tổng được mấy năm rồi?”

Thư ký cúi mặt, chăm chú nhìn về phía trước, giọng nói truyền tới không có một tia bất ổn: “Đã ba năm rồi.”

Mục Khiêm Thư gật gật đầu, không nói tiếp. Mở cửa xe bước xuống.

Mục Khiêm Thư vào khách sạn, Mục Khiêm Kỳ mang theo hộp đồ ăn vừa giao đến đi tới: “Thế nào rồi? Buổi nói chuyện có thuận lợi không?”

Mục Khiêm Thư mở máy tính lên, nhìn đến tin tức trong máy tính, áp lực trên người lập tức buông xuống: “Nói chuyện cũng không tệ.”

Lý Á nhìn vẻ mặt thoải mái Mục Khiêm Thư: “Cũng không tệ? Theo em biết thì cục trưởng Liên thực sự là người ngay thẳng chính trực, anh không thể nào đàm phán dễ dàng như vậy được.”

Mục Khiêm Thư khép lại máy tính, mở hộp đồ ăn Mục Khiêm Kỳ mang về: “Tôi có nói làm gì ư? Chỉ là đi cùng ông ấy ăn cơm, uống trà mà thôi.”

Lý Á vẫn cau mày, trong thời gian này mà anh còn có tâm tư uống trà? Quên đi, Mục Khiêm Thư lòng dạ quá sâu, anh cũng không muốn hiểu.

Vốn là định ngày hôm sau đi đến nhà người bị hại, nhưng đến thời gian xuất phát Mục Khiêm Thư lại thay đổi chủ ý, đột nhiên anh nói với Lý Vệ Anh muốn đi dạo thành phố M, bảo hắn đi làm việc trước.

Tuy rằng Lý Vệ Anh hoài nghi, nhưng nhìn biểu tình lạnh nhạt của Mục Khiêm Thư và Lý Á đứng một bên không nói lời nào, gật gật đầu, xoay người rời đi.

Lý Á nhìn Mục Khiêm Thư lấy điện thoại di động ra, trên điện thoại di động là một tin nhắn. Mục Khiêm Thư nhìn tin nhắn nói với Lý Á: “Đi thôi.”

Lý Á đi theo Mục Khiêm Thư: “Chúng ta đi đâu?”

Mục Khiêm Thư đi lên phía trước: “Đi giải quyết tình hình.”

Lý Á lắc đầu, vẫn không hiểu ý trong lời nói của Mục Khiêm Thư.

Lý Á và Mục Khiêm Thư đến trước một căn nhà lầu, Mục Khiêm Thư nhìn lại địa chỉ trên điện thoại di động cùng số nhà trùng khớp mới nói với Lý Á: “Đi vào thôi.”

“Đây là nhà ai?” Lý Á cảm thấy tò mò, anh vợ của anh khi nào trở nên thần thần bí bí như vậy.

Mục Khiêm Thư đứng thẳng, một thân tây trang màu xám, bên ngoài khoác áo khoác màu đen, nét mặt giống như khí trời, lạnh lùng dị thường: “Nhà của người bị hại.”

Lý Á nhíu mày, người bị hại? Vừa rồi không phải anh còn nói không cần đi sao?

Lý Á suy nghĩ, sau đó hiểu ra. Phỏng chừng Lý Vệ Anh lại là người có vấn đề.

Mục Khiêm Thư gõ cửa, đi ra mở cửa là một người phụ nữ trung niên, cũng chính là mẹ của Diệp Ninh, người bị hại.

“Xin chào, tôi là Mục Khiêm Thư.” Mục Khiêm Thư không vươn tay ra với bà ta, chỉ đặt hai tay trong túi áo tự giới thiệu.

“Tìm ai?” Người phụ nữ trung niên thoát nhìn có chút nghiêm khắc, mặt mày lộ vẻ hung ác. Phía sau lưng bà ta truyền đến giọng nói của một người phụ nữ: “Mẹ, ai vậy ạ?”

Mục Khiêm Thư đoán giọng nói này là của vợ Diệp Ninh, bởi vì Diệp Ninh là con một.

“Tìm ai?” Tính tình của mẹ Diệp Ninh nóng nảy, giọng oang oang. Ánh mắt của bà khó chịu nhìn Mục Khiêm Thư.

Lý Á ở bên cạnh Mục Khiêm Thư nhô người ra: “Xin chào, chúng tôi là người đại diện của công ty Hoa Tư...”

“Cái gì?” Người phụ nữ trung niên lập tức mở cửa ra: “Các người tới đây làm gì! ? Muốn hòa giải phải không? Tôi ấy người biết, không có cửa đâu! Đem con tôi hại chết thảm như vậy còn muốn hòa giải!”

Lý Á nghe giọng nói the thé của bà ta, liền đứng trước Mục Khiêm Thư đánh mắt nhìn người phụ nữ trung niên: “Dì à, trước hết dì nghe chúng tôi nói đã.”

Người phụ nữ trung niên đẩy người Mục Khiêm Thư và Lý Á, thấy không lay chuyển được liền đặt móng ngồi phịch xuống đất đất, hét lên: “Có còn là người hay không! Trời ơi, người của Hoa Tư đến đánh người này!”

Xung quanh nhanh chóng có rất nhiều người vây tới, một số người chỉ trở. Những người quen thuộc vội vàng đi tới giúp đỡ bà ta dậy, một người phụ nữ từ trong nhà chạy ra, người phụ nữ trung niên nhìn thấy cô liền nói: “Tiểu Ngân, mau mau gọi điện thoại cho phóng viên, công ty bọn họ mang người đến đánh người này!”

Mục Khiêm Thư nhìn xung quanh càng ngày càng nhiều người, cũng không có bất kỳ sự không vui nào, chỉ đi tới bên cạnh người phụ nữ đang cầm điện thoại trong tay nói: “Chuyện hôm hai một tháng mười hai cô còn nhớ rõ không?”

Tay người phụ nữ tên Tiểu Ngân run lên, di động rơi trên mặt đất, người phụ nữ trung niên đi tới “ba” một tiếng đánh lên mặt Tiểu Ngân: “Cái đồ đàn bà vô dụng này! Gọi điện thoại mà cũng lâu như vậy!”

Thân thể Tiểu Ngân mềm nhũn đi đến trước mặt người phụ nữ trung niên: “Mẹ, hần... Hần biết chuyện kia rồi!”

32. Chương 32: Tìm Hiểu Sâu Thâm

Edit: Nhím Ivy

Beta: Rùa Tuki

Từ hôm Mục Khiêm Thư rời đi, gánh nặng trong lòng Đỗ Cận vẫn không bỏ xuống được, Mục Khiêm Thư đến thành phố M gọi điện thoại về báo bình an, cũng an ủi cô đã không có việc gì.

Đỗ Cận nghe Mục Khiêm Kỳ nói tình trạng Mục Khiêm Thư, dường như quả thật đã không có gì trở ngại. Điều này làm cô cuối cùng cũng có thể thả lỏng tâm tình.

Từ ngày Đỗ Cận tuyên bố lựa chọn của mình cho Lý Nhân và Đỗ Thịnh, không khí trong nhà liền thay đổi, trong nháy mắt tràn ngập đủ mọi áp lực đè nén. Đỗ Cận giáp mặt Lý Nhân cũng không thể thân mật như trước kia, nói chuyện cũng chỉ hời hợt.

Đỗ Thịnh nhìn mẹ con hai người thành cái dạng này, trước sau có chút khó chịu, ông muốn tìm Đỗ Cận nói chuyện, nhưng con gái giống như không chào đón. Đỗ Thịnh đành tự nhốt mình trong thư phòng viết chữ...

Đỗ Cận không muốn cùng Đỗ Thịnh, Lý Nhân tranh cãi cái gì, tuy rằng việc bọn họ giấu giếm trong lòng cô vẫn còn chú ý, nhưng là chung quy cha mẹ cũng chỉ vì yêu con của mình. Cô tình nguyện tin tưởng Lý Nhân chỉ quá mức yêu thương cô nên mới nói như vậy với Mục Khiêm Thư. Tuy rằng ngay cả bản thân cô cũng khó thuyết phục chính mình.

“Con gái, điện thoại của con kêu kìa!” Đỗ Thịnh ở phòng khách gọi Đỗ Cận đang rửa mặt trong phòng vệ sinh.

“Vâng con tới đây!” Đỗ Cận chậm chậm đi tới, tới qua Mục Khiêm Thư nói tình hình đã giải quyết gần xong, đêm ba mươi có thể chạy tới thành phố L . Trong lòng Đỗ Cận có chút mong đợi, chỉ là mới có hai ngày ngắn ngủi mà cô đã bắt đầu nhớ anh rồi.

Đỗ Cận nhìn trên điện thoại di động hiển thị số điện thoại, do dự một hồi mới nhận.

“Alo.” Đỗ Cận cầm di động đứng ở trên ban công, đáp lại là giọng nói có chút suy yếu của một người đàn ông bên kia điện thoại.

“Đỗ Cận, gần đây có khỏe không?” Thanh âm của Lâm Tử Dương nghe qua không chút sức lực, Đỗ Cận phảng phất cảm thấy hần đường như đang mỗi một, ngồi phịch ở trên sofa, một tay xoa mày một tay cầm điện thoại.

Thật lâu trước kia, hần thích như vậy...

“Cũng không tệ lắm, có việc gì không?” Đỗ Cận từ trong hồi tưởng hoàn hồn, di động nắm có chút chặt. Nghe thanh âm của Lâm Tử Dương dứt quãng truyền đến: “Thực xin lỗi, anh không biết Lục Thanh sẽ gọi điện thoại cho em. Cô ấy... Không có quấy rầy em chứ?”

“Không có việc gì.” Đỗ Cận trả lời có chút lạnh nhạt, ngắn gọn hai chữ đánh gãy lời nói của Lâm Tử Dương.

Lâm Tử Dương cũng cảm thấy được sự lạnh nhạt của Đỗ Cận, trong lúc nhất thời hai người cầm điện thoại đều không lên tiếng. Lâm Tử Dương lẳng lặng nghe đầu bên kia truyền đến tiếng hít thở, một lát sau nghe thấy Đỗ Cận nói: “Còn có việc không? Không có việc gì tôi cúp máy đây.”

Khóe miệng Lâm Tử Dương lộ ra một nụ cười khổ: “Không có việc gì, không có việc gì. Năm mới vui vẻ.”

Đỗ Cận cắn cắn môi, trong đầu hiện lên lễ mừng năm mới đầu tiên sau khi cô cùng hần qua lại, cô ở thành phố L, hần ở thành phố K. Đêm ba mươi mười hai giờ tối hai người gọi điện thoại nói chuyện phiếm, cho đến khi truyền đến tiếng pháo nổ, Lâm Tử Dương nói trong điện thoại: Tiểu Cận, lễ mừng năm mới năm sau, em cũng anh đón nhé.

Đáng tiếc, không còn có lần sau nữa.

“Ừ, năm mới vui vẻ.” Nhanh chóng cúp điện thoại, Đỗ Cận cầm di động đứng ở trên ban công suy nghĩ, từ khi nào mà Lâm Tử Dương đã cách xa cô như vậy.

Mục đích trọng sinh đã đạt được, cô muốn né tránh Lâm Tử Dương, né tránh tình cảm của hần. Cô đã từng một lần bị tổn thương, đối với Lâm Tử Dương đã hoàn toàn chết tâm, mà hiện tại trong lòng cô cũng chỉ có một người, tên là Mục Khiêm Thư.

Vừa nghĩ tới người đàn ông ở trong lòng, tim Đỗ Cận vô cùng ngọt ngào. Cô thật sự may mắn sau khi sống lại có thể gặp được một người đàn ông giống như anh vậy, không có lời ngon tiếng ngọt, không có lãng mạn dưới ánh trăng, nhưng lòng của cô lại thật sự cảm thấy rất an tâm, giống như miễn là nơi nào có anh, khó khăn cũng không còn là khó khăn nữa.

Đỗ Cận nghĩ đến đêm ba mươi sẽ cùng Mục Khiêm Thư trải qua ở thành phố L, cô cầm lấy túi xách đi ra ngoài.

“Con gái! Mới sáng sớm con định đi đâu? Điểm tâm còn chưa có ăn mà!” Giọng nói Đỗ Thịnh từ phía sau truyền đến, Đỗ Cận quay người hôn một cái lên gương mặt của Đỗ Thịnh: “Ba, con đi ra ngoài một lát!”

Lý Nhân từ trong phòng đi ra, Đỗ Cận nhìn thấy nụ cười càng thêm rạng rỡ, đi về phía Lý Nhân: “Mẹ, con đi trước.”

Hôn hai má của bà hai cái, Đỗ Cận liền đi xuống lầu. Lý Nhân nhìn bóng dáng Đỗ Cận rời đi, bàn tay sờ sờ hai má bị hôn, trên mặt liền hiện lên nụ cười yếu ớt. Buồn bực trong lòng vơi đi một chút.

“Lại đây ăn điểm tâm đi.” Đỗ Thịnh giúp Lý Nhân múc một chén cháo, đem thìa đặt vào tay Lý Nhân: “Chỉ cần con gái vui vẻ, chúng ta cũng sẽ vui vẻ.”

Lý Nhân nhìn Đỗ Thịnh bận rộn, thở dài một hơi: “Tôi đây không phải là sợ Tiểu Cận bị tổn thương sao.”

Đỗ Thịnh cũng múc ỉnh một chén cháo, ngồi ở bên cạnh Lý Nhân, cúi đầu: “Bà không nói, tôi không nói. Thì sẽ không có tổn thương gì cả.”

Lý Nhân cũng cúi đầu ăn điểm tâm, mắt long lanh hơi nước, Đỗ Thịnh đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay Lý Nhân: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, Tiểu Cận là con của chúng ta mà.”

Giọng mũi của Lý Nhân dày đặc truyền đến: “Ừ.”

Đỗ Cận đi xuống cầu thang liền nhìn thấy trước cổng có một người phụ nữ nắm tay con đang chờ xe, người phụ nữ khoảng hai mươi mấy tuổi, ăn mặc trang điểm xinh đẹp. Toàn thân khoác áo khoác lông chồn màu đen khiến dáng người vốn nhỏ bé trở nên mập mạp. Đi đến gần Đỗ Cận, thanh âm của người phụ nữ đó liền truyền đến: “Đỗ Cận?”

Đỗ Cận ngẩng đầu, nhìn người phụ nữ hơi mập này cảm giác có chút quen thuộc, quen cô sao?

“Đỗ Cận? Đúng là cậu rồi! Mình là Hiểu Viện đây, Chu Hiểu Viện!” Đỗ Cận nhìn nửa ngày: “Chu Hiểu Viện! Là cậu à!”

Đỗ Cận có chút kinh ngạc nhìn Chu Hiểu Viện, Chu Hiểu Viện là bạn ngồi cùng bàn với cô hồi cấp hai, quan hệ hai người không phải quá thân cũng không quá xa lạ, chỉ là Chu Hiểu Viện hơi thanh cao, thành tích học tập rất tốt, lại rất xinh đẹp, đương nhiên có rất nhiều người theo đuôi. Trái lại, Đỗ Cận hồi cấp hai rất béo, cùng Chu Hiểu Viện xinh đẹp rực rỡ thật không thể so sánh.

Lúc đầu Chu Hiểu Viện rất thích lôi kéo Đỗ Cận đi khắp nơi chơi đùa, trong lòng Đỗ Cận cũng rất vui vẻ. Cô cũng có bạn tốt, chỉ là vào ngày khai giảng lúc ở trong toilet cô nghe được lời nói Chu Hiểu Viện, trong lòng liền nguội lạnh đi một nửa.

Chu Hiểu Viện nói: Không có con vịt xấu xí kia, làm sao thiên nga trắng như mình có thể nổi bật.

Đỗ Cận nghe thấy những nữ sinh lớp khác khác nhao nhao nói, đúng vậy, cậu ta như vậy mà còn muốn làm bạn bè với cậu, thật sự là chuyện cười!

Lúc Đỗ Cận đi ra khỏi toilet, liền đến gặp giáo viên chủ nhiệm nói muốn đổi chỗ ngồi, sau này cũng rất ít nói chuyện cùng Chu Hiểu Viện.

“Đỗ Cận, nhiều năm như vậy không gặp, cậu trở nên thật xinh đẹp nha. Không giống như mình già rồi...” Trong ánh mắt của Chu Hiểu Viện nổi lên một tia ghen tị, người này trước kia chỉ là người hầu của mình, dựa vào cái gì hiện tại so với chính mình xinh đẹp hơn!

Đỗ Cận lúc học trung học vẫn rất béo, lúc lên cấp ba bạn bè cũng không thay đổi nhiều lắm, khi đó cô đã gầy một chút. Khi lên đại học thì hoàn toàn gầy đi, lại càng lúc càng trở nên xinh đẹp.

Đỗ Cận không thấy được ánh mắt ghen tị của Chu Hiểu Viện, chỉ đem ánh mắt dừng trên người bé trai bên cạnh Chu Hiểu Viện: “Đây là con của cậu sao? Rất dễ thương. Cậu còn trẻ như vậy đã lên chức mẹ rồi.”

Chu Hiểu Viện nắm tay đứa bé khoảng ba tuổi, nhìn thấy Đỗ Cận cười ngọt ngào: “Cháu chào cô ạ.”

“Ngoan quá!” Đỗ Cận lấy tay nhéo nhéo hai má đứa nhỏ, thật sự là khuôn mặt bánh bao của bé rất đáng yêu làm người ta chỉ muốn cắn một miếng.

Chu Hiểu Viện nhìn Đỗ Cận đi một mình, ghen tị trong lòng ít đi một tí: “Bạn trai cậu đâu?”

Đỗ Cận ngẩng đầu nhìn Chu Hiểu Viện: “Đi công tác rồi.”

“Gần đến năm mới vẫn đi công tác à, Tiểu Cận, bạn trai cậu làm gì vậy?” Trong lòng Chu Hiểu Viện hiện lên sự khinh thường.

“Không có gì, chỉ là một công ty nhỏ thôi.” Đỗ Cận không muốn nhiều lời, hoặc là kỳ thật đã không còn chủ đề gì nói cùng Chu Hiểu Viện. Cô từng vì câu nói con vịt xấu xí kia của Chu Hiểu Viện mà dồn hết sức lực giảm béo, cũng khiến cho cô có một đoạn thời gian không dám kết giao bạn bè.

“Này, không phải mình nói Tiểu Cận à, cậu nói cả đời của một người phụ nữ quan trọng nhất là cái gì? Không phải là chỉ muốn gả ột người đàn ông tốt thôi sao, cậu xem mình đi, được gả cho...”

“Mẹ, ba đến rồi kia.” Tiểu bánh bao lắc lắc tay Chu Hiểu Viện, chỉ chỉ bên xe buýt phía trước, cắt ngang lời nói của Chu Hiểu Viện.

Đỗ Cận nhìn theo ngón tay của tiểu bánh bao chỉ, một chiếc xe Buick màu lam ngừng lại, một người đàn ông từ trên xe bước xuống, khoảng ba mươi tuổi, mặc tây trang màu đen. Biểu tình nghiêm khắc, khẩu khí rất không nhẫn nại nói với Chu Hiểu Viện: “Không lên xe còn đứng đây làm gì?”

Chu Hiểu Viện nghe thấy lời nói của người đàn ông, trong ánh mắt hiện lên sự hoảng hốt, vội kéo tay tiểu bánh bao chuẩn bị lên xe, trước khi lên xe còn muốn xin số điện thoại của Đỗ Cận.

Đỗ Cận nhìn Chu Hiểu Viện ngồi lên xe, nói với người đàn ông ngồi trên xe: “Thức giục cái gì, không phải là lên rồi sao!” Nói xong liền chào tạm biệt Đỗ Cận, còn chưa chờ Đỗ Cận giơ tay tạm biệt, xe liền nghênh ngang rời đi.

Đỗ Cận quay đầu, sau khi chiếc Buick vừa rời đi một chiếc xe buýt cũng vừa đến.

Đỗ Cận ngồi trên xe buýt, trong đầu đã đem việc nhỏ kia quên đi, chỉ chuyên tâm nghĩ xem năm mới tặng quà gì cho Mục Khiêm Thư.

Đỗ Cận ở khu bán quà tặng đi qua đi lại rất lâu, cũng không biết mua cái gì. Hình như anh cái gì cũng không thiếu.

Cuối cùng Đỗ Cận bắt đầu, nhắn một tin cho Mục Khiêm Thư.

“Hi, nam thần. Nói cho em biết anh thích cái gì đi!”

Di động rất nhanh rung lên, Đỗ Cận vui vẻ mở di động ra, chỉ có một từ: “Em.”

Hai má Đỗ Cận hơi ửng đỏ, cắn cắn môi trả lời: “Em không phải nói cái này.”

Mục Khiêm Thư gọi điện thoại tới, bên kia im lặng, so sánh với bên này ồn ào âm ỉ làm cho Đỗ Cận có chút ngượng ngùng.

“Làm sao vậy?” Thanh âm của Mục Khiêm Thư nghe qua vẫn dịu dàng như vậy, Đỗ Cận dùng tiếng nói lớn che dấu sự ngượng ngùng của mình.

“Không có gì, chỉ là muốn tìm hiểu thêm thôi.”

Mục Khiêm Thư ở điện thoại bên kia cong lên khóe môi: “À? Tìm hiểu?”

Đỗ Cận gật gật đầu, ánh mắt đảo quanh mấy món vật phẩm trang sức: “Đúng vậy, anh xem em đi, thời gian dài như vậy cũng không biết anh thích gì.”

Mục Khiêm Thư ừ một tiếng, khẩu khí càng trở nên mập mờ: “Anh không ngại để em tìm hiểu sâu thêm đâu.”

Nghe được câu này, Đỗ Cận liền lập tức ừ ừ cạc cạc mà hiểu sai. Cô lại xấu hổ mở miệng, ấp úng hai câu liền muốn cúp điện thoại, lần này Mục Khiêm Thư còn cười ra tiếng.

Đùa với cô bé này, thật sự là rất thú vị.

Nghe được tiếng cười của Mục Khiêm Thư, Đỗ Cận cảm thấy bên tai càng thêm đỏ, cô lớn tiếng la to lên tên của anh liền cúp điện thoại.

Một lúc sau, Mục Khiêm Thư mới nhắn tới một tin: Em tặng cái gì anh cũng thích. Không cần ở đó phiền não như vậy.

Khóe miệng Đỗ Cận mỉm cười, Mục Khiêm Thư vẫn là thông minh như vậy. Sau đó di động liền kêu lên hai tiếng, Đỗ Cận lại mở di động ra.

Mục Khiêm Thư lại nhắn tiếp một tin: Nếu quà tặng là em, vậy không còn gì tốt hơn.

Đỗ Cận nhét điện thoại di động vào trong túi, trong lòng vẫn nhớ lại câu nói kia của Mục Khiêm Thư: Có thể tìm hiểu sâu thêm.

A... Cô thật sự không phải là sắc nữ màaaaa!

33. Chương 33: Mục Khiêm Kỳ Mang Thai

Edit: Nhím Ivy

Beta: Rùa Tuki

Mục Khiêm Thư ở thành phố M chờ đợi đến ngày thứ ba, cuối cùng vợ và mẹ của Diệp Ninh cũng tìm tới khách sạn anh ở. Mẹ Diệp Ninh gõ cửa phòng, hết nhìn đông lại nhìn tây một phen mới đi vào. Tiểu Ngân đi theo phía sau, biểu tình vô cùng bất an, ánh mắt càng vô thần.

“Xin chào. Tìm tôi có việc gì?” Mục Khiêm Thư biết rõ bọn họ đến vì chuyện gì, lại làm bộ như cái gì cũng không biết. Những lời này lại làm cho sắc mặt của Tiểu Ngân và mẹ chồng của cô ta – Lưu Cẩm trở nên tái nhợt.

Lưu Cẩm vào phòng, ngồi xuống sofa, trong lòng thầm cảm thán vì chưa từng đặt chân vào một khách sạn xa hoa như vậy, bất giác thu mình lại, bàn tay không biết nên đặt chỗ nào.

Tiểu Ngân kéo tay Lưu Cẩm, miệng ngập ngừng nửa ngày mới hỏi: “Anh làm sao biết được?”

Mục Khiêm Thư khoanh hai tay trước ngực, mặc áo hở cổ màu đen, biểu tình lạnh lùng: “Làm sao tôi biết được chuyện này các người không cần biết. Nói đi, tiền là ai đưa?”

Sau buổi tối trò chuyện với cục trưởng, Mục Khiêm Thư trở lại khách sạn nhận được email của thư ký. Diệp Ninh ham bài bạc, từng thiếu nợ ở bên ngoài một khoản lớn, vậy mà mấy ngày trước khi gặp chuyện không may, khoản nợ kia lại bỗng nhiên được trả hết, Mục Khiêm Thư ở trên thương trường lăn lộn vài năm, điều kiện trong đó không cần nghĩ cũng biết. Anh chỉ cần điều tra một chút ngày bọn họ trả hết nợ là được.

Chuyện còn lại, vợ và mẹ của Diệp Ninh sẽ nói cho anh biết.

Suy nghĩ của Mục Khiêm Thư quả thật chính xác, anh chỉ cần khẽ nhắc tới, vợ Diệp Ninh đã bị đánh bại. Việc anh cần phải làm là thăm dò, sau đó chỉ việc thu lưới.

Tiểu Ngân càng thêm bất an, cô không ngừng nắm chặt tay, sau đó nhìn về phía Lưu Cẩm. Lưu Cẩm cũng đang hoang mang lo sợ, ngày hôm qua bà đuổi Mục Khiêm Thư đi, kỳ thật trong lòng cũng không ngờ sẽ nghe được Mục Khiêm Thư đe dọa nếu bọn họ không hợp tác sẽ báo cảnh sát khiến bọn họ càng luống cuống.

“Số tiền đó, là con trai tôi cầm về, chúng tôi không biết là ai đưa cả.” Lưu Cẩm cân nhắc dùng từ, đem toàn bộ trách nhiệm đẩy lên người con trai đã chết của mình.

“Vậy sao?” Mục Khiêm Thư gật gật đầu, bưng hai tách cà phê đặt ở trước mặt Lưu Cẩm và Tiểu Ngân, giống như vô tình hỏi: “Hai người thật sự không biết chuyện này?”

Tiểu Ngân vội vàng gật đầu: “Thật sự không biết, đều là do Diệp Ninh cầm về.”

Mục Khiêm Thư chậm rãi ngồi xuống, dùng thìa khuấy cà phê, bưng tách lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Đột nhiên anh nhìn về phía Tiểu Ngân, ánh mắt trở nên sắc bén, thanh âm cũng thoảng đẽo cao: “Vậy cô hãy giải thích đi, ngày hôm qua em trai cô mua một căn hộ ở trung tâm thành phố, số tiền đó ở đâu ra?”

Lưu Cẩm vừa nghe được những lời này, sắc mặt đại biến, liền xoay người tát cho Tiểu Ngân một cái: “Sao cô không nói có nhiều tiền như vậy? Được lắm, cô cứ nhiên dấm đem tiền về nhà mẹ đẻ!”

Tiểu Ngân bùm miệng nước mắt chảy ròng: “Mẹ, con không có, con thật sự không có!”

Lưu Cẩm hất tay Tiểu Ngân ra: “Không có? Hừ hừ, tôi thấy cô có vẻ cho rằng Diệp Ninh đã chết liền nghĩ đến chuyện về nhà sống cuộc sống sung sướng! Tôi cho cô biết, không có cửa đâu! Có phải chính cô đã bỏ túi riêng, có đúng hay không!”

Tiểu Ngân nửa quỳ trên mặt đất, một tay chỉ vào Mục Khiêm Thư: “Vì sao anh lại vu khống tôi?” Lưu Cẩm còn đang hùng hùng hổ hổ, Tiểu Ngân thì khóc sụt sùi không ngừng.

Mục Khiêm Thư đặt tách cà phê xuống, tách cà phê chạm xuống bàn trà phát ra tiếng vang thanh thúy, Lưu Cẩm và Tiểu Ngân sửng sốt, Mục Khiêm Thư vuốt lại tóc trên trán che khuất khuôn mặt, thanh âm vẫn bình tĩnh không gợn sóng, vẻ mặt càng trở thêm lạnh lùng: “Các người nói đi, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

Lưu Cẩm nghe lời nói của Mục Khiêm Thư, khuôn mặt lập tức cứng đờ, bà ngoan cố nói: “Con dâu tôi đã nói rồi, là con trai của tôi cầm về!”

Mục Khiêm Thư đột nhiên mỉm cười, hơi nhếch khóe môi, lộ ra một nụ cười lạnh: “Thật không? Vậy các người nói xem, khoản tiền kia là ở đâu chui ra?”

Lưu Cẩm muốn chối bỏ, nhưng ánh mắt Mục Khiêm Thư quá mức sắc bén, bà chỉ kiên trì thêm được vài phút liền bại trận.

“Người cho chúng tôi tiền là Lý tổng, Lý Vệ Anh.”

Mục Khiêm Kỳ cùng Lý Á trở lại khách sạn, gõ cửa phòng Mục Khiêm Thư, Mục Khiêm Thư mở cửa, Mục Khiêm Kỳ vừa vào liền hỏi: “Anh hai, tình hình rắc rối lắm sao?”

Tâm tình Mục Khiêm Thư không tệ, nhéo nhéo hai má Mục Khiêm Kỳ: “Không có. Chúng ta ngày mai là có thể trở về.”

Mục Khiêm Kỳ vui mừng ôm thắt lưng Mục Khiêm Thư: “Thật không?”

Lý Á ở bên cạnh cười hỏi: “Chuyện đã giải quyết xong rồi à?”

Mục Khiêm Thư ừ một tiếng, kéo Mục Khiêm Kỳ ở trong ngực ra: “Muốn ôm thì đi mà ôm chồng của em ấy.”

Mục Khiêm Kỳ cười hì hì, tiến đến bên tai Mục Khiêm Thư nói nhỏ: “Anh, nói cho anh biết một tin tốt.”

Mục Khiêm Thư nhú mày: “Cái gì?”

“Em mang thai rồi!” Giọng nói Mục Khiêm Kỳ hơi phóng đại, nụ cười cực kì hạnh phúc.

“Thật không!?” Mục Khiêm Thư quay đầu hỏi Lý Á, Lý Á gật gật đầu, ý cười trong mắt làm sao cũng không thể che dấu: “Đã được hai tháng.”

Mục Khiêm Kỳ tiến đến bên cạnh Mục Khiêm Thư: “Cho nên, anh hai, anh nhất định phải nhanh cưới chị dâu về đi!”

Mục Khiêm Thư lập tức dẫn Mục Khiêm Kỳ ngồi xuống sofa: “Được được được. Anh biết rồi.”

Buổi trưa, ba người đi đến nhà hàng chúc mừng một phen, Mục Khiêm Thư nhắn tin cho Đỗ Cận, Đỗ Cận chỉ nhắn lại một câu, đã sớm biết, cô cũng đã chuẩn bị xong quà mừng rồi.

Mục Khiêm Thư trách cứ Mục Khiêm Kỳ: “Làm sao không nói chuyện này sớm cho anh biết, em cũng không cần đi cùng anh đến thành phố M.”

Mục Khiêm Kỳ rúc trong ngực Lý Á: “Buổi sáng hôm nay em cũng mới biết thôi.”

Mục Khiêm Thư liếc mắt nhìn Mục Khiêm Kỳ: “Chị dâu em đã mua xong quà cho em rồi.”

Mục Khiêm Kỳ a một tiếng: “Chị dâu tốc độ nhanh thật, với tốc độ này tới cuối năm chắc là hai người có thể kết hôn rồi!”

Mục Khiêm Thư khó có khi ngượng ngùng, sắc mặt hơi đỏ, khê ho khan một tiếng liền đem tầm mắt dời đi: “Được rồi, ăn cơm đi.”

Ở bên kia điện thoại, Đỗ Cận đang ăn cơm bật cười ha ha, Lý Nhân liếc mắt nhìn Đỗ Thịnh, sau đó cúi xuống.

Đỗ Thịnh đem ánh mắt chuyển đến di động trong tay Đỗ Cận: “Có chuyện gì vui à, nói cho ba nghe với.”

Đỗ Cận vội vàng ngồi thẳng, khuôn mặt đầy ý cười hơi thu lại: “Không có chuyện gì ạ.”

Đỗ Thịnh ai oán nhìn Đỗ Cận cất di động, con gái thật sự lớn rồi, càng ngày càng không thương mình...

Lý Nhân gấp đồ ăn bỏ vào bát Đỗ Cận: “Nhanh ăn cơm đi, nguội sẽ không ngon.”

Khuôn mặt Đỗ Cận tươi cười nói với Lý Nhân: “Vâng ạ, vẫn là mẹ tốt nhất.”

Nghe nói lời này sắc mặt Lý Nhân cũng không có tốt hơn, chính là dùng ánh mắt càng thêm thâm thúy nhìn Đỗ Cận. Đỗ Thịnh làm bộ ho khan một tiếng, Lý Nhân mới thu hồi ánh mắt.

Ngày nghỉ ở nhà bình thường đều không có việc gì, cô không giống Mục Khiêm Thư, đến lễ mừng năm mới còn hồi hải ngược xuôi. Cô ngồi ở trên sofa trong phòng khách, trong tay cầm điều khiển từ xa, đổi kênh liên tục.

“Đô đô...” Di động rung lên, Đỗ Cận cầm lấy di động nhìn thoáng qua, là một dãy số lạ ở thành phố L.

Đỗ Cận nhìn điện thoại rung rung, hoài nghi không phải là Lục Thanh gọi tới chứ?

“Alo.” Suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cô vẫn nhận điện thoại.

“Đỗ Cận à? Hôm nay có rảnh không, hôm nay chúng mình có buổi họp lớp, nếu không có chuyện gì thì đến đây họp mặt đi?” Đỗ Cận nghe giọng nói của đối phương, suy nghĩ một hồi mới nhớ ra là Chu Hiểu Viện !

“Hôm nay sao? Hôm nay mình có việc, không đi được.” Đỗ Cận theo bản năng muốn cự tuyệt, họp mặt, họp mặt để làm gì, chẳng qua chỉ là so sánh ai tốt hơn ai mà thôi.

Loại hoạt động vô nghĩa này cho tới bây giờ cô cũng không thích nổi, huống chi lại là cùng những người không quen biết.

“Ôi chao, có thể bạn chuyện gì, đều là bạn học hồi sơ trung, có mấy người nghe cậu tới còn cố ý đến đây, cậu đừng không nể mặt như vậy chứ?” Thanh âm của Chu Hiểu Viện nghe qua có vài phần mất hứng, Đỗ Cận còn đang suy nghĩ dùng lý do gì để không đi thì Chu Hiểu Viện đã trực tiếp nói địa chỉ, cũng dặn cô đến sớm.

Đỗ Cận nhìn điện thoại bị cúp, lắc lắc đầu, đứng dậy bắt đầu thay quần áo.

Buổi họp lớp là ở một khách sạn do một người bạn học mở ở thành phố L, Đỗ Cận còn nhớ rõ người bạn học này, hồi sơ trung thì rất thích bắt nạt con gái, là một đứa con trai thích mấy trò đùa dai.

Đỗ Cận đứng trước cửa ra vào của khách sạn nhìn qua lại không thấy một người nào thân thiết.

“Đỗ Cận!” Chu Hiểu Viện đứng ở trước cửa khách sạn chào hỏi khách khứa nhìn thấy Đỗ Cận, vội vàng đi tới: “Sao đi một mình vậy? Bạn trai cậu đâu?”

Đỗ Cận nghiêm mặt nói: “Còn đi công tác chưa về.”

Trong mắt Chu Hiểu Viện hiện lên tia khinh thường, từ ngày nhìn thấy Đỗ Cận ở trên đường, cô liền triệu tập các bạn học tham gia buổi họp lớp này, cô muốn cho Đỗ Cận nhận mọi loại ánh mắt soi mói.

Hồi đi học, Đỗ Cận là một con vịt xấu xí đi theo sau cô, tuy rằng Đỗ Cận bây giờ rất xinh đẹp. Nhưng mà con vịt xấu xí làm sao có thể hóa thành thiên nga đây? Cô muốn cho Đỗ Cận biết, con vịt xấu xí thì mãi chỉ là con vịt xấu xí mà thôi, không thể biến thành thiên nga trắng được!

Đương nhiên Đỗ Cận không hiểu hàm ý trong lời nói của Chu Hiểu Viện, chỉ cho rằng cô ta thật sự nhớ rõ các cô đã từng là bạn bè, mặc dù không hẳn gọi là tình bạn.

Đỗ Cận đi vào phòng, bên trong đã có hơn mười người ngồi, hơn phân nửa đều là nữ. Thậm chí có hai người còn dẫn theo trẻ con cùng đến.

Đỗ Cận nhận ra một người trong đó, đi lại ngồi cùng bàn với cô ấy.

Đỗ Cận ngồi ở bên cạnh Chu Tĩnh, trên đùi Chu Tĩnh là một bé gái khoảng hai, ba tuổi, cô ấy tết tóc cho con gái rất cẩn thận. Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Đỗ Cận.

“Đỗ Cận?” Đỗ Cận thay đổi rất nhiều, nếu không nhìn kỹ thật sự không thể nhận ra, từ một người béo như vậy trở thành một cô gái xinh xắn mảnh mai, muốn nhận ra được cũng không dễ dàng.

Đỗ Cận cười nhẹ với Chu Tĩnh: “Con gái của cậu à?”

Một cô gái ở bàn bên này nhìn thấy Đỗ Cận nhao nhao kêu lên: “Thật là Đỗ Cận sao? Oa, cậu thay đổi nhiều thật đấy! Nếu gặp trên đường chắc chắn sẽ không nhận ra cậu đâu.”

Xen vào đó không thiếu những thanh âm ghen tị: “Hừ, khuôn mặt xinh đẹp thì có lợi ích gì, theo mình, còn không bằng gã ột người đàn ông tốt. Nhìn xem chồng Chu Hiểu Viện kia, ra tay đúng là hào phóng!”

Đỗ Cận gật gật đầu, cũng không trả lời, chỉ chơi đùa với con gái Chu Tĩnh, Chu Tĩnh nhìn Đỗ Cận yêu thích đứa nhỏ như vậy cũng cười hỏi: “Cậu kết hôn chưa?”

Đỗ Cận ngẩng đầu, nhìn Chu Tĩnh: “Mình chưa.”

Chu Tĩnh vuốt tóc con gái nói với Đỗ Cận: “Kỳ thật, kết hôn với người có tiền không bằng kết hôn với người thật lòng với mình. Chu Hiểu Viện gả ột người chồng là có tiền, nhưng phải xem cậu ta sống như thế nào?”

Đỗ Cận nhìn khuôn mặt dịu dàng của Chu Tĩnh, đã có dấu vết ăn mòn theo năm tháng, nhưng vẫn nhìn ra được, cuộc sống của cô ấy không tồi, vẻ mặt rất dịu dàng.

Đỗ Cận suy nghĩ, Chu Tĩnh nói rất đúng.

Nghĩ đến Mục Khiêm Thư, trong lòng liền ảm áp...

34. Chương 34: Buổi Họp Lớp

Edit: Nhím Ivy

Beta: Rùa Tuki

So với suy nghĩ của Đỗ Cận cũng không có gì khác biệt lắm, suốt buổi liên hoan đơn giản chỉ là một đám người vây quanh cùng nhau tâm sự xem ai sống tốt, ai có tiền.

Đàn ông thì so xe, phụ nữ thì ganh đua quần áo.

Còn có một số người thì khoe ông xã.

Người Chu Hiểu Viện gả đương nhiên sẽ không kém cõi, Đỗ Cận đã từng gặp qua người đàn ông kia, thái độ đối với Chu Hiểu Viện dường như rất tệ, Đỗ Cận nhìn Chu Hiểu Viện đứng ở cửa chào đón những bạn học cũ, có lẽ tình yêu cũng giống như uống nước ấm hay nước lạnh, chỉ có người trong cuộc mới biết.

Bé gái trong lòng Chu Tĩnh tự mình chơi một hồi liền ảm ỉ buồn ngủ, Chu Tĩnh lấy áo khoác của mình choàng lên người bé, sau đó ôm ngang bé để bé ngủ.

“Hiện tại cậu không đi làm à?” Đỗ Cận hỏi Chu Tĩnh, ánh mắt nhìn thấy sau lưng Chu Tĩnh lại có thêm mười mấy người bạn học cũ đến, sau đó Chu Hiểu Viện đóng cửa phòng lại, đoán chừng người đã tới đông đủ.

Chu Tĩnh lấy tay vén sợi tóc trên mặt con mình ra sau, nhìn khuôn mặt yên tĩnh của con nói: “Đi làm chứ, không đi làm sao có đủ tiền mua sữa cho con.”

Biết Chu Tĩnh nói giỡn, Đỗ Cận cũng không để trong lòng. Chỉ khẽ uống một ngụm trà: “Làm sao có thể? Ba của bé đâu?”

“Đi rồi. Từ khi mang thai bé con đã rời đi.” Chu Tĩnh nâng mắt nhìn về phía Đỗ Cận cười, giống như không nhìn thấy sự ngạc nhiên của cô.

“Cậu không biết sao? Cũng đúng, nhiều năm không gặp cậu rồi.” Chu Tĩnh vẫn dịu dàng như trước, trong mắt Đỗ Cận lại cảm thấy cô ấy rất vĩ đại, chưa kết hôn đã sinh con, việc này phải cần bao nhiêu dũng khí.

Đỗ Cận nắm tay Chu Tĩnh nói: “Đứa nhỏ rất đáng yêu, cậu thực sự có phúc.”

Chu Tĩnh gật gật đầu, trong ánh mắt hơi ngẩn lẹ, nhưng vẫn làm bộ như chuyện gì cũng không có xảy ra, đem quần áo sửa lại một chút, thuận tiện lau đi nước mắt.

Đỗ Cận làm bộ không có nhìn thấy, lúc này cần phải cho cô ấy tôn nghiêm.

Chỉ là có vài người lại không nghĩ vậy.

“Chu Tĩnh, bạn trai cậu vẫn chưa trở về sao?” Chu Hiểu Viện bưng ly đi đến giữa Chu Tĩnh và Đỗ Cận, làm bộ quan tâm hỏi.

“Không, có việc gì à?” Sắc mặt Chu Tĩnh vô cùng bình thản, nếu là Đỗ Cận khẳng định cô không thể bình thản như vậy được, phải trải qua bao nhiêu mưa gió mới có thể ung dung như thế.

“Cũng không có gì, vài ngày trước mình nhìn thấy anh ta trong thành phố, mình tưởng rằng anh ta sẽ quay về tìm cậu chứ.” Chu Hiểu Viện cười như vô hại, nhưng Đỗ Cận rõ ràng cảm thấy một cổ ác ý, giống như năm đó đem cô trở thành con vịt xấu xí để nhục nhã.

“Phải không?” Chu Tĩnh ôm con ngủ, ngay cả ánh mắt cũng không có ngẩng lên nói: “Anh ta có trở về hay không có quan hệ gì tới cậu, quan tâm như vậy không tốt lắm đâu?”

Chu Hiểu Viện cười ha ha hai tiếng, mặt mũi hơi không nén được giận, bạn nữ ngồi cùng bàn với Đỗ Cận nói: “Chu Tĩnh cậu đừng như vậy, Hiểu Viện cậu ấy cũng là có lòng tốt thôi mà.”

Chu Tĩnh không nói lời nào, Đỗ Cận nhìn cô gái kia, nở một nụ cười mỉa: “Bản thân mình cảm thấy Chu Tĩnh nói cũng không có gì sai, có trở về hay không đều là chuyện của người ta, quan tâm như vậy không tốt lắm đâu.”

Chu Hiểu Viện nhìn Đỗ Cận, vài năm không gặp, đúng là nhanh mồm nhanh miệng hơn nhiều.

Chu Hiểu Viện ngồi ở bàn bên cạnh Đỗ Cận, cô ta nhìn khuôn mặt Đỗ Cận uyển chuyển nói: “Đỗ Cận, cậu sang bàn bên đây ngồi đi.”

Tên Đỗ Cận bị Chu Hiểu Viện cố ý kêu to, Đỗ Cận đứng lên, nghe thấy những bạn học cũ khác nói nhỏ.

“Là Đỗ Cận đấy ư? Thật không nhận ra.”

“Bây giờ đẹp thật đấy...”

“Không biết có người yêu hay chưa?”

Đỗ Cận không để ý những người đó nhỏ giọng nói chuyện với nhau, chỉ là khi nhìn Chu Hiểu Viện tha thiết quan tâm cô, Đỗ Cận có chút đau đầu.

“Này, người kia chính là con trai của ông chủ khách sạn, là bạn học cũ của tụi mình cậu còn nhớ không?” Chu Hiểu Viện chỉ vào một người đàn ông giới thiệu cho Đỗ Cận.

Đỗ Cận vừa mới ngồi xuống, liền nhìn theo phương hướng ngón tay Chu Hiểu Viện, nhìn một cái đã biết là một thiếu gia ăn chơi trác táng, mặc quần áo toàn hàng hiệu, tóc nhuộm ba loại màu, tai đeo hai ba cái khuyên tai. Thật là bộ dạng của một người trẻ tuổi ngông cuồng.

Bộ dạng thì đúng là người lớn đấy, nhưng mà ăn mặc thì...

Đỗ Cận thấy người đàn ông kia đang nhìn mình cười cười, cô cũng nhìn hắn ta một cái, sau đó Chu Hiểu Viện liền nhận được ánh mắt của người đàn ông kia.

Chương Mẫn dùng ánh mắt ra hiệu cho Chu Hiểu Viện: Cô gái này tôi rất vừa lòng, cô xem rồi làm đi.

Chu Hiểu Viện cười với Đỗ Cận càng thêm hòa ái dễ gần, cũng cho Chương Mẫn một ánh mắt: “Yên tâm đi.”

Chương Mẫn nhìn thấy Đỗ Cận ở cửa hàng, lúc ấy Đỗ Cận đang trò chuyện điện thoại Mục Khiêm Thư, cười vô cùng ngọt ngào. Chương Mẫn đứng nhìn Đỗ Cận cách đó không xa, từng cử chỉ của Đỗ Cận bị hắn thu hết vào mắt, hắn cảm thấy cô gái này thật xinh đẹp.

Sau đó hắn kể chuyện ngày hôm nay gặp cô trên trang QQ của trường, kèm theo cả ảnh chụp của Đỗ Cận. Chu Hiểu Viện nhìn thấy, đây không phải là Đỗ Cận vừa mới gặp hôm nay sao? Lời nói của Chương Mẫn động đến suy nghĩ của cô ta, Đỗ Cận là vịt xấu xí thì vẫn nên là vịt xấu xí, dựa vào cái gì chỉ thay đổi một bộ quần áo đã nghĩ giả làm thiên nga trắng.

Chu Hiểu Viện thừa nhận bản thân không muốn nhìn thấy Đỗ Cận sống tốt, cô vốn muốn thừa dịp họp lớp để khiến cho Đỗ Cận biết rằng cuộc sống của cô chỉ là tầng lớp thấp hèn, hiện tại Chương Mẫn đưa ra ý muốn này cô đương nhiên sẽ vui vẻ đồng ý, nhưng thật sự cô ta muốn nhìn xem Đỗ Cận sau khi bị Chương Mẫn chơi đùa còn có thể thanh cao bao nhiêu.

Vì thế liền có buổi họp lớp này.

Một số người biết rõ đây là thủ đoạn tán gái của Chương Mẫn, người không biết chuyện thì đến dự náo nhiệt, thuận tiện nhìn xem cuộc sống của những người bạn học cũ có tốt hay không.

Hiển nhiên Đỗ Cận thuộc loại thứ ba, chỉ đứng ở bên ngoài nhìn bạn học.

Nhưng dù hiểu rõ tình hình cũng sẽ không vạch trần, xã hội này chính là như vậy, có ai không thích xem trò vui.

Đỗ Cận nhìn Chương Mẫn đứng dậy, tay bưng ly rượu: “Nhiều năm không gặp, chúng ta cạn một ly nhé.” Nói xong dùng ánh mắt trêu chọc Đỗ Cận.

Đỗ Cận trừng mắt nhìn: “Tôi không uống được rượu, nếu không thì lấy trà thay rượu vậy.”

Chương Mẫn vừa nghe vậy sao có thể bằng lòng, không uống rượu thì làm sao có thể thực hiện bước tiếp theo.

Đỗ Cận lại cầm lấy bình trà trên bàn, rót một ly đầy, ngửa đầu uống cạn: “Cạn trước.”

Chương Mẫn vẫn đứng yên như cũ, Chu Hiểu Viện chọc chọc cánh tay Đỗ Cận: “Đỗ Cận, cậu như vậy thật không nể mặt rồi.”

Đỗ Cận che miệng, giống như rất kinh ngạc: “Thật à? Nhưng mà mình thật sự không uống được rượu.” Đỗ Cận nói xong dùng ánh mắt trong veo như nước nhìn Chương Mẫn: “Bạn học này, cậu để ý à?”

Chương Mẫn nhìn ánh mắt kia của Đỗ Cận, không vui trong lòng giảm đi nhiều: “Được rồi, không uống thì không uống, tôi uống!”

“Tốt lắm! Tử lượng của Chương Mẫn thật giỏi.” Cả bàn nịnh nọt Chương Mẫn, chỉ có Đỗ Cận là khuôn mặt lạnh lùng thờ ơ.

“Đỗ Cận, cậu cảm thấy Chương Mẫn thế nào?” Chu Hiểu Viện nhìn sự thanh cao của Đỗ Cận liền một bụng tức giận, càng muốn xé nát sự thanh cao của cô.

“Cái gì thế nào?” Đỗ Cận giả bộ không rõ ý tứ của Chu Hiểu Viện, kỳ thật vừa nhìn thấy Chu Tĩnh khi này cô đã biết mục đích của buổi họp lớp này.

Chỉ là cô có tài cán gì, cứ nhiên vì cô mà tổ chức một cuộc họp lớp. Đương nhiên Đỗ Cận biết tính phong lưu của Chương Mẫn, tuy sắc mặt cô vẫn thản nhiên như trước, nhưng thật ra cô rất hiếu kỳ, bọn họ sẽ bày trò gì đây.

“Đỗ Cận à, tuy rằng cậu nói là có người yêu rồi, nhưng việc đó thì thế nào, nhiều lựa chọn luôn không thiệt thòi, cậu nói đúng không?” Chu Hiểu Viện giảng giải tình chân ý thiết, Đỗ Cận cũng nghe rất nghiêm túc. Thực ra cô làm sao không biết được ý nghĩ trong lòng cô ta? Cô ta đơn giản là muốn xem cô bị chê cười mà thôi.

“Không cần, mình không định sẽ bắt cá hai tay.” Đỗ Cận lại nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trà, thức ăn trên bàn cũng không động.

“Ồ kìa, ai nói cậu bắt cá hai tay, nếu cậu thật sự không bỏ được bạn trai, vậy cùng Chương Mẫn tình một đêm thử xem, dù sao người tình ta nguyện cũng không chịu thiệt gì.” Chu Hiểu Viện nói càng ngày càng điên cuồng, Đỗ Cận nghe xong sắc mặt liền lạnh xuống.

“Hai người đừng tán gẫu một mình như vậy, cũng phải trò chuyện với chúng tôi chứ.” Một bạn nam ngồi ở bên cạnh khiển trách Chương Mẫn, ánh mắt cũng nhìn Đỗ Cận từ trên xuống dưới.

Đỗ Cận chịu đựng lửa giận trong lòng, ngược lại cười ra tiếng: “Chúng tôi thì có tán gẫu cái gì, nhưng mà Hiểu Viện nói rất tán thưởng Chương Mẫn đấy.”

Sắc mặt Chu Hiểu Viện có chút cứng ngắc, kéo khóe miệng cười nói: “Ha ha, Đỗ Cận thật biết chọc cười.” Chu Hiểu Viện kết hôn mọi người đều biết, ông xã cô ta là ai mọi người cũng đều biết. Lời này nếu rơi vào tai chồng của cô ta, Chu Hiểu Viện vừa nghĩ đã phát run.

Đỗ Cận lạnh mặt nhìn Chương Mẫn và biểu tình cứng ngắc Chu Hiểu Viện chậm rãi nói: “Không có sao? Vừa rồi không phải cậu còn nói cảm thấy Chương Mẫn tương mạo đường đường, ngũ quan anh tuấn sao?”

“Phụt...” Có một bạn học vừa nâng ly uống liền phun ra, sau đó vài người khác đều nhao nhao cười nói: “Đỗ Cận hài hước thật đấy.”

Sắc mặt Chương Mẫn bực tức, ánh mắt bất an.

“Nhưng mình nói thật mà, lúc trước mình còn nhìn thấy hai người ở trong một khách sạn, cả hai không phải...” Lời còn chưa dứt, nhưng ý tứ trong đó tất cả mọi người đều sáng tỏ, ánh mắt nhìn hai người kia cũng biến đổi.

“Đứng nghe cậu ta nói bậy, tôi không có!” Trong mắt những bạn học khác Chu Hiểu Viện lúc này chỉ là đang ngụ biện. Nhất là sau đó cô ta còn nhìn về phía Chương Mẫn, càng giấu đầu hở đuôi.

Trong lúc mọi người ồn ào, Đỗ Cận chỉ nhàn nhã bưng tách trà lên, hướng về phía Chu Tĩnh gật gật đầu.

Cuối cùng Chu Hiểu Viện thật sự ngồi không yên, quay đầu chạy lấy người. Chương Mẫn nhìn mọi người cũng rời đi. Trong mắt mọi người càng tin chắc rằng hai người họ có chuyện mờ ám.

Buổi họp mặt kết thúc trong trầm mặc, mọi người xem xong tuồng kịch, cũng đứng lên chuẩn bị rời đi. Trong lòng Đỗ Cận vui sướng, nhìn Chu Tĩnh cố hết sức ôm đứa nhỏ, cô liền xung phong giúp đỡ.

Chu Tĩnh đem đứa nhỏ giao cho Đỗ Cận, vừa mới ôm một giờ, cánh tay đã mỏi muốn chết.

Chu Tĩnh đeo túi, đi theo phía sau nhìn Đỗ Cận ôm con mình.

“Cậu làm sao biết được chuyện của hai người bọn họ?” Đỗ Cận nhìn thấy sắc mặt kinh hoảng của Chu Hiểu Viện cảm thấy vô cùng vui sướng, quả nhiên suy nghĩ của cô vẫn có chút xấu xa.

“Tĩnh chờ nhìn thấy thôi.” Chu Tĩnh chỉ chỉ phía trước một ngôi nhà ở: “Mình đến rồi, cảm ơn cậu.”

Đỗ Cận đưa đứa nhỏ cho Chu Tĩnh, lắc đầu: “Mình mới phải nói cảm ơn cậu, nếu không nhờ cậu, mình hiện tại phỏng chừng bị chuốc say khướt rồi.”

Chu Tĩnh ẵm đứa nhỏ, ánh mắt lập tức nhu hòa không ít, dặn Đỗ Cận: “Phụ nữ một mình ở bên ngoài cần cẩn thận nhiều hơn.”

“Ừ.” Đỗ Cận nhìn bóng lưng Chu Tĩnh biến mất hần mới thu hồi ánh mắt, vừa mới quay người rời khỏi liền phát hiện có một người đang đứng ở góc tường. Cô nhìn kỹ, là một người đàn ông, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm phương hướng Chu Tĩnh đi vào, trong lòng Đỗ Cận có chút hiểu rõ, có lẽ đây là người đó của Chu Tĩnh.

Trên đường trở về Đỗ Cận gọi điện thoại cho Mục Khiêm Thư, báo cáo hành trình hôm nay, thanh âm trầm thấp của Mục Khiêm Thư truyền đến, Đỗ Cận cảm thấy bóng đêm cũng bắt đầu mê người.

35. Chương 35: Vật Gia Truyền

Edit: Nhím Ivy

Beta: Rùa Tuki

Mục Khiêm Thư định đặt vé máy bay buổi chiều ngày ba mươi quay về thành phố L, sáng sớm Mục Khiêm Kỳ đã bị Lý Á dẫn về thành phố K, cho nên chuyến đi này chỉ có một mình anh.

Buổi sáng ngày hôm qua Lý Vệ Anh đã nộp đơn xin từ chức, tạ lỗi với Mục Khiêm Thư vì chuyện lần này hẳn không xử lý tốt, hẳn bằng lòng rời cương vị công tác. Ngoài mặt Mục Khiêm Thư không tỏ vẻ gì, chỉ hơi biểu hiện chút tiếc nuối đối với việc Lý Vệ Anh từ chức, nhưng trong lòng lại cười lạnh, hồ ly rất cực cũng lộ đuôi.

Lý Vệ Anh không rõ ý tứ hàm xúc trong ánh mắt Mục Khiêm Thư, xoay người rời đi, hẳn đã thông báo cho người nhà khẩn trương rời khỏi thành phố M. Hẳn cảm giác Mục Khiêm Thư đã biết cái gì đó, nếu ở lại thành phố M thật quá nguy hiểm.

Mục Khiêm Thư nhìn bóng lưng Lý Vệ Anh rời đi, khóe miệng dần dần cười lạnh. Sau khi trở lại khách sạn anh gửi tài liệu qua email cho cục trưởng. Nên làm như thế nào, cảnh sát sẽ tự biết, anh không muốn dính líu quá nhiều, con thỏ nóng nảy còn có thể cắn người, hiện tại anh chỉ có một mình ở thành phố M, thật sự không cần phải chọc Lý Vệ Anh điên lên.

Lúc Mục Khiêm Thư ra sân bay đã không còn mấy người, vừa được nghỉ họ đã đều tranh nhau về nhà trước, đến lễ mừng năm mới sân bay trở nên vắng vẻ hơn nhiều.

Thời điểm Mục Khiêm Thư đến thành phố L, vừa mở máy tính lên, tiêu đề tin tức chấn động liền đập vào mắt, mẹ chồng và con dâu vì tiền đẩy con trai mình đi vào chỗ chết? Bàn tay gây tội ác đứng phía sau là ai?

Phía dưới đề mục, mấy trăm lời bình luận đều là lên án hành vi phạm tội của mẹ và vợ Diệp Ninh, còn kèm theo cả ảnh trực diện khuôn mặt hai người họ, xem như đã hủy bỏ dư luận ác liệt trước kia đối với Hoa Tư. Sự thật được mở ra, chứng minh mọi việc không có liên quan đến công ty Hoa Tư, một vài đầu tạp chí lại bắt đầu tăng bốc Hoa Tư.

Một email được gửi tới, anh mở tin nhắn ra, là ảnh chụp Lý Vệ Anh bị cục trưởng bắt, tin tức này bị Mục Khiêm Thư cố gắng áp chế, chuyện này nếu lộ ra, sẽ ảnh hưởng đến dự án khu du lịch.

Mục Khiêm Thư tắt máy tính, người đứng sau giả trò là ai anh sẽ tìm hiểu sau, hiện tại chuyện khu du lịch bị tố cáo đã được giải quyết ổn thỏa, điều anh quan tâm bây giờ chỉ có Đỗ Cận.

Đỗ Cận nhận được điện thoại Mục Khiêm Thư, hoan hô một tiếng chạy xuống lầu, lưu lại ánh mắt oán trách của Đỗ Thịnh nhìn theo hướng con gái nhà mình rời đi. Thật sự là con gái lớn không dùng được nữa rồi!

“Mọi chuyện xử lý xong rồi sao?” Đỗ Cận chạy xuống lầu, Mục Khiêm Thư mặc một chiếc áo khoác màu xám đứng ở đầu bậc thang ngẩng đầu nhìn cô, vóc dáng anh rất cao, Đỗ Cận đứng trên bậc thang thứ hai mới cao bằng Mục Khiêm Thư. Giờ phút này sắc mặt anh trầm tĩnh, mặt mày mang ý cười, ôn nhu dịu dàng trả lời Đỗ Cận: “Đã xong rồi.”

Đỗ Cận nhìn Mục Khiêm Thư, mấy ngày không gặp, trong lòng một trận xúc động, trái tim nhỏ đập thành thịch như muốn nhảy ra ngoài. Cô lấy tay phẩy tuyết rơi trên tóc Mục Khiêm Thư xuống: “Rất lạnh, đi. Đi vào trong nhà đi.”

Mục Khiêm Thư giữ chặt cánh tay của Đỗ Cận: “Không cần, nói mấy câu với em anh phải đi rồi.”

Vì thế Đỗ Cận bị Mục Khiêm Thư lôi kéo vào trong xe của anh, vừa đóng cửa xe lại, hơi thở lạnh lạnh của Mục Khiêm Thư xông vào mũi, cô cảm giác được eo bị một lực mạnh mẽ kéo về phía anh. Khuôn mặt Mục Khiêm Thư phóng đại trước mắt, cô theo bản năng mở to hai mắt, lông mi Mục Khiêm Thư quét quét trên mặt cô, ngứa ngứa, rất dễ chịu.

“Nhắm mắt lại.” Mục Khiêm Thư nới lỏng cánh tay ôm Đỗ Cận, thoáng rời ra chút khoảng cách, nhưng mà trán anh vẫn chạm trán Đỗ Cận, nhìn Đỗ Cận ngoan ngoãn nhắm mắt lại, bên môi gợi lên một chút tươi cười, thanh âm càng thêm dịu dàng: “Ng Sloan...”

Đỗ Cận cảm thụ được hơi thở Mục Khiêm Thư, anh vừa mới ở dưới lầu đứng một lúc, trên người đều là hơi lạnh, Đỗ Cận rúc vào trong ngực Mục Khiêm Thư, hai tay ôm lấy Mục Khiêm Thư. Chỉ cảm thấy nụ hôn nồng nhiệt của Mục Khiêm Thư chỉ hơi chậm lại một giây sau đó là càng thêm mạnh mẽ, hai tay ôm chặt thân thể Đỗ Cận, như gắng sức muốn đem cô khảm vào thân thể của chính mình.

Đỗ Cận nghênh đón nụ hôn của Mục Khiêm Thư, kĩ thuật hôn của anh không thuần thực, thậm chí rất trúc trắc, nhưng mà Đỗ Cận vẫn vô cùng say mê. Mục Khiêm Thư cắn cắn cánh môi của Đỗ Cận, sau đó liền vô sự tự thông* ôm lấy đầu lưỡi Đỗ Cận bắt đầu chơi đùa. Cánh tay Đỗ Cận ôm Mục Khiêm Thư càng ngày càng mất khí lực. Chờ nụ hôn vừa chấm dứt, toàn thân hai người cũng đã nóng lên.

(*không thấy cũng tự thông tỏ)

“Anh...” Đỗ Cận vừa muốn nói, Mục Khiêm Thư áp đầu cô ôm vào trong lồng ngực, một bàn tay còn vuốt ve hai má trơn bóng của Đỗ Cận: “Làm sao vậy?”

Đỗ Cận nhìn ánh mắt nóng rực của Mục Khiêm Thư có chút ngưng ngừng, mặt cô đỏ bừng, Mục Khiêm Thư cảm giác trong lòng bàn tay lại đổ thêm mồ hôi. Trong xe bật điều hòa làm cho có chút khô nóng, ánh mắt nhìn Đỗ Cận cũng trở nên sâu thẳm.

“Hôm nay anh làm sao vậy?” Đỗ Cận giữ chặt bàn tay Mục Khiêm Thư, nắm ở trong lòng bàn tay, mày nhíu lại, biểu tình lo lắng nhìn Mục Khiêm Thư.

Mục Khiêm Thư không phải người đàn ông không có chừng mực như vậy, ngược lại, anh luôn có chút lạnh nhạt, dù đã từng ở trong bầu không khí thích hợp anh cũng chưa từng làm ra chuyện gì quá giới hạn, nhưng vừa rồi nếu anh không kịp thời khắc chế, anh đã muốn đi quá giới hạn.

Mục Khiêm Thư cầm mu bàn tay Đỗ Cận, thanh âm còn có chút khàn khàn: “Không có gì, anh nhớ em.”

Đỗ Cận không nói lời nào, tựa trong ngực Mục Khiêm Thư nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ, bên môi cô ngáp ngừng một hồi mới hỏi: “Anh... Có phải có việc gạt em đúng không?”

Mục Khiêm Thư cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Đỗ Cận, màu sắc con ngươi dần tối lại: “Không có.”

Bỗng nhiên Đỗ Cận rời khỏi vòng ôm của Mục Khiêm Thư, ngồi thẳng người ánh mắt nhìn chằm chằm bình nước hoa nhỏ phía trước xe: “Vậy sao? Ngày đó anh cùng mẹ em nói chuyện em cũng nghe được.”

Mục Khiêm Thư lắc đầu, lại kéo bàn tay Đỗ Cận, cảm giác được Đỗ Cận tức giận giống như muốn rút tay về, anh nắm chặt tay cô, Đỗ Cận bị đau, không còn ở giây dựa nữa.

Mục Khiêm Thư không muốn giải thích cái gì, tuy rằng quả thật anh có rất nhiều chuyện không cho cô biết, nhưng mà cô không cần biết, cứ như vậy là tốt rồi. Anh có thể gặp cô, có thể nắm tay cô, có thể vuốt ve mặt tròn của cô, bây giờ đối với anh mà nói, là chuyện đáng trân trọng cỡ nào.

Cho dù cô không biết.

Mục Khiêm Thư lấy ra một hộp quà nhỏ từ trên ghế ngồi phía sau đưa cho Đỗ Cận, Đỗ Cận nghi hoặc tiếp nhận, vừa mở ra liền thấy một sợi dây chuyền hình trái tim rất đẹp.

Sợi dây chuyền làm bằng bạch kim, hoa tai là một con bướm trong tư thế chuẩn bị bay lên, hoa tai không lớn phối hợp với sợi dây chuyền rất hài hòa. Chỉ là thoạt nhìn những thứ này dường như đã lâu năm, bên ngoài đã hơi cũ.

“Đây là?” Đỗ Cận không đoán được dụng ý của Mục Khiêm Thư, nhưng cô nhìn ra được chiếc vòng cổ này rất quan trọng.

“Để anh đeo cho em.” Mục Khiêm Thư lấy sợi dây chuyền trong hộp ra, vén tóc Đỗ Cận lên, đeo dây chuyền lên cổ cô.

Đỗ Cận nhìn sợi dây chuyền qua gương chiếu hậu, con bướm bên tai có cảm giác như đang muốn đậu xuống xương quai xanh của cô, lại muốn giương cánh bay lượn, bỗng nhiên cô sinh ra một loại cảm giác quen thuộc.

“Rất đẹp.” Mục Khiêm Thư tựa đầu lên xương quai xanh của Đỗ Cận, thấp giọng khen ngợi, không biết là đang nói xương quai xanh hay là dây chuyền.

“Đây là vật gia truyền nhà anh à?” Trong đầu Đỗ Cận không hiểu, bắt đầu đoán mò, Mục Khiêm Thư nghe lời nói của Đỗ Cận cười ra tiếng, lấy tay cốc lên trán Đỗ Cận: “Cả ngày trong đầu không biết nghĩ cái gì!”

Không thể trách Đỗ Cận nghĩ nhiều, chẳng qua là đầu năm nay bị phim truyền hình ảnh hưởng, bình thường trong phim truyền hình hay xuất hiện một vật quý giá này nọ sau đó là cả một câu chuyện dài, đó gọi là vật gia truyền, gì mà đã theo anh bao nhiêu năm, hiện tại giao cho em, hi vọng em có thể quý trọng bla bla...

Ngón tay Đỗ Cận sờ lên ‘vật gia truyền’, cảm giác lạnh lạnh trong lòng bàn tay lan ra, nhưng cô lại cảm thấy rất quen thuộc, quen thuộc như cô cũng đã từng có chiếc vòng cổ như vậy.

Buổi tối Mục Khiêm Thư còn muốn chạy về thành phố K, Đỗ Cận chỉ ở trong xe cùng anh nghỉ ngơi chốc lát liền để cho anh đi, cô còn đặc biệt chạy lên lầu đem quà đã mua đưa cho Mục Khiêm Thư.

Quà mua cho Mục Khiêm Thư là một cái khăn quàng cổ màu trắng, Mục Khiêm Thư trước giờ toàn mặc quần áo màu tối, hiện tại quàng một chiếc trắng khăn quàng cổ màu trắng nhìn có chút là lạ, nhưng lại càng tăng thêm khí chất.

Mục Khiêm Thư cúi đầu nhìn Đỗ Cận quàng khăn lên cổ mình. Đã rất nhiều năm Mục Khiêm Thư chưa từng quàng khăn quàng cổ, thật là có chút không quen. Hiện tại nhìn khăn quàng cổ bằng len chọc chọc trên cổ anh, như là có một dòng nước ấm lan tràn trong lòng.

Đỗ Cận mở túi ra, có quà của Mục Khiêm Kỳ, Mục Học Lâm, còn có một cái lắc vàng nhỏ là quà của bé con trong bụng Mục Khiêm Kỳ, không phải vật giá trị gì, nhưng kiểu dáng rất tinh xảo, chắc chắn Mục Khiêm Kỳ nhìn thấy cũng sẽ thích.

Mục Khiêm Thư dịu dàng nhìn miệng nhỏ của Đỗ Cận đang nói, cuối cùng nhin không được nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hồng của cô một cái. Đỗ Cận ngược mắt lên, hờn dỗi liếc mắt nhìn Mục Khiêm Thư.

Sáu giờ tối Mục Khiêm Thư lại phải lên máy bay trở về thành phố K, Đỗ Cận nhìn Mục Khiêm Thư lái xe đi, ngón tay sờ sờ môi bị anh hôn, trong lòng một trận ngọt ngào.

“Con gái, đang làm gì vậy?” Đỗ Thịnh nhìn đến Đỗ Cận chạy lên chạy xuống cảm thấy rất kỳ quái, không thể ngồi yên trong nhà, ông chậm rãi đi xuống lầu liền nhìn thấy Đỗ Cận đang thẩn thiết nhìn về phía trước.

“A? Ba! Ba làm con sợ muốn chết.” Đỗ Cận kéo Đỗ Thịnh: “Không có gì không có gì, lạnh chết rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Đỗ Thịnh hai tay để sau lưng: “Hừ, con còn biết ba lạnh à?”

Đỗ Cận ngăn người, nghe Đỗ Thịnh mang theo giọng điệu làm nũng nói, nhất thời đầu hơi mở ra, đều nói phụ nữ thích làm nũng, nhưng mà ba cô cũng đâu thua kém gì.

“Ba... con đương nhiên phải quan tâm ba chứ! Ba và mẹ là hai người quan trọng nhất trong đời con, con không quan hai người thì quan tâm ai!” Nói xong Đỗ Cận còn giơ ba ngón tay lên: “Con thề với trời đấy!”

Đỗ Thịnh gật đầu, xem ra rất vừa lòng với biểu hiện của Đỗ Cận, ông giả bộ ho khan một tiếng: “À, thật là như vậy?”

Đỗ Cận điên cuồng gật đầu: “Đương nhiên là thật! So với trăn châu còn thật hơn!”

Nghe thế Đỗ Thịnh mới vừa lòng xoay người lên lầu, Đỗ Cận lắc lư đi theo phía sau ríu rít ôm cánh tay Đỗ Thịnh.

Sau khi về nhà mới phát hiện điện thoại có ba cuộc gọi nhỡ, cô cầm di động xem, là Lục Mạn gọi, cô cắn cắn khóe miệng, nghĩ đến giọng nói nổi bão của Lục Mạn...

Trên thực tế Lục Mạn quả thật không hề tức giận, lúc này cô ấy đang ung dung nằm ở trên sofa nhà mình nhìn Triệu Tĩnh bận rộn.

Lục Mạn một tay bận cầm điện thoại di động chơi trò chơi một tay còn lại ăn đồ ăn vặt, sau đó cảm thấy mình thoải mái như vậy nhất định phải cho người ta biết, người ta là ai? Đỗ Cận chính là người duy nhất được chọn.

Nhưng mà gọi liên tục ba cuộc không ai nhận, trong lòng Lục Mạn có chút hoài nghi, gần sang năm mới mà không mang theo di động ở trên người à? Hay là không tiện nhận điện thoại?

Ha ha... Lục Mạn nhớ tới sáng hôm đó rời đi nhìn thấy Mục Khiêm Thư và Đỗ Cận, trong đầu không khỏi tưởng tượng rất nhiều hình ảnh, vừa nghĩ như vậy, cô cực kỳ khẳng định, Đỗ Cận rất không tiện nghe máy!

Triệu Tĩnh theo ba Lục cùng dán câu đối xuân, leo lên leo xuống, khuôn mặt ba Lục luôn mang nụ cười thỏa mãn, mẹ Lục ở một bên cũng cong lòng mày.

Triệu Tĩnh sẽ ở nhà Lục Mạn đón lễ mừng năm mới, thật sự chỉ là trùng hợp, vốn anh dự định đưa Lục Mạn về quê rồi lại quay về thành phố K, dù sao thời gian còn nhiều bọn họ cũng không gấp, buổi chiều xe mới về đến nhà Lục Mạn.

Bởi vì chuyện trước đó vài ngày Lục Mạn còn đang cùng Triệu Tĩnh hờn dỗi, dọc đường đi cũng không nói nhiều, Triệu Tĩnh tự biết đuối lý, liền cười hì hì trêu chọc với Lục Mạn, mãi cho đến khi về đến quê Lục Mạn, Lục Mạn mới cười ra tiếng.

Triệu Tĩnh quay đầu lại nhìn thấy lúm đồng tiền của Lục Mạn, trong lúc nhất thời quên chính mình còn đang lái xe, vì vậy đã gây ra một sự cố, xe bọn họ đâm phải cột điện, lập tức một trận khói bốc lên.

Nơi xảy ra tai nạn cách nhà Lục Mạn không xa, hai người thương lượng trước tiên đem xe đưa đi sửa, Triệu Tĩnh đi theo Lục Mạn về nhà trước, nghĩ cách sáng hôm sau đi ra ga mua vé xe về thành phố K .

Đến nhà Lục Mạn, tuy rằng ba Lục không thích Lục Mạn mang theo đàn ông trở về ngủ qua đêm, nhưng là vướng vào tình huống bất đắc dĩ cũng ngầm đồng ý.

Ngày hôm sau Lục Mạn cùng Triệu Tĩnh đến nhà ga mới biết được bởi vì tuyết rơi nhiều, đã nhanh chóng bao phủ khắp nơi. Triệu Tĩnh đứng ở bên xe, nghĩ đến ba Lục dài mặt, lập tức trong lòng lạnh lẽo.

Cuối cùng, Triệu Tĩnh đành phải cùng Lục Mạn trở về Lục gia.

Kết quả chính là Lục Mạn có thêm một người để sai khiến, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện bị sai bảo, ngược lại mẹ Lục nhìn Lục Mạn bắt nạt Triệu Tĩnh như vậy, hung hăng mắng Lục Mạn một trận, thẳng đến khi Triệu Tĩnh đến hoà giải, nói mình thích bị cô sai việc mới bỏ qua.

Ở chung hai ngày, khuôn mặt ba Lục cũng không cau có nữa, cả ngày cười hơ hớ, mẹ Lục cũng làm nhiều thức ăn ngon cho Triệu Tĩnh, Lục Mạn cảm thấy chính mình bị cô lập rồi.

Cô vừa nghĩ đến, trong lòng liền bức bối, cô khó chịu như vậy, lại muốn gọi điện thoại cho Đỗ Cận oán giận...

36. Chương 36: Gặp Phụ Huynh

Edit: cindynguyen

Beta: Rùa Tuki

Mùng tám Đỗ Cận bắt đầu đi làm lại, buổi chiều mùng sáu dưới ánh mắt lưu luyến của Đỗ Thịnh và Lý Nhân, cô kéo hành lý rời khỏi thành phố L.

Hành lý hơi nhiều, đồ ăn năm mới còn có đặc sản quê nhà, không những mang cho Lục Mạn mà còn mang cho bạn đồng nghiệp, đây là phép xã giao thông thường.

Đỗ Cận nhớ lại bộ dạng kìm nén nghẹn ngào của Đỗ Thịnh trong lòng liền khó chịu, nghĩ đến sẽ rất lâu không được gặp ba mẹ, nhìn hình dáng của Đỗ Thịnh và Lý Nhân đứng ở sân ga đưa tiễn càng ngày càng nhỏ lại, Đỗ Cận lau lau khóe mắt, sịt sịt mũi, nhìn xuống nước mắt muốn chảy, dùng sức chớp mắt.

Trên xe lửa, người trở về cũng không nhiều, học sinh tiểu học thì qua năm mới mới khai giảng, Đỗ Cận ngồi trong xe hiếm khi được yên tĩnh như vậy.

Mùng sáu Lục Mạn đã trở lại thành phố K, cô xưng phong đòi đi đón Đỗ Cận, Đỗ Cận nhận điện thoại xong suy nghĩ không biết Lục Mạn có thể thuận lợi chạy xe đến nhà ga hay không.

Thực tế, cô đúng là đã quá coi thường Lục Mạn, rõ ràng còn đến nhà ga trước cô. Đỗ Cận xuống xe lửa liền nhìn thấy Lục Mạn khoác áo lông, Triệu Tĩnh đứng một bên cầm túi xách của cô ấy, bộ dáng như nàng dâu nhỏ.

“Mạn Mạn!” Đỗ Cận kêu một tiếng, Lục Mạn xoay qua nhìn ngang ngó dọc trông thấy Đỗ Cận liền hô to lên, lôi kéo bàn tay Triệu Tĩnh chạy tới chỗ Đỗ Cận.

“Chúc mừng năm mới.” Triệu Tĩnh và Đỗ Cận chào hỏi, Đỗ Cận mỉm cười gật đầu, miệng nói vào tai Lục Mạn: “Nói, chuyện này là như thế nào?”

Lục Mạn nhìn Triệu Tĩnh đi theo phía sau giống như cái đuôi, kiêu ngạo nói: “Còn có thể là chuyện gì, là bị anh ta quần quá!”

Đỗ Cận hừ một tiếng, không để ý Lục Mạn, kéo hành lý đi lên phía trước.

Về tới phòng trọ, Đỗ Cận nhìn một tầng bụi, chỉ mới qua một cái lễ, phòng trọ giống như đã có mùi nấm mốc, Đỗ Cận vội vàng chạy đi mở cửa sổ thông gió.

Lục Mạn đổi một bộ drap mới thay xong mới nói với Đỗ Cận: “Tiểu Cận, buổi chiều A Đậu sẽ tới, một lát chúng ta ra ngoài mua ít đồ ăn đi.”

Bàn tay đang lau bàn của Đỗ Cận dừng lại: “Ai? Lục Tiểu Tam? Cậu ta tới đây làm cái gì?”

Triệu Tĩnh còn chưa biết Lục Minh Trầm là ai nhưng nghe cùng họ với Lục Mạn nên đoán là thân thích của Lục Mạn, quả nhiên nghe thấy Lục Mạn hơi hơi cao giọng: “Còn có thể làm gì? Tất nhiên là đến thăm người chị này rồi.”

Đỗ Cận gật gật đầu: “Được rồi, nhưng rất tiếc mình không ăn cơm tối ở đây.”

Lục Mạn cười vô cùng thô bỉ lại gần Đỗ Cận: “Đi hẹn hò phải không?”

Đỗ Cận nghĩ nghĩ, cô và Mục Khiêm Thư giống như đi hẹn hò sao? Hình như không phải!

“Gặp phụ huynh!” Thấy bộ dáng không có được đáp án liền không bỏ qua của Lục Mạn, Đỗ Cận trả lời: “Được rồi được rồi, tránh ra, mình phải làm việc.”

Lục Mạn cười hắc hắc: “Nhanh như vậy đã gặp người lớn rồi.”

Đỗ Cận nghĩ đến người phỏng vấn cô, Mục Học Lâm, đối với Mục Khiêm Thư mà nói, Mục Học Lâm xem như là một người cha. Hôm nay cô đi gặp Mục Học Lâm không phải là đi gặp phụ huynh sao.

Nghĩ như vậy, tự nhiên cảm thấy da mặt mình dày thêm một chút, cứ nhiên dưới sự trêu chọc của Lục Mạn mà mặt không đỏ tai không hồng.

Nhưng phải đánh trả thì cần phải đánh, nếu không Lục Mạn sẽ đắc ý đến tận trời.

“Mình nào có nhanh bằng cậu, hai người còn không phải là nhanh như chớp?” Đỗ Cận mở to ánh mắt trong veo như nước, mắt không chớp nhìn Lục Mạn, Lục Mạn hừ hừ hai tiếng, la lên: “Hãy xem Cửu Âm Bạch Cốt Trảo của ta!”

Nhất thời trong phòng trọ hai cô gái đùa giỡn rần rần, phòng vừa được dọn dẹp lại loạn xì ngầu cả lên. Triệu Tĩnh ở bên cạnh vừa dọn dẹp phòng ở vừa lắc đầu cười.

Cãi nhau đến tận buổi chiều, Đỗ Cận hẹn Mục Khiêm Thư bốn giờ bắt đầu xuất phát đến nhà Mục Học Lâm chào hỏi.

Mục Học Lâm ở cùng Mục Khiêm Thư trong một khu nhà nhỏ, thật ra Đỗ Cận muốn tự mình đón xe đi không cần phiền Mục Khiêm Thư chạy qua chạy lại nhưng Mục Khiêm Thư một tiếng cự tuyệt, hỏi lý do thì anh trả lời bởi vì nhớ Đỗ Cận, muốn sớm nhìn thấy cô.

Tuy rằng ngoài miệng Đỗ Cận nói buồn nôn nhưng trong lòng lại lặng lẽ vui cười như hoa.

Sức mạnh của tình yêu thật sự rất vĩ đại....

Vợ của Mục Học Lâm là một người dẫn chương trình, ở thành phố K rất có tiếng, là một người phụ nữ mạnh mẽ. Trước khi quen Mục Khiêm Thư, Đỗ Cận đã nghe đến tên của bà, sau này ở cùng Mục Khiêm Thư tự nhiên là sẽ để ý chuyện nhà của anh hơn.

Trước khi ra cửa, Đỗ Cận còn lo lắng mình sẽ làm sai gì đó, đến khi lên xe nhìn thấy Mục Khiêm Thư mới an tâm hơn một chút.

Trên cổ Mục Khiêm Thư đang choàng khăn quàng cổ màu trắng cô tặng cho anh, đã vài ngày rồi mà vẫn sạch sẽ không dính hạt bụi nào, ở bên trong anh mặc một cái áo màu lam, bên ngoài khoác áo gió màu đen dài đến đầu gối. Sau khi lên xe anh lấy khăn quàng cổ xuống lộ ra xương quai xanh hấp dẫn.

“Đừng khấn trương, nhìn xem, lòng bàn tay đều là mồ hôi rồi.” Mục Khiêm Thư nhìn Đỗ Cận lên xe, cầm lấy khăn giấy đưa cho cô lau, Đỗ Cận làm bộ thoải mái cười ha ha nói: “Trước đây anh có đưa bạn gái về chưa? Bọn họ thích dạng người như thế nào?”

Mục Khiêm Thư đưa tay sờ sờ hai má Đỗ Cận, nhìn khuôn mặt hồng nhuận của cô nói: “Em là người đầu tiên.”

Đỗ Cận không biết người khác nghe thế sẽ có cảm giác gì nhưng lòng của cô hiện tại cực kỳ yên ổn, anh vĩnh viễn như một viên thuốc an thần, làm cho cả người cô đều an tĩnh lại.

Mục Khiêm Thư cùng Đỗ Cận bước vào phòng khách của Mục Học Lâm, Đỗ Cận nhìn thấy vài đứa bé trai đang chơi đuổi bắt, một đứa phía trước chạy một đứa phía sau đuổi theo, vài đứa nhỏ còn lại tránh trái tránh phải, thật sự rất náo nhiệt.

Mục Khiêm Thư nắm tay Đỗ Cận đi vào phòng, cả phòng đang tranh cãi ầm ĩ bỗng nhiên im lặng, vài người lớn đều đồng loạt nhìn chằm chằm Đỗ Cận, Đỗ Cận bị nhìn có chút ngượng ngùng.

“Đây là chú, thím, dưỡng, dì, còn đây là con trai của dì, em chắc chắn là biết.” Mục Khiêm Thư lôi kéo Đỗ Cận giới thiệu từng người, cuối cùng Đỗ Cận nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông xuất hiện.

Khuôn mặt quen thuộc, kiểu tóc quen thuộc. Đỗ Cận kinh ngạc nhìn Kha Cẩm Minh xuất hiện trước mắt, cô a một tiếng, sau đó mới xấu hổ nhìn cả nhà Mục Khiêm Thư cười cười.

“Đây là Tiểu Cận sao? Quả nhiên rất được.” Thím của Mục Khiêm Thư, Giang Mỹ đi đến bên người Đỗ Cận, như rất thân quen nắm bàn tay Đỗ Cận: “Dáng người cũng không tệ.”

Đỗ Cận cúi đầu, ngượng ngùng kêu một tiếng thím.

Giang Mỹ che miệng cười rất ý nhị, nhưng trong ánh mắt sự cường thế vẫn thoáng hiện ra. Mục Học Lâm mặc đồ rất nghiêm túc, đứng ở bên cạnh Giang Mỹ: “Bà kiểm chế chút đi, dọa Đỗ Cận, Khiêm Thư sẽ đau lòng.”

Đỗ Cận vừa nghe càng thêm xấu hổ, ánh mắt nhìn về phía Mục Khiêm Thư, chỉ thấy người đằng sau vẫn bất động, ngay của biểu tình cũng không chút thay đổi.

Đỗ Cận bị Giang Mỹ kéo đến ngồi xuống bên cạnh, Kha Cẩm Minh cũng đi tới: “Đỗ tiểu thư, chúng ta thật có duyên.”

Đỗ Cận nghĩ nghĩ, xem như đã hiểu vì sao Kha Cẩm Minh quay về thành phố K liền vào Hoa Tư, thì ra anh ta cũng là người nhà.

Đỗ Cận mỉm cười gật đầu với Kha Cẩm Minh, xem như chào hỏi. Kha Cẩm Minh lại ngồi bên cạnh Đỗ Cận: “Nếu có duyên như vậy, không ngồi gần một chút sao được.”

Đỗ Cận cảm giác người bên cạnh bị đẩy một cái, sau đó ba của Kha Cẩm Minh nói: “Cẩm Minh, con qua đây.”

Đỗ Cận nhìn thấy sắc mặt Kha Cẩm Minh cứng đờ, khuôn mặt dễ nhìn nhẵn lại thành một đồng, anh ta thậm chí oán liếc ba của anh ta một cái, liền rời khỏi bên cạnh Đỗ Cận.

Mục Khiêm Thư ngồi xuống vị trí của Kha Cẩm Minh, trong lòng Đỗ Cận mới thả lỏng một chút. Giang Mỹ ở bên nhìn thấy sắc mặt không vui của Mục Khiêm Thư, cười xùy ra tiếng.

Không nghĩ tới Mục Khiêm Thư cũng có ngày sẽ ghen.

Mục Khiêm Kỳ khoan thai chậm chậm đến, từ ngày mang thai trở nên rất thích ngủ. Buổi chiều ngủ trưa ngủ đến bây giờ mới tỉnh, Lý Á lại cố tình không gọi cô dậy, cũng là do sắc trời đã tối cô mới biết bây giờ là mấy giờ, rời giường xong còn phân nản một hồi với Lý Á.

Lý Á cười tủm tỉm, thời kỳ đầu mang thai tính khí nóng nảy anh cũng hiểu.

Mục Khiêm Kỳ sửa soạn một chút liền tới nhà của Mục Học Lâm, may mắn là cũng gần, nếu như cách xa chắc chắn bọn họ chỉ có thể ăn đồ ăn thừa.

Mục Khiêm Kỳ vừa vào cửa liền nhìn thấy Đỗ Cận ngồi trên ghế sofa, cô ôm bụng đi qua: “Chị dâu!”

Đỗ Cận quay đầu liền nhìn thấy Mục Khiêm Kỳ được Lý Á đỡ đi tới, Mục Khiêm Kỳ mặc rất dày, trên người được bọc tròn vo như một con chim cánh cụt, Đỗ Cận nhìn cô cả buổi cũng không biết nói cái gì.

Mục Khiêm Kỳ đi tới, Mục Khiêm Thư đứng lên nhường chỗ cho Mục Khiêm Kỳ ngồi bên cạnh Đỗ Cận.

“Làm sao vậy, rất khó coi sao?” Hiển nhiên Mục Khiêm Kỳ rất để ý ánh nhìn của người khác, khuôn mặt tinh xảo lộ vẻ lo lắng, giống như lúc này cô trở nên xấu hơn bình thường.

“Không đâu, rất đẹp.” Đỗ Cận nói lời nói trái với lương tâm, bọc thành như vậy... Thật đúng là nhìn không thấy chỗ xinh đẹp đâu, nhưng phụ nữ có thai là cần phải đỡ, điểm này Đỗ Cận biết rõ.

Quả nhiên khuôn mặt Mục Khiêm Kỳ sáng ngời hơn rất nhiều, cô cười ngọt ngào với Đỗ Cận: “Vẫn là chị dâu tốt, Lý Á còn nói giống chim cánh cụt xấu muốn chết.”

Đỗ Cận thông cảm nhìn Lý Á, lại nói tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, Lý Á à Lý Á, anh đã kích Tây Thi của anh như vậy, trong lòng anh chắc ý lắm đúng không?

Lý Á không cảm giác được sự thông cảm của Đỗ Cận, anh muốn đi lấy nước ấm cho Mục Khiêm Kỳ.

Hàn huyền một hồi, Đỗ Cận cảm thấy Giang Mỹ cũng không khó ở chung như bên ngoài vẫn đồn, ngược lại cô còn cảm thấy bà rất tốt, rất thích cười, rất quan tâm đến cô.

Cô không biết rằng Mục Khiêm Thư trước khi đến đã nói qua với Mục Học Lâm, cho nên cả nhà mới có thể thân thiện với Đỗ Cận như thế, nếu không phải như vậy, nội gia thể nhà cô thôi cũng đủ để cho Giang Mỹ cảm râm thêm mấy ngày.

Nhưng đây là chuyện của tụi nhỏ, làm sao đến phiên bọn họ làm chủ, lại nói Mục Khiêm Thư vẫn luôn rất có chủ trương độc lập, Giang Mỹ từng có ý muốn giúp anh giới thiệu đối tượng, lại bị anh liếc một cái, nói không muốn làm mấy chuyện nhảm chán như vậy, bà cũng không dám nhúng tay vào chuyện của anh.

Đều nói, quý sợ hung người sợ ác. Đối Giang Mỹ mà nói, Mục Khiêm Thư so với bà còn mạnh mẽ hơn, bà không cần phải tự làm mình không thoải mái.

Suy nghĩ như vậy, lập tức trong lòng thoải mái hơn nhiều, lúc ăn cơm còn cố ý gấp thêm đồ ăn cho Đỗ Cận, mẹ của Kha Cẩm Minh nhìn động tác của Giang Mỹ, trên mặt tuy rằng khinh thường nhưng cũng học theo lấy lòng Đỗ Cận, liên tục gấp đồ ăn cho Đỗ Cận.

Nhất thời Đỗ Cận không biết nên ăn cái gì mới tốt...

37. Chương 37: Nghiêm Âm Bắt Kẻ Thông Dân

Edit: cindynguyen

Beta: Rùa Tuki

Buổi sáng mừng tám, Đỗ Cận mang theo một ít đặc sản đi vào công ty, trong công ty chỉ có vài người, lười biếng ngồi thành một vòng, nói chuyện phiếm hoặc ăn cái gì đó.

Đỗ Cận bước vào văn phòng làm việc, Nghiêm Âm còn chưa tới, Đỗ Cận lấy vài túi đồ ăn vặt cho các đồng nghiệp, để riêng một túi mì ống cho Trương Mẫn.

Các đồng nghiệp cười cười với Đỗ Cận sau đó nhận đồ ăn vặt, chị Viên mở máy tính sau đó vào trang web nội bộ của công ty, thành linh trông thấy một tiêu đề ngay đầu trang, tiêu đề là: Cuộc thảo luận ai là kẻ thứ ba? Từ buổi sáng sáu giờ đến bây giờ là tám giờ lướt xem đột phá lên đến con số hai ngàn, bình luận phía dưới càng lúc càng cực kỳ khủng khiếp, có xu hướng tăng vọt. May mắn là trang web nội bộ công ty, nếu đăng ở trang web công cộng không biết sẽ thành cái dạng gì nữa.

Chị Viên ồ lên một tiếng, nhấp mở ra xem coi là chuyện gì mà có thể hấp dẫn tỉ suất lướt xem điên cuồng đến vậy.

“Đây không phải là Tiểu Lôi sao?” Bàn tay ăn đồ ăn vặt của chị Viên dừng lại, nhìn chằm chằm màn hình nói: “Người đàn ông này sao lại nhìn quen như vậy nhỉ?”

Đỗ Cận nghe thấy đi đến trước máy tính của chị Viên, quả nhiên khuôn mặt của Tả Tiểu Lôi xuất hiện rõ ràng trên màn hình máy tính, còn có cả người đàn ông kia.

“Đây không phải là chồng đang ly hôn của trưởng phòng sao?” Một đồng nghiệp nam nhận ra thân phận của người đàn ông, kinh ngạc nói. Kỳ thật thời điểm Đỗ Cận vào công ty cô có thấy ảnh chụp chung của Nghiêm Âm cùng chồng trên bàn làm việc của Nghiêm Âm, nếu không như vậy, ở khách sạn làm sao cô chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra bọn họ.

Nhưng hiện tại cái cô quan tâm là, bài thảo luận này là ai đăng lên?

Chuyện của cô cùng Tả Tiểu Lôi chỉ có Mục Khiêm Kỳ biết nhưng gần đây cô ấy mệt mỏi vì mang thai, khẳng định sẽ không quan tâm đến chuyện này.

Nếu không phải cô ấy vậy còn có thể là ai?

Chẳng lẽ thật sự có ác nhân ác báo ư?

Ánh mắt Đỗ Cận chuyển động theo tay của chị Viên, trước bàn máy tính của chị Viên bốn người chen chúc nhau, mỗi người đều xem rất chăm chú.

Phía trên là hình ảnh hai người hẹn hò, trừ bỏ Tả Tiểu Lôi mặc quần áo hở hang ra còn lại coi như cũng không có gì, nhưng càng đi xuống càng không chịu nổi, mãi đến cuối trang mới thấy hình ảnh Tả Tiểu Lôi cùng người đàn ông kia phóng túng.

Ngực trái của Tả Tiểu Lôi có hình xăm bị nhìn thấy rõ từng nét, may mắn những bộ phận nhạy cảm bị bôi mờ đi, nhưng ngược lại như vậy lại dễ khiến người khác liên tưởng. Đỗ Cận nhìn một chút mà mặt đã đỏ, cô quay người lại, ngồi vào vị trí của mình, hai đồng nghiệp nam cũng có chút ngượng ngùng, đều mở máy tính lên nhưng không biết thật sự là làm việc hay lại tiếp tục xem bài thảo luận kia.

Chỉ chốc lát Nghiêm Âm đã tới, chị Viên nhìn thấy Nghiêm Âm đến liền lôi kéo tay chị ta tiến vào văn phòng, chỉ chốc lát trong văn phòng truyền đến âm thanh ném đồ.

Cả buổi sáng Tả Tiểu Lôi cũng không có đi làm, không biết có phải là đã sớm biết chuyện này nên không dám tới hay không.

Trương Mẫn nhìn chị Viên vào văn phòng còn chưa ra bĩu môi: “Nhìn xem, còn đi an ủi cơ đấy.”

Đỗ Cận tức giận trừng mắt liếc Trương Mẫn, tuy rằng cô và Mục Khiêm Thư chưa kết hôn nhưng cô cũng hiểu được sự khó chịu khi bị phản bội. Cô không dám tưởng tượng nếu Mục Khiêm Thư phản bội cô giống như Lâm Tử Dương, lúc đó cô sẽ làm gì?

Bỏ đi thật xa sao? Đỗ Cận không xác định bản thân có thể có dũng khí rời đi như vậy hay không.

Nghiêm Âm náo loạn trong văn phòng một lúc chị Viên mới đi ra, chị ta đi ra nhìn thấy mấy đồng nghiệp nam nói: “Nhìn cái gì! Còn không chịu đi làm việc!”

Mấy đồng nghiệp nam bị giữa ột trận liền ngoan ngoãn tắt máy tính, nghiêm túc vẽ, thiết kế phương án, ngày đi làm đầu tiên đã bị không khí tối tăm bao phủ.

Trương Mẫn nhìn ảnh chụp kia một lúc lâu mới nói một câu: Ấy dà... Ảnh chụp không tệ, Tả Tiểu Lôi không tới, bằng không đã hỏi xem ai chụp.

Đỗ Cận nhìn cô bạn sợ thiên hạ không loạn này, gõ bút lên bàn Trương Mẫn: “Làm việc đi.”

Trong khách sạn nữ nhân vật chính quần quýt lấy người đàn ông thổ thê: “Anh nói sẽ cùng cô ta ly hôn sau đó lấy em là thật sao?”

Người đàn ông sau khi được thỏa mãn hé ra khuôn mặt với nụ cười thô tục, miệng nói vào tai cô ta: “Đương nhiên, anh có khi nào nói mà không giữ lời. Đúng rồi, hôm nay em không đi làm à?”

Người đàn ông nói xong tay liền sờ soạng hai má trơn bóng của cô gái, trong lòng nghĩ đến người phụ nữ lớn tuổi kia còn chưa chịu ký đơn ly hôn.

“Không phải hôm nay anh hẹn em đến sao? Đương nhiên là anh quan trọng hơn rồi.” Tả Tiểu Lôi ảo lả nói, nhìn về phía người đàn ông cười ngọt ngào.

“Anh hẹn?” Người đàn ông tuy rằng cảm thấy kỳ quái nhưng mỹ nữ trong ngực, làm gì còn nghĩ được nhiều như vậy.

Nghiêm Âm nhìn tin nhắn trên điện thoại di động, chỉ có tên khách sạn và số phòng, Nghiêm Âm suy nghĩ một giây rất nhanh liền biết ý nghĩa là gì.

Nghiêm Âm cầm lấy túi xách, đi ra văn phòng, rồi đi giống như một cơn gió, lưu lại bọn Đỗ Cận ngẩn người nhìn bóng lưng của chị ta.

Nghiêm Âm vừa đi, áp lực trong phòng liền biến mất, tuy rằng chị Viên đối với thái độ của bọn họ có chút bất mãn nhưng chị biết mình rốt cuộc cũng không phải lãnh đạo, chỉ giả vờ quát lớn hai câu sau đó liền gia nhập hội bàn tán.

Phụ nữ ở cùng nhau, không thiếu nhất là cái gì, tất nhiên là chuyện vĩa hè. Chị Viên là người đi theo Nghiêm Âm lâu nhất khẳng định biết rõ nội tình, vì thế mấy người bọn họ kéo tay chị Viên la hét chị Viên kể cho bọn họ rốt cuộc chuyện là thế nào.

Chị Viên hít một hơi, chậm rãi nói.

Chồng của Nghiêm Âm trước kia rất nghèo, là một nhà quê, nhưng miệng mồm nhanh nhạy, giỏi nhất nói lời ngon tiếng ngọt, năm đó còn dám đem Nghiêm Âm đã có bạn trai giành về. Nhưng khi cưới Nghiêm Âm bị cả nhà Nghiêm Âm cực lực phản đối, cha của Nghiêm Âm mở một công ty hậu cần, tính tình nóng vội, lại táo bạo, nhìn Nghiêm Âm quyết tâm muốn bỏ đi theo chồng, trong cơn tức giận đã cắt đứt quan hệ cha con với Nghiêm Âm.

Sau khi Nghiêm Âm kết hôn không còn liên lạc về nhà nữa, chồng của Nghiêm Âm đương nhiên không hài lòng, hần cưới Nghiêm Âm chính là không muốn phấn đấu đến tám mươi năm, ầm ĩ như vậy đối với hần không có lợi.

Vì thế chồng của Nghiêm Âm liên tục giục Nghiêm Âm về nhà, ngay từ đầu Nghiêm Âm sống chết không đồng ý, nhưng là không chịu nổi ông chồng động chút lại lấy chuyện bất hiếu ra nói, chị ta vẫn phải về nhà giải hòa với cha.

Sau khi có đứa nhỏ, Nghiêm Âm cũng coi như có hạnh phúc.

Nhưng năm trước ba của Nghiêm Âm qua đời, mẹ chị ta lại không giúp được gì, chồng của Nghiêm Âm kế thừa công ty hậu cần của ba cô, ngồi lên vị trí ông chủ không lớn cũng không nhỏ.

Lại sau đó, Nghiêm Âm muốn nhúng tay vào chuyện của hần cũng không được.

Nghe ra tiền căn hậu quả, Đỗ Cận và Trương Mẫn không thể không thông cảm với Nghiêm Âm, đem hạnh phúc đặt vào loại đàn ông này thật sự là một việc vô cùng sai lầm, nhưng tình yêu là thế, trước làm cho người ta đổ mắt sau khiến cho người ta đổ mắt.

Nghiêm Âm vội vàng đuổi tới khách sạn, ở đại sảnh liền đụng phải nhân viên phục vụ, tuy rằng người phục vụ đã cố gắng ngăn lại hành vi phá cửa mà vào của Nghiêm Âm, nhưng đàn bà một khi đã điên lên thì đàn ông cũng phải sợ.

Vì thế nhân viên phục vụ sợ hãi.

Nghiêm Âm còn chưa đi vào trong phòng, vừa mở cửa ra, thanh âm của Tả Tiểu Lôi đã truyền tới: “Anh nhẹ chút.”

Tiếp theo là một trận cạ xát, ngay cả người phục vụ đứng sau Nghiêm Âm cũng đỏ bừng mặt, lặng lẽ lui ra ngoài.

Bàn tay Nghiêm Âm gắt gao cầm lấy tay nắm cửa, mắt đỏ lên, trong lòng đau đến tê tâm liệt phế, chị ta đau đến sắc mặt trắng bệch, một hồi lâu mới miễn cưỡng ổn định thân mình.

“Từ Cường.” Nghiêm Âm rống lên một tiếng hùng hổ đi vào phòng, đứng ở bên giường lớn tiếng hét tên người đàn ông, người đàn ông nằm trên người Tả Tiểu Lôi nghe thấy tiếng hét của Nghiêm Âm cả người run lên, sắc mặt tái xanh.

“Sao cô ta lại tới đây?” Từ Cường quay đầu lại, khuôn mặt Tả Tiểu Lôi xuất hiện trước mắt Nghiêm Âm.

Ánh mắt Nghiêm Âm hung hăng nhìn chằm chằm Tả Tiểu Lôi, đột nhiên xông lên trước đẩy Từ Cường qua một bên, Từ Cường không chú ý bị Nghiêm Âm đẩy xuống giường. Thân thể Tả Tiểu Lôi lộ ra ngoài.

Ánh mắt Nghiêm Âm đỏ ngầu, lôi kéo tóc Tả Tiểu Lôi, hung hăng túm kéo đến bên cạnh, hai tay còn lắc lắc đầu Tả Tiểu Lôi: “Tao ày làm tiểu tam.”

Tả Tiểu Lôi bị đánh đến đầu váng mắt hoa, một tay che ngực, một tay lôi kéo cánh tay của Nghiêm Âm.

“Người đàn bà chết tiệt này làm cái gì vậy hả?” Từ Cường đứng lên, nắm cánh tay Nghiêm Âm kéo qua người hắn: “Cô ở đây nào loạn cái gì?”

Nghiêm Âm buông bàn tay nắm tóc Tả Tiểu Lôi, Tả Tiểu Lôi vội vã chạy trốn ra sau lưng Từ Cường: “Em sợ...”

Từ Cường vỗ vỗ mu bàn tay của Tả Tiểu Lôi: “Không có việc gì, không có việc gì, ngoan.”

Sau đó quắc mắt về phía Nghiêm Âm, vẻ mặt ngang ngược: “Nói, rốt cuộc là chuyện gì? Đơn ly hôn không phải tôi bảo thư ký đưa cho cô rồi sao?”

Nghiêm Âm không thể tin nhìn người đàn ông vô sỉ này, công ty hắn là một tay ba chị ta dốc sức tạo nên, hắn vừa làm chủ công ty chuyện đầu tiên lại là ly hôn với chị ta! Được, được lắm!

“Từ Cường, tôi nghĩ anh hình như còn chưa biết một chuyện.” Nghiêm Âm gạt bỏ cánh tay Từ Cường đang giữ tay mình, cảm giác đụng vào thật ghê tởm.

“Chuyện gì?” Từ Cường không kiên nhẫn hỏi, tinh thần của hắn hiện tại không đặt trên người chị ta.

“Nếu như anh muốn ly hôn thì dọn ra khỏi nhà tôi ngay!” Hiện tại Nghiêm Âm thật cảm kích ba chị ta đã nhìn thấu con người của Từ Cường, để lại một phần di chúc như vậy, tài sản chỉ để lại cho riêng Nghiêm Âm.

Thì ra ba mẹ một lòng chỉ vì muốn tốt cho chị ta, đáng tiếc chị ta không có mắt nhìn người, cứ nhiên không nhìn ra hắn là loại người như vậy!

Từ Cường vừa nghe trong lòng run rẩy: “Bà xã, chuyện em nói không phải là thật đúng không?”

Nghiêm Âm nhìn bộ dạng yếu đuối của Từ Cường, trong lòng thật sự hối hận bản thân năm đó tại sao có thể coi trọng hắn. Nhưng đây là lựa chọn của chị ta, chị ta đã phạm sai lầm một lần, trăm ngàn lần không thể phạm phải lần thứ hai. Nhìn Tả Tiểu Lôi quần chân lạnh run, bộ dáng mảnh mai vô lực, chị ta liền một bụng nổi giận, dám lừa chị ta lâu như vậy!

Nghĩ đến đây, Nghiêm Âm lại nổi điên kéo tóc Tả Tiểu Lôi, bàn tay tát lên mặt Tả Tiểu Lôi.

Từ Cường vừa nghe Nghiêm Âm nói như vậy liền bối rối, lại nghĩ cha của Nghiêm Âm thật sự có thể làm ra loại chuyện này, trong lòng hắn nghĩ mà sợ. Hắn không thể mất tất cả!

Nghĩ đến đây, hắn liền không quan tâm Tả Tiểu Lôi nữa, vội vàng bỏ bàn tay đang nắm tay mình của Tả Tiểu Lôi, mặc cho Nghiêm Âm đánh Tả Tiểu Lôi.

Tả Tiểu Lôi vừa thấy không còn nứi để dựa vào cũng không quan tâm nữa quay người đánh lại Nghiêm Âm, hai người đàn bà người kéo ta tát, tuy rằng Từ Cường muốn giúp Nghiêm Âm nhưng cũng không có cách nào nhúng tay vào.

Ngay tại thời điểm ba người loạn thành một đoàn, ngoài cửa rất nhiều phóng viên xông đến, máy ảnh chụp liên tiếp, Tả Tiểu Lôi lúc này mới ý thức được mình chưa mặc gì.

“A!!” Tả Tiểu Lôi hét chói tai càng làm cho đám phóng viên hứng khởi chụp, vô số ánh đèn chiếu vào mắt ba người. Trong lòng Từ Cường than thở, lần này không còn gì nữa...

38. Chương 38: Thay Đổi Nhân Viên

Edit + Beta: Rùa Tuki

Đỗ Cận đọc báo, nhìn thấy cơ thể trần trụi của Tả Tiểu Lôi và Nghiêm Âm gần như phát điên chỉ cảm thấy giống như đang mơ, năm ngoái Tả Tiểu Lôi vênh vào tự đắc mà khi để cô, chưa tới ba tháng, cô ta đã rơi vào kết quả như vậy.

Trong lòng Đỗ Cận không thể thông cảm cho Tả Tiểu Lôi, chỉ có thể nói ở hiền gặp lành ở ác gặp ác, lúc đó không phải không muốn báo thù mà là thời gian chưa tới.

Tuy vậy nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy Mục Khiêm Thư không khỏi liên quan đến chuyện này. Nhưng lúc cô ở cùng Mục Khiêm Thư, anh chưa bao giờ nhắc đến việc này, anh không đề cập đến, cô cũng không hỏi.

Nghiêm Âm xin nghỉ một tuần, chị Viên tạm thời lên chức trưởng phòng, may mắn các đồng nghiệp đều thông cảm chuyện của Nghiêm Âm, trên cơ bản đều tập trung sức lực làm việc, không hề bàn tán gì.

Cuối năm vừa rồi Trương Mẫn được gia đình giới thiệu ột người đàn ông, vừa qua năm mới đã thường xuyên đứng dưới công ty đợi Trương Mẫn tan tầm. Trương Mẫn còn nói khi nào có thời gian sẽ giới thiệu cho Đỗ Cận biết, Đỗ Cận nghĩ cô còn chưa có giới thiệu Mục Khiêm Thư cho Trương Mẫn, về công về tư Trương Mẫn thật sự là một người bạn tốt.

Một tháng sau kể từ khi đón năm mới, Đỗ Cận cảm thấy cuộc sống đã bắt đầu khôi phục như ban đầu rồi. Khoảng thời gian trước đó lúc cô nhìn thấy tin tức của Tả Tiểu Lôi đến nay cũng đã trôi qua hơn nửa tháng, tất cả mọi người đều không nhắc lại chuyện Tả Tiểu Lôi nữa, thời điểm có mặt Nghiêm Âm cả tên cô ta cũng không dám nhắc tới.

Mấy ngày nay Nghiêm Âm liên tục gọi chị Viên vào văn phòng, mỗi lần chị Viên đi ra, sắc mặt lúc nào cũng hồng nhuận phơn phớt. Trương Mẫn nhìn chị Viên bước ra khỏi văn phòng Nghiêm Âm, cười hỏi: “Chị Viên có việc gì vui à?”

Chị Viên không che giấu được sự vui vẻ, giả vờ giả vịt nói: “Nào có tin tốt gì, toàn nói mò.”

Anh chàng trẻ tuổi bên cạnh Trương Mẫn nói tiếp: “Chị Viên, chẳng lẽ không phải chị muốn thăng chức sao?”

Chị Viên ngẩng đầu liếc nhìn cậu trai trẻ kia, lại không có oán trách gì, khóe miệng chỉ mỉm cười nói: “Thằng nhóc cậu nói nhiều thật đấy.”

Cậu con trai kia lại nói tiếp: “Vâng vâng, về sau phải chờ chị Viên dạy bảo nhiều!”

Anh chàng trẻ này vừa mới tốt nghiệp năm ngoái, so với Đỗ Cận nhỏ hơn một tuổi, họ Lâm, ánh mắt rất tốt, chỉ vừa mới đến đây hai tuần ngắn ngủi mà đã tìm hiểu hết chuyện nhà của đồng nghiệp. Đỗ Cận cảm thấy cậu ta không hợp với nghề thiết kế, cậu ta nên đi làm chó săn thì hơn...

Trương Mẫn ra sức bĩu môi nhìn Đỗ Cận, giống như đang nói, nhìn đi, lại vuốt mông ngựa rồi, Đỗ Cận bật cười. Trong văn phòng ai không biết chị Viên sắp được ngồi lên vị trí trưởng phòng, nghe nói Nghiêm Âm trở về công ty, chuyện đầu tiên chị ta làm chính là đề đơn xin từ chức, tuy bộ phận nhân sự có thể thông cảm với chuyện của Nghiêm Âm, nhưng Nghiêm Âm vẫn kiên quyết rời khỏi cương vị công tác.

Tối hôm qua Đỗ Cận đã hỏi Mục Khiêm Thư chuyện này thật ra là thế nào, lại bị một câu nói không biết nội tình của anh mà chấm dứt. Đỗ Cận nghĩ lại, Mục Khiêm Thư bận rộn như vậy, sao có thời gian quan tâm đến việc này.

Nghiêm Âm đi ra khỏi văn phòng, đánh mắt nhìn Đỗ Cận đang ngẩn người, sau đó gọi cô vào phòng.

Đỗ Cận ngẩng đầu, tỏ ra rất giật mình, nhìn thấy bóng dáng Nghiêm Âm lại bước vào văn phòng cô mới vội vàng đứng lên đi theo vào.

Tấm hình trên bàn làm việc của Nghiêm Âm đã không còn, chỉ có một chiếc máy tính trợ trợ, Đỗ Cận cúi thấp đầu: “Trưởng phòng, chị gọi tôi?”

Nghiêm Âm ngồi xuống, chỉ vào cái ghế sau lưng Đỗ Cận: “Ngồi đi.”

Giọng nói của Nghiêm Âm có chút khàn khàn, vành mắt còn hơi hồng, Đỗ Cận đoán có lẽ chị ta vẫn chưa vượt qua được chuyện kia.

“Trưởng phòng, chuyện kia tôi không biết nói như thế nào, hy vọng chị chú ý giữ gìn sức khỏe thai nhi, chúng tôi đều rất lo lắng cho chị.” Lời nói này của Đỗ Cận là thật lòng, tuy trước kia Nghiêm Âm luôn làm khó cô, nhưng chuyện xảy ra như vậy, trong lòng Đỗ Cận vẫn rất đồng cảm với chị ta.

Đỗ Cận nghĩ đến bản thân cũng đã từng vì tình yêu mà đau thương, quả thực sống không bằng chết, chỉ sợ so với cô, Nghiêm Âm càng đau lòng hơn.

Nghiêm Âm ho khan một tiếng, giọng nói khàn khàn cất lên: “Cảm ơn, tôi không sao.”

Đỗ Cận nhìn thấy Nghiêm Âm lấy ra một miếng thuốc, thuần thục châm bật lửa, làn khói bay lên che khuất mặt chị ta: “Chuyện trước kia, thật xin lỗi.”

Đỗ Cận nghe một người phụ nữ kiên cường như Nghiêm Âm lại nói xin lỗi với mình, trong lòng lập tức tràn ngập sự chua xót khó tả, cô khoát khoát tay: “Không sao đâu, thật đấy.”

Qua làn khói Nghiêm Âm nhìn khuôn mặt mơ hồ của Đỗ Cận, trong lòng lại ảo não một lúc, chị ta tin lắm người, lại có thể được tha thứ, đây cũng là một bài học kinh nghiệm, ai bảo bình thường chị ta không phân biệt được đâu là người đâu là chó. Chỉ là chị ta chỉ có thể nói một câu xin lỗi này mà thôi, chị ta cũng chưa từng cùng Đỗ Cận nói chuyện vui vẻ.

Nghiêm Âm và Đỗ Cận ngồi một hồi lâu vẫn không có mở miệng, Nghiêm Âm gõ bàn làm việc nói: “Cô ra ngoài đi.”

Đỗ Cận vâng lời đứng lên, nhìn Nghiêm Âm lại nhìn không được nói: “Trưởng phòng, chị tạm thời đừng hút thuốc lá nữa. Đối với phổi của chị không tốt đâu. Vả lại chị còn có đứa bé.”

Nghiêm Âm nghe thấy, nước mắt lại doanh tròn, đúng vậy, chị còn có con trai, chị không thể để con chị đã mất cha lại phải mất mẹ, chị phải kiên cường.

Cánh cửa ken két đóng lại, Đỗ Cận vừa bước ra đã bị đồng nghiệp xúm lại: “Này, không sao chứ, tìm cô có chuyện gì thế?”

Đỗ Cận nhún nhún vai: “Không có việc gì, chỉ là tâm sự thôi.”

Mọi người chặc một tiếng, Trương Mẫn đi theo sau lưng Đỗ Cận: “Không phải tìm cô để trút giận à?”

Đỗ Cận cốc đầu Trương Mẫn: “Đừng đoán mò, chị ấy vừa nói xin lỗi với tôi rồi.”

“Cái gì? Cái này còn khủng bố hơn.” Trương Mẫn hét lên một cách quái dị, Đỗ Cận lắc đầu cười ngồi vào vị trí.

Chưa đến hai ngày bộ phận nhân sự đã đưa xuống thông báo chính thức, Nghiêm Âm rời khỏi cương vị công tác, trong lòng Đỗ Cận có chút buồn, chị Viên nói cho bọn cô biết, Nghiêm Âm muốn trở về tự mình quản lý công ty, gia nghiệp của gia đình chị ta, hơn nữa chị ta đã hoàn thành thủ tục ly hôn với chồng.

Chị Viên nói về mặt của chồng Nghiêm Âm lúc đó rất chán nản, nghe nói chồng chị ta đã đứng đợi trước cửa nhà một đêm, hi vọng dùng khổ nhục kế để Nghiêm Âm tha thứ, kết quả hôm sau liền bị quản gia đuổi đi.

Không muốn làm người xem náo nhiệt, Đỗ Cận vẫn quan tâm người như cũ, hai ngày này không có việc gì Đỗ Cận đều pha cho Nghiêm Âm một ly trà sâm, tuy ngoài miệng Nghiêm Âm không nói cảm ơn, nhưng biểu lộ đã hòa hoãn hơn nhiều.

Bắt đầu từ ngày mai chị Viên chính thức nhậm chức, đây là tin tức tốt nhất trong năm, cậu trai trẻ kia đề nghị đến KTV tung bừng một trận. Đầu tiên là chúc mừng chị Viên thăng chức, thứ hai là để tạm biệt Nghiêm Âm.

Lúc tan việc, Nghiêm Âm ra khỏi văn phòng, đem đồ đạc đã thu xếp xong chuẩn bị rời đi, chị Viên gọi Nghiêm Âm lại: “Trưởng phòng!”

Nghiêm Âm vừa định lên tiếng lại phát hiện bây giờ bản thân đã không còn là trưởng phòng nữa rồi, chị Viên chạy đến trước mặt Nghiêm Âm kéo tay chị ta: “Đi thôi, tối nay cùng nhau happy một bữa.”

Nghiêm Âm nhìn khuôn mặt phấn chấn của các đồng nghiệp, trong lòng lộ ra mấy phần sầu thảm, chị ta rời đi bọn họ một chút cũng không cảm thấy buồn sao?

Chị Viên bê hộp giấy trên tay Nghiêm Âm: “Hôm nay chúng ta cùng đi, lâu rồi chúng ta đã không uống rượu cùng nhau.”

Vành mắt Nghiêm Âm lập tức đỏ, chị ta cùng làm việc với chị Viên lâu nhất, lúc chưa kết hôn còn thường xuyên cùng nhau uống rượu đùa giỡn, là bạn rất tốt, nhưng từ khi chị ta kết hôn lại thăng chức, hai người không còn cùng nhau dùng cơm nữa, từ quan hệ chị em thân thiết đã biến thành cấp trên cấp dưới.

Nghiêm Âm nhìn cổ tay bị chị Viên kéo, nhiều năm như vậy, chị ta cũng đã già đi rồi.

“Ừ, được.” Nghiêm Âm đồng ý, dắt tay chị Viên, mặt mỉm cười nói: “Hôm nay chúng ta không say không về!”

Không khí trong văn phòng lập tức được kéo lên, Đỗ Cận nhìn thấy đồng nghiệp nam mới tới quyết định quán KTV sẽ tới, cô và Trương Mẫn vội vàng thu dọn một phen chuẩn bị xuống lầu.

Một trận vui đùa âm ỉ, trong công ty chỉ còn người bộ phận bọn họ, như vậy cũng tốt, tránh khỏi việc chen chúc trong thang máy, có khi lại không vào được.

Đỗ Cận đi cùng Trương Mẫn nhìn đồng nghiệp cãi nhau đến tận nơi chờ thang máy, thanh âm cãi nhau của mấy đồng nghiệp chợt đồng loạt im lặng, Đỗ Cận khó hiểu nhìn sang, chỉ thấy Mục Khiêm Thư đang đứng cùng Lý Á chờ thang máy, lưng thẳng tắp.

Mục Khiêm Thư mặc một bộ âu phục màu đen, kết hợp cùng cà vạt đỏ và sơ mi trắng, đứng yên lặng như vậy lại như tranh vẽ.

Mi thanh mục tú, khí chất sáng ngời. Trong đầu Đỗ Cận đột nhiên hiện ra tám chữ này, lại nhìn Mục Khiêm Thư, anh đã quay đầu nhìn thấy bọn cô.

Nghiêm Âm nhìn các đồng nghiệp vừa rồi còn hào hứng bưng bưng, nhìn thấy Mục Khiêm Thư thì ngậm miệng nín thinh, lúc làm báo cáo chị ta đã trông thấy Mục Khiêm Thư một hai lần, đối với khuôn mặt lạnh lùng của anh như vậy đã có chút miễn dịch. Còn Đỗ Cận, mỗi ngày cô đều nhìn thấy, càng không thể quen thuộc hơn.

Về mặt của mấy người còn lại như ăn phải ruồi, Đỗ Cận cười phì một tiếng. Mặc dù Mục Khiêm Thư cả lông mày cũng không có gợn lên, nhưng khóe miệng vẫn phỉ lên một nụ cười khê.

“Mục tổng, xin chào.” Nghiêm Âm dẫn đầu chào hỏi, các đồng nghiệp cũng nhao nhao cúi đầu chào, còn có một cô gái khuôn mặt đỏ bừng đứng sát Đỗ Cận, Đỗ Cận khều cô gái kia: “Sao thế?”

“Đỡ đỡ tôi với, ôi trời thật không thể tin, đây mới là nam thần...” Thanh âm mềm mại của cô gái kia lọt vào tai Đỗ Cận, trong lòng Đỗ Cận ghen muốn nội thương.

Nam thần... Ừ, từ này quả thật rất chính xác.

Thang máy vừa đến, tất cả mọi người đều không muốn đi vào, Mục Khiêm Thư đột nhiên quay người nói chuyện với Lý Á, hơn nữa còn đi về phía văn phòng, Đỗ Cận nghe thấy mọi người thở dài một hơi, sau đó lại cãi nhau đi vào thang máy.

“Hú hồn, làm tôi sợ muốn chết...” Cô gái vừa mới đứng cạnh Đỗ Cận mở miệng, vừa nói xong lập tức mấy người bên cạnh phụ họa.

“Đúng vậy đúng vậy, tôi cảm thấy ánh mắt kia của tổng giám đốc quá sắc bén rồi, xem chút nữa tôi đã không cầm được mà...”

“À, thì ra là em thích kiểu như vậy. Về sau anh cũng muốn làm người cao ngạo lạnh lùng!” Anh chàng trẻ tuổi hiện tại đang theo đuổi cô gái bên cạnh Đỗ Cận, nghe thấy cô ấy nói thích mẫu người như này liền lập tức nói chuyện.

“Anh? Anh thật sự nghĩ anh lạnh lùng chứ không phải lạnh phát rét à?” Cô gái không chút lưu tình nghĩ cách đâm chọc cậu trai kia, cậu ta lằm bằm hai tiếng liền quay đầu đi, ngẩng cao đầu một cách triệt để.

Những đồng nghiệp khác nhìn thấy đều sôi nổi cười đùa, cậu trai kia bị cười cũng xấu hổ, liền lên tiếng cười lại.

Đỗ Cận phát hiện Trương Mẫn ở bên cạnh vẫn không nói chuyện, điều này rất không hợp với phong cách của cô ấy, thường thì cô ấy phải là người nói nhiều nhất chứ.

“Sao cô không nói chuyện?” Đỗ Cận tò mò nhìn ánh mắt tránh trái tránh phải của Trương Mẫn, sự nghi ngờ trong lòng càng tăng thêm.

“Nói chuyện? Ha haa... Tôi có nói mà, tổng giám đốc thật là đẹp trai!” Trương Mẫn diễn một nụ cười cứng ngắc, Đỗ Cận nhìn ra được, chẳng lẽ Mục Khiêm Thư đã từng cùng Trương Mẫn có gì đó sao?

Đỗ Cận cảm giác bản thân nhất định là chưa ăn cơm, bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi.

Trương Mẫn lặng lẽ đem trái tim bỏ vào trong bụng, cô thật không hợp làm gián điệp, nhìn thấy ông chủ lại lúng ta lúng túng rõ ràng như vậy, lo lắng Đỗ Cận sẽ nhìn ra điểm gì không đúng, may mắn cô gái này dây thần kinh thô nên không nhìn ra được gì...

39. Chương 39: Cuộc Điện Thoại Tỏ Tình Ở Ktv

Edit: Nhím Ivy

Beta: Rùa Tuki

Đoàn người Đỗ Cận được Tiểu Lâm dẫn đến một KTV cách công ty không xa, KTV này Đỗ Cận coi như quen thuộc, lúc đi học đã tới vài lần, nhìn từ xa thì không có gì khác biệt, nhìn kỹ lại mới thấy kết cấu đã được sửa sang lại một chút.

Bọn họ thuê phòng rất lớn, hai mươi người ngồi cũng không thành vấn đề, nhưng đồng nghiệp của Đỗ Cận đều là hóa thành con khỉ không một người nào chịu ngồi yên một chỗ. Chỉ chốc lát liền gây ra tiếng ồn, náo loạn hết cả lên.

KTV được trang hoàng và bố trí không tệ, giấy dán tường màu nhạt, ngọn đèn lơ mờ nên nhìn cái gì cũng mơ mơ hồ hồ. Đỗ Cận ngồi nhìn mấy đồng nghiệp nữ bên cạnh đều được làm nóng bởi tiếng nhạc sôi động đứng lên nhảy múa. Đỗ Cận cũng bị Trương Mẫn kéo đứng lên, Đỗ Cận lắc đầu, cô không biết nhảy, cô sợ sẽ dẫm lên chân người khác mất.

Hiển nhiên Trương Mẫn cảm thấy rất cụt hứng, cả người mất hứng vầy vầy mọi người gia nhập quần ma loạn vũ*. Trong chốc lát cả phòng biến thành sàn nhảy, mấy người trẻ tuổi hưng phấn lắc lư thân mình theo điệu nhạc.

*lũ quỷ múa loạn

Đỗ Cận nhìn mọi người nhảy nhót chán mất hết tầm nhìn màn hình phía trước cô, cô cười bất đắc dĩ, quả nhiên cô vẫn là không hợp đến những nơi ồn ào này.

Tiểu Lâm đến KTV nghiêm nhiên trở thành trợ thủ của chị Viên, vừa hỗ trợ chọn bài hát vừa lấy rượu bận rộn mết đến chết đi sống lại, Đỗ Cận nghiêng người nhìn Tiểu Lâm, kỳ thật cô không thích việc nịnh nọt trắng trợn như vậy. Nhưng nhân các hữu chí*, chỉ có thể nói cách nghĩ của mỗi người không giống nhau. Cô không thích không nhất định người khác cũng không thích, ít nhất nhìn chị Viên dường như có vẻ rất hứng thú.

*Ai cũng có chí riêng

Nghiêm Âm cùng chị Viên ở một bên cung rượu, bài hát mừng ngày Quốc tế lao động Đỗ Cận nghe nhưng hoàn toàn không lọt vào tai, bài hát làm nóng kết thúc, tiếp theo là bài hát tâm đắc của Nghiêm Âm. Bài hát này hai năm trước Đỗ Cận vừa nghe đã rất thích, lúc ấy xem xong MV đã khóc hết lần này tới lần khác, không ngờ Nghiêm Âm cũng thích giai điệu này.

Giọng nói khàn khàn của Nghiêm Âm vừa mới cất tiếng hát nháy mắt làm cho khắp phòng yên lặng, giọng hát của chị ta giống như là mang theo ma ám, làm cho bọn người Đỗ Cận mơ hồ hòa mình vào trong bài hát.

Bài hát này vốn đau buồn, Nghiêm Âm hát lại càng bi thương, hoàn toàn lột tả được hàm ý của bài hát, Đỗ Cận trông thấy các đồng nghiệp ai cũng nghe đến ngây người.

Nghiêm Âm vừa hát vừa tự hỏi, chị ta chưa từng phụ bất cứ kẻ nào, người phụ nữ nào không muốn một tình yêu an ổn ỉn ỉn chứ, khi thanh âm bỗng nhiên trầm xuống, dường như chị ta nhớ ra chuyện gì không tốt, vành mắt đỏ bừng nhìn người con trai trên màn hình hôn hai má cô gái, tràn đầy hạnh phúc.

Nghiêm Âm đem micro chuyển sang bên cạnh: “Thật ngại quá, phần sau tôi không biết hát, mọi người hát tiếp nhé?”

Mọi người phía dưới đều ngây người một giây, ngay cả chị Viên cũng chưa lấy lại được tinh thần, Đỗ Cận sợ Nghiêm Âm lúng túng khó xử, đứng lên làm bộ điềm nhiên như không có việc gì nói: “Tôi đến đây tôi đến đây!”

Nghiêm Âm cảm kích đem micro đưa cho Đỗ Cận, Đỗ Cận tuy nhảy không được nhưng ca hát ngược lại không tồi, cho nên mới nói trời đóng cửa ai một cánh cửa thì sẽ mở cho người đó một cánh cửa khác.

Giọng hát của Đỗ Cận không khàn mà đặc biệt thanh thúy, cứ thế mang vào bài tình ca buồn một hương vị thanh mát. Hát xong cô có chút ngượng ngùng, nhưng các đồng nghiệp lại nhao nhao vỗ tay khiến khuôn mặt trắng nõn của cô hơi ửng đỏ.

Tiếp theo đến lượt Tiểu Lâm hát, Tiểu Lâm vui vẻ ca, giọng hát cũng coi như không tệ điều tiết không khí sôi động trở lại.

Đỗ Cận trở lại chỗ ngồi, nhìn thấy vị trí bên cạnh chỗ cô vừa ngồi là Nghiêm Âm. Đỗ Cận đi đến ngồi xuống, Nghiêm Âm nâng ly, thực ra hiện tại đối với Đỗ Cận việc nâng ly trong những bữa liên hoan đã hơi chút kháng cự, nhưng nhìn ánh mắt hi vọng của Nghiêm Âm, cô đưa tay bưng ly của mình lên.

“Cảm ơn.” Nghiêm Âm cùng Đỗ Cận chạm cốc, sau đó ngửa đầu lên uống hết ly rượu, Đỗ Cận cảm thấy chính mình nếu không uống thì thật không được.

Chén rượu vừa mới đến bên miệng, Trương Mẫn từ đâu đi tới chen ngang giật lấy ly rượu của Đỗ Cận: “Ồi ời! Chết khát chết khát tôi rồi!”

Trương Mẫn đem ly rượu của Đỗ Cận uống hết, trong lòng mặc niệm: Boss ơi là Boss, vì bà chủ mà tôi rõ là liều mạng!

Uống rượu xong Trương Mẫn kéo Đỗ Cận: “Đi, chúng ta đi chơi trò chơi!”

“Trò chơi?” Đỗ Cận kinh ngạc hỏi lại, lúc ngẩng đầu mới phát hiện các đồng nghiệp đều ngồi vây quanh nhau, chính giữa đặt một bảng trò chơi KTV sắc sảo.

Tương tự với trò chơi nói thật hay mạo hiểm, bảng trò chơi trên bàn đủ mọi loại trừng phạt, nào là uống một ly rượu, nào là hát một ca khúc. Đỗ Cận nhìn thoáng qua, lập tức không muốn chơi.

Ở phía trên còn ghi cái gì mà thua thì phải Kiss một người đàn ông ngay tại chỗ, Đỗ Cận nhìn mọi người húng tít bưng bưng, cảm thấy bản thân có phần chóng mặt...

Chị Viên nhìn thấy Đỗ Cận không muốn chơi liền lên tiếng: “Đến đây cùng chơi đi. Còn sợ đem cô ăn sạch hay sao!”

Đỗ Cận kiên trì, lúc này Nghiêm Âm lên tiếng chào mọi người một chút liền rời đi, chị Viên đưa chị ta tới cửa liền quay trở lại, lúc hai người ở cửa chào tạm biệt đột nhiên Nghiêm Âm nói đến tên Đỗ Cận, chị Viên gật gật đầu. Trương Mẫn trông thấy chị Viên gật đầu nhìn qua phía Đỗ Cận, cô tiến đến bên cạnh Đỗ Cận nói: “Tôi đoán chắc ma nữ kia trước khi đi cũng không muốn tha cho cô đâu.”

Đỗ Cận lại không nghĩ như vậy, tuy rằng cô hơi chậm chạp nhưng cô không có cảm giác này. Đoán chừng Nghiêm Âm bảo chị Viên sau này giúp đỡ cô. Nghĩ như vậy cô càng muốn cùng Nghiêm Âm rời đi, nhưng ánh mắt chị Viên kia cứ nhìn cô chằm chằm khiến bước chân của cô vừa bước đi liền rút về.

Đỗ Cận nhìn Nghiêm Âm nói chuyện cùng chị Viên, lại nhìn nhìn một bàn tròng phạt. Trong lòng nàng lên dũng cảm nói: Tới thì tới, tôi không tin số tôi đen đủi như vậy!

Trong lòng Đỗ Cận thoáng nghĩ, kỳ thật còn là vì chị Viên là “Quan mới nhậm chức đốt ba đồng lửa”, không ai biết lửa có đốt lên người mình hay không, tuy Nghiêm Âm đang nói tốt cho cô, nhưng để an toàn, cô thật sự không cần phải mạo hiểm.

*Ý nói người mới nhậm chức thường hăng hái đưa ra những chủ trương lớn; quan chức mới thường làm những việc để chứng tỏ uy quyền của mình.

Chị Viên tiễn Nghiêm Âm đi xong, trở về liền bị đồng nghiệp âm ỹ chơi trò chơi. Lướt đầu tiên quay chính là Tiểu Lâm, anh ta có vẻ “may mắn”, vừa quay lướt đầu đã bị phạt uống liền ba ly rượu, Đỗ Cận nhìn Tiểu Lâm mắt cũng không chớp uống hết ba ly rượu, lúc ngồi xuống thì còn ồn ào: “Tiếp nào tiếp nào!”

Người thứ hai là Trương Mẫn, Trương Mẫn quay trúng ca hát, không biết làm sao mà cô ấy lại là người mù về âm nhạc, cô ấy chọn bài hát “Chạy trốn mười tám dặm”, Đỗ Cận nhìn vẻ mặt nghiêm túc hát của Trương Mẫn mà cười đau cả bụng.

Cả phòng nhân nghe Trương Mẫn hát đều cười ngã xuống đất, có người thì nằm rạp trên sô pha, còn có hai cô gái chỉ vào Trương Mẫn nói: “Tâm tình không tốt cỡ nào chỉ cần nghe cô ca hát nhất định sẽ trở nên cực kỳ tốt Aha ha ha ha...”

Trương Mẫn vẫn không thừa nhận chính mình hát dở, cô vừa hát xong liền chạy đến bên cạnh Đỗ Cận, tình sâu ý đậm nhìn Đỗ Cận: “Thế nào, tôi hát không tệ đúng không?”

Đỗ Cận chỉ vào bụng cười đến phát đau: “Cô phải hỏi nó! Ha ha ha...”

Trương Mẫn có chút ai oán, cô ấy như thế là làm sao, hát như vậy có gì sai à!?

Chị Viên nhìn đám người cười cũng cười theo, sau đó gọi mọi người lại ngồi thành một vòng tiếp tục chơi, lúc này đến phiên Đỗ Cận, trong lòng Đỗ Cận khẩn trương, tay để trên bàn hơi run run, cô quay bàn. Cái bàn chuyển động mấy vòng.

Bảy tám ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào trò chơi, Trương Mẫn dường như còn khẩn trương hơn cả Đỗ Cận. Trong đầu cô đã nghĩ kỹ biện pháp đối phó, nếu chút nữa Đỗ Cận quay không tốt, đoán chừng cô sẽ phải hi sinh thân mình rồi.

Haiz... Mới đầu năm đã phải gánh mấy việc không dễ dàng rồi!

Bàn xoay hết cuộc cũng ngừng lại, ánh mắt Đỗ Cận trợn to, mũi tên chỉ vào ô gọi điện thoại tỏ tình với con trai. Mấy đồng nghiệp chặc một tiếng, chẳng hề để ý ngồi thẳng dậy, một đồng nghiệp nữ còn hỏi Đỗ Cận: “Cô có người yêu chưa vậy?”

Đỗ Cận vừa định lắc đầu, chợt nghe đến nữ đồng nghiệp kia nói: “Phải nói thật đấy!”

Động tác lắc đầu của Đỗ Cận cứng ngắc, chậm rãi gật đầu, cô gái kia còn kêu lên: “Ah! Thì ra là có, mau mau, gọi điện thoại tỏ tình đi!”

Những lời này nói ra, ánh mắt đồng nghiệp đều nhìn chăm chăm Đỗ Cận, Đỗ Cận bị nhìn đến nổi sau lưng lạnh toát: “Phải gọi bây giờ à?”

Hiển nhiên đối với thái độ lè mề của Đỗ Cận, Tiểu Lâm không có chút thiện cảm: “Đương nhiên là bây giờ, bằng không còn chờ chị về nhà à.”

Những người còn lại đều nháo nhào phụ họa nói đúng vậy, nhanh gọi điện thoại đi.

Đỗ Cận khó xử, nếu cô gọi điện thoại cho Mục Khiêm Thư tỏ tình, Mục Khiêm Thư có phải cảm thấy cô bị thần kinh rồi không?

Cô gái vừa hỏi lúc nãy cùng Tiểu Lâm nôn nóng, thấy động tác của Đỗ Cận chậm chạp, cô ta than một tiếng liền chộp lấy điện thoại trong tay Đỗ Cận: “Tôi giúp cô quay số điện thoại!”

Di động của Đỗ Cận bỗng nhiên đổi chủ, trong lòng cô cả kinh, vội vàng muốn lấy về, Trương Mẫn nhìn Đỗ Cận khẩn trương nghĩ thầm, không phải cô lưu tên Mục Khiêm Thư chứ?

Thật ra không phải Đỗ Cận lưu tên Mục Khiêm Thư, cô lưu là nam thần, lễ mừng năm mới gửi tin nhắn cho Mục Khiêm Thư liền thuận tay đem tên của anh sửa lại, cũng may là đã sửa lại!

“OK! Là cái gì nam thần đúng không?” Cô gái kia còn nhấn nút mở loa ngoài đặt ở giữa bàn.

Tim Đỗ Cận sợ tới mức sắp nhảy ra ngoài, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện Mục Khiêm Thư đi tắm hoặc là đang xử lý công việc, tốt nhất di động bị hỏng luôn!

Nhưng mà không như Đỗ Cận mong muốn, điện thoại vang lên ba mươi giây liền có người nhận.

“Alo.” Bên kia điện thoại Mục Khiêm Thư vừa trở về nhà, mới mở cửa ra liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động, anh mở ra xem, thì ra là Đỗ Cận gọi tới. Vừa mới ở trước mặt các đồng nghiệp còn làm bộ như không nhận ra mà. Hiện tại đã biết sai nên gọi điện thoại lấy lòng đây mà.

Nghĩ đến đây, tâm tình vẫn tối tăm phiền muộn của Mục Khiêm Thư tốt lên không ít, thanh âm trầm thấp chậm rãi truyền tới: “Thế nào, biết sai rồi à?”

Mọi người chỉ cảm thấy giọng nói này làm sao lại quen tai như vậy?

Đỗ Cận sợ bị lộ, cô vội vàng ngăn anh lại nói theo kịch bản đã chuẩn bị tốt: “Nghe, đừng nói gì hết. Em thích anh!”

Sau khi nhận điện thoại, quả nhiên Mục Khiêm Thư sững sốt một giây, sau đó cười tiếp nhận: “Anh biết...”

“Biết thì tốt rồi, như vậy đi, em cúp máy trước!” Điện thoại rục một tiếng bị cắt đứt, sắc mặt Đỗ Cận đỏ bừng cầm lấy di động của mình, làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của các đồng nghiệp.

Kỳ thật bọn người chị Viên thật ra không có hoài nghi người bị gọi là Mục Khiêm Thư, lần bọn họ tiếp xúc với Mục Khiêm Thư cũng chỉ ở buổi tiệc tối hôm lễ mừng năm mới cùng với hôm nay vô tình gặp được, không thể coi là nhiều. Trừ bỏ cảm giác giọng nói hơi quen thuộc, còn lại cũng không có nghi ngờ gì về anh.

Trái lại, điện thoại bên này bị cúp ngang, Mục Khiêm Thư đứng đưa di động, ngồi ở trên ghế sofa, ánh mắt bay tới phương xa. Rõ ràng cô không dám để đồng nghiệp biết rõ thân phận của anh?

Được, rất tốt!

40. Chương 40: Cô Ấy Không Bước Qua, Anh Sẽ Bước

Edit: Nhím Ivy

Beta: Rùa Tuki

Mục Khiêm Thư ở trong nhà ngáy người hồi lâu, cú điện thoại vừa rồi quả thật đã làm cho anh phát cáu, vì vậy anh cầm theo áo gió vàng nhạt sải bước đi ra khỏi nhà.

Lúc Đỗ Cận trở về đã hơi choáng váng, nhưng là thần trí vẫn còn thanh tỉnh, nhớ tới vừa rồi Trương Mẫn vì giúp mình uống rượu mà thần trí mất tỉnh táo được bạn trai tới đón, trong lòng Đỗ Cận vô cùng ảm áp.

Cuối cùng cô cũng có một người bạn của mình trong công ty, cảm giác như vậy, rất rất tốt. Tốt đến độ khiến cô đã quên hôm nay đã xảy ra một chuyện với người nào đó.

Mục Khiêm Thư nhìn thấy Đỗ Cận từ trên xe taxi bước xuống, đi đường loạng choạng, cơn tức giận trong bụng anh nổi lên, say thành như vậy mà còn dám đi taxi!

Đỗ Cận mang theo túi xách bước xuống xe, lại cảm thấy mình bị theo dõi, cô nhìn trái nhìn phải vẫn không thấy ai, nhưng cái cảm giác bị rình rập này lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Đỗ Cận quấn chặt áo bông, cúi thấp đầu chạy nhanh về phía trước. Đột nhiên ở trước mắt xuất hiện một bóng đen.

“Á!!” Đỗ Cận sợ tới mức thét lên, bên tai cảm thấy một đôi môi ảm áp: “Đỗ Cận!”

Đỗ Cận nghe thấy giọng nói của Mục Khiêm Thư, lập tức ngẩng đầu lên, sắc mặt mới hơi thả lỏng: “Sao anh lại ở đây? Anh làm em sợ muốn chết!”

Mục Khiêm Thư cười như không cười: “Ha ha, em còn biết sợ sao?”

Đỗ Cận cảm thấy lòng tự tôn nhỏ bé của mình bị đả kích, cô mở to hai mắt: “Làm sao, em không thể sợ hãi được à? Em là phụ nữ đó!”

Mục Khiêm Thư kéo tay Đỗ Cận đi về phía khu chung cư của cô, sắc mặt âm u: “Trừ giới tính của em, mặt khác thật đúng là không thấy điểm nào của em giống phụ nữ.”

Đỗ Cận nhìn sắc mặt Mục Khiêm Thư, vốn muốn phản bác lại lặng lẽ nuốt trở về: “Anh sao thế, em nhớ là đâu có nợ tiền anh...”

Mục Khiêm Thư kéo tay Đỗ Cận mãi cho đến cửa nhà của cô, đứng thẳng người, nhìn Đỗ Cận, vẻ mặt nghiêm trọng: “Chẳng lẽ em không biết mình sai ở đâu?”

“Em sai?” Phản ứng của Đỗ Cận luôn luôn chậm chạp, trong suy nghĩ của cô bây giờ chỉ cho rằng bởi vì cú điện thoại kia quấy rầy anh, cho nên anh đến đây khởi binh vấn tội.

Nhưng thực sự, cô vẫn không biết lỗi của mình là gì.

Mục Khiêm Thư nhìn vẻ mặt mờ mịt của Đỗ Cận, cơn tức trong lòng dần dần sôi trào, chẳng lẽ cô vẫn chưa nhận ra lỗi của mình?

“Anh đang nói cuộc điện thoại hôm nay sao? Em có thể giải thích mà!” Đỗ Cận nghĩ đi nghĩ lại chỉ nói được như vậy, nhưng Mục Khiêm Thư nghe thấy lời của cô sắc mặt lại đen vài phần.

Trước đó Trương Mẫn đã gửi tin nhắn nói cho anh biết chuyện điện thoại, nhưng thứ anh quan tâm không phải danh tiếng hay lợi ích gì cả, cũng không quan tâm thân phận ông chủ của Hoa Tư, điều anh quan tâm chính là cô.

Tình cảm của cô, vui buồn của cô, hết thảy của cô anh đều muốn biết, anh có thể nói cho toàn bộ thế giới biết, Mục Khiêm Thư anh thích người phụ nữ tên Đỗ Cận.

Nhưng còn cô thì sao?

Lúc nhìn thấy anh thì cô trốn tránh, không dám nói cho các đồng nghiệp quan hệ của bọn họ, tuy rằng Lý Á vẫn nhắc nhở anh Đỗ Cận làm như vậy là phản ứng bình thường của một người con gái.

Nhưng cô là Đỗ Cận, cô là người con gái mà anh thích thì có cái gì không thể để cho người khác biết?

Mục Khiêm Thư nhìn Đỗ Cận thật sâu một hồi, thở dài một hơi cái gì cũng không nói, sau đó xoay người rời đi, chỉ lưu lại cho Đỗ Cận một bóng lưng càng ngày càng xa, cuối cùng anh lên xe nghênh ngang rời đi, chỉ còn lại bụi bặm bay bổng trong không khí.

Mục Khiêm Thư cảm thấy nếu không rời đi anh sẽ cùng Đỗ Cận cãi nhau, anh không thích cùng người khác khắc khẩu, nhất là với người con gái mình thích. Nhưng anh sợ bản thân không khống chế được, đúng là anh vẫn còn đánh giá thấp vị trí của Đỗ Cận ở trong lòng anh.

Mãi cho đến khi Mục Khiêm Thư rời đi Đỗ Cận mới lấy lại tinh thần, vẻ mặt nghiêm trọng của anh vừa rồi, giọng nói cũng rất khó chịu, quen nhau nửa năm, cô chưa từng thấy Mục Khiêm Thư bức bối như vậy bao giờ.

Đột nhiên cô có chút đau lòng.

Đỗ Cận trở về chung cư, thay áo ngủ nằm ở trên giường, Lục Mạn lại cùng Triệu Tình đi chơi, đến bây giờ cũng chưa có trở về.

Nghe nói hai người sắp đám cưới, Lục Mạn còn đặt trước Đỗ Cận, bảo cô nhất định phải có mặt để làm phù dâu cho cô ấy.

Đỗ Cận nghĩ đến chuyện của mình và Mục Khiêm Thư, cô và Mục Khiêm Thư cũng sẽ có một ngày như thế sao?

Quen Mục Khiêm Thư cũng mới có mấy tháng, vẫn cứ có cảm giác không chân thật như vậy, ngay từ đầu anh bá đạo đi vào cuộc sống của cô, không cho cô một chút cơ hội để thở, anh dùng tốc độ tia chớp làm cho cô đứt khoát với Lâm Tử Dương, sau đó tình yêu ùn ùn kéo đến.

Cô thích Mục Khiêm Thư, thích dáng vẻ khi anh làm việc, khi anh nắm tay cô, đi bên cạnh cô, thắt lưng thẳng tắp, mỗi một động tác của anh cô đều thích. Nhưng trong lòng cô vẫn còn một chút tự ti nho nhỏ luôn nổi lên.

Khuôn mặt của cô không tính là xuất sắc, dáng người không cao, bằng cấp cũng không phải quá đặc biệt, cô như vậy đứng chung Mục Khiêm Thư, giống như là cô bé Lộ Lem đứng cùng hoàng tử. Mỗi ngày chờ đợi đến mười hai giờ cùng hoàng tử hẹn hò, nhưng mà cô lại sợ hãi hiện thực. Khi mười hai giờ qua đi cô sợ chính mình phải cởi bỏ bộ váy của cô bé Lộ Lem, chỉ có thể trốn ở một góc nhìn hoàng tử đi khắp thế giới tìm cô.

Cô mang theo Mục Khiêm Thư về nhà, cô cho là mình có thể mở rộng trái tim thoải mái đứng ở bên cạnh Mục Khiêm Thư, nhưng vì sao trước mặt nhiều đồng nghiệp, trong lòng cô vẫn lùi bước, tại một khắc kia sự tự ti của cô bị phóng đại vô số lần. Ăn mòn trái tim cùng sự kiên cường của cô.

Mục Khiêm Thư lúc này tới muốn nói gì đó, cô không biết có phải thái độ hôm nay của cô đã làm tổn thương anh, trong lòng cũng muốn đến gần anh, nhưng người lại vô thức lùi bước. Làm sao anh có thể hiểu được nỗi thương tâm của một người bình thường như cô?

Tình yêu cuối cùng cũng phải cần một người tương xứng...

Tối hôm nay Đỗ Cận không nhận được lời chúc ngủ ngon của Mục Khiêm Thư, cô nắm di động suy nghĩ nửa ngày, đem tin nhắn xin lỗi viết rồi lại xóa, xóa rồi lại viết, cuối cùng đặt điện thoại di động xuống, mãi cho đến khi màn hình di động tối đen cô mới nhắm mắt lại.

Hôm nay nhất định là một đêm mất ngủ.

Mục Khiêm Thư vẫn chưa trở về nhà, anh lái xe đến nhà Mục Khiêm Kỳ, bụng Mục Khiêm Kỳ đã hơi nhô ra một chút, mấy ngày nay đều ngủ rất trễ, nói là muốn vận động.

Thời điểm Mục Khiêm Thư đến Mục Khiêm Kỳ còn đang trong phòng khách tập luyện. Anh buông áo trên tay xuống, nằm trên sofa, Mục Khiêm Kỳ bước tới.

“Anh, làm sao vậy?” Mục Khiêm Kỳ lau mồ hôi nhận nước trái cây quả gia đưa cho cô, uống xong đi đến ngồi bên cạnh Mục Khiêm Thư.

“Không có gì, anh hơi mệt.” Mục Khiêm Thư đưa tay xoa mắt, cảm giác chua xót dâng lên.

“Là vì chị dâu sao?” Gần đây lực chú ý của Mục Khiêm Kỳ đều đặt vào đứa nhỏ, đối với chuyện tình cảm của Mục Khiêm Thư ít chú ý hơn.

“Ừ. Không có việc gì, em đi nghỉ ngơi đi.” Tuy rằng Mục Khiêm Thư rất muốn có người tâm sự cùng mình, nhưng Mục Khiêm Kỳ đang mang thai, anh sợ cô mệt mỏi.

“Em không sao. Anh và chị dâu làm sao vậy? Hôm nay Lý Á đã nói cho em biết một chút, anh, anh nghĩ như thế nào?” Mục Khiêm Kỳ biết Mục Khiêm Thư không phải loại đàn ông tùy tiện, nếu không phải bởi vì Đỗ Cận là người con gái anh thích, trong lòng anh cũng sẽ không loạn như vậy.

“Anh không sao. Em đi nghỉ ngơi đi.” Một lát sau thần sắc của Mục Khiêm Thư trở lại bình thường, anh nhìn thấy Mục Khiêm Kỳ còn ngồi ở bên cạnh mình, sắc mặt lo lắng nhìn chính mình. Mục Khiêm Thư vuốt vuốt tóc Mục Khiêm Kỳ, như đã nắm chắc phần thắng trong tay nói: “Em không tin anh hai em à? Cô ấy không bước đến, vậy để anh bước là được.”

Trong nháy mắt Mục Khiêm Kỳ đã nở nụ cười, cô lắc lắc đầu: “Không hồ là anh của em, em còn tưởng rằng...”

Lời vẫn chưa nói xong, Mục Khiêm Kỳ đẩy tay Mục Khiêm Thư ra: “A, mệt chết đi được, em muốn đi ngủ.”

Mục Khiêm Thư nhìn bóng lưng Mục Khiêm Kỳ biến mất sau cửa phòng, anh cười khổ, anh biết mình lại khiến em gái buồn phiền.

Lý Á quen Mục Khiêm Kỳ khi đang đi làm, lúc đó Mục Khiêm Kỳ chỉ là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, cô có cuộc sống công chúa nhưng không có bệnh công chúa, Lý Á đã bị cô cuốn hút đến mê muội.

Lý Á ở Hoa Tư cũng coi như là nhân vật phong vân, tuổi trẻ lại có tư chất, anh giống như một hắc mã đánh vào nội bộ Hoa Tư, sau khi quen biết Mục Khiêm Kỳ anh càng thêm ra sức vì công ty làm việc.

Về sau hai người trẻ tuổi thuận lý thành chương ở cùng nhau, Mục Khiêm Kỳ cũng gọi điện thoại cho Mục Khiêm Thư đang ở nước ngoài biết, nói với anh rằng cô muốn kết hôn.

Hiển nhiên Mục Khiêm Thư vô cùng giật mình, em gái anh hết mực yêu thương muốn kết hôn, đối tượng vẫn chỉ là một người trẻ tuổi không có danh tiếng gì.

Mục Khiêm Thư dùng thời gian hai ngày tìm được hết toàn bộ tư liệu về Lý Á, anh càng xem càng tức giận, Mục Khiêm Kỳ là do anh nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, làm sao có thể gả ột tên tiểu tử nghèo như vậy được!

Chỉ có thể trách khi đó Mục Khiêm Thư không biết gì, nếu ở hiện tại, chắc rằng đã không dùng phương thức cực đoan như vậy chia rẽ bọn họ.

Mục Khiêm Thư đích thân trở về, lúc đó Mục Khiêm Kỳ đã chuẩn bị xong hôn lễ cùng Lý Á, anh nhìn em gái đắm chìm trong hạnh phúc, mũi nhọn tự nhiên chỉ về phía Lý Á.

Lý Á bị uy hiếp.

Dùng cha mẹ để uy hiếp, Mục Khiêm Thư đã làm một chuyện khiến anh cuối cùng phải hối hận, Lý Á là một người con có hiếu, tất nhiên sẽ không có khả năng nhìn cha mẹ chịu khổ, nhưng Lý Á không muốn buông tay Mục Khiêm Kỳ.

Sau đó Lý Á cũng làm ra một chuyện hối hận không kịp.

Lý Á ở Hoa Tư thuộc loại nhân vật quan trọng, anh muốn lấy tư liệu quan trọng của Hoa Tư quả thực dễ như trở bàn tay, anh đem tin tức bán cho công ty đối thủ từ trước đến nay của Hoa Tư. Do đó cầm thù lao dày quyết định mang theo Mục Khiêm Kỳ đến tìm ba mẹ của anh.

Sau lại bị Mục Khiêm Thư biết, tìm thấy nơi bốn người Lý Á trốn. Mục Khiêm Kỳ biết Lý Á đã làm ra một chuyện điên rồ, về phần số tiền kia Lý Á vẫn giữ lại không có chi tiêu, cuối cùng Mục Khiêm Thư dẫn Mục Khiêm Kỳ trở về.

Mục Khiêm Kỳ về tới nhà, không ăn không uống không ngủ, cả ngày ngẩn người giống tượng gỗ, mỗi ngày Lý Á đều quỳ gối trước cửa nhà Mục Khiêm Kỳ, có một ngày thật sự chống đỡ không được đã ngã xuống. Mục Khiêm Thư nhìn chiếc cầm gậy nhọn của em gái và Lý Á nằm ở trong bệnh viện, bản thân chủ động nói thật, đem từng chuyện mình đã làm nói cho Mục Khiêm Kỳ nghe, lại đem bản thân nói thành một người xấu tội ác tày trời.

Mục Khiêm Kỳ cuối cùng cũng đến bệnh viện hỏi thăm sức khỏe của Lý Á, tuy rằng mọi chuyện đã qua, nhưng mỗi lần Mục Khiêm Kỳ hồi tưởng lại vẫn cảm thấy hành động vứt bỏ công ty lúc đó của Lý Á cũng chính là vứt bỏ cô.

Nhưng Mục Khiêm Thư không phải Lý Á, Mục Khiêm Kỳ biết vô luận như thế nào Mục Khiêm Thư cũng sẽ không buông tay Đỗ Cận, cô tin chắc như vậy.

41. Chương 41: Làm Hòa

Edit: Nhím Ivy

Beta: Rùa Tuki

Từ sau đêm đó, đã một tuần Đỗ Cận không liên lạc cùng Mục Khiêm Thư. Cô và anh giống như biến thành người xa lạ, không điện thoại không tin nhắn, lúc này Đỗ Cận mới phát hiện ngày thường đều là Mục Khiêm Thư gọi cho cô còn nhiều hơn cô gọi cho anh, đột nhiên thiếu điện thoại của anh khiến cả người cô không quen.

Qua một ngày rồi lại một ngày, nhiều lần khi tan tầm, Đỗ Cận giả vờ đứng ở thàng máy để “vô tình” gặp Mục Khiêm Thư, nhưng lần nào cũng không gặp được anh. Mục Khiêm Thư giống như bốc hơi khỏi nhân gian, từ đầu đến cuối cả bóng người cũng không thấy, không biết thật sự anh có việc bận hay vẫn đang trốn tránh cô.

Điều này làm cho cô có chút bi thương.

Chủ nhật Đỗ Cận theo đuôi Lục Mạn gật gà gật gù đi làm bóng đèn, cũng may Lục Mạn và Triệu Tĩnh đi chọn một ít vật dụng trong nhà, thỉnh thoảng cô cũng ột vài ý kiến, cho nên cô cũng coi như là một cái bóng đèn hữu ích.

Đỗ Cận đã tiếp xúc với Triệu Tĩnh vài lần, cảm thấy Triệu Tĩnh là một người đàn ông đặc biệt cẩn thận, trước khi mua đồ đều lo lắng đến mọi mặt, không giống Lục Mạn, cái gì cũng chỉ đại khái.

Đỗ Cận cảm thấy mình và Lục Mạn hơi giống nhau, bình thường ra ngoài đều là Mục Khiêm Thư chăm sóc cho cô, mà cô lại chưa bao giờ chủ động đi tìm anh.

Đỗ Cận nhìn di động trên tay không hề có động tĩnh gì, đem tin nhắn đã soạn xong nhìn lại một lần, sau đó lại xóa từng chữ từng chữ một.

Khác biệt lớn nhất giữa Triệu Tĩnh và Mục Khiêm Thư chính là, bọn họ không phải là người cùng một thế giới, mà cô và Lục Mạn lại cùng một thế thể giới.

Nhìn hai người ở trước mắt lựa chọn đồ dùng trong nhà, Đỗ Cận hơi giật mình, trong đầu cô nghĩ nếu như là Mục Khiêm Thư, anh sẽ lựa chọn cái gì?

Mục Khiêm Thư thích màu tối, bộ pha trà trong nhà cơ bản không phải xám thì chính cũng đen, Đỗ Cận nghĩ nếu để cho Mục Khiêm Thư trang trí phòng tân hôn của cô và anh, người ta còn tưởng rằng Mục Khiêm Thư bị bức hôn.

Nghĩ đi nghĩ lại Đỗ Cận liền cười ra tiếng, tiếp theo ý thức được sự tưởng tượng của bản thân càng ngày càng nghiêm trọng.

Buổi tối sau khi ăn cơm tối Triệu Tĩnh đưa Lục Mạn và Đỗ Cận về nhà trọ liền rời khỏi, Lục Mạn và Đỗ Cận cười nói ha ha đi về nhà, cả ngày hôm nay Lục Mạn đều rất quan tâm đến cảm xúc của Đỗ Cận. Tuy rằng cô không biết xảy ra chuyện gì, nhưng mà cô sẽ ủng hộ Đỗ Cận vô điều kiện, giống như lần trước cô và Triệu Tĩnh cãi nhau, Đỗ Cận cũng ủng hộ cô vô điều kiện như vậy.

Nghĩ đến Triệu Tĩnh, Lục Mạn liền đem chuyện ác mình làm với Tôn Ngâm ra pha trò cho Đỗ Cận vui vẻ, Đỗ Cận càng nghe càng cảm thấy Lục Mạn thật xấu xa.

Cuối cùng Lục Mạn nói: “Cậu không biết về mặt của cô ta lúc nhìn thấy Triệu Tĩnh nói muốn kết hôn đâu, ha ha, thật sự rất buồn cười. Đúng rồi, mình còn mời cô ta làm phù dâu ình nữa đấy.”

Đỗ Cận nhìn Lục Mạn cười đến khoái trá, nghĩ đến cô gái kia lại chịu khổ bởi thủ đoạn thâm hiểm của cô ấy rồi.

Hai người một đường vừa nói vừa cười, đi đến cửa nhà liền nhìn thấy một người đàn ông.

Mục Khiêm Thư chỉ mặc một thân tây trang, bên ngoài ngay cả áo khoác cũng không mặc, tuy rằng mùa xuân đã qua, trời đã ấm lại, nhưng buổi tối thời tiết vẫn rất lạnh. Đỗ Cận nhìn sắc mặt Mục Khiêm Thư đã hơi tái nhợt, do lạnh nên bị đông cứng lại rồi.

Lục Mạn nhìn Mục Khiêm Thư đi tới, rất thức thời tránh ra, cô đứng đưa chùm chìa khóa trên tay: “Mình vào nhà trước, hai người từ từ nói chuyện.”

Đỗ Cận ừ một tiếng, Mục Khiêm Thư gật đầu với Lục Mạn. Lục Mạn vừa mở cửa vừa nói với Đỗ Cận: “Đương nhiên không trở về cũng không sao đâu, hi hi hi...”

Nói xong liền đi vào nhà, lưu lại vẻ mặt xấu hổ của Đỗ Cận.

“Chuyện kia...”

“Nhớ anh không?” Hai người đồng thời mở miệng, Đỗ Cận bị câu hỏi ‘nhớ anh không’ của Mục Khiêm Thư làm cho cô sửng sốt, cô nhớ anh không? Cô thực sự không nhớ anh sao?

“Làm sao bây giờ, em không nhớ anh, anh vẫn luôn nhớ em.” Mục Khiêm Thư than thở một tiếng, đi lên phía trước kéo người Đỗ Cận lại, mặt vùi vào cổ cô, ngửi mùi hương quen thuộc. Vẫn giống như trong trí nhớ.

Em cũng... Nhớ anh... Đỗ Cận không nói chuyện, để mặc anh ôm, tim đập trong nháy mắt rối loạn, bàn tay anh vây quanh eo của cô, siết chặt.

Hơi thở lạnh như băng của Mục Khiêm Thư xông vào mũi, khiến sự nặng nề bao phủ Đỗ Cận.

“Sao một tuần nay không gọi cho em?” Đỗ Cận chung quy vẫn là con gái, để ý nhất chuyện này: “Có phải anh còn tức giận?”

“Không có.” Mục Khiêm Thư chôn mặt ở cổ Đỗ Cận, thanh âm rầu rĩ truyền đến, như là chịu thua: “Anh đi công tác.”

Trái tim của Đỗ Cận lập tức được thả lỏng, không rõ cảm giác đó là gì, giống như thời điểm bị đưa đến pháp trường chuẩn bị tử hình đột nhiên một người nói rằng cô bị oan vậy.

Những thống khổ trước kia của cô không cánh mà bay, tâm tình chỉ vì một câu nói của Mục Khiêm Thư mà trở nên bay bay.

Khóe miệng của Đỗ Cận cuối cùng cũng hiện lên nụ cười, cô vùi trong lòng Mục Khiêm Thư, vươn tay cánh tay gắt gao ôm chặt Mục Khiêm Thư, Mục Khiêm Thư cảm giác sợi tóc màu đen vuốt ve hai má, có chút ngứa, nhưng cũng mang theo hạnh phúc.

Sau một tuần, sau cơn mưa trời lại sáng, Đỗ Cận vô cùng vui vẻ, Trương Mẫn nhìn nụ cười xinh đẹp như đóa hoa của Đỗ Cận, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên Boss vừa trở về bà chủ liền thoải mái.

Sau khi chị Viên lên làm trưởng phòng bỗng nhiên trở nên thân thiết với các cô hơn thường ngày, tuy rằng bình thường mối quan hệ của Đỗ Cận và chị Viên không quá thân.

Mỗi ngày trong văn phòng khắp nơi đầy những tiếng oán than, mỗi người đều lén nói chị Viên đã sớm bắt đầu thời kỳ mãn kinh, Đỗ Cận buồn cười nhìn Tiểu Lâm luôn đi theo đuôi chị Viên, hai ngày nay cả cậu ta cũng bị phê bình.

Cho nên nói, lòng lãnh đạo như kim dưới đáy biển, ai cũng không thể sờ tới được.

Đỗ Cận thì ngược lại, bản thân cô không bị cái gì ảnh hưởng, cô nghĩ chắc hẳn là do Nghiêm Âm đã nhắc chị Viên.

Buổi chiều sau giờ nghỉ trưa, cửa phòng làm việc truyền đến xôn xao, Đỗ Cận tò mò hỏi chuyện gì xảy ra, chị Viên* đã đi tới.

“Mỗi người khẩn trương thu dọn lại bàn làm việc của mình, vệ sinh quét tước sạch sẽ, toàn bộ tài liệu tôi đã chỉ thị kiểm kê lại một lượt! Một lát nữa tổng giám đốc sẽ xuống đây kiểm tra!” Chị Viên hiển nhiên có chút khẩn trương, đầu óc bẽ bộn đến choáng váng cũng chưa biết nên thu xếp cái gì trước tiên.

Mọi người nghe tổng giám đốc xuống thị sát cả người run rẩy bầy, cảm giác buồn ngủ giữa trưa lập tức quét sạch, nâng cao tinh thần, bắt đầu bận bịu bù li bù loa hết cả lên.

Đỗ Cận nhìn quanh, không chỉ văn phòng của bọn họ, mà ngay cả văn phòng bên cạnh cũng vội vàng rối loạn, mà dưới tình huống hỗn loạn này, trước mặt Đỗ Cận xuất hiện một người đàn ông.

Lâm Tử Dương nhìn Đỗ Cận sửa sang lại tư liệu, phát hiện ra rằng hẳn đã đứng ba phút cô vẫn không nhìn thấy hắn, cuối cùng hắn phải lên tiếng.

“Đỗ Cận, chúng ta nói chuyện đi.” Lâm Tử Dương không thể tưởng được bản thân có một ngày sẽ có thể nói ra lời nói bất đắc dĩ như vậy, hẳn chưa bao giờ cảm thấy bản thân lại là một người đàn ông thích quần chặt lấy người khác, nhưng không biết vì sao, vừa trông thấy Đỗ Cận, trái tim và thân thể đều không thuộc về chính mình nữa.

Nói ra ngay cả chính hắn cũng không tin, không ngờ hắn lại trở thành một người đàn ông dai dẳng như vậy...

Cho nên hắn cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ làm ra những chuyện không lý trí, bây giờ nhân lúc mọi chuyện vẫn còn kịp, hắn đã nghĩ thông suốt.

“Lâm Tử Dương?” Đỗ Cận có chút giật mình nhìn người đi tới, hắn tìm cô? Bọn họ còn có chuyện gì chưa nói hết sao?

Đỗ Cận xin chị Viên nửa tiếng, tuy rằng chị Viên rất không vui, nhưng vẫn dặn dò cô tốt nhất là nên trở về trước khi tổng giám đốc đến.

Đỗ Cận lạnh trí đáp ứng, đi theo Lâm Tử Dương đến sân thượng của công ty.

“Đi Anh quốc?” Đỗ Cận cùng Lâm Tử Dương đứng ở trên tầng thượng, gió lạnh thổi mái tóc dài của Đỗ Cận bay bay, cô vén lại tóc bị gió thổi dính vào khóe miệng, vẽ mặt rất giật mình.

“Ừ, đã xin được rồi, tháng sau sẽ đi.” Lâm Tử Dương nhìn Đỗ Cận thật sâu, hắn muốn nhớ kỹ hình ảnh của cô, cũng chỉ là nhớ kỹ.

“Ừ.” Đỗ Cận không biết nói gì, thuận buồm xuôi gió? Bảo trọng? Lời nói như vậy chỉ sợ Lâm Tử Dương đã nghe nhiều rồi.

“Còn Lục Thanh?” Đỗ Cận không tin Lục Thanh sẽ khinh địch như vậy, chịu để cho Lâm Tử Dương rời đi, quả nhiên Lâm Tử Dương chau mày, chậm rãi nói: “Cô ấy đi cùng anh.”

Đỗ Cận à một tiếng, bắt đầu không biết nói gì tiếp, chẳng lẽ hắn đến khoe khoang rằng mình đã tìm được bạn gái?

Lâm Tử Dương thấy không còn lời nào để nói với Đỗ Cận, trong lòng có chút khổ sở, tia hi vọng nhỏ nhoi dưới đôi mắt tỉnh táo của Đỗ Cận hóa thành hư ảo, thật sự một chút cô cũng không để ý đến anh.

Đỗ Cận ngồi cùng Lâm Tử Dương một lúc liền xoay người trở lại văn phòng, nhìn Đỗ Cận không chút do dự xoay người rời đi, Lâm Tử Dương thu hồi ánh mắt. Từ nay về sau thế giới của hắn không có cô, thế giới của cô cũng sẽ không có hắn.

Lâm Tử Dương cười khổ, có lẽ thế giới của cô chưa bao giờ có hắn.

Đỗ Cận trở lại văn phòng, không khí khẩn trương vẫn còn tiếp tục, hơn nữa nhiệt độ đang không ngừng tăng lên.

“Nhanh lên, còn 10 phút nữa tổng giám sẽ đến đây.” Chị Viên thu dọn xong văn phòng nhìn thấy Đỗ Cận vội vàng vàng từ bên ngoài đi vào, gật gật đầu đi vào phòng làm việc của mình.

Đúng hai giờ chiều, bóng dáng Mục Khiêm Thư rốt cục xuất hiện, đi theo phía sau là thư kí, còn có mấy người lãnh đạo đứng đầu bộ phận thiết kế, có người Đỗ Cận nhận ra, có người cũng chưa từng gặp qua bao giờ.

Mọi người trong bộ phận đứng thành một hàng, giống như ở thời cổ đại đứng một chỗ chờ để vương và sủng phi đi tới.

Trương Mẫn nhỏ giọng giới thiệu từng người cho Đỗ Cận, lãnh đạo này thích uống rượu, lãnh đạo kia thích tham những món lợi nhỏ, tại Đỗ Cận nghe nhưng tâm mắt lại chuyển tới trên người Mục Khiêm Thư, cô chỉ vào Mục Khiêm Thư hỏi Trương Mẫn: “Vậy còn tổng giám đốc?”

Trương Mẫn đang nói đột nhiên dừng lại, trong lòng nói thầm: Tổng giám đốc so với tôi cô không phải còn biết nhiều hơn tôi sao?

Nhưng sao có thể để lộ, Trương Mẫn ngoan ngoãn nói: “Khuyết điểm lớn nhất của Tổng giám đốc chính là quá đẹp trai, đẹp trai đến nỗi khiến cho người ta không cầm lòng được!”

Đỗ Cận hỏi Trương Mẫn ẩn tượng về Mục Khiêm Thư hoàn toàn chỉ vì cảm thấy thú vị, nghe thấy Trương Mẫn đánh giá như vậy, Đỗ Cận chăm chú nhìn hướng Mục Khiêm Thư đi tới.

Rất đẹp trai?

Ừ, không phải chỉ là vóc dáng hơi cao chút, khuôn mặt hơi tuấn tú, đôi mắt hơi sắc bén, khoe miệng hơi nghiêm nghị hay sao... Ồ, quả nhiên hiện tại cũng có quá nhiều thứ để khen rồi.

Trong lòng Đỗ Cận thầm đem khuyết điểm ưu điểm của Mục Khiêm Thư liệt kê ra, phát hiện Mục Khiêm Thư dường như thật sự không có khuyết điểm gì, nào như cô, hay quên lại hay ăn...

Quan trọng nhất là hay sĩ diện.

Đêm qua sau khi Mục Khiêm Thư tâm sự với cô, anh hỏi Đỗ Cận có muốn đến nhà của anh hay không, Đỗ Cận biết Mục Khiêm Thư sẽ không làm xằng làm bậy, đến nhà anh cũng chỉ ôm hôn thân mật, nhưng cô vẫn lầy lý do lo lắng Lục Mạn ở nhà một mình mà khéo léo từ chối. Nhìn sắc mặt Mục Khiêm Thư lập tức trở nên ảm đạm, trong nội tâm Đỗ Cận cũng cảm thấy rất đau lòng, nhưng vừa mới khăng khăng cự tuyệt, cô làm sao không biết xấu hổ mà mở miệng được.

Vì thế cho nên mới nói cô chính là người hay nổi máu sĩ diện...

42. Chương 42: Lý Vi Ngưng Xuất Hiện

Edit: Nhím Ivy, Rùa Tuki

Beta: Rùa Tuki

Cái gọi là thị sát đơn giản chỉ là hình thức, cô nhìn văn phòng không nhiễm một hạt bụi, trong lòng thực muốn cười, cô đến đây lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cảm thấy thì ra văn phòng còn có thể sạch bong sáng bóng đến mức độ này.

Mục Khiêm Thư đương nhiên rất hài lòng, thời điểm anh đi ngang qua người Đỗ Cận, cô có thể nghe được anh cười khê một tiếng, mấy người phụ nữ trong phòng đều nhìn chăm chăm vào Mục Khiêm Thư, ánh mắt không chút che giấu.

Đỗ Cận nhìn nét mặt hòa ái của Mục Khiêm Thư ân cần nói chuyện với chị Viên, lúc chị Viên trả lời hơi cà lăm, bộ dáng này giống như lúc cô biết được thân phận của Mục Khiêm Thư, cũng cà lăm như vậy.

Quả nhiên các cô đều là người phàm, đối với Mục Khiêm Thư chỉ có thể ngưỡng mộ.

Mục Khiêm Thư xem xét xong thì gật gật đầu, lúc chuẩn bị bước sang bộ phận kế tiếp bỗng quay người nhìn chăm chăm Đỗ Cận hồi lâu, thẳng đến khi tất cả mọi người trong văn phòng, kể cả những lãnh đạo kia đều nhìn Đỗ Cận, Mục Khiêm Thư mới mở miệng: “Ngày hôm qua em nói tối nay đi cùng anh tới chỗ đó, nói phải giữ lời đấy?”

Đỗ Cận a một tiếng, trong đầu ầm một phát, toàn bộ thế giới đều im lặng, sắc mặt cô đỏ hồng, cảm nhận được ánh mắt bốn phương tám hướng chiếu đến.

Mấy vị lãnh đạo lớn cũng còn tầm tạm, mặc dù giật mình nhưng năng lực ứng biến đương nhiên so với mấy nhân viên nhỏ trong văn phòng cao hơn nhiều, Đỗ Cận nhìn đồng nghiệp quen thuộc lần lượt từng khuôn mặt của từng người đều tràn đầy vẻ kinh ngạc không thể tin được.

Đột nhiên cô cảm thấy, thế giới này thật hắc ám.

Mục Khiêm Thư nhìn Đỗ Cận không đáp lời, rất kiên nhẫn chờ đợi, những người còn lại cũng không dám nói gì, cuối cùng Trương Mẫn phải đẩy đẩy cánh tay Đỗ Cận: “Nói đi chứ.”

Đỗ Cận cảm thấy Mục Khiêm Thư đang cố ý, cô xấu hổ đến không còn lời nào để nói, cúi đầu thật thấp. Trong nội tâm thật sự oán hận Mục Khiêm Thư muốn chết, anh lúc nào cũng như thế này, ra bài không theo lẽ thường gì cả.

Mục Khiêm Thư lại cười khê một tiếng, khuôn mặt thanh tú che kín sự bất đắc dĩ, giọng điệu cương chiều nói: “Anh chờ em.”

Chờ em... Chờ em gái nhà anh!

Trong lòng Đỗ Cận bồi thêm một câu, lại không dám mắng thành tiếng, cảm giác ánh mắt bên cạnh sắp đè ép cô đến chết rồi.

Đội Mục Khiêm Thư rời đi, mọi người trong văn phòng đều xúm lại Đỗ Cận, mấy người có quan hệ tốt với Đỗ Cận đều oán trách Đỗ Cận thật không có nghĩa khí, nói xa nói gần đều là ý tứ muốn Đỗ Cận chiều cổ nhiều hơn.

Đỗ Cận miễn cưỡng đáp vài câu, chị Viên hét lên một câu: “Mấy người không cần làm việc phải không!”

Chị Viên nói xong đi vào văn phòng, mọi người tản ra như chim, lần đầu tiên Tiểu Lâm không cùng chị Viên theo đuôi đi vào văn phòng, mà nhỏ giọng nói thầm một câu, hừ hừ, cũng không biết hiện tại ai là Boss. Nói thầm xong lại nở nụ cười với Đỗ Cận một cái.

Đỗ Cận làm bộ như không nghe, cô vẫn không thích con người Tiểu Lâm này.

Quả nhiên đúng như dự liệu của Mục Khiêm Thư, không tới tan tầm toàn bộ người trong công ty đều biết Mục Khiêm Thư anh có bạn gái ở phòng thiết kế, tên là Đỗ Cận.

Khóe miệng Mục Khiêm Thư hơi nâng lên, cảm giác như vậy coi như không tệ. Nhưng anh cũng có thể đoán được tâm tình khác của người trong cuộc, chỉ sợ hiện tại trong lòng Đỗ Cận đang hận anh đến nghiến răng.

Buổi chiều trước giờ tan tầm một tiếng, Mục Khiêm Thư xách Đỗ Cận đi, vẫn không quên chào hỏi đồng nghiệp của Đỗ Cận, phân phó thư ký sắp xếp lịch tối nay cho anh.

Trương Mẫn lần đầu cảm thấy Boss hòa nhã với đồng nghiệp trong phòng, cho rằng Boss thật sự là nghiệp chương, không biết làm vậy sẽ mang đến cho Đỗ Cận thêm nhiều tình địch sao.

Nhưng mà dùng sự trong sạch của Đỗ Cận đổi lấy tự do ỉn, bản thân không cần phải làm gián điệp nữa, Trương Mẫn vẫn thích làm bà tám hơn.

Đỗ Cận ngồi trong xe, nhìn Mục Khiêm Thư đang chăm chú lái xe, cô hừ hừ hai tiếng, lửa giận trong lòng vẫn chưa tắt, dứt khoát không thèm nhìn Mục Khiêm Thư, mở điện thoại lên.

Đỗ Cận mở trang web nội bộ trong công ty, sự tích của cô và Mục Khiêm Thư đã được lưu truyền thành ba bốn phiên bản, đơn giản chỉ là cô bé Lọ Lem cứu vớt hoàng tử bị rơi xuống vũng bùn, tiếp theo là đây rầy mấy sự kiện máu chó. Đỗ Cận tắt bài viết đi, đúng là thuê dợt bữa bãi vô căn cứ.

Còn có một bài viết tỉ lệ xem rất cao, đề mục là Cuối cùng là được bay lên cảnh biển thành phượng hoàng hay vẫn chỉ là chơi đùa mà thôi?

Đỗ Cận nhận thấy rằng đại bộ phận đều lựa chọn chỉ là chơi đùa mà thôi, trong lòng Đỗ Cận lập tức hơi khó chịu, cũng không phải trái tim cô dễ vỡ như thủy tinh, chỉ là càng quan tâm thứ gì mà lại bị nói như vậy trong lòng càng khó chịu.

Đỗ Cận cảm thấy trong lòng bức bối, dứt khoát tắt điện thoại, nhét vào trong túi.

Lúc Mục Khiêm Thư đưa Đỗ Cận về đến nhà của anh, tâm tình Đỗ Cận vẫn không được tốt lắm, cô ngồi trên ghế sofa, miệng lẩm bẩm, khế cắn môi nói: “Hôm nay anh cố ý đúng không!?”

Đỗ Cận thầm thở mạnh một cái, rõ ràng cố ý để đồng nghiệp biết rõ quan hệ của bọn họ, còn khẳng khẳng nói cái gì thị sát, khiến cho toàn bộ đồng nghiệp ra sức quét dọn sửa sang như vậy. Thật đúng là nhà tư bản biết lợi dụng nhân viên.

Mục Khiêm Thư cởi áo khoác, trở về phòng thay đổi một bộ quần áo thoải mái, lại không đóng cửa phòng lại, Mục Khiêm Thư cởi chỉ còn lại bộ đồ lót, Đỗ Cận cảm thấy mình không thể bình tĩnh được nữa rồi.

Mục Khiêm Thư đây là đang cảm thấy bản thân đuối lý cho nên quyết định... sao?

Không đợi Đỗ Cận nghĩ kỹ xem là nên hành quyết ngay tại chỗ hay là vừa cự tuyệt vừa mời chào, Mục Khiêm Thư đã mặc xong quần áo ra khỏi phòng, anh rút một ly cà phê đưa cho Đỗ Cận, nhìn Đỗ Cận bằng đôi mắt chăm chú nói: “Đỗ Cận, em cảm thấy anh cố ý sao?”

Mục Khiêm Thư đột nhiên nói chuyện nghiêm túc như vậy, làm cho Đỗ Cận ngây ngẩn cả người, cô khẽ nhấp một ngụm cà phê Mục Khiêm Thư đưa, cảm thấy, có lẽ anh chỉ là vô tình thôi nhỉ?

“Chẳng lẽ không phải?” Hiện tại Đỗ Cận thực sự có chút không xác định được, rốt cuộc là Mục Khiêm Thư cố ý hay là tự mình đa tưởng?

“Đương nhiên là đúng, bằng không làm sao anh có nhiều thời giờ đi thị sát như thế?” Mục Khiêm Thư bỏ chén cà phê xuống, giọng điệu hờ hững nói.

Nội khí Đỗ Cận vừa mới đề xuống lại bốc lên, cô biết mà, cô biết mà! Người đàn ông này chính là cố ý!

Mục Khiêm Thư nhìn khuôn mặt vắn vẹo của Đỗ Cận, dịch người đến gần Đỗ Cận: “Em không phải bạn gái của anh sao?”

Đỗ Cận nhìn Mục Khiêm Thư giống như lang sói, lùi lại: “Đúng vậy.”

Mục Khiêm Thư được một tắc lại muốn tiến một thước, tiến tới trước một bước: “Ngày hôm qua không phải em nói tối nay tới đây sao?”

Đỗ Cận lại lui một bước: “Có.”

Mục Khiêm Thư đột nhiên vươn tay ôm vai Đỗ Cận đã bị đẩy lùi đến sát ghế: “Vậy thì còn vấn đề gì?”

Đỗ Cận bị ôm vào trong ngực, đầu óc trống rỗng, chỉ có vấn đề cuối cùng là Mục Khiêm Thư, có vấn đề gì sao? Có ư? Hay không có?

Mục Khiêm Thư không cho Đỗ Cận có thời gian để suy nghĩ, nâng hai má Đỗ Cận lên, đến khi Đỗ Cận hơi mở cánh môi, liền hung hăng hôn xuống.

Đỗ Cận cảm thấy tình yêu chính là như vậy, lúc nào cũng quan tâm lúc nào cũng nhớ nhung, nhìn vào mắt anh, trong lòng vui vẻ. Mặc kệ người khác nói gì hay dùng ánh mắt gì nhìn mình, Đỗ Cận cảm thấy có thể cùng Mục Khiêm Thư ở cùng một chỗ là đủ rồi. Dù trong mắt người khác, cô không xứng với anh.

Như chính lời nói của Mục Khiêm Thư, tình yêu của bọn họ, không cần được người khác tán thành, đồng ý. Chỉ cần chính mình cảm thấy hạnh phúc là được.

Sau cùng Mục Khiêm Thư hỏi Đỗ Cận: “Em cảm thấy hạnh phúc không?”

Trong lòng Đỗ Cận cảm thấy ngọt ngào: “Hạnh phúc...”

Thân phận được phơi bày, gần đây ở trong công ty Đỗ Cận rất nổi tiếng, trên cơ bản muốn lấy cái gì đều sẽ có người đưa đến tận tay, điều này khiến cô hơi ngượng ngùng. Thái độ đối xử với các đồng nghiệp càng thêm ôn hòa, vì vậy tính cách tốt đẹp của phu nhân tổng giám đốc truyền đến tai Mục Khiêm Thư. Mục Khiêm Thư liền gửi tin nhắn cho Đỗ Cận: “Tổng giám đốc phu nhân, tối nay có thể cùng anh dùng cơm không?”

Đỗ Cận nhận được tin nhắn, ngoài miệng cười, trên tay lại trả lời: “Ai là tổng giám đốc phu nhân, anh tìm lộn người à?”

Mục Khiêm Thư nhìn tin nhắn, khuôn mặt lạnh lùng trước giờ chợt ửng đỏ, thật là một cô nhóc nghịch ngợm.

Đương nhiên cũng sẽ có người không có ý tốt, cảm thấy Mục Khiêm Thư và Đỗ Cận chỉ là chơi đùa mà thôi, làm gì phải tích cực như vậy, những người nghĩ như vậy đều nghĩ Đỗ Cận chỉ là chim sẻ muốn bay lên làm phương hoàng thôi.

Vì thế lúc đến căn tin ăn cơm, Đỗ Cận cảm giác được ánh mắt nhìn nọt lẫn ánh mắt châm chọc, tuy cô vô tâm vô tính, nhưng một lúc sau đã cảm thấy mình bị nhìn muốn thủng người.

Chuyện này trôi qua không quá nửa tháng, lời tiên đoán muốn biến thành phương hoàng đã bị đập tan, bởi vì Mục Khiêm Thư đã bị một con phương hoàng thực sự quán lấy.

“Mục tổng, Lý tiểu thư đến.” Thư ký trưởng vào văn phòng Mục Khiêm Thư báo cáo, trong nội tâm không ngừng kêu khổ, cái cô Lý Vi Ngưng này gần đây rất chăm chỉ đến. Hết lần này tới lần khác Mục Khiêm

Thư rất không chào đón cô ta, điều này còn làm khổ bọn người thư ký như anh, không chỉ xử lý tài liệu mà còn phải giúp ngăn cản đào hoa.

“Tôi đã nói...” Mục Khiêm Thư còn chưa nói hết, cửa đã bị đẩy ra: “Mục tổng như vậy thật không nề tình rồi.”

Hôm nay Lý Vi Ngưng mặc một bộ áo khoác ngoài màu đỏ, chân mang giày cao gót đỏ bảy cm, mái tóc uốn lượn như sóng được buộc lên, cả người thoát nhìn thanh xuân dào dạt.

“Mục tổng, thật xin lỗi, Lý tiểu thư khẳng khái đòi vào.” Thư ký đi theo sau Lý Vi Ngưng nói, Mục Khiêm Thư phát phát tay, bảo thư ký ra ngoài.

“Lý tiểu thư có chuyện gì?” Mục Khiêm Thư tháo kính xuống, khép lại tài liệu, sắc mặt không một gợn sóng hỏi Lý Vi Ngưng, ánh mắt Lý Vi Ngưng dừng trên khuôn mặt của Mục Khiêm Thư, đến khi Mục Khiêm Thư sắp hết kiên nhẫn mới nói: “À... cũng không có gì, chỉ muốn cùng anh dùng bữa tối thôi.”

“Tôi không rảnh.” Mục Khiêm Thư rất tự nhiên từ chối, Lý Vi Ngưng có cha là đại cổ đông của công ty, đặc tội không nổi, nhưng Mục Khiêm Thư anh cũng không phải loại người có thể mặc cho người khác nặn tròn nặn dẹp.

“Mục tổng đừng vội từ chối chứ, tôi nói anh cùng tôi ăn cơm tuyệt đối sẽ có chỗ tốt.” Lý Vi Ngưng phối hợp đưa một tấm danh thiếp cho Mục Khiêm Thư, danh thiếp đặt trên bàn làm việc của anh, Mục Khiêm Thư rất hưng thú nhìn Lý Vi Ngưng: “Có chỗ tốt? Trên người Lý tiểu thư có chuyện gì mà Mục Khiêm Thư tôi có thể lấy được?”

Lý Vi Ngưng mím môi cười cười, đi qua bàn làm việc của Mục Khiêm Thư, dưới ánh mắt phòng bị của Mục Khiêm Thư tiến đến bên tai anh nói: “Cái gì cũng có thể, ví dụ như chuyện liên quan đến cha mẹ anh.”

Ánh mắt Mục Khiêm Thư bỗng chốc nheo chặt, không chớp mắt nhìn chằm chằm Lý Vi Ngưng, như là đang đoán xem tin tức trong miệng Lý Vi Ngưng có đáng tin cậy.

Lý Vi Ngưng nhìn Mục Khiêm Thư khẩn trương, dùng ngón tay sờ lên mặt Mục Khiêm Thư: “Bộ dạng này có vẻ như là chúng ta sẽ gặp lại nhau. Mục tổng, buổi tối tôi chờ điện thoại của anh.”

43. Chương 43: Khiêu Khích Chia Rẽ

Edit + Beta: Rùa Tuki

Thời điểm tan việc, Đỗ Cận nhận được điện thoại của Mục Khiêm Thư, cuộc hẹn của hai người bị hủy, thư ký của Mục Khiêm Thư thông báo rằng anh có bữa tiệc, Đỗ Cận cũng không để ý, cúp điện thoại liền trực tiếp tan tâm.

Dù sao Mục Khiêm Thư cũng không giống như cô, cô chỉ là một nhân viên bình thường, mà anh là quản lý cả một tập đoàn, luôn bận ba khắp nơi.

Trương Mẫn ra tới cửa chào tạm biệt Đỗ Cận: “Boss chưa tan tâm nữa à?” Ngày thường đều là Mục Khiêm Thư lái xe tới chờ Đỗ Cận tan tâm.

Đỗ Cận chỉ vào vị trí lầu trên: “Tạm thời có bữa tiệc.” Nói xong liền chào tạm biệt Trương Mẫn.

Lúc Đỗ Cận ra khỏi cổng công ty liền nhìn thấy một chiếc xe thể thao đỏ chói đang đậu, cô nhìn thấy chiếc xe chói mắt này trong đầu không tự giác nhớ tới một người.

Cửa xe thể thao mở ra, Kha Cẩm Minh mặc một bộ âu phục trắng cùng đôi giày da cùng màu bước đến trước mặt Đỗ Cận. Đỗ Cận lúc trước đã biết tuần này Kha Cẩm Minh sẽ chính thức đi làm, xem ra cô đoán không lầm, màu sắc chói như vậy quả nhiên là phong cách trước sau như một của Kha Cẩm Minh.

Những đồng nghiệp khác đều nói phong cách của Kha Cẩm Minh trầm ổn thì cần phải đến đây xem lại đi, đây mà là trầm ổn à, phô trương phách lối như vậy không biết là có ý gì nữa.

“Đỗ Cận, thật trùng hợp.” Kha Cẩm Minh mỉm cười, Đỗ Cận có thể cảm nhận được ánh mắt của những đồng nghiệp đang tan tâm, cô không kiên nhẫn nhìn thoáng qua Kha Cẩm Minh: “Anh có việc gì à?”

Kha Cẩm Minh đứng trước mặt Đỗ Cận, vừa vặn ngăn bước chân của cô, cười ha ha: “Kỳ thật cũng không có việc gì, có thể cho tôi hân hạnh mời Đỗ tiểu thư đi ăn một bữa không?”

Đỗ Cận cảm thấy buồn cười, hẹn cô đi ăn?

Cô và Kha Cẩm Minh rất thân thiết sao?

Không phải chỉ gặp mặt hai ba lần, không phải chỉ là họ hàng của Mục Khiêm Thư thôi sao, có thân thiết như vậy à? Vì sao Đỗ Cận phản cảm với Kha Cẩm Minh như vậy, cái này phải nói tới ngày đó ăn tối tại nhà của Mục Học Lâm. Chỉ có một bữa tối mà đối xử với cô đủ loại thân thiết, còn gấp thức ăn cho cô. Người bên ngoài nhìn thấy chắc sẽ nghĩ anh ta mới là bạn trai của cô.

Hôm sau Mục Khiêm Thư còn tặng cho cô một danh hiệu, trêu hoa ghẹo nguyệt.

Đỗ Cận trợn trắng mắt, cô trêu hoa ghẹo nguyệt? Căn bản cô chẳng làm cả, được không?

Đỗ Cận lui về sau một bước, nheo mắt lại nhìn Kha Cẩm Minh, dưới trời chiều, khuôn mặt trắng nõn của Kha Cẩm Minh tuấn tú như vương tử, nhưng tiếc là Đỗ Cận không có ý muốn sẽ thưởng thức vương tử, người qua đường Giáp này.

“Buổi tối tôi có hẹn, không cần.” Đỗ Cận nói xong lách qua người Kha Cẩm Minh rời đi, lại bị Kha Cẩm Minh kéo cánh tay: “Cô không muốn biết buổi tối hôm nay Mục Khiêm Thư hẹn ai à?”

Đỗ Cận nghe thấy nhú mào, ngẩng đầu nhìn chăm chú Kha Cẩm Minh: “Hẹn ai là tự do của anh ấy, tôi không thể dùng quyền lợi bạn gái mà cố gắng can thiệp!”

Nghe Kha Cẩm Minh khiêu khích chia rẽ, Đỗ Cận phát hiện mình thực sự không biết đã trêu vào anh ta lúc nào, ban đầu thì tiếp cận cô, bây giờ lại chia rẽ quan hệ giữa cô và Mục Khiêm Thư.

Tuy thời gian cô quen biết Mục Khiêm Thư không dài, qua lại cũng chỉ có mấy tháng ngắn ngủi, nhưng Mục Khiêm Thư không phải là người đàn ông chân đạp hai thuyền!

Kha Cẩm Minh nhìn bóng lưng Đỗ Cận rời đi cười giễu cợt, cô không tin, vậy làm cho cô tin là được.

Trở về chung cư, trong lòng Đỗ Cận hơi bất an lo sợ, ngoài miệng nói dễ nghe như vậy, trong lòng cũng tin tưởng như vậy, nhưng cô vẫn không tránh được cảm giác bất an. Cảm giác bị Lâm Tử Dương phản bội lại tập kích lên não, cô che ngực thở hổn hển.

Mục Khiêm Thư không phải loại người như vậy, không phải!

Lúc Đỗ Cận đang nghĩ nghe được điện thoại trên bàn vang lên, cô đi qua nhìn, là Lục Mạn gọi.

“Tiểu Cận, tối nay có thời gian không?” Lục Mạn vẫn chưa tan làm, buổi sáng còn nghe cô ấy nói phải tăng ca.

“Có, làm gì?” Đỗ Cận ngồi trên ghế trả lời.

“Có là tốt rồi, buổi tối A Đậu mời chúng ta đi ăn, cậu không được tới trễ đâu đấy!” Lục Mạn nhanh chóng báo địa chỉ liền cúp máy, Đỗ Cận muốn hỏi thêm hai câu cũng không có cơ hội.

Chờ Đỗ Cận vội vàng thay quần áo trang điểm đến nơi ăn cơm cũng đã hơn sáu giờ, Lục Mạn đứng ở cửa ngoắc ngoắc cô: “Ồ đây! Đỗ Cận!”

Đỗ Cận men theo giọng nói nhìn lại, Lục Mạn mặc áo lông màu xanh da trời đang đứng cùng với Lục Minh Trầm, sắc mặt của Lục Minh Trầm không tốt lắm, u u ám ám.

“Sao vậy, có việc gì sao hôm nay là mời chúng tôi ăn cơm?” Đỗ Cận chạy tới, gió thổi tóc rối loạn, Lục Minh Trầm giống như ngày thường giúp cô chỉnh lại tóc, nói với Đỗ Cận: “Đi thôi, vào đi.”

Đỗ Cận đi theo sau lưng Lục Minh Trầm, lần đầu cảm thấy cậu ta đã trưởng thành, cứng cáp rồi, rõ ràng không trả lời câu hỏi của cô!

Lục Mạn dùng ánh mắt thăm hỏi Đỗ Cận: Nó làm sao thế?

Đỗ Cận giơ hai tay lên: Sao mình biết được!

Lục Mạn lại mở trừng hai mắt: Có phải nó thất tình rồi không?

Con mắt Đỗ Cận lập tức sáng lên, à... Thì ra là như vậy...

Lục Minh Trầm đi phía trước hiển nhiên không biết ý nghĩ của hai cô gái đằng sau, cậu ta trực tiếp bị đem thành người đàn ông bị vứt bỏ, nếu cậu ta biết cảnh tượng YY của Đỗ Cận và Lục Mạn, chỉ sợ bản thân sẽ không nhịn được mà đánh vào đầu Đỗ Cận.

Nhìn xem cô đã tìm được một người bạn trai tốt như thế nào đây này!

Lục Minh Trầm biết Mục Khiêm Thư trong miệng của Kha Cẩm Minh, Kha Cẩm Minh có một người em gái làm chung công ty với Lục Minh Trầm, một thời gian ngắn trước kia luôn theo đuổi Lục Minh Trầm, Lục Minh Trầm không chịu nổi phiền phức này, phiền nhất là Kha Cẩm Minh, rõ ràng em gái anh ta không theo đuổi được mình, lại tự mình đến theo đuổi.

Lục Minh Trầm cảm thấy Kha Cẩm Minh là một con người đáng sợ, anh ta nói Lục Minh Trầm không thích em gái của anh ta, vậy cũng đừng thích bất kỳ người phụ nữ nào khác là được, anh ta sẽ làm cho cậu ta trở thành đồng tính.

Lần đầu tiên Lục Minh Trầm nhìn thấy một người đàn ông ngang ngược không nói đạo lý như vậy, dùng vô số biện pháp đều không thể đuổi anh ta đi, nhưng sau đó sau khi gặp Đỗ Cận dưới lầu, cậu không còn bị anh ta quấy rối nữa.

Sau khi Lục Minh Trầm trải qua sự theo đuổi công kích điên cuồng của Kha Cẩm Minh, hiện tại cậu cảm thấy em gái của Kha Cẩm Minh một chút cũng không đáng sợ.

Có một đoạn thời gian Kha Cẩm Minh không liên lạc với Lục Minh Trầm, ngày hôm qua bỗng nhiên lại gọi điện cho cậu, Lục Minh Trầm hiển nhiên sẽ không nhận điện thoại, vì vậy Kha Cẩm Minh đã gửi tin nhắn cho Lục Minh Trầm, không muốn biết người đàn ông Đỗ Cận yêu là dạng người gì sao?

Lục Minh Trầm lập tức gọi lại, Kha Cẩm Minh cười như con hồ ly: Nhìn đi, đây không phải là tự mình đưa tới cửa à?

Lục Minh Trầm tất nhiên không biết ý tứ của Kha Cẩm Minh, theo như Kha Cẩm Minh nói thì cậu đã hiểu rõ người đàn ông tên Mục Khiêm Thư này.

Cậu thích Đỗ Cận, nhưng không phải muốn chiếm hữu, lại càng không không biết đúng sai muốn cô đáp lại.

Lần đầu tiên cậu biết mình thích Đỗ Cận là khi tốt nghiệp, lúc Lục Mạn lôi kéo Đỗ Cận đến chúc mừng cậu, ngày đó ánh trăng mê người, Đỗ Cận uống hai ly rượu, khuôn mặt đỏ bừng xinh đẹp, trông rất rạng rỡ.

Có lẽ thích một người chính là như vậy, không cần lý do gì, khuôn mặt cô ấy không phải xuất chúng, nhưng mà đối với cậu ta rất tốt bụng.

Lục Minh Trầm chưa bao giờ nghĩ tới chuyện thổ lộ, thời gian quen biết Đỗ Cận càng dài, lại càng hiểu được cô ấy chỉ coi cậu như em trai. Vì vậy đôi khi gặp một lần, gọi một cuộc điện thoại cũng khiến cậu rất vừa lòng.

Có lẽ về sau cô sẽ lập gia đình rồi sinh con, cậu cũng sẽ lấy vợ. Phần tình cảm này vùi sâu vào trong lòng là được rồi, không cho nó nảy sinh nữa.

Chỉ là cậu không hi vọng sẽ có người chơi đùa Đỗ Cận.

Theo như trong miệng Kha Cẩm Minh, Mục Khiêm Thư người đàn ông này rõ ràng đang cùng Đỗ Cận yêu đương, toàn bộ công ty đều biết, nhưng bây giờ lại ở cùng người phụ nữ khác.

Điểm này, Lục Minh Trầm thực sự rất không thích, cho nên mới có bữa ăn tối nay.

Đỗ Cận và Lục Mạn nhất trí, người thất tình dù nói cái gì cũng phải phụ họa theo, một câu cũng không nói đi theo Lục Minh Trầm vào nhà hàng.

Ba người bọn họ đến tương đối sớm, trong nhà hàng chỉ có vài bàn đang dùng cơm, Lục Minh Trầm chọn chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, Đỗ Cận và Lục Mạn ngồi đối diện với cậu ta.

“Lục Tiểu Tam, cậu có phải?” Đỗ Cận không hỏi tiếp phần sau, nhưng cô tin tưởng sự ăn ý của bọn họ về điểm ấy.

Sắc mặt Lục Minh Trầm đen thêm vài phần, lúc chọn món ăn còn dọa sợ cô gái phục vụ xinh đẹp, Đỗ Cận nhìn Lục Minh Trầm không nói lời nào, trao đổi ánh mắt với Lục Mạn, hai người gật gật đầu, xem ra thật sự là đang thất tình rồi.

Đỗ Cận kéo ra một nụ cười tự nhận là hòa nhã dễ gần: “Minh Trầm à...”

Lục Mạn giật giật cánh tay Đỗ Cận, lại xoa xoa cánh tay của mình: “Cậu vẫn nên gọi là Tiểu Tam đi, mình không chịu được đâu.”

Đỗ Cận tức giận trắng mặt liếc Lục Mạn, thật sự là phá hư hào khí, tiếp tục nói với Lục Minh Trầm: “Lục Tiểu Tam, kỳ thật thất tình không phải việc gì lớn, thật đấy, người này không được thì đổi người khác!”

Lục Minh Trầm cười như không cười nhìn Đỗ Cận, mắt chớp một cái nhìn chằm chằm cô, Đỗ Cận cười hà hà: “Tôi không làm kiểu mẫu cho cậu tham khảo đâu đấy nhé.”

Lục Minh Trầm đột nhiên mỉm cười, hàm răng trắng sáng như vũ khí sắc bén, cậu ta chăm chú nhìn Đỗ Cận: “Những lời vừa nãy, lát nữa cô tự mình dùng đi.”

Đỗ Cận hả một tiếng, những lời vừa nãy? Lời nào cơ?

Cô cảm thấy tối hôm nay Lục Minh Trầm có gì đó là lạ, Lục Mạn thực sự nhịn không được, cầm lấy đĩa ăn trên bàn cốp một tiếng đánh vào đầu Lục Minh Trầm: “Tên tiểu tử này, bây giờ còn dám trêu chọc chị mày à!”

Lục Minh Trầm trốn ra phía sau, mở to hai mắt nhìn Lục Mạn: “Em nói rất nghiêm túc!”

Đỗ Cận giống như đã nghĩ thông suốt, đôi mắt nhìn Lục Minh Trầm vô cùng sáng tỏ: “Là Kha Cẩm Minh gọi điện thoại cho cậu kêu chúng tôi tới.”

Lục Minh Trầm không nói lời nào, Lục Mạn kéo tay Đỗ Cận hỏi: “Kha Cẩm Minh? Có phải nhà thiết mới xuất sắc Kha Cẩm Minh?”

Đỗ Cận và Lục Minh Trầm đều không nói lời nào, mặt đối mặt. Đột nhiên Đỗ Cận cầm lấy túi xách chuẩn bị rời đi, Lục Minh Trầm nhìn Đỗ Cận đứng lên: “Đến cũng đến rồi, cô không muốn biết hôm nay Mục Khiêm Thư gặp ai à?”

Đỗ Cận quay người lại, nhìn Lục Minh Trầm nói rất nghiêm túc: “Vô vị!”

Lục Mạn bạo phát triệt để: “Cậu đứng lại đó ỳnh! Em nói cho rõ ràng đi!”

Một câu nói với Đỗ Cận, một câu nói với Lục Minh Trầm, nhưng hai người đều không có để ý, Đỗ Cận vẫn cầm túi xách bước nhanh ra ngoài.

Lúc Đỗ Cận ra đến cửa nhìn thấy hai người đi tới, người đàn ông đứng thẳng tắp, khuôn mặt anh tuấn vẫn lạnh lùng như trước, người phụ nữ kéo cánh tay người đàn ông, dán vào cánh tay trên người anh ta, nụ cười khéo léo xinh đẹp làm sao.

Đỗ Cận đột nhiên cảm thấy, mục đích của Kha Cẩm Minh đã đạt được!

44. Chương 44: Rời Đi

Edit + Beta: Rùa Tuki

Đỗ Cận biến thành đà điểu, từ sau sự việc ngày hôm đó cô đã không còn gặp Mục Khiêm Thư nữa, Mục Khiêm Thư cũng không có bất kỳ động thái gì muốn níu kéo Đỗ Cận.

Hoặc là nói, từ giây phút anh bị Đỗ Cận bắt gặp đã không còn nghĩ muốn giữ lại Đỗ Cận nữa, bằng không cũng sẽ không dừng dừng mà đi lướt qua cô.

Đàn ông, quả nhiên đều bạc tình.

Lục Mạn và Lục Minh Trầm trông thấy một màn như vậy, chờ tới khi Lục Minh Trầm từ trong nhà hàng đuổi theo Đỗ Cận ra ngoài, Mục Khiêm Thư đã dẫn Lý Vi Ngưng lên trên phòng ở lầu hai.

“Không có việc gì chứ?” Lý Vi Ngưng mở to hai mắt, khuôn mặt tinh xảo nở nụ cười nhẹ, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Mục Khiêm Thư.

“Không có. Một người phụ nữ thôi, chúng ta vẫn nên nói chuyện của chúng ta.” Mục Khiêm Thư thật sâu liếc nhìn Lý Vi Ngưng, lông mày không tự giác nhăn lại, sắc mặt vẫn vô cùng băng lạnh.

Lý Vi Ngưng nhìn khí chất lạnh lùng của Mục Khiêm Thư, bưng ly lên, lắc lắc rượu đỏ bên trong, nói với Mục Khiêm Thư: “Trước tiên cạn một ly nhé?”

Mục Khiêm Thư dừng xem menu, khép menu lại nói với nhân viên phục vụ: “Hai phần mỳ Ý.”

Sau khi người phục vụ rời khỏi, Mục Khiêm Thư mới cầm ly lên, hơi cười với Lý Vi Ngưng: “CheersBar!”

Đỗ Cận về chung cư, Lục Minh Trầm liền đi theo về chung cư, Đỗ Cận đi WC, Lục Minh Trầm liền canh giữ ở cửa ra vào, Đỗ Cận đi nấu nước, Lục Minh Trầm liền giúp đỡ.

“Lục Tiểu Tam, tôi có tay!” Đỗ Cận bộc phát, cô đẩy người Lục Minh Trầm ra: “Cậu đi đi! Cậu đi ngay cho tôi!”

“Đỗ Cận, cô tỉnh táo lại chút đi! Tôi biết cách làm của tôi không đúng, nhưng tôi chỉ muốn cho cô biết Mục Khiêm Thư hẳn không phải là người đàn ông gì tốt cả!” Lục Minh Trầm giữ chặt cánh tay Đỗ Cận đang đẩy người cậu ta, kéo Đỗ Cận vào trong ngực.

“Tôi rất tỉnh táo, cậu có thể đi đi được không?” Đỗ Cận đẩy Lục Minh Trầm ra, nhìn vào mắt Lục Minh Trầm nói: “Nếu như cậu muốn tôi biết Mục Khiêm Thư là người như thế nào, chúc mừng, cậu đã đạt được mục đích.”

Lục Minh Trầm bị Đỗ Cận đẩy ra ngoài cửa, cậu ta lớn tiếng nói: “Đỗ Cận, tôi chỉ là vì muốn tốt cho cô! Hẳn ta thực sự không đáng! Cô vì cái gì phải chấp mê bất ngộ như vậy!”

Đỗ Cận mở to hai mắt: “Vì sao các người ai cũng đều cho là tốt với tôi! Tôi đây nên làm như thế nào? Phải khóc rống lên rơi nước mắt thì các người mới chịu phải không?”

Đỗ Cận rất ít khi nói nặng lời như vậy, Lục Mạn bị kẹt giữa Đỗ Cận và Lục Minh Trầm, không biết làm như thế nào cho phải. Đến bây giờ cô vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chờ sau khi Lục Minh Trầm rời đi, Lục Mạn mới kéo tay Đỗ Cận ngồi trên ghế sofa, nghiêm túc hỏi: “Tiểu Cận, cậu làm sao vậy?”

Đỗ Cận xua tay, nhắm mắt lại: “Không có việc gì, Mạn Mạn, mình chỉ cảm thấy hơi mệt.”

Đến tối Mục Khiêm Thư vẫn không gọi điện thoại tới giải thích, Đỗ Cận giả vờ như không có người Mục Khiêm Thư này, cô không biết mình còn có thể ngụy trang được bao lâu, nhưng kỳ lạ là trong lòng lại không đau.

Đau thương đến chết tâm, lần đầu tiên Đỗ Cận nhận ra đây là cảm giác gì.

Đỗ Cận ngủ trên ghế sofa, nhắm mắt lại đem từng chuyện của Mục Khiêm Thư nghĩ lại từng chút một, nhưng ngay cả một giọt nước mắt cũng không có.

Là không yêu? Hay là yêu?

Đỗ Cận tưởng rằng cuối cùng cô vẫn chịu được sự phản bội, năm đó sau khi Lâm Tử Dương phản bội cô cũng cho là mình sẽ chịu không nổi, nhưng sự thật lại trái ngược, cô ăn ngon ngủ ngon, chỉ là thể trọng lại giảm xuống rất nhiều. Đỗ Cận có chút bất đắc dĩ, đây xem như là thành công giảm béo sao?

Lúc đầu trong công ty cũng không có ai biết chuyện này, nhưng theo tần suất Lý Vi Ngưng ra vào văn phòng của Mục Khiêm Thư, trong lòng mọi người cũng biết rõ, nhìn Đỗ Cận bằng ánh mắt chứa đầy phần hả hê.

Đương nhiên cũng có nhiều người chính nghĩa, ví dụ như đồng nghiệp cùng phòng, ví dụ như Trương Mẫn.

Trương Mẫn vẫn như cũ đứng bên cạnh Đỗ Cận, mỗi khi có người nói bóng nói gió Trương Mẫn sẽ phản bác lại, Đỗ Cận giật giật khóe môi nói với Trương Mẫn: “Được rồi, nhiệm vụ của cô đã hoàn thành rồi, cần gì phải như vậy.”

Trương Mẫn giật mình nhìn Đỗ Cận, cô còn cho là bản thân che giấu rất tốt.

“Làm sao cô biết?” Trương Mẫn thật sự há hốc, kinh ngạc nhìn Đỗ Cận. Trong lòng lại trào lên áy náy, ở chung lâu như vậy, thật sự đã đối đãi với cô như bạn tốt.

“Đã sớm biết rồi.” Đỗ Cận cười cười với Trương Mẫn, tuy biết rõ Trương Mẫn nhưng vẫn xem Trương Mẫn như một người bạn tốt.

Trương Mẫn không xấu, trong lòng lại thật thà. Đỗ Cận biết cô ấy là do Mục Khiêm Thư để bên cạnh cô, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện làm rõ, cũng không cần thiết phải làm rõ, cô cũng tìm được một người bạn, điều này có gì không tốt đâu?

Trương Mẫn có chút áy náy đứng bên cạnh Đỗ Cận: “Tiểu Cận, tôi không phải cố ý đâu.”

Đỗ Cận vỗ vỗ vai Trương Mẫn: “Tôi biết rồi, thật đấy. Tôi tin cô mà.”

Trương Mẫn há hốc mồm, thanh âm nghẹn ở cổ: “Vậy cô có tin Boss không?”

Về mặt của Đỗ Cận nhất thời cứng đờ: “Tôi...”

“Đỗ Cận! Tới đây.” Đỗ Cận cười cười với Trương Mẫn, đi về phía đồng nghiệp đang gọi cô.

Cô tin Mục Khiêm Thư không?

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cho dù ai nói cô cũng sẽ không tin. Nhưng mà chính cô lại tận mắt nhìn thấy. Nếu sau đó Mục Khiêm Thư giải thích anh chỉ là xã giao, không phải như cô nghĩ, cô cũng sẽ tin tưởng, nhưng từ đầu tới cuối anh chưa từng giải thích.

Quyền lựa chọn chưa bao giờ ở trong tay mình, mà Mục Khiêm Thư cũng từ bỏ cơ hội của anh.

Cho nên, sự thật luôn được phơi bày khi người ta tỉnh mộng, sau đó sẽ nói cho người biết, người chỉ là con vẹt xấu xí, nên trở về nơi của mình rồi.

Đối với lựa chọn của Mục Khiêm Thư, Đỗ Cận hoàn toàn không bắt ngờ, nửa tháng sau cô liền nộp đơn xin từ chức, đột nhiên cô cảm thấy nhớ nhà, nhớ ba mẹ, nhớ bàn tay to lớn thô ráp của bọn họ, nhớ tấm lưng không thẳng cùng mái tóc đã hơi nhuộm màu trắng.

Đột nhiên cô lại nhớ như vậy, nhớ đến nỗi khóc không thành tiếng, ngày thứ mười lăm không liên lạc với Mục Khiêm Thư, cuối cùng Đỗ Cận đã có thể thống khoái khóc một trận.

Sáng ra Đỗ Cận mang đôi mắt đỏ bừng xử lý thủ tục nghỉ việc, cô cũng không muốn quản có nhiều người trông thấy hay không, dù sao về sau cô cũng không cần xuất hiện ở đây nữa.

Cả buổi sáng Đỗ Cận chuyển giao đơn từ chức, buổi chiều bộ phận nhân sự đã thông báo cô không cần đến phòng ban làm việc nữa, có thể trực tiếp rời khỏi.

Nhân viên của Hoa Tư khi nghỉ việc luôn phải báo cáo sau đó một tháng sau mới có thể rời khỏi, Đỗ Cận xem như trường hợp đặc biệt, chỉ một ngày là cô có thể rời đi.

Đỗ Cận biết đây là ý của Mục Khiêm Thư, chuyện của cô và Mục Khiêm Thư ở công ty có ai không biết, cô xin nghỉ việc, chủ nhiệm của bộ phận nhân sự tất nhiên muốn nhanh chóng thông báo cho Mục Khiêm Thư, mà Mục Khiêm Thư cũng rất nhanh đã ra quyết định.

Có phải đây là kết cục tốt nhất đối với hai người?

Một người không ép buộc, một người không giữ lại.

Cuối cùng hai người bọn họ vẫn không thích hợp ở bên nhau.

Đỗ Cận cười cười, không có gì không tốt, cho cô một tình yêu hoàn hảo, chỉ cần không còn hoàn mỹ nữa thì phải chào tạm biệt thôi.

Đỗ Cận ôm đồ đạc của mình đứng trên đường, cảm thấy ông trời thật thích trêu người, quanh đi quẩn lại cô vẫn trở về điểm xuất phát, chỉ là lúc này đây sẽ không còn người tên Mục Khiêm Thư trong cuộc sống của cô nữa, chỉ còn lại sự vui vẻ trong lòng mà thôi.

Đỗ Cận nói với Lục Mạn muốn trở về quê một thời gian ngắn, Lục Mạn và Triệu Tĩnh đưa Đỗ Cận đến nhà ga, ở nhà ga người đến người đi, Đỗ Cận lại thất thần một lần nữa.

Kiếp trước ở phi trường, một màn chờ đợi Lâm Tử Dương đột nhiên hiện lên trong đầu khiến cho Đỗ Cận bật nghĩ, rốt cuộc có phải cô đang ở trong mộng hay không, có phải tất cả chỉ là giấc mơ của cô ở trên máy bay.

Không thể nào khảo chứng, nhưng trong khoảng thời gian này mọi chuyện xảy ra thực sự giống như trong giấc mộng.

Tuy trong lòng Lục Mạn vô cùng buồn, nhưng Đỗ Cận muốn về nhà thì nên để cho cô ấy về nhà, có lẽ trở về nhà tâm tình Đỗ Cận sẽ tốt hơn một chút, Lục Minh Trầm đã đem mọi chuyện nói hết cho Lục Mạn nghe rồi.

Tính tình của Lục Mạn nóng nảy, lúc biết chân tướng liền muốn chạy đến công ty Đỗ Cận tìm Mục Khiêm Thư, lại bị Lục Minh Trầm ngăn lại: “Chị nghĩ cô ấy sẽ không lo lắng cho chị sao?”

Động tác của Lục Mạn chậm lại, trừng mắt nhìn Lục Minh Trầm: “Vậy bây giờ phải làm sao? Để cho Tiểu Cận tự đứng lại bị sỉ nhục như vậy ư?”

Lục Minh Trầm hít vào một hơi: “Để cho cô ấy tự giải quyết đi.”

Vì vậy, Đỗ Cận đã lựa chọn nghỉ việc.

Trong lòng Lục Mạn vẫn còn tức giận, Mục Khiêm Thư nhìn thế nào cũng không giống người bạc tình phụ nghĩa, nửa tháng trước hai người vẫn còn yêu nhau say đắm, sao đảo mắt một cái lại có thể chạy theo người phụ nữ khác được.

Lúc này đổi lại là Đỗ Cận ôm lấy Lục Mạn, cô ngửi mùi hương trên người Lục Mạn, nghĩ đến một thời gian ngắn sẽ không thể gặp Lục Mạn, trong lòng chợt thấy khó chịu.

Đỗ Cận quay người nói với Triệu Tĩnh: “Tính tình của cô ấy tuy không được tốt, kỳ thật cũng không có ác ý gì đâu. Cô ấy thích ăn đồ ăn ngon, mỗi lần cô ấy tức giận anh chỉ cần dùng đồ ăn ngon dỗ cô ấy là được. Cô ấy không thích ngủ một mình, em đi rồi anh phải chăm sóc cô ấy đấy...”

Đỗ Cận nói liên miên cần nài một hồi khiến cho vành mắt Lục Mạn đỏ lên, sau khi Đỗ Cận rời khỏi còn ồn ào muốn đi tìm Mục Khiêm Thư tính sổ.

Trong nội tâm Đỗ Cận hiểu rõ, lúc ở nhà hàng, khoảnh khắc nhìn thấy Lý Vi Ngưng cô đã bắt đầu hiểu, lòng của cô cũng đã hoàn toàn nguội lạnh.

Đỗ Thịnh và Lý Nhân đứng ở nhà ga thành phố L đón Đỗ Cận, Đỗ Cận vừa xuống xe lửa liền nhìn thấy Lý Nhân khoác áo màu đỏ đứng cạnh Đỗ Thịnh.

“Ba, mẹ!” Đỗ Cận chạy về phía Đỗ Thịnh và Lý Nhân, lần này trở về cô không mang nhiều hành lý, có rất nhiều chuyện cần suy nghĩ rõ ràng, nhất định cô sẽ trở về thành phố K, chỉ là bây giờ cô cần một thời gian ngắn để tĩnh tâm.

Về phía thành phố K, trong văn phòng của Mục Khiêm Thư, Mục Học Lâm quay lưng về phía Mục Khiêm Thư: “Chuyện cháu nói là sự thật?”

“Chú, chuyện này làm sao cháu có thể nói giỡn.” Mục Khiêm Thư ngồi trên ghế dựa, bút trong tay gõ gõ lên bàn làm việc. Mắt nhìn chăm chăm vào khung ảnh gia đình trên bàn, là vẻ mặt ôn hòa mỉm cười của ba mẹ.

Mục Học Lâm quay đầu nhìn Mục Khiêm Thư: “Vậy cháu định làm thế nào?”

Mục Khiêm Thư mỉm cười: “Đương nhiên là tương kế tựu kế!”

Mục Học Lâm gật gật đầu, phì cười nhìn Mục Khiêm Thư: “Chỉ đáng tiếc là đứa nhỏ Đỗ Cận kia.”

Ngón tay Mục Khiêm Thư đột nhiên dừng lại, sau đó tiếp tục động bút: “Không cần phải đáng tiếc, Đỗ Cận cô ấy sẽ hiểu cho cháu.”

Cửa két một tiếng bị mở ra, Lý Vi Ngưng mang theo nụ cười mỉm tiến vào văn phòng của Mục Khiêm Thư, hơi nhẹ giọng nói: “Ông chủ Mục, chúng ta đi thôi!”

Lý Vi Ngưng nói xong mới nhìn thấy bóng dáng của Mục Học Lâm, hướng về phía Mục Học Lâm gật gật đầu xem như chào hỏi, sau đó lôi kéo tay Mục Khiêm Thư đi ra khỏi văn phòng.

Để lại Mục Học Lâm nhìn chằm chằm hai bóng lưng mà ngẩn người.

45. Chương 45: Là Mục Khiêm Thư Sao?

Edit + Beta: Rùa Tuki

Đỗ Cận ở lý trong nhà nửa tháng, Đỗ Thịnh và Lý Nhân cũng không có mở miệng hỏi thăm chuyện của cô ở thành phố K, cuối cùng chính cô nhận không nổi hỏi bọn họ có còn quan tâm cô nữa không.

Lý Nhân ngồi trên sofa uống trà lá mà Đỗ Thịnh pha, thanh thoi nhàn rỗi nói: “Quan tâm? Nếu con đồng ý về sau sẽ ở nhà thì mẹ sẽ thường xuyên quan tâm con.”

Đỗ Cận sờ sờ mặt, thở dài một hơi, lại nói đến chuyện này nữa rồi!

“Ai nói con không về nhà? Con đã nghĩ kỹ rồi, con sẽ không về thành phố K nữa, cũng không cần thiết nữa rồi.” Đỗ Cận cầm lấy tờ báo, hình ảnh Mục Khiêm Thư và Lý Vi Ngưng mỉm cười hiện lên trước mắt, từ trên báo cô cũng có thể cảm nhận rõ sự hạnh phúc của bọn họ.

Thật sự là trai tài gái sắc, rất xứng đôi...

Lý Nhân đẩy mắt kính nhìn Đỗ Cận: “Thật à?”

“Thật ạ.” Đỗ Cận vô lực, trên mặt cô không còn chút máu, tái nhợt giống như lúc nào cũng có thể suy sụp, nhưng khóe miệng vẫn cố gắng nở nụ cười yếu ớt.

Đỗ Cận, mày nhìn đi, công phu tu luyện của mày thật cao. Nhìn đôi cô dâu chú rể này, mày cũng có thể cười chúc phúc.

Trên tờ báo viết mấy chữ to đùng, Ông chủ Hoa Tư Mục Khiêm Thư và thiên kim hội đồng quản trị Lý Vi Ngưng sẽ thành hôn vào ngày hai mươi tháng năm.

Đỗ Cận khép tờ báo lại, vội vội vàng vàng nói với Đỗ Thịnh: “Ba, bữa tối con muốn ăn lẩu.”

Đỗ Thịnh nhíu mày, nhìn vào ánh mắt đã quyết của Đỗ Cận, than thở một tiếng: “Được rồi, chút nữa đi cùng ba mua đồ ăn.”

“Vâng! Con muốn ăn nồi lẩu nấu nguyên liệu cay nhất!” Đỗ Cận nhỏ giọng nói, Lý Nhân vẫn chậm rãi uống trà, giống như một chút cũng không để sự bất thường của Đỗ Cận ở trong lòng.

Ngược lại tim gan Đỗ Thịnh đều tan nát.

Bà xã của ông, cái gì cũng tốt, chỉ là quá quật cường. Haiz... cũng không biết như vậy đối với Đỗ Cận là tốt hay không tốt.

Cùng lúc đó Mục Khiêm Thư đang ngồi xét duyệt văn kiện, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn điện thoại, sợ bỏ lỡ tin nhắn gì đó, nhưng điện thoại vẫn thủy chung không có chút tiếng động.

Mục Khiêm Thư ngẩng đầu, day day mắt, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

“Alo!” Điện thoại vừa vang lên lập tức đã được bắt máy, giọng nói của Mục Khiêm Kỳ theo sóng điện từ truyền đến: “Anh, tối nay có về anh cơm không?”

“Ừ, anh không ăn.” Mục Khiêm Thư hơi tiếc nuối trả lời, lặng nghe thanh âm Mục Khiêm Kỳ khẽ thở dài đến khi dần biến mất.

Có phải anh đã quá sốt ruột rồi không?

Có lẽ Đỗ Cận sẽ không thể nhanh chóng tha thứ cho anh như vậy được?

Trong lòng Mục Khiêm Thư nghĩ đến một khả năng, trong lòng anh đột nhiên trở nên hoảng loạn. Con người chán chường biến thành lo lắng, anh ần xướng một dãy số, vừa kết nối liền lập tức biến mất.

Có lẽ bây giờ ngay cả giọng nói của anh cô cũng không muốn nghe. Bằng không tại sao cô không chịu trả lời anh?

Lần đầu tiên Mục Khiêm Thư sinh ra hoài nghi với chính mình, sự hoài nghi càng lúc càng lớn giống như quả cầu tuyết, càng lăn càng to.

Mục Khiêm Kỳ nhìn điện thoại đã ngắt, Lý Á ôm cô: “Làm sao vậy? Bà xã?”

Bụng Mục Khiêm Kỳ đã rất tròn, dự tính ba tháng nữa sẽ sinh. Mục Khiêm Kỳ vuốt bụng nói: “Không biết con chúng ta có mẹ kế hay không nữa.”

Lý Á làm bộ trừng mắt liếc Mục Khiêm Kỳ: “Nói vớ vẩn cái gì đó?”

Mục Khiêm Kỳ cười phì hai tiếng: “Em chỉ nói lung tung vậy thôi, anh của em nhất định sẽ đuổi cô ta đi.”

Bất kể người ta không muốn cỡ nào, thời gian vẫn không nhanh không chậm trôi qua. Đỗ Cận vẫn như trước, ngày nào cũng ở nhà ăn ăn uống uống, ngủ ngủ chơi chơi. Trên đường mấy lần còn đụng phải Chu Hiểu Viện, thái độ hoàn toàn bất đồng với trước đó, nghe nói hiện tại cô ta đã ly hôn với chồng rồi.

Mỗi lần gặp Đỗ Cận đều hung hăng trừng Đỗ Cận, trong lòng Đỗ Cận cười nhạo, nếu không có quỷ thì sao phải sợ người ta nói.

Nhưng khiến cho Đỗ Cận không ngờ rằng, đứa bé trắng như sữa kia lại không phải là con của Chu Hiểu Viện và chồng của cô ta, khó trách khi chồng cô ta ly hôn cũng không chia cho cô ta một chút tài sản gì.

Ngược lại, cuộc sống của Chu Tĩnh không tệ, lần này về nhà liền chủ động liên lạc với Đỗ Cận, ngẫu nhiên còn có thể ăn cơm uống trà, tình bạn của hai người tăng lên vùn vụt.

Đỗ Cận thật không ngờ Chu Tĩnh nhìn yên tĩnh nhưng cuộc sống của cô ấy so với cô còn đặc sắc hơn, cái gì mà chưa lập gia đình đã sinh con, còn có hai người công chức nhà nước phú quý luôn luôn chấp mê bất ngộ với cô ấy.

Đỗ Cận nhìn Chu Tĩnh ngồi một chỗ vẫn luôn lạnh nhạt, vuốt ve tóc của con gái, có lẽ tình yêu của cô ấy cũng sẽ giống như một đóa hoa.

Cô ấy là một người con gái xinh đẹp như vậy, có rất nhiều người đàn ông xung quanh xúng xính đôi với cô ấy.

Chu Tĩnh cười yếu ớt, Đỗ Cận, cậu lại nói mấy lời ngốc nghếch rồi.

Đỗ Cận cũng cười cười, đúng vậy, đầu năm nay làm gì có người đàn ông nào tốt đẹp đâu.

Ngày hai mươi tháng năm lặng lẽ đến gần, sát ngày hôm đó Đỗ Cận chuẩn bị rất kỹ càng, không mở máy tính, không mở ti vi, không chơi điện thoại, chỉ ngủ và ngủ.

Nhưng lại không chịu nổi con gái của Chu Tĩnh kêu to từng tiếng: “Dì à, dì tới đây chơi đi, mẹ con muốn đưa con tới công viên chơi trò chơi!”

Đỗ Cận kìm chế không hét lên, nói: “Y Y nghe lời, để cho dì ngủ một chút.”

Chu Y Y không chịu, ở bên kia điện thoại khóc lóc om sòm, hơn một tháng ở cùng với Đỗ Cận, Chu Y Y đặc biệt ưa thích Đỗ Cận, làm chuyện gì cũng đều thích quần lầy cô.

Đỗ Cận nghe thấy Chu Tĩnh ở bên kia điện thoại nói: “Y Y nghe lời, dì có việc, mẹ đưa con đi được không nào?”

“Không muốn không muốn, mẹ. Con muốn dì...” Đỗ Cận biết rõ Chu Y Y chỉ dùng kế dụ dỗ cô đi qua, nhưng cô vẫn không chịu nổi một màn lòng mẹ thương con kia, nhắc chần mền ra, nói to: “Ba mẹ, con đi ra ngoài một lát.”

Đỗ Thịnh nhìn bóng lưng con gái biến mất, quay sang nói với Lý Nhân đang ở trong bếp: “Bà không lo lắng à?”

Lý Nhân tiếp tục dọn dẹp phòng bếp: “Đó là ông không biết!”

Đỗ Thịnh sờ mũi.

Ông nên hỏi bà xã của ông cái gì đây?

Bà xã à, bà mới là người không biết gì cả.

Đỗ Cận chạy tới sân chơi đã là giữa trưa, cô mang một ít đồ ăn vặt đi tìm Chu Tĩnh, Chu Tĩnh đang ôm con ngồi trên vòng xoay ngựa gỗ.

“Y Y!” Đỗ Cận kêu lên, Chu Tĩnh và Y Y quay sang, Đỗ Cận vẫy vẫy tay ra hiệu.

“Đến rồi đây.” Chạy tới chỗ vòng xoay ngựa gỗ, Đỗ Cận cầm đồ ăn vặt đưa cho Y Y: “Nhìn con kia, biến thành con mèo hoa rồi.”

Chu Y Y cười cười, chạy ra ôm chầm lấy Đỗ Cận: “Dì à, dì thật tốt!”

Chu Tĩnh nắm cái mũi của Chu Y Y: “Mẹ con và dì ai tốt hơn?”

“A...” Bé con khó xử, nhìn trái rồi nhìn phải: “Con thấy dì tốt hơn!”

“Vì sao?” Chu Tĩnh khó hiểu hỏi, đây là lần đầu tiên con gái cô nói người khác tốt hơn cô.

“Bởi vì thầy giáo của con nói, dì Đỗ Cận là người tốt!” Thanh âm non nớt của Chu Y Y nói xong, Đỗ Cận thoáng đỏ mặt.

Thầy giáo của Chu Y Y quen biết Đỗ Cận, chỉ là một người đàn ông hai mươi lăm tuổi bình thường, con người rất ôn hòa, nhìn ai cũng là vẻ mặt mỉm cười.

Đỗ Cận đã gặp mấy lần, mấy lần cô thay Chu Tĩnh đón Chu Y Y thì quen biết được, mỗi lần cô tới luôn nhìn thấy nụ cười sáng lạng như ánh mặt trời của anh ta.

Là một người khác hoàn toàn với Mục Khiêm Thư.

Lại khiến cô càng thêm nhớ tới Mục Khiêm Thư.

Dáng người lạnh lùng của anh, khí chất lồi lạc của anh, ngữ điệu lạnh nhạt của anh, cuối cùng là hình ảnh anh không chút lưu tình xoay người rời đi.

“Dì ơi?” Chu Y Y gọi Đỗ Cận đã rơi vào trầm tư, Đỗ Cận sững sờ, phát hiện mẹ con Chu gia đang nhìn cô với ánh mắt đầy hứng thú.

“Dì ơi... Không phải dì cũng cảm thấy thầy giáo của con tốt chứ?” Trong thế giới đơn giản của Chu Y Y, thật sự rất tuyệt, thầy giáo của bé cảm thấy dì Đỗ Cận tốt, chính là đang thích dì Đỗ Cận rồi.

Hiện tại nếu dì Đỗ Cận cũng cảm thấy thầy giáo tốt, vậy đó cũng chính là thích rồi!

“Y Y nói cái gì vậy, mới bé tí đã không học theo gương tốt rồi!” Đỗ Cận làm bộ trách cứ, nói thì nói nhưng vẫn không có chút khẩu khí dọa nạt gì cả.

“Đỗ Cận.” Chu Tĩnh cũng biết người thầy giáo kia rất không tồi, cô thấy Đỗ Cận độc thân, tất nhiên là rất muốn tác hợp.

“Chu Tĩnh, mình có bạn trai rồi.” Đỗ Cận cắt đứt hậu họa, hơn nữa trong lòng cô không bỏ Mục Khiêm Thư ra được.

Biết rõ người kia sắp kết hôn...

Tình yêu thật sự kỳ quái, khiến cô trở thành như vậy, không muốn anh đến gần, bây giờ lại mong anh đến.

Chu Tĩnh câm nín, tình hình thực tế của Đỗ Cận cô không rõ lắm, lần này nhìn thấy Đỗ Cận một mình trở về nhà hơn một tháng, liền nghĩ cô ấy hẳn còn độc thân. Hơn nữa thường xuyên đi chơi cũng không thấy cô ấy có cuộc điện thoại mập mờ nào.

Cô còn nghĩ cô ấy không có đối tượng.

“Xấu hổ quá.” Một lát sau Chu Tĩnh mới mở miệng, Đỗ Cận trả lời: “Cái gì mà xấu hổ, cậu là muốn tốt ình chẳng lẽ cậu sai.”

Hai người nhìn nhau cười cười, đề tài này xem như bỏ qua.

Chu Y Y chơi một hồi liền cảm thấy mệt, cô bé ồn ào muốn ăn kem, Chu Tĩnh máng Chu Y Y rắc rối nhưng vẫn đồng ý đi mua.

Chu Y Y nhìn Chu Tĩnh đi rồi mới lúi kúi kéo Đỗ Cận chơi tàu lượn siêu tốc, Đỗ Cận khẳng khẳng không chịu, Chu Y Y có tiền sử bệnh tim, không thể chơi những trò mạo hiểm như vậy.

Vừa vặn cô cũng nhìn thấy một trò chơi nhẹ nhàng.

“Dì à... Con xin đi đấy được không? Chúng ta đi chơi chút thôi, khẳng định không có chuyện gì đâu!” Chu Y Y vừa nói vừa chỉ vào những đứa bé khác trên tàu lượn, Đỗ Cận nhìn thấy rất nhiều đứa trẻ nhỏ giống như Chu Y Y đang ngồi trên tàu lượn, được người nhà bảo vệ.

Sắc mặt Đỗ Cận có chút khó xử, cô không muốn nhìn thấy thần sắc thất vọng của Chu Y Y, nhưng lại không muốn dùng thân thể của cô bé ra đùa giỡn, cuối cùng thỏa hiệp, nếu Chu Tĩnh trở về cho phép Đỗ Cận mới làm.

Sắc mặt Chu Y Y oán giận, không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Đỗ Cận.

Đỗ Cận biết, nếu Chu Tĩnh trở về chắc chắn sẽ không đồng ý.

Nhưng cô cũng cho rằng, thân thể trẻ em rất yếu so với người lớn, Đỗ Cận vuốt ve tóc của Chu Y Y thương lượng: “Y Y nghe lời, chờ con hiểu chuyện, con sẽ hiểu sự quan tâm của mẹ con và dì.”

Chu Y Y yên lặng, giương mắt lên chăm chú nhìn Đỗ Cận, nhỏ giọng nói với cô: “Dì, con chỉ sợ không thể đợi tới ngày đó...”

Đỗ Cận nghe thấy sững sờ, cô thật không ngờ đứa bé này lại nghĩ xa như vậy, cô vuốt tóc của Chu Y Y: “Sẽ không đâu, khẳng định sẽ có một ngày như vậy!”

Chu Y Y vâng một tiếng, nhào vào lòng Đỗ Cận, Đỗ Cận ôm Chu Y Y, khóe mắt chợt thấy hình bóng một người, thân thể của cô lập tức sững sốt.

Là Mục Khiêm Thư ư?

Hình bóng vừa mới nãy là Mục Khiêm Thư sao?

Đỗ Cận hơi giật mình, nhìn kỹ lại chỗ vừa nãy, bóng dáng kia đã sớm biến mất không còn thấy gì nữa.

Đỗ Cận cười nhạo chính mình, từ khi nào cô đã xuất hiện ảo giác rồi.

Chỉ sợ hiện tại người đàn ông này đang cùng vị hôn thê của anh ngọt ngào ở bên nhau.

46. Chương 46: Kết Hôn

Edit + Beta: Rùa Tuki

Mục Khiêm Thư từ thành phố L về đến thành phố K đã là chín giờ tối, ngày mai là ngày hai mươi tháng năm, ngày kết hôn của anh.

Mục Khiêm Thư bước xuống từ trên máy bay, nhìn người đến người đi, nghĩ đến lúc trưa ở công viên trò chơi nhìn thấy khuôn mặt cười tươi như hoa của Đỗ Cận. Anh rất nhớ cô, đã lâu rồi không nhìn thấy cô cười vui vẻ như thế. Nhưng không sao, về sau mỗi ngày anh đều có thể nhìn thấy cô mỉm cười như vậy.

Đỗ Cận, có phải em cũng giống anh, đều chờ mong tương lai của chúng ta?

Chuông điện thoại đột ngột vang lên, Mục Khiêm Thư nhận điện.

“Alo, Mục Khiêm Thư, anh đang ở đâu?” Giọng nói của Lý Vi Ngưng vẫn dễ nghe như vậy, chỉ là không hiểu sao Mục Khiêm Thư nghe thế nào cũng cảm thấy vô vị.

“Ồ ngoài, có việc gì?” Mục Khiêm Thư phản ứng vô cùng lạnh nhạt, ở điện thoại bên kia Lý Vi Ngưng đã sớm đoán được thái độ của anh, chỉ cười nhạt nói: “Cũng không có việc gì, chỉ là ngày mai kết hôn, ông xã luôn ở bên ngoài, hình như không tốt lắm.”

“Cảm ơn đã nhắc.” Mục Khiêm Thư lạnh lùng nói ra bốn chữ liền cúp điện thoại, Lý Vi Ngưng, nếu như bây giờ cô ra tay, tôi khẳng định sẽ không bỏ qua cho cô.

Lý Vi Ngưng uống ly rượu đỏ trên tay, đôi mắt nhìn cái bóng in lên cửa sổ sát đất, cô xinh đẹp hào phóng, biết tiến lùi hữu lễ. Mục Khiêm Thư lại không yêu cô..

Lý Vi Ngưng cúp điện thoại, trong mắt hiện lên tia sáng tàn ác, anh đã không yêu tôi thì tôi phá hủy anh là được. Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên...

Đỗ Cận về đến nhà, Đỗ Thịnh và Lý Nhân vẫn chưa ngủ, đang ngồi trước ti vi xem phim gia đình.

“Về rồi à.” Lý Nhân tháo mắt kính xuống, buông cuộn len đã đan được một nửa: “Cùng mẹ vào phòng một chút.”

Đỗ Thịnh lấp bắp kinh hãi, liền vội vàng kéo tay Lý Nhân: “Bà xã?”

Lý Nhân vẫn không nhìn Đỗ Thịnh chỉ nói với Đỗ Cận: “Con cũng đã lớn, dù sao cũng phải biết sự thật rồi.”

Sự thật? Đỗ Cận khó hiểu nhìn Đỗ Thịnh, mang theo giọng điệu chọc ghẹo: “Sự thật gì cơ ạ? Không phải ba mẹ giấu của cải ở đâu chứ?”

Đỗ Thịnh thở dài, sờ lên mái tóc dài của Đỗ Cận, hốc mắt hơi ươn ướt. Chỉ vào phòng nói với Đỗ Cận: “Vào đi thôi.”

Đỗ Cận lè lưỡi với Đỗ Thịnh: “Thật là, làm gì thần thần bí bí như vậy.”

Đỗ Cận đi vào phòng, thật lâu vẫn chưa thấy đi ra, Đỗ Thịnh tắt ti vi chấp nhận đến thư phòng ngủ một đêm, cả đêm đều ngủ không được ngon giấc. Không biết trong phòng ngủ cách ông một cánh cửa kia sẽ xảy ra chuyện gì nữa?

Ngày hai mươi tháng năm, là ngày tốt, thích hợp kết hôn.

Mục Khiêm Thư mặc một bộ âu phục trắng tinh phẳng phiu, mái tóc chải chuốt gọn gàng, lộ ra vàng trán trơn bóng, ngón tay thon dài chỉnh lại vạt áo, càng lộ ra thần sắc anh tuấn. Khóe miệng thoáng hiện lên một nụ cười khê, ánh mắt kiên định nhìn chính mình trong gương.

Mục Khiêm Thư chỉnh xong quần áo mới lấy điện thoại di động ra, ngón tay run nhẹ gọi một cuộc điện thoại: “Bác gái, Tiểu Cận cô ấy?”

“Tôi đã nói với Tiểu Cận rồi, đi hay không là chuyện của nó.” Khẩu khí của Lý Nhân rất lạnh nhạt, ẩn chứa mấy phần phàn nàn.

“Cảm ơn bác gái, không phải, cảm ơn mẹ!” Mục Khiêm Thư tin Đỗ Cận sẽ trở về, cô cũng không có lý do gì không đến.

“Cám ơn... Tôi mới phải cảm ơn cậu, đã tháo gỡ khúc mắc nhiều năm nay của tôi. Tiểu Cận nói nó sẽ đi gặp mẹ.” Lý Nhân cầm điện thoại đứng tại chỗ một hồi lâu mới nói xong.

“Con hiểu.” Mục Khiêm Thư giống như nhận được sự đồng ý, trên mặt tràn đầy nụ cười phấn khởi.

Đỗ Cận, hãy trở về đi.

Hôn lễ được tổ chức ở ngoài trời trong một vườn hoa. Mục Khiêm Thư mời thím của anh làm chủ trì, tất cả nhân viên của công ty kể cả những đối tác liên quan cũng tới.

Tại đây sẽ cử hành một hôn lễ vô cùng lớn.

Lý Vi Ngưng nhìn đồng hồ, từng phút từng giây chạy đến số tám, tám giờ rưỡi sẽ bắt đầu hôn lễ của cô và Mục Khiêm Thư, trước đó cô phải đoạt được tư liệu bí mật của Hoa Tư. Như vậy, Mục Khiêm Thư muốn trốn cũng không thể trốn khỏi cô.

Lý Vi Ngưng nhìn căn nhà không một bóng người, vừa nhận được điện thoại của cậu Lý Tuấn, Mục Khiêm Thư đang ở hiện trường hôn lễ, Lý Tuấn nói, Mục Khiêm Thư thoát nhìn rất vui vẻ.

Lý Vi Ngưng không biết Mục Khiêm Thư vui vẻ là thật hay là giả vờ, nhưng cô tin chắc rằng, chỉ cần cô ở bên cạnh Mục Khiêm Thư, sớm muộn cũng sẽ có một ngày Mục Khiêm Thư yêu cô.

Hiện tại chuyện cô cần làm là ở bên cạnh anh, bất kể là đe dọa ép buộc hay dùng thủ đoạn hèn hạ gì, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh, cô đều có thể làm.

Hai ngày trước cô tìm một con cừu non thể tội, cô bịa đặt một lời nói dối nói với Mục Khiêm Thư người đàn ông kia liên quan đến cái chết của cha mẹ anh, tuy cô không biết Mục Khiêm Thư sẽ xử lý người đàn ông kia như thế nào, nhưng cô không quan tâm, chỉ cần người nhà của người đàn ông kia ở trong tay cô, cô không sợ hắn ta sẽ khai ra cái gì.

Mục Khiêm Thư không hề hoài nghi lời nói dối của cô, lúc trước cô nói chỉ cần tìm được hung thủ Mục Khiêm Thư sẽ phải cưới cô. Mục Khiêm Thư cũng lấy danh dự ra cam kết.

Nhưng chỉ mới như vậy vĩnh viễn không đủ, cô phải nắm bắt mọi tư liệu của Hoa Tư trong tay, như vậy dù Mục Khiêm Thư phản bội cô, cô cũng sẽ làm cho anh ngoan ngoãn đứng bên cô.

Nghĩ như vậy, tay Lý Vi Ngưng bắt đầu lật tìm tài liệu trong thư phòng của Mục Khiêm Thư.

Lý Tuấn nói tư liệu của Mục Khiêm Thư đều để trong một cái két sắt bảo hiểm, cô chỉ cần tìm được cái két bảo hiểm đó là được.

Lý Vi Ngưng lục lọi trong thư phòng của Mục Khiêm Thư, thật không nghĩ tới ở cửa đã có một bóng dáng đang lặng lẽ đứng yên.

“Tìm cái gì?” Mục Khiêm Thư vẫn mặc bộ âu phục trắng, lộ ra cái trán trơn bóng, nét anh tuấn trên mặt cũng tràn đầy vui vẻ.

“Tìm...” Lý Vi Ngưng nói đột nhiên dừng lại, cô chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy Mục Khiêm Thư khoanh hai tay trước ngực đứng trước mặt cô.

“Anh trở về lúc nào?” Lý Vi Ngưng hơi giật mình, trong mắt cô hiện lên vẻ hoảng loạn, Mục Khiêm Thư sao lại ở chỗ này?

Anh ta không phải đang ở trong hôn lễ sao?

“Vợ của tôi ở đâu, đương nhiên tôi phải tới đây đón rồi.” Mục Khiêm Thư lộ ra một nụ cười mỉm, Lý Vi Ngưng ngây ngốc nhìn Mục Khiêm Thư, trong đầu không kịp phản ứng.

“Cô đang tìm cái gì?” Tâm trạng Mục Khiêm Thư rất tốt, mở miệng hỏi thăm nhưng Lý Vi Ngưng không thể nào đáp lời, nét mặt cô ta dần dần trở nên sợ hãi: “Em đâu có có tìm cái gì.”

“Vậy sao? Thật sự không phải cô đang tìm tư liệu của Hoa Tư sao? Hạ Dĩnh?” Mục Khiêm Thư thu hồi sắc mặt mỉm cười, nói ra từng từ từng chữ.

Lúc nghe thấy Mục Khiêm Thư gọi cái tên Hạ Dĩnh, Lý Vi Ngưng biết mọi chuyện đều đã kết thúc. Cô ngẩng đầu nhìn Mục Khiêm Thư: “Anh biết từ khi nào?”

Mục Khiêm Thư chỉ chỉ trang sức trên cổ của Lý Vi Ngưng: “Cô đã quên? Đây là tôi đưa cho cô.”

Lý Vi Ngưng lập tức gương cười đau khổ, khuôn mặt tái nhợt: “Tôi còn tưởng rằng anh đã quên...”

Lúc cô rời khỏi Mục Khiêm Thư, vẫn giữ kỹ món quà này, đây mà món quà duy nhất trước đây anh tặng cho cô. Sau khi đã định xong ngày cưới với Mục Khiêm Thư, cô lấy ra chiếc vòng cổ mình đã cất giấu đi, cô cho rằng, anh sớm đã quên...

Mục Khiêm Thư cười lạnh lùng nói: “Làm sao mà tôi quên được? Cô là kẻ thù của tôi mà!”

Khí lực của Lý Vi Ngưng gần như bị rút cạn, ngã ngồi dưới đất: “Cậu tôi đâu?”

Mục Khiêm Thư giống như liếc nhìn cô một cái cũng không muốn, nhìn Lý Vi Ngưng đang ngồi trên mặt đất: “Cậu của cô? Đang ở bên ngoài chờ cô.”

Lý Vi Ngưng mở to hai mắt: “Cậu tôi không làm gì cả! Anh thả cậu tôi ra đi!”

“Hạ Dĩnh, xem ra cô vẫn chưa hiểu tôi rồi.” Mục Khiêm Thư lấy từ sau bàn làm việc một cái kết an toàn: “Muốn xem không? Đây là tư liệu cô vẫn muốn tìm.”

“Mục Khiêm Thư!” Lý Vi Ngưng có chút thẹn quá hóa giận, cô biết rõ mình đã thua, bởi vì lòng tham mà cô ta bán rẻ chính mình.

“Tại sao phải cử hành hôn lễ? Tại sao biết rõ tôi là Hạ Dĩnh còn cử hành hôn lễ hả?” Lý Vi Ngưng đột nhiên ngồi thẳng người, hướng về phía Mục Khiêm Thư gào thét.

Mục Khiêm Thư đặt kết bảo hiểm trên bàn, chậm rãi đứng thẳng người, nhìn Lý Vi Ngưng tuyệt vọng. Anh cười ra tiếng: “Bởi vì, người cùng tôi kết hôn ngày hôm nay chính là em gái của cô, Hạ Vũ!”

“Không thể!” Lý Vi Ngưng không tin, Hạ Vũ sớm đã chết rồi, là chính cô ta tận mắt nhìn thấy. Mục Khiêm Thư nhất định là đang lừa gạt cô. Con khốn Hạ Vũ kia sao có thể còn sống!

“Chị, cuộc sống gần đây có tốt không?” Ở cửa, bóng dáng một cô gái từ từ bước tới, Đỗ Cận nhìn cả phòng bừa bộn, lại nhìn người phụ nữ đang ngồi trong phòng kia.

Cô ta là chị của cô?

Là thật ư?

“Mày là Hạ Vũ? Không! Mày không phải!” Một khắc Lý Vi Ngưng nhìn thấy Đỗ Cận xuất hiện liền điên cuồng, cô ta đứng dậy chạy về phía Đỗ Cận: “Chắc chắn mày không phải, không thể nào là mày!”

Sắc mặt của Đỗ Cận không động, chỉ lạnh lùng nhìn Lý Vi Ngưng, động tác của Lý Vi Ngưng nhất thời dừng lại. Đây là ánh mắt của Hạ Vũ...

Vì sao nó chưa chết?

Mục Khiêm Thư giữ chặt Lý Vi Ngưng đã phát điên, ngón tay dùng sức giữ chặt tay cô ta: “Náo loạn đã đủ chưa?”

Lý Vi Ngưng cười gằn: “Các người... Các người được lắm.”

Lý Vi Ngưng dùng sức giãy khỏi tay Mục Khiêm Thư, không thể giãy giữa khỏi tay anh liền dùng sức cắn xuống: “A!”

Mục Khiêm Thư bị đau thả Lý Vi Ngưng ra, cô ta hung hăng một bước đi về phía trước, bắt lấy cổ tay Đỗ Cận: “Nói! Tại sao mày còn sống?”

Đỗ Cận giống như không cảm thấy đau, cũng không cảm thấy Lý Vi Ngưng đang điên cuồng, cô chỉ lờ lững ngón tay của Lý Vi Ngưng ra khỏi cổ tay mình: “Nói cái gì đây? Chị?”

“Đừng gọi tao là chị! Mày không phải Hạ Vũ, mày không phải!” Lý Vi Ngưng nghe thấy giọng nói của Đỗ Cận, nhìn vào đôi mắt bình tĩnh của Đỗ Cận, cười lạnh. Trí nhớ trong đầu lúc này chợt ủa về, từng trận từng trận đánh úp lại, thân thể Lý Vi Ngưng dần dần ngã xuống.

“Không sao chứ?” Mục Khiêm Thư đi đến bên cạnh Đỗ Cận, nhìn Lý Vi Ngưng ngất xỉu trên mặt đất: “Đi thôi, còn có người chờ chúng ta.”

Đỗ Cận đi theo Mục Khiêm Thư ra khỏi phòng, nhìn cảnh sát bước vào đưa Lý Vi Ngưng đi, cho đến khi Lý Vi Ngưng bị nhét vào trong xe cảnh sát, thần sắc Đỗ Cận mới thoáng buông lỏng.

“Mẹ em nói là sự thật sao?” Đỗ Cận vừa mới đi thăm mộ của người phụ nữ kia, vài chục năm không ai đến thăm, người phụ nữ đó có cô đơn không?

“Tiểu Cận.” Mục Khiêm Thư ôm Đỗ Cận vào trong ngực: “Đừng sợ, anh sẽ luôn ở bên em.”

Hôn lễ rất thành công, tuy người xem đối với việc tráo đổi cô dâu thầm bàn tán, nhưng người của Mục gia còn không nói lời nào, thì không đến phiên bọn họ nói.

Đỗ Cận nhìn hết người này đến người khác tới chúc phúc, cô hơi buồn cười, trong những người này có mấy ai là thật tâm?

Trương Mẫn và Lục Mạn đều không đến, Đỗ Cận hơi tiếc nuối, hai người bạn tốt nhất trong cuộc sống của cô nhưng lại không thể đến tham gia hôn lễ của cô.

Mà cô lại phải cười đối với những người bạn xa lạ.

Đây gọi là nhân sinh sao? Cuộc đời thật giống như tuồng kịch.

Đến khi hôn lễ qua đi, hai người ở trong phòng tân hôn, Mục Khiêm Thư kéo tay Đỗ Cận, ôm cô: “Thực sự hôm nay anh rất sợ.”

Đỗ Cận nhận thấy sự chân thật trong đôi mắt của Mục Khiêm Thư, ngón tay sờ lên đôi má của anh: “Gọi em là Đỗ Cận.”

“Ừ. Anh biết, em luôn là Đỗ Cận.” Mục Khiêm Thư nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, sau đó mở to đôi mắt nhìn chăm chú Đỗ Cận.

“Tuần trăng mật đi thành phố L đi, em nhớ ba mẹ.”

“Được, anh đi cùng em.”

“Mục Khiêm Thư, nếu như em không phải... Anh còn có thể yêu em không?”

“Đồ ngốc, anh đã nói, người anh yêu tên là Đỗ Cận.”

47. Chương 47: Ngoại Truyện Lý Vi Ngưng

Edit + Beta: Rùa Tuki

Lần đầu tiên nhìn thấy Mục Khiêm Thư là khi học ở trường cấp hai, tôi và một đứa con gái khác cùng chuyển tới trường của anh học.

Khi đó tên của tôi không phải là Lý Vi Ngưng, tên tôi là Hạ Dĩnh. Lý Vi Ngưng là do cậu tôi về sau thay thế cho tôi một thân phận khác, nhưng vẫn không giấu diếm được Mục Khiêm Thư.

Đứa con gái chuyển trường cùng với tôi tên là Hạ Vũ, là em gái cùng cha khác mẹ của tôi.

Tôi rất ghét nó, nhưng sau khi mẹ tôi chết tôi không thể không chấp nhận rằng, gia đình tôi có thêm một người.

Cho nên tôi luôn nhắm vào nó, vì một chuyện nhỏ cũng quát mắng nó, khi ba không có ở nhà, tôi muốn cái gì làm cái đó.

Về sau khi tôi biết ba tôi luôn ôm lấy áy náy day dứt với tôi, cho dù biết rõ tôi ngang ngược vô lý cũng sẽ không làm gì tôi.

Vì vậy tôi đối xử với Hạ Vũ càng không kiêng nể, nhưng nó giống như một con búp bê đất sét, trêu chọc cột nhà như thế nào nó cũng không nổi giận. Thậm chí tôi còn phá nát bộ đồ mà mẹ của nó đã tặng cho nó.

Đó là quần áo nó thích nhất, một chiếc váy màu trắng, kiểu dáng bông bênh. Ngày bình thường nó đều không nỡ mặc lên người, chỉ đến ngày chào đón học sinh mới nó mới lấy ra mặc.

Hừ hừ, nó nghĩ mặc vào sẽ biến thành công chúa cao quý sao?

Thừa lúc không có người chú ý, tôi hung hăng đẩy nó một cái. Nó té ngã xuống đất, tôi lấy chân giẫm lên váy của nó, vờ như vô ý giẫm nát cái khuy áo bằng ngọc trai.

Một khắc đó, trong lòng tôi vô cùng vui vẻ.

Tuy nhiên sau đó, nó lại nói với tôi, một chút cũng không trách tôi, còn nói tôi rất đáng thương.

‘Bốp’ một tiếng, tôi tát vào mặt nó, nó dám nói tôi đáng thương?

Thật đúng là buồn cười đến cực điểm!

Thế nhưng vì sao một màn này lại để cho anh nhìn thấy?

Mục Khiêm Thư, là người con trai không ai bì nổi kia.

Tuần lễ thứ hai sau khi nhập học, tôi đã chú ý tới anh, anh ở trường là một học sinh ngoan, dịu dàng lễ phép, hiểu học lại tiến bộ. Không giống như tôi, vừa vào trường học liền trốn học, đánh nhau, gây chuyện sinh sự.

Dường như tôi và anh không phải là người cùng thế giới, thế nhưng tôi vẫn vì anh mà rơi vào sự mê muội.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy, dáng vẻ của người con trai ấy thật đẹp, tuy nhiên trong mắt của giáo viên, thành tích của anh càng thêm đẹp đẽ.

Cuối cùng tôi như có như không là bị vẻ đẹp của anh lôi cuốn, ở trong xã hội, tôi đã học được chút ít phong trần của phụ nữ, vừa dụ dỗ vừa quyến rũ anh nhưng dường như một chút anh cũng không để vào mắt.

Tôi hơi thất vọng, nhưng nản chí chưa bao giờ là phong cách của Hạ Dĩnh tôi, khi tôi còn chưa tăng thêm sự hấp dẫn với anh, anh đã nhìn thấy mặt tối của tôi.

Anh đứng ngược chiều ánh sáng nói với tôi: “Dừng tay!”

Đây là lần đầu tiên anh cùng tôi nói chuyện, nhưng lại vì người khác.

Hơn nữa còn là đứa con gái mà tôi ghét!

Nhưng tôi vẫn rất vui, tôi cơ hồ hơi kích động, lập tức thu hồi tư thế muốn đánh người.

“Khiêm Thư...” Tôi quay sang Mục Khiêm Thư chớp mắt, nhưng tôi chỉ mới mười mấy tuổi, đương nhiên không phù hợp với khuôn mặt non choét của tôi, tôi nhìn thấy chân mày Mục Khiêm Thư cau lại.

Sau đó, anh đưa Hạ Vũ rời khỏi tầm mắt của tôi.

Về đến nhà, tôi đập phá toàn bộ những thứ trong phòng của Hạ Vũ, mẹ của Hạ Vũ, cũng là mẹ kế của tôi, chỉ sợ hãi mà nhìn tôi, trốn ở cửa nhà lạnh run.

Tôi rất hài lòng, đây mới là phản ứng của những kẻ ăn nhờ ở đậu.

Khi Hạ Vũ về đến nhà, tâm trạng dường như không tệ, cũng đứng, được cả lớp nhìn thấy nó cùng Mục Khiêm Thư tay cầm tay rời khỏi buổi tiệc đón học sinh mới, chắc chắn nó nằm mơ cũng không nghĩ tới chuyện đó.

Tôi đứng trước cửa phòng của Hạ Vũ, nhìn Hạ Vũ ngồi ở chỗ duy nhất không bị đập phá, trong lòng cười nhạo: “Như thế nào? Cảm giác cùng Mục Khiêm Thư rất tốt chứ?”

Tôi thừa nhận tôi chỉ nói mấy lời khách sáo, nhưng tôi không chịu được tính tình của nó, nó vẫn ôn hòa bình tĩnh nhìn tôi, giống như hôm nay người đánh nó không phải là tôi vậy.

Nhìn vào ánh mắt điềm đạm của nó như vậy khiến tôi lùi bước, chân tay luống cuống.

Tôi không biết có phải nó nhìn ra lời nói khách sáo của tôi, hay là nhìn ra tôi đang ghen, hoặc có phải nó nhìn ra tôi thích Mục Khiêm Thư hay không.

Tôi hừ một tiếng rời khỏi phòng của nó, mẹ kế của tôi bước vào giúp nó thu dọn tàn cuộc do tôi gây ra, tôi trốn ở cửa nghe thấy mẹ kế nói: “Tiểu Vũ, chúng ta thiếu nợ Hạ Dĩnh quá nhiều, mẹ xin con, đừng tranh giành gì với chị được không?”

Tôi nghe xong, âm thầm cười lạnh, Hạ Vũ à Hạ Vũ, mẹ của mày so với mày còn có mắt hơn đây.

Hạ Vũ không nói gì, lúc ấy tôi chỉ muốn xông vào dùng hai tay đánh nó, khiến cho nó sợ mà tránh xa Mục Khiêm Thư một chút.

Thế nhưng khi nhớ lại ánh mắt của Mục Khiêm Thư ngày hôm nay, đột nhiên tôi không còn loại suy nghĩ này nữa.

Sau khi gặp được Mục Khiêm Thư tôi mới hiểu trên đời này quả nhiên vô quýt dày còn có móng tay nhọn.

Sau buổi tiệc đón học sinh mới, tôi nhận ra rằng Mục Khiêm Thư có ý với Hạ Vũ, lúc tan học anh luôn đứng chờ nó, lúc học thể dục cũng thích đi theo bước chân của nó. Hơn nữa còn đưa Hạ Vũ tới một con ngõ nhỏ ở gần trường học.

Tôi nhìn thấy Mục Khiêm Thư kéo tay Hạ Vũ, nét anh tuấn trên mặt có chút bi thương: “Cậu nói đi, vì sao không thể?”

À... Thì ra là bị cự tuyệt. Trong lòng tôi trào dâng một sự sáng khoái, Mục Khiêm Thư, lúc này anh mới biết ai tốt với anh sao?

Đáng tiếc anh luôn là người con trai mà tôi không thể đoán được, không giống như trong tưởng tượng của tôi rằng Mục Khiêm Thư sẽ tức giận, mà ngược lại, anh không có được đáp án còn thật vui vẻ, anh nhéo lấy hai má phúng phính của Hạ Vũ: “Không thích thì không thích, sao còn tức giận làm gì?”

Anh nói Hạ Vũ tức giận?

Ha ha, vậy ra anh không hiểu rõ Hạ Vũ rồi.

Tôi đã ở cùng với Hạ Vũ bốn năm, có lúc nào mà nó tức giận? Lúc nó tức giận thì sẽ thành cái loại gì?

Chưa bao giờ tôi nhìn thấy trên khuôn mặt nó có ánh mắt nào khác. Nó luôn điềm tĩnh nhìn tôi, nhìn tôi cố gắng xé rách lớp mặt nạ của nó.

Hạ Vũ đáp lời, thanh âm rất lạnh lẽo: “Mục Khiêm Thư, tôi không có tức giận. Cậu chẳng có gì để tôi tức giận cả.”

Tôi không biết Mục Khiêm Thư nghe xong câu này trong lòng sẽ nghĩ thế nào, nhưng lòng của tôi bây giờ rất vui sướng. Sự vui sướng này đủ để tôi có thể tìm lại được tình cảm của tôi đối với Mục Khiêm Thư.

Vì vậy ngày hôm sau, tôi liền tỏ tình với Mục Khiêm Thư, ở trước mặt tất cả mọi người.

Mục Khiêm Thư ở trước mặt Hạ Vũ thì khấn trương, còn đối với lời tỏ tình của tôi, anh tỏ thái độ rất nhạt nhẽo. Thậm chí chân mày cũng không thèm gợn lên, chỉ để lại một câu không hợp liền chăm chú đọc sách.

Trong phòng có hơn năm mươi người, ngoại trừ tiếng lật sách của Mục Khiêm Thư cũng không còn thanh âm gì khác.

Tôi nhìn thấy Mục Khiêm Thư cúi đầu trong nháy mắt lại nhìn về phía Hạ Vũ. Hạ Vũ chỉ vùi đầu vào đọc sách, một chút cũng không quan tâm đến sự sống chết của chị nó.

Ánh mắt của tôi hung hăng nhìn chằm chằm vào Hạ Vũ, nhất định là do sự xuất hiện của nó, mới có thể khiến tôi không có được Mục Khiêm Thư!

Nhưng mà không sao, cậu tôi đã từng nói, thích cái gì, đoạt không được thì phá.

Tôi bàn bạc với cậu muốn hại Mục Khiêm Thư, cậu rõ ràng rất ủng hộ. Cậu tôi tìm người bắt Mục Khiêm Thư đến trước mặt tôi, để mặc tôi chọc ghẹo, tôi nhìn Mục Khiêm Thư chịu đủ mọi tra tấn, trong lòng vô cùng hả hê.

Nhưng điều khiến tôi không ngờ chính là, cậu tôi lại bắt cóc cả Hạ Vũ. Hai người bọn họ bị nhốt vào hai cái lồng riêng biệt, mỗi ngày nghe bọn họ nói chuyện, sự vui vẻ của tôi dần biến mất một chút. Vì vậy, phần không vui này tôi phải lấy lại trên người Hạ Vũ!

Tôi mang theo rất nhiều đạo cụ đến gần Hạ Vũ, mỗi ngày đều nói những lời nhục nhã nó, mỗi ngày đều uy hiếp nó, tôi dùng rất nhiều thứ để tra tấn nó, ngay trước mặt Mục Khiêm Thư. Tôi nhìn nó sợ hãi run rẩy, trong lòng tôi bắt đầu thỏa mãn, thời gian dần trôi qua, tôi càng thích loại cảm giác này, chỉ đáng tiếc, tiệc vui chóng tàn.

Cậu tôi nói nhất định phải vợ vét tài sản của gia đình anh, mới có thể hoàn toàn có được Mục Khiêm Thư. Tôi lại hi vọng nhà của anh không có tiền chuộc anh, như vậy tôi cũng có thể hoàn toàn có được anh rồi.

Đáng tiếc... Gia đình anh tại sao lại có thể lực như vậy? Vì sao nhanh như vậy đã tìm được tôi đây!

Cậu tôi gọi điện thoại tới nói cho tôi biết Mục Khiêm Thư đã cùng Hạ Vũ trốn đi rồi, tôi không tin, làm sao bọn họ có thể tìm được chỗ này? Làm sao có thể tìm được Mục Khiêm Thư ở một ngọn núi lớn như thế này?

Không biết có nên khen bọn họ thần thông quảng đại hay là có thể lực lớn, đúng là ba của Mục Khiêm Thư đã tìm được anh. Tôi ngồi trên xe một đường đuổi theo bọn người Mục Khiêm Thư, cậu nói, hẳn không thể để cho bọn người Mục Khiêm Thư trốn thoát được, bọn họ mà trốn được thì cậu và tôi coi như xong đời.

Chuyện phát triển thành như vậy, cuối cùng tôi mới biết đây không phải là trò đùa trẻ con. Nhưng tôi vẫn có hứng thú tiếp tục chơi, dù sao tôi đã trắng tay, không còn quan tâm mất đi cái gì nữa.

Mà Mục Khiêm Thư thì khác, anh là con cưng của trời, gia thế của anh, cha mẹ của anh, còn có đứa con gái mà anh thích nhất, tôi đều muốn từng người từng người biến mất.

Không yêu tôi thì phải trả một cái giá thật đắt.

Chỉ là tôi không ngờ xe của anh đột nhiên lại nổ tung, lúc ấy tôi cũng bị hù dọa, tiếng gào đến tê tâm liệt phế của Mục Khiêm Thư lúc đầu khiến cho tôi không đành lòng, và rồi sau đó Hạ Vũ nhào đến ôm tôi lăn xuống vách núi.

Hạ Vũ nói bên tai tôi: “Hạ Đình, món nợ của tôi và mẹ tôi, đều trả lại cho chị!”

Trả lại cho tôi?

Nó nghĩ thật đơn giản!

Sau khi tôi được cậu đưa đi, khi tỉnh lại đã nằm trong bệnh viện, cậu nói cho tôi biết, Hạ Vũ đã chết, chết ngay bên cạnh của tôi, lúc chết bị cành cây chà xước khiến cho khuôn mặt hoàn toàn thay đổi.

Tôi nghe tin này chỉ cười cười, sau đó cậu còn nói thêm, Mục Khiêm Thư, còn sống.

Tôi vuốt ve hai má, nhìn khuôn mặt đã qua phẫu thuật thẩm mỹ của mình, trong lòng lặng lẽ nói: Mục Khiêm Thư, chúng ta sẽ gặp lại.

Đoạn ký ức này đã quá mức khắc sâu, vì vậy một thời gian rất dài ở trong tù, tôi đã tỉnh ngộ. Mục Khiêm Thư mang theo Hạ Vũ đi gặp tôi mấy lần, mỗi lần anh đều tỏ thái độ rất hung dữ, giống như đang nhìn một thứ ti bỉ.

Hạ Vũ, không, hẳn phải gọi là Đỗ Cận.

Cô ta là Đỗ Cận, không phải Hạ Vũ, Hạ Vũ đã chết. Chết ngay bên cạnh tôi, nó mang theo sự chuộc tội mà chết.

Chỉ có nghĩ như vậy, trong lòng tôi mới có thể cân bằng.

Cậu tôi cũng bị nhốt ở đây, thì ra hẳn không chỉ tham dự vào vụ bắt cóc và án mạng do tai nạn xe cộ, mà gần đây còn có liên quan đến tai nạn của một công trình.

Ở trong tù, tôi đã suy nghĩ rất lâu, thì ra từ đầu đến cuối tôi chỉ là một quân cờ của cậu, hẳn muốn lợi dụng tôi đối phó với Mục Khiêm Thư, lại đánh giá trọng lượng của tôi quá cao, hẳn cũng đánh giá quá thấp thực lực của Mục Khiêm Thư, cho nên chỉ có thể giống như tôi, cả đời sống ở chỗ này, nghĩ lại từng chuyện sai lầm do chính mình gây ra.

Một ngày, Mục Khiêm Thư một mình đến đây, tôi hỏi anh ta vì sao lại tới, rõ ràng hận không thể để tôi chết, Mục Khiêm Thư chỉ giương mắt lên, giọng nói từ trong điện thoại truyền đến: “Bởi vì cô là người thân duy nhất trên thế giới này của cô ấy.”

Từ đó về sau, Mục Khiêm Thư cũng không còn tới, thế giới của tôi chỉ còn một mảnh yên tĩnh. Tôi nghĩ tới, ngày hôm đó, tôi đã không có dũng khí nói với Mục Khiêm Thư một câu.

Thật xin lỗi.

48. Chương 48: Ngoại Truyện Mục Khiêm Thư

Edit: Nhím Ivy

Beta: Rùa Tuki

Hạ Vũ, cô ấy tên là Hạ Vũ. Một cái tên thật dễ nghe.

Năm thứ hai sơ trung, tôi bị bệnh nặng một trận, sốt cao sốt nhẹ lặp đi lặp lại nhiều lần, giăng co cả một tuần lễ. Đợi đến lúc tôi có thể trở về lớp mới nghe được các bạn học thảo luận về hai nữ sinh mới đến.

Nghe nói là hai chị em, đáng vẻ của cô chị thì diêm dúa lòe loẹt, còn em gái thì thuần khiết như đoá hoa bách hợp.

Tôi chỉ là cười cười, đầu năm nay còn có con gái thuần khiết như hoa bách hợp sao?

Cho đến khi tôi gặp được Hạ Vũ.

Ngày đó là ngày em trực nhật, tôi nhìn thấy bóng dáng em bận rộn, không lo lắng không hoảng loạn. Làm việc gì cũng đầu vào đấy. Em mặc một chiếc áo khoác màu xám kết hợp với đồng phục, từ chỗ ngồi của tôi trông em như một thiên thần. Nắng chiều ánh lên trên gương mặt của em, em chỉ hơi hơi nheo mắt lại, bộ dáng rất hoạt bát.

Nắng chiều hôm ấy rất đẹp, tôi cũng không nhớ rõ, tôi chỉ nhớ kỹ bóng dáng kia cùng với tên của em.

Hạ Vũ, thật sự là một cái tên dễ nghe.

Tôi biết rõ chị gái của em thích tôi, cô ta luôn dùng đôi mắt trang điểm đậm như có như không nháy mắt với tôi, tôi chỉ có thể giả bộ như không biết gì. Nếu là lúc trước, khẳng định tôi sẽ trực tiếp nói rõ, nhưng lúc này đây tôi lại không dám. Tôi sợ cô ta sẽ tức giận.

Dù sao đó cũng là chị gái của em.

Ngày đó ở bữa tiệc chào đón học sinh mới, tôi mặc một bộ âu phục đi vào một nhà hàng nhỏ, tôi cảm giác mình xuất hiện giống như một minh tinh, nhưng tiếc rằng ánh mắt của em từ đầu đến cuối không hề đặt trên người tôi.

Tôi có chút thất bại, lại nhìn thấy Hạ Đình đẩy em ngã xuống đất, giẫm hư vấy của em. Mà em chỉ nhìn Hạ Đình giống như ác ma, khỏe môi nhếch lên một cười nhạt.

Đột nhiên tôi cảm thấy Hạ Đình giống như một tên hề, trang điểm lòe loẹt, gương nanh múa vuốt.

Hạ Vũ không phản kháng, tôi lại bắt đầu đau lòng, tôi muốn đi qua đỡ em dậy, vẫn chưa kịp đi đến gần hai người, Hạ Đình đã kéo Hạ Vũ đi ra ngoài.

Tôi cũng đi theo sau lưng, hiện tại tôi vô cùng chán ghét Hạ Đình, dù cho cô ta là chị của Hạ Vũ.

Tôi nhìn thấy Hạ Vũ lại bị đánh một bạt tai, hiển nhiên em không có ý nghĩ đánh trả lại. Tôi hơi tức giận, cũng chẳng hiểu tại sao mình lại tức giận, chưa kịp nghĩ gì nhiều chân tôi đã bước một bước dài tới.

Tôi kêu dừng tay, sau khi thấy tôi Hạ Đình lập tức bỏ tay xuống, gọi tên tôi Khiêm Thư.

Lúc ấy tôi chỉ cảm thấy buồn nôn, tại sao lại có thể có một đứa con gái ác độc như vậy. Hạ Vũ là em gái của cô ta, vì sao cô ta lại xuống tay đánh em như thế?

Ở nhà tôi còn không nỡ đánh Kỳ Kỳ dù chỉ một cái.

Tôi kéo Hạ Vũ rời đi, cũng mặc kệ sau lưng các bạn học sẽ nghị luận như thế nào. Tôi không quản được nhiều như vậy, tôi chỉ muốn đưa Hạ Vũ rời khỏi đây.

Tôi dẫn Hạ Vũ tới quán trà sữa tôi thường hay đến, tôi gọi cho em một ly Cappuccino, trong mắt của tôi, chắc hẳn em sẽ thích hương vị như vậy.

Nhưng Hạ Vũ chỉ uống một ngụm liền ngừng. Em nhìn vào mắt tôi, ánh mắt trong veo khiến cho tôi cảm thấy, hiện tại nói cái gì cũng đều là dư thừa.

Kể cả tôi thích em.

Tôi không có thổ lộ, tôi chỉ ngồi cùng em, hai người chúng tôi giống như những đôi tình nhân bên cạnh. Một câu cũng không nói, nhưng tôi cũng rất thích không khí như vậy.

Sau đó trên đường đưa em về nhà, em kể cho tôi nghe chuyện của mẹ em.

Em nói mẹ em là kẻ thứ ba, bình thường em ghét nhất là kẻ thứ ba, nhưng mẹ của em lại là kẻ thứ ba của người khác. Mà em, là con riêng.

Mặc dù bây giờ mẹ của em đã gả cho ba em, nhưng mà em chưa từng cho rằng đó là nhà của chính mình. Em cảm thấy nơi đó giống như nhà tù, nhưng em lại không thể không trở về. Mẹ của em vẫn ở đó, làm sao em có thể không về được.

Ngay lúc đó tôi rất muốn ôm em vào lòng an ủi em, tôi muốn ôm hai gò má của em, dỗ dành em đừng khóc.

Thế nhưng tôi vẫn không có làm cái gì, em sẽ không để người khác thương hại, tư thái của em kiêu ngạo, dù là như vậy cũng khiến cho tôi không chịu nổi.

Các bạn học đều sai rồi, em không phải hoa bách hợp, em là hoa hồng.

Hoa hồng có gai.

Về sau là khoảng thời gian tôi theo đuổi em, tôi không muốn phần tình cảm này bị mai một, mẹ tôi nói rất đúng, thích một người thì không sai.

Tôi nhìn ra được, em cũng có chút thích tôi, mặc dù tình cảm ấy chỉ là rất nhỏ. Nhưng tôi rất thỏa mãn, hưởng thụ lấy loại hạnh phúc mập mờ này.

Thế nhưng tất cả đều bị Hạ Dĩnh cắt ngang, cô ta tỏ tình với tôi trước mặt mọi người. Tôi cự tuyệt không chút lưu tình.

Mặc dù Hạ Dĩnh rất tức giận, nhưng cô ta không còn dây dưa nữa, điều này khiến tôi có cái nhìn khác đối với cô ta, tôi còn cho rằng cô ta là loại con gái quần chặt lấy người.

Hạ Dĩnh nói, có thể không thích cô ta, chỉ cần tặng cho cô ta một món quà, như vậy mai sau hồi tưởng lại, cô ta cũng không cảm thấy thiệt thòi.

Tôi không biết lời nói của cô ta là thật lòng hay vẫn có mục đích khác.

Tôi đưa cô ta đi đến trung tâm mua sắm, để tùy cô ta chọn lấy một món đồ. Cô ta nhìn trúng một sợi dây chuyền màu tím, tôi nhìn nhìn, cũng khá đẹp.

Cô ta nhìn tôi nói: “Giúp tôi đeo lên.”

Tôi giúp cô ta đeo lên, mặt dây chuyền màu xanh ngọc lóe ra màu sắc xinh đẹp.

Không ngờ rằng sợi dây chuyền này lại có thể cho tôi biết rõ người hại chết ba mẹ tôi là ai.

Có lẽ tất cả mọi chuyện đều là định mệnh.

Sau khi tặng món quà cho cô ta, Hạ Dĩnh tuân thủ lời hứa thật sự không hề quấy rối tôi nữa. Tôi vui mừng tự tại, mỗi ngày càng thêm quần quít lấy Hạ Vũ.

Buổi sáng hôm đó, tôi đứng ở cổng trường chờ Hạ Vũ, một chiếc xe hơi chạy đến, nhét tôi và Hạ Vũ vào xe.

Sau đó trí nhớ có phần hỗn loạn, tôi mơ mơ màng màng chỉ nhớ được chính mình bị nhốt trong một nhà xưởng bỏ hoang. Tôi và Hạ Vũ mỗi người bị nhốt trong một cái lồng. Chúng tôi bị giam một tuần lễ, mỗi ngày đều có một người tới không ngừng quấy rối Hạ Vũ. Tôi nhìn khuôn mặt vụn vỡ của cô ta, trong lòng rất hối hận.

Tôi cầu xin Hạ Dĩnh, tôi xin cô ta buông tha cho Hạ Vũ. Hạ Vũ là em gái của cô ta mà! Nhưng khi Hạ Dĩnh chứng kiến tôi cầu xin cô ta như vậy ngược lại càng thêm vui vẻ, tôi nhìn ra được, cô ta căn bản cũng không có ý định thả chúng tôi đi. Cô ta đem chúng tôi trở thành món đồ chơi.

Tôi rất sốt ruột, lại không có cách nào. Mỗi ngày tôi đều không ăn bánh mì cô ta đưa tới, Hạ Dĩnh liền cười lạnh: Cậu không ăn tôi sẽ cứa một dao lên mặt Hạ Vũ. Nói xong đưa lưỡi dao sắc bén đến trên mặt Hạ Vũ. Tôi không có cách nào, chỉ có thể ăn.

Ngày thứ tám bị giam, chúng tôi được cứu, tôi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của ba mẹ, trong lòng kích động rơi nước mắt.

Hạ Vũ cũng được đưa đi, em run rẩy đứng sau lưng tôi, như một bức tượng gỗ. Tôi quay người lại ôm chặt lấy em. Em quá gầy.

Ba mẹ tôi còn đưa mẹ của Hạ Vũ đến, đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy người phụ nữ đó, không giống như là kẻ thứ ba lằng lờ trong miệng mọi người. Mà là một người phụ nữ rất giản dị thật thà. Chỉ là không ngừng lau nước mắt.

Tôi cảm thấy rất may mắn khi chúng tôi được cứu. Không cần phải chịu tra tấn nữa rồi.

Sau khi ra ngoài tôi mới phát hiện, thì ra nơi này không phải là nhà xưởng gì, mà là một căn nhà hoang trên núi cao. Ngoại trừ ba mẹ, tôi không nhìn thấy những người khác, ba tôi nói cảnh sát đang làm nhiều loạn bọn cướp, ông tới cứu chúng tôi trước.

Đến bây giờ tôi mới biết được, thì ra bọn cướp không chỉ có một mình Hạ Dĩnh, cũng đúng, cô ta chỉ là một cô gái, làm sao có thể lực như vậy.

Ba lái xe đưa bọn tôi trở về, tôi ngồi ở vị trí lái phụ, mẹ tôi và mẹ Hạ Vũ cùng Hạ Vũ ngồi ở phía sau.

Ba tôi tiếp điện thoại, thần sắc đột nhiên trở nên rất xấu. Thậm chí tay nắm tay lái cũng bắt đầu run rẩy. Đột nhiên ông tăng tốc.

Lúc ấy tôi còn trẻ, cho rằng thoát được là tự do. Không nghĩ tới cơn ác mộng chỉ mới bắt đầu.

Tôi nhìn thấy ở phía trước có một chiếc xe phi nhanh đến, trong nội tâm đột nhiên có một loại dự cảm bất tường.

Xe của chúng tôi “rầm” một tiếng bị đụng ngã lăn, xuyên qua cửa kính, tôi cố hết sức trông thấy Hạ Dĩnh từ trên một chiếc xe khác bước xuống, một mình cô ta.

Xe của chúng tôi bị đâm, khiến cho chiếc xe bị lật nghiêng sang một bên rồi lật úp xuống đất, người lái xe kia cũng bước xuống xe.

Tôi nhìn thấy ba mẹ đều hôn mê, cả Hạ Vũ cũng bất tỉnh.

“Ba! Mẹ! Hạ Vũ!!” Trong chiếc xe chật chội chỉ còn lại tiếng gào thét của tôi, sau đó Hạ Dĩnh đi tới.

“Đừng kêu nữa, tôi sẽ không để cho cậu và Hạ Vũ rời xa nhau đâu. Dù sao cậu thích nó như vậy, tôi cũng thích cậu như thế, người cậu thích tôi đều sẽ giúp cậu có được!”

Hạ Dĩnh vẫn cười lạnh, máu trong tôi dần dần cảm thấy lạnh lẽo.

Hạ Dĩnh kéo Hạ Vũ xuống xe, sau đó đi đến ghế lái phụ kéo tôi ra: “Cậu xem, vậy không phải rất tốt sao? Cậu và Hạ Vũ vĩnh viễn sẽ không xa rời nhau!”

Tôi chỉ cảm thấy Hạ Dĩnh điên rồi.

Xe bỗng nhiên nổ tung, lan đến gần chúng tôi, tôi nhìn thấy Hạ Vũ bị âm thanh ồn ào của tôi làm cho tỉnh lại.

Ba! Mẹ! Nỗi đau đến tê tâm liệt phế lúc ấy thật lâu sau tôi cũng không muốn nhớ lại. Chỉ cảm thấy còn sống là một tội lỗi.

Hạ Vũ tỉnh lại liền chạy về hướng chiếc xe đã nổ tung, thanh âm gào thét của em lướt qua bên người tôi.

“Mẹ!!!” Hạ Vũ nhìn chiếc xe đã bốc cháy, quay đầu lại chăm chú nhìn chăm chăm Hạ Đình, tôi chỉ hận tại sao chân mình bị thương, không thể đứng lên cùng Hạ Đình đồng quy vu tận!

Tôi hy vọng chuyện đó Hạ Vũ sẽ giúp tôi làm, tôi tro mắt ếch nhìn Hạ Vũ ôm giật lấy Hạ Đình lăn xuống sườn núi. Trong mắt là một mảnh tuyết tuyệt.

Tôi chợt nhớ Hạ Vũ đã từng nói: Mục Khiêm Thư nếu như chúng ta có thể rời khỏi, tôi sẽ đồng ý làm bạn gái của cậu.

Cơn ác mộng này theo tôi suốt mười ba năm, sau khi tôi được ông nội đưa đến bệnh viện liền không ăn không uống, cứ như vậy chờ chết, một lần ông nội hung hăng đánh tôi, ông nội nói nếu tôi cứ tiếp tục như vậy thật sự có lỗi với ba mẹ tôi.

Tôi bị đánh ột trận, nỗi đau trong lòng cùng với nỗi đau thể xác khiến cho bệnh của tôi càng thêm nặng, có lẽ ông nội không đành lòng, ông nói cho tôi biết, cô bé kia ông đã giúp tôi chữa trị tốt, rằng em không chết.

Tôi vô cùng giật mình, tôi nhìn thấy Hạ Vũ cùng Hạ Đình lăn xuống sườn núi, làm sao lại không có việc gì?

Ông nội cầm ảnh chụp của Hạ Vũ cho tôi xem, trên tấm ảnh là một cô bé mỉm cười như thiên sứ. Ông nội nói cho tôi biết, hiện tại em sống rất tốt.

Cô ấy đã mất ký ức sao?

Tôi nhẹ giọng hỏi, trong nội tâm đột nhiên có chút mất mát.

Không có, ông đã mời cho cô bé bác sĩ tốt nhất.

Về sau tôi mới biết được, thì ra em thật sự không có chết, cũng không có rời đi, cũng không phải là mất trí nhớ.

Mười ba năm sau, không giây phút nào tôi không tìm kiếm thủ phạm năm đó và em.

Mỗi khi có cô gái nào có điểm tương tự như em, tôi đều chăm chú nhìn cả buổi, em gái nói tôi điên rồi.

Thế nhưng không ai biết được, mười ba năm qua tôi đã vượt qua như thế nào, mỗi khi đêm dài tĩnh mịch, ký ức kia liền mãnh liệt tràn về, tôi lại hổ thẹn vì mình còn sống.

Về sau, tôi gặp Đỗ Cận.

Lần đầu nhìn thấy Đỗ Cận là khi em đang cùng một cô gái khác uống trà, tôi nhìn chăm chăm vào em hồi lâu, đó là ngày đầu tiên tôi về nước.

Tôi nghe được em và cô gái kia đang thảo luận làm sao để tiến vào Hoa Tư, tôi nhìn đôi mắt kia cùng hình dáng quen thuộc, trong nội tâm dần dần tin tưởng. Em chắc chắn là Hạ Vũ.

Tôi thật không ngờ ba mẹ của Đỗ Cận lại là bọn họ.

Bọn họ đã từng là cấp dưới của ông nội, trước kia khi ông nội tham gia quân ngũ đã huấn luyện rất nhiều tân binh, Đỗ Thịnh là một trong số đó. Về sau khi ông nội xuất ngũ, Đỗ Thịnh cũng đi theo ông nội dốc sức làm cho công ty.

Tôi nhận ra ông.

Bọn họ cũng nhận ra tôi.

Lý Nhân nói cho tôi biết, bà và Đỗ Thịnh không có con, vốn là có một đứa con gái nhưng lúc ba tuổi đã chết yểu, về sau ông nội đem Đỗ Cận giao trên tay bọn họ, kêu bọn họ tới thành phố K sống.

Khoảng cách gần như vậy, gần cách tôi mười ba năm tương tự.

Đỗ Cận và Hạ Vũ hoàn toàn là hai người khác nhau, Đỗ Cận rất nhát gan lại rất thích cười, em nói cho tôi biết em rất yêu ba mẹ, em có một tuổi thơ rất đẹp. Nhìn vào đôi mắt kia. Tôi lại không thể thốt nên lời.

Khi Đỗ Thịnh cùng tôi nói chuyện phiếm, tôi hỏi chuyện Đỗ Cận, ông nói, đây là ý tứ của ông nội. Trí nhớ của cô toàn bộ đã bị thôi miên. Trong đầu của cô không còn có người tên là Hạ Vũ nữa.

Hơn nữa em cũng không muốn khôi phục thân phận Hạ Vũ.

Đột nhiên tôi có chút vui mừng. Như vậy có phải tôi có thể có được em một cách nguyên vẹn?

Chỉ một mình tôi biết rõ bí mật là được rồi, Đỗ Cận chỉ cần biết rằng tôi yêu em là được.

Tôi cho rằng có lẽ ông trời thấy tôi đáng thương cho nên cho tôi một món quà cuối cùng, lại không nghĩ rằng thì ra ông trời thật sự cảm thấy tôi đáng thương, đã tặng thêm một món quà to lớn nữa cho tôi.

Thời điểm Lý Vi Ngưng vừa mới xuất hiện tôi không nhận ra được, cô ta và Hạ Dĩnh của mười mấy năm trước không hề có một điểm giống nhau. Ngay cả giọng nói cũng không giống.

Trước đó tôi không nhận ra cô ta là sơ xuất của tôi, cô ta nói với tôi rằng cô ta biết rõ chân tướng cái chết của ba mẹ tôi, tôi đương nhiên không thể chờ đợi được muốn biết.

Cô ta mời tôi ăn cơm, tôi liền cùng cô ta giao thiệp, lúc cửa nhà hàng gặp được Đỗ Cận, lòng của tôi đau buốt một giây. Sau đó tôi điềm nhiên như không có việc gì đi qua, bước ngang qua bên cạnh em.

Em không mở miệng nói chuyện, tôi cũng nghĩ không cần phải giải thích, chỉ là hết lần này đến lần khác tôi tự thôi miên chính mình, rất nhanh thôi tôi sẽ có thể trở về bên em, Đỗ Cận.

Lý Vi Ngưng nói muốn kết hôn, tôi không có khả năng sẽ đồng ý, mặc dù tôi rất muốn biết Lý Vi Ngưng cuối cùng biết rõ điều gì, nhưng tôi sẽ không cảm hạnh phúc của mình ra nói giỡn.

Hơn nữa cô ta không đáng.

Một lần, lúc ăn cơm, cô ta đeo sợi dây chuyền kia, tôi chăm chú nhìn thật lâu, nói hai câu quan tâm với cô ta, cô ta liền lộ ra sự vui vẻ, nói cho tôi biết đó là đồ vật cô ta yêu thích.

Tôi không dám xác định cô ta là Hạ Dĩnh, thừa lúc cô ta không chú ý tôi vụng trộm mang tóc của cô ta cùng với tóc của Đỗ Cận mang cho Trương Mẫn đi xét nghiệm.

Hai người thật sự là chị em.

Tôi nghĩ, tôi đã biết đại khái đã xảy ra chuyện gì rồi.

Tôi đồng ý yêu cầu kết hôn của Lý Vi Ngưng, tôi nhìn cô ta mỗi ngày đều bận rộn chuyện kết hôn, tôi liền vụng trộm điều tra, thật không ngờ thật sự đã điều tra ra được. Cho đến khi tôi tìm hiểu rõ ngọn nguồn, biết được Lý Tuấn là bàn tay độc ác đứng sau tất cả trước khi đến ngày đám cưới.

Tôi vốn cũng không có ý định cùng cô ta kết hôn, nếu Đỗ Cận không đến thì tôi sẽ chấm dứt buổi hôn lễ khôi hài này..

Nhưng cuối cùng em cũng đã đến.

Đỗ Cận tiến gian phòng, chỉ trong chớp mắt đã trở nên giống hệt Hạ Vũ, tôi nhìn miệng của em chậm rãi kêu một tiếng chị khiến tôi không khỏi đau lòng, tuy tôi biết rõ những điều này đều là ngục trang, em không có khả năng nhớ lại toàn bộ mọi chuyện.

Nhưng không cần, cả đời rất dài, những ký ức không tốt kia chỉ cần một mình tôi nhớ là được rồi. Em chỉ cần từ nay về sau vui vẻ đứng ở bên cạnh tôi. Tôi đã rất mãn nguyện.

Đỗ Cận cùng tôi đi thăm Hạ Dĩnh mấy lần, sau đó về sau cũng không đến thăm nữa, tôi hỏi em hận không? Em cười trả lời: “Hận cái gì? Em cũng không phải Hạ Vũ.”

Đúng vậy, cô ấy không phải Hạ Vũ, cô ấy là người mà tôi yêu, tên là Đỗ Cận.

Về sau Kỳ Kỳ sinh một đôi long phượng thai, nó liền quần quít kêu tôi đặt tên chữ*, tôi từ chối không được, nhìn qua Lý Á. Lý Á cũng cười đùa, tôi nhìn hai đứa bé trong lòng chột rung động, đây là Mục gia đời sau, tương lai của Mục gia.

Tôi đặt tên bé trai là Mục Huân, bé gái gọi là Mục Vũ. Kỳ Kỳ hỏi tôi có phải có hàm nghĩa gì, tôi cười sờ sờ đầu nó, nào có hàm nghĩa gì. Chỉ là, một cái là quá khứ của hai người, một cái là ký ức của chúng tôi.

Đỗ Cận ở một bên nắm tay tôi, mỉm cười.

*Đây là tên gọi, họ vẫn lấy họ Lý.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-sinh-de-theo-duoi-anh>